

Nhất Lệ Khuynh Thành

Contents

Nhất Lệ Khuynh Thành	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Già Lâu La – Kiếp - Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	5
3. Quyển 1 - Chương 2	9
4. Quyển 1 - Chương 3	12
5. Quyển 1 - Chương 4	15
6. Quyển 1 - Chương 5	18
7. Quyển 1 - Chương 6	22
8. Quyển 1 - Chương 7	26
9. Quyển 1 - Chương 8	31
10. Quyển 1 - Chương 9	36
11. Quyển 1 - Chương 10	40
12. Quyển 1 - Chương 11	43
13. Quyển 1 - Chương 12	50
14. Quyển 1 - Chương 13	53
15. Quyển 1 - Chương 14	57
16. Quyển 1 - Chương 15	61
17. Quyển 2 - Chương 1: Chu Tước – Luyện	64
18. Quyển 2 - Chương 2	67
19. Quyển 2 - Chương 3	71
20. Quyển 2 - Chương 4	78
21. Quyển 2 - Chương 5	82
22. Quyển 2 - Chương 6	85
23. Quyển 2 - Chương 7	93
24. Quyển 2 - Chương 8	96
25. Quyển 2 - Chương 9	98
26. Quyển 2 - Chương 10	102
27. Quyển 2 - Chương 11	110
28. Quyển 2 - Chương 12	112
29. Quyển 2 - Chương 13	115
30. Quyển 2 - Chương 14	118
31. Quyển 2 - Chương 15	122
32. Quyển 2 - Chương 16	126
33. Quyển 3 - Chương 1: Đông Quân – Lệ	129
34. Quyển 3 - Chương 2	132
35. Quyển 3 - Chương 3	136
36. Quyển 3 - Chương 4	144
37. Quyển 3 - Chương 5	148
38. Quyển 3 - Chương 6	156
39. Quyển 3 - Chương 7	159
40. Quyển 3 - Chương 8	162
41. Quyển 3 - Chương 9	169

42. Quyển 3 - Chương 10	172
43. Quyển 3 - Chương 11	175
44. Quyển 3 - Chương 12	178
45. Quyển 3 - Chương 13	182
46. Quyển 3 - Chương 14: Đại Kết Cục	190

Nhất Lệ Khuynh Thành

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, linh dị thần quái, huynh đệ, bi kịch Khuynh Thành chỉ là một cái bóng, khi câu chuyện ở quyển thượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-le-khuynh-thanh>

1. Quyển 1 - Chương 1: Già Lâu La – Kiếp - Tiết Tử

Tây Thiên có núi, tên Kim Cương Luân, tam muội chân hỏa quanh năm thiêu đốt trên đỉnh núi. Cứ mỗi ngàn năm lại có chim từ phương xa tới, mạo như kim sí đại bàng, không ngại vạn dặm, dục hỏa niết bàn.

Bốn phía Kim Cương Luân, ba nghìn thước thủy chảy quanh, cứu u độc cổ, thần thú canh giữ, phạm điều soi bóng ắt rơi ngay, không cách nào qua được. Sinh kim liên, ngàn năm nở hoa, thêm ngàn năm nữa mới kết hạt.

Già lâu la, còn gọi là bất tử điều, truyền thuyết do linh khí của trời đất biến thành, là thần điều chuyên nuốt chửng độc xà mãnh thú. Khi thọ mệnh đã tận, độc tố trước kia nuốt vào sẽ đồng thời phát tác, đau đớn không chịu nổi, lúc này nó sẽ bay lên đỉnh Kim Cương Luân tự thiêu, chỉ còn sót lại một trái tim màu lưu ly. Nếu có người cầm tim dẫn lửa, nó sẽ sống lại từ trong liệt hỏa...

Áo cảnh giới, một ngày trăng mờ.

Màn trời xám xịt buông xuống, nổi lên đại địa đồ sộ không có lấy một ngọn cỏ, thương lương quỷ dị. Gió lạnh thê lương quanh quẩn trên tòa kiến trúc hùng vĩ thần bí duy nhất giữa đại địa mệnh mông, hát vang khúc ca khiến tim người loạn nhịp. Trường kiến trúc nọ màu trắng thuần như mộng đặt mình trong vòng vây của máu và lửa, phẳng phất như thứ sạch sẽ duy nhất giữa thiên địa ô uế, thánh khiết mà thuần túy. Những bóng đen lơ lửng thỉnh thoảng qua lại như thoi trong đó, hết như u linh, dường như ngày đêm không ngừng thực hiện sứ mệnh nào đó.

Nơi này không phải nhân gian, nơi này là đất phong của một người từng tập hợp muôn vàn sủng ái của Ma giới vào thân, dưới trùng trùng mặt nạ bảo vệ.

Mười một bóng người xếp thành một hàng, hạ xuống nền đất bên ngoài đại môn đồ sộ của tòa kiến trúc màu trắng như tía chớp, đứng thành một đường cong hình bán nguyệt khí thế bức người. Tâm đường vòng cung, chính là tiêu điểm của mười một đôi mắt, chúng đều rơi lên bức tượng hình một con chim vĩ đại ngay giữa cửa.

Ngoại hình loáng thoáng như kim sí đại bàng, nhưng ác liệt, bá khí, uy mãnh lại hơn bội phần. Nó hơi xòe đôi cánh cứng cáp, giống như hạ xuống đất nghỉ ngơi một chút sau khi đã bay lượn vạn dặm, lại như đang muốn giương cánh chinh phục trời cao. Mà khiến người ta ngạc nhiên nhất, lại là hai tròng mắt của nó, thần khí liếc nhìn thiên hạ cùng quang hoa linh động rất khó liên hệ với những pho tượng bình thường, mâu sắc băng lan dưới sự phụ trợ của lưu quang dật đãi toàn thân lạnh lùng uy nghiêm hết sức nhiếp tâm hồn người. Lặng lặng đứng sừng sững trên đài cao thạch chất trắng tinh không tỳ vết trước cửa tòa kiến trúc, nó huyền lệ xinh đẹp là như vậy, tồn tại lóa mắt như vậy.

Một chút thần sắc tán thưởng không dễ phát hiện xẹt qua đáy mắt lạnh liệt của nam nhân vóc dáng cao lớn, khí chất cao ngất ở chính giữa mười một vị khách không mời, cánh môi mỏng cũng theo đó mấp mí thành một đường cong ôn nhu mà tàn khốc. Tiếp đó một cách chậm rãi, y đưa tay phải lên, ngón tay vững vàng chỉ về phía bức tượng tôn cự điều, mười người còn lại cũng làm thành tư thế cổ quái giống y.

Mười một đạo ánh sáng u lam từ đầu ngón tay họ im hơi lặng tiếng bắn ra rất mạnh, rơi lên thân tượng cự điều, từng tiếng kêu tức khắc vang vọng phía chân trời.

Lấy tượng cự điều làm trung tâm, cả thế giới bắt đầu rung chuyển, từng đợt sóng quang hoa xao động trên không, từng đạo quang nhận bắn ra tứ phía, ngay cả không trung màu xám cũng giống như cảm giác được nổi loạn đang phát sinh trên đại địa mà chấn động không thôi. Mười một người thần bí trừ người ở giữa còn có thể như cười mà không, bảo trì trấn định, những người khác sắc mặt đã bắt đầu trắng bệch, thân thể hơi lắc lư.

Tượng cự điều trang nghiêm như đã sống lại, tiếng kêu vô tình như muốn xuyên thấu thần kinh kẻ yếu, hào quang bao phủ toàn thân vận vẹo điên cuồng, rốt cuộc có hai người không thể cầm cự, thất khiếu đổ máu ôm ngực ngã xuống đất. Tiếp theo là người thứ ba, người thứ tư...

Bỗng nhiên, sắc mặt của nam nhân vẫn mang theo một tia mỉm cười trên mặt chợt hóa lạnh, miệng nhanh chóng đọc một câu chú văn, rồi sau đó y dùng tay trái để không móc từ trong lòng ra một hạt châu màu đen, ném về phía cự điều.

Hạt châu thoát nhìn không chút thu hút kia bay đến vùng trời trên đỉnh đầu tượng cự điều bỗng dừng lại bất động, thể tích của nó từ từ nhỏ đi, hóa thành ánh sáng mỏng lung âm đạm tựa hắc sa, chậm rãi kéo dài xuống, như một cái lồng chụp lấy tượng cự điều.

Khi hạt châu hoàn toàn hóa thành hắc sa, cái lồng cũng vừa vận triệt để chụp xong cả pho tượng, nhất thời, tất cả hào quang đều bị chặn đứng biến mất, thời gian cũng phẳng phất tạm dừng, dường như hết thảy tâm mất của thế giới vô biên đều bị hấp dẫn tới nơi đó, tiếng hú cao vút lúc này là gào thét tuyệt vọng chưa từng có bao giờ.

Đột nhiên, tầng hắc sa kia siết chặt lấy tượng cự điều, dán chặt lên thân tượng, tiếng sắc nhọn thật dài xé toang vang lên. Bao quát nam nhân mới ném hạt châu, hiển nhiên là thủ lĩnh đoàn người, mọi người đều không nên được phải đưa tay bịt chặt hai tai, vẻ đau đớn lộ ra không sót trên mặt. Ngay khi họ đã tưởng là mình sắp bị thanh âm nộ đâm xuyên mà chết, chợt có một tiếng nổ vang, tất cả thanh âm bỗng tắc nghẽn. Mọi người nghiễm nhiên sống sót sau tai nạn mở đôi mắt mê mông, có một khắc như vậy, họ quả thật đã nghĩ trên đời này sẽ không còn bất cứ thanh âm gì nữa.

Đợi sau khi đã thấy rõ hiện trạng của tượng cự điều, một chút đáng tiếc dâng lên đáy lòng nam nhân duy nhất còn có thể đứng thẳng ở trước mắt, nhưng ánh mắt và sắc mặt y càng lúc càng lạnh băng. Dòng máu đỏ thẩm rách môi mà ra, theo khóe miệng y rơi xuống mặt đất màu đỏ sẫm, khoảng đất nhỏ kia càng đỏ thêm đến đậm đặc u ám.

Tượng cự điều thần khí hiện rõ, hiện tại đã biến thành tượng đá xám xịt, không còn màu sắc lẫn vẻ linh động, con người bằng lan kinh người đã biến thành hai điểm đột khởi khô khan.

Nam nhân thè lưỡi liếm máu ở khóe môi, vị tanh hơi đắng khiến tri giác đã chết lặng vì vừa trải qua ác đấu lại thoáng hưng phấn lên. Cảm giác bị thương rời khỏi y đã bao lâu rồi? Y đưa mắt nhìn về phía vật thể u ám đã mất đi linh tính kia. Thật giỏi lắm! Tượng già lâu la, cường đại như y cũng bị thương nặng, huống chi, người kia đã không còn ở nơi đây.

“Người nào dám làm cản trước Già Lâu La cung?!” Kèm theo tiếng khiển trách trong trẻo lộ ra nộ khí không thể nghi ngờ, một khuôn mặt thanh tú, bạch y thiếu niên vẻ mặt ngạo mạn từ trong đại môn màu trắng bay vút ra, khi y nhìn thấy tượng già lâu la đã bị phong ấn, vẻ khiếp sợ chợt lóe qua, sau đó y dùng đôi mắt giận dữ đến mức gần như phun lửa mà nhìn nam nhân duy nhất còn đứng vững kia chòng chọc.

Thoáng cười lạnh im tiếng, trên mặt nam nhân hiện rõ vẻ khinh miệt, bất chấp khóe miệng đang chậm rãi chảy máu, y giơ tay phải, không trung màu xám mây đen lưu động, hội tụ trong tay y, bỗng chốc hình thành một cây thủ trượng nhỏ dài màu đen, trong nháy mắt, trên đại địa đỏ sẫm lộ khí mãnh liệt, phẳng phất như vô số ý niệm tà ác đều ứng với lời hiệu triệu của thủ trượng hung tà hội tụ thành từ mây đen kia,

khoảnh khắc thức tỉnh, bọn thủ hạ đang ngã dưới đất nhao nhao khôi phục lực lượng, mở đôi mắt trống rỗng không ánh sáng, từ mặt đất bò dậy, vết máu đã đông lại trên mặt phụ trợ cho ngũ quan của họ đặc biệt dữ tợn đáng sợ.

“Đó là, đó chẳng lẽ là... Vong hồn pháp trượng? Thế thì người...” Bạch y thiếu niên dường như đã bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngất người, y không khỏi lão đảo lui về sau hai bước, ngón tay run rẩy chỉ nam nhân, ngữ không thành tiếng, một đạo lam quang bắn trúng ngực, y chấn động kịch liệt một hồi rồi ngã ngửa ra sau, lúc sắp chết mắt vẫn còn tròn tròn, vẻ mặt kinh ngạc sợ hãi vĩnh viễn đọng lại, “Hoàng Tuyền ngự tiền?...” Mấy chữ cuối cùng luẩn quẩn giữa yết hầu y, thế nhưng sự khó tin lại lớn hơn là thù hận phần nộ.

Gió lạnh khô thổi bay mấy sợi tóc của Hoàng Tuyền, vẻ mặt y lạnh lẽo mà hờ hững. “Huyết tẩy Già Lâu La cung.” Y dùng ngữ khí nhạt nhẽo nhất máy móc lặp lại mệnh lệnh vừa nhận được cho bọn thủ hạ nghe, như thể chẳng qua đang nói một chuyện bình thường nhất, phổ thông nhất trên thế giới, y nói, “Không lưu người sống.” Nhưng trong ánh mắt đang trông về phương xa lại lộ ra một chút cảm xúc phức tạp.

Vùng trời Già Lâu La cung thê lương, bóng dáng có thể bảo hộ người kia bây giờ đang ở phương nào? Biết đâu chỉ một lần ngoài đầu nhìn lại phong hoa tuyết đại ấy, là có thể đổi trở về tất cả...

...

“Dừng tay!” Thanh y nam tử tuần lẫm lời nói không giận mà uy. Vóc người y cũng khá cao, nhưng không giống với Hoàng Tuyền cường thế ngạo mạn, y ôn văn ưu nhã, như ánh trăng sáng ngời treo lơ lửng giữa mình không. Lúc này, y đang dùng bảo kiếm ánh xanh biếc mà nghiêng nghiêng chỉ đối phương, nghiêm túc nói, “Một đôi mẫu tử cuối cùng này, dừng tay đi, Hoàng Tuyền.”

Đôi mẫu tử co rúm lại trong góc tường phía sau y, người mẹ thoát nhìn còn rất trẻ kia, thần sắc dờ dẫm, ngơ ngác nhìn máu tươi cùng chân tay đứt đoạn chung quanh, mặt xám như tro tàn. Đáng thương nhất chính là anh hài bao trong tã lót mà nàng đang ôm, bởi vì quá nhỏ, từ đầu đến cuối nó chỉ nhắm mắt gào khóc.

“Ta phải hoàn thành mệnh lệnh.” Hoàng Tuyền nắm chặt hai tay, hít vào thật sâu, như là đang liều mạng kiềm chế gì đó, “Người tránh ra.”

“Mệnh lệnh?” Thanh y nam tử khịt mũi, “Mệnh lệnh ai hạ cho người? Cự nhiên động tới Già Lâu La cung! Thánh Quân bệ hạ hay là Phi Thiên bệ hạ?” Nói đến sau cùng trong ngữ khí lại ỉn ỉn hàm chứa một chút giễu cợt đằng sau giận dữ.

Hoàng Tuyền không hề biến sắc buông nắm tay ra, bảo trì trầm mặc.

“Bích Lạc đại nhân.” Nữ nhân phía sau thanh y nam tử lại mở lời. Nữ nhân nọ hôn tiểu hài tử trong lòng, vẻ mặt như có vạn loại không muốn, nhưng cuối cùng nàng vẫn kiên quyết đặt hài tử đang khóc lên một khoảng tạm xem như sạch sẽ dưới đất, dập đầu ba cái với thanh y nam tử, “Hài tử còn quá nhỏ, không hiểu chuyện gì, xin Bích Lạc đại nhân thương nó.” Sau đó, nàng lại dập đầu ba cái với Hoàng Tuyền, “Mạng của ta Hoàng Tuyền đại nhân cứ thu, nhưng xin hãy cho hài tử này một đường sống.” Cuối cùng, nàng hướng về phương Nam khổi mù trùng trùng dập đầu ba cái thật mạnh, “Khuyên Thành điện hạ...” Nàng thì thào, lại chầm chậm nhắm mắt không nói thêm gì nữa. Đột nhiên, nàng biến sắc, phun ra một búng máu, thân thể xiêu vẹo, tựa lên bức tường đá sụp đổ quá nửa ở bên cạnh, rốt cuộc đã tự đoạn tâm mạch mà chết.

Bích Lạc kinh hãi, vội vàng chạy về phía nàng, sau khi bắt mạch sơ lược, vẻ mặt nặng nề buồn bã. Nhưng ngay vào khoảnh khắc y thất thần này, một đạo lam quang đoạt mệnh đã bắn về phía hài tử đang gào khóc kia.

Trống không tàn nhẫn.

“Hoàng Tuyền!!” Bích Lạc run rẩy, biểu tình trên mặt đã không thể phân ra là kinh hoàng hay tức giận, thanh kiếm xanh biếc thanh quang tăng vọt, run rẩy chỉ về phía đồng bạn đã cùng y sóng vai mấy ngàn năm qua, “Hoàng Tuyền! Người!” Khớp hàm y lại chỉ thốt ra được mấy lời này.

Không! Không thể tin tưởng!

Đây là Hoàng Tuyền sao?! Đây là Hoàng Tuyền đã cùng lớn lên đó sao?!

Đây vẫn là Hoàng Tuyền cười khoan dung, dùng ánh mắt ôn hòa mà nhìn mình chăm chú đó sao?!

Không!!...

Thanh quang xẹt qua, nền gạch trắng thuần võ vụn đầm đệp, lộ ra cái rãnh sâu hoắm màu đỏ sậm, “Nghĩa bằng hữu, hôm nay đoạn tuyệt!”

“Ta chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ.” Ngữ khí của Hoàng Tuyền vậy mà nhẹ tênh như mây gió, chỉ phảng phất hơi cô đơn.

Đeo kiếm mà đứng, anh tư lối lạc, Bích Lạc nhìn trời Nam xa xôi với ánh mắt thần thờ, nói: “Ta phải đi tìm y.” Ngữ khí của y tuyệt quyết kiên định, “Áo cảnh chi chủ Già Lâu La vương Khuynh Thành điện hạ, ta phải tìm y, hỏi xem y tại sao phải phản bội, tại sao phải làm như vậy, đến nỗi xảy ra chuyện trong Già Lâu La cung hôm nay!” Từng chữ từng chữ lạnh lùng nói ra, rồi y ngự phong đi không chút do dự.

Nhấc tay, Hoàng Tuyền vẫy lui bọn thủ hạ rục rịch góc đầu: “Để y đi đi.” Y mệt mỏi nói, mà ánh mắt lại cũng tập trung về trời Nam.

Khuynh Thành điện hạ...

Hoàng Tuyền lẩm nhẩm cái tên đó, ánh mắt sáng quắc, cuồng nhiệt, khó hiểu, lạnh khốc, đau buồn, thậm chí, còn có một chút mê luyến...

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Vùng hoang giao, lục thảo thê lương, những đóa hoa nho nhỏ hình ngôi sao màu lam nở khắp đồng nội, một loại tiểu điều màu xám vui mừng nhảy tới nhảy lui giữa khóm hoa. Gió lạnh đầu thu thổi hương hoa phai nhạt, thổi tới về ưu sầu, trên tiểu đạo ngoằn ngoèo có hai người đang đi đến.

Thiếu niên anh tư phía trước kia thoát nhìn phục sức bình thường, bình đạm vô kì, nhưng nhìn kỹ lại khiến người ta lú lẫm, điều khác tạm thời không nói, chỉ đôi ủng da hươu trên chân y, trên mặt hài mới tinh không dính một hạt bụi, chẳng mấy may có vẻ như đã trải qua một lộ trình rất xa. Huống chi, vẻ bình tĩnh, tao nhã tự nhiên mỗi khi giơ tay nhắc chân, thần thái phi dương, há có thể dùng từ phổ thông để hình dung.

Theo sát phía sau thiếu niên là một tiểu cô nương thoát nhìn thập phần tinh ranh cổ quái, nữ hài bề ngoài nhiều lắm là mười bốn tuổi, có lẽ là do quần áo màu xanh nhạt phụ trợ, đôi khuyên tai màu son đang đóng đưa qua lại có vẻ đặc biệt dễ thấy. Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cô đang bĩu môi nói với thiếu niên phía trước: “Ôi, đại nhân, nghỉ chút đi, người ta mệt lắm rồi!” Dứt lời, cô rút cuộc chẳng thèm để ý bụi đất, không chút khách khí đặt mông ngồi ngay xuống đất, bộ dáng rõ ràng là chơi xấu.

“Tiểu Liên, đã nói bao nhiêu lần rồi, tới nhân giới đừng gọi ta là ‘đại nhân’, phải gọi là ‘ca ca!’” Thiếu niên quay đầu lại, nhú mày nói, hai chữ “ca ca” đương nhiên phát âm càng nặng hơn, hiển nhiên là y đích xác đã nhắc nhở rất nhiều lần, “Lát nữa vào thành, nếu người còn quên nữa là ta đánh mông người!”

Thè lưỡi, “Vâng vâng, đại... ca ca!” vừa kịp thời nhìn thấy thiếu niên sa sầm mặt, may mà đầu óc phản ứng rất nhanh. Tiểu Liên nghiêng đầu nhìn mặt thiếu niên cười hi hi nói, “Tử Mạch ca ca, huynh nói nếu người khác thấy ta gọi huynh là ca ca, sẽ tin một nữ hài bình thường như Tiểu Liên lại có ca ca đẹp như huynh sao?”

Không thèm để ý hình tượng mà liếc một cái, Tử Mạch thở dài, Thiệp Nguyệt Liên, tự xưng là bình thường?! Cẩu kinh, y nói: “Nếu người ngoan, lát nữa ta sẽ mua kẹo hồ lô cho người ăn.” Đối với Tiểu Liên, Tử Mạch rất rõ chiều nào là hiệu nghiệm nhất, lần trước Hồng Trần dạ dày đại vương kia xuống nhân giới làm việc trở về mang cho nàng một xâu, kết quả là lần này nàng khăng khăng muốn theo. Được cái cần nhắc đến nhiệm vụ gian khổ lần này, với thân thủ của Tiểu Liên, dẫn theo có trợ vô hại, ha, con gái của Linh Vu, chẳng phải chuyện chơi, Tử Mạch lúc này mới ngầm cho phép nàng ẩu tả đi cùng.

Quả nhiên, tiểu cô nương vừa nghe câu này, lập tức mặt mày hớn hở nhảy dựng lên, phúi phúi bụi đất trên người, vỗ tay cười nói: “Vẫn là Tử Mạch ca ca tốt nhất! Nhân giới này chẳng có gì, chỉ có mỹ thực là đệ nhất tam giới thôi!” Dứt lời, nhân châu xoay động, lại tiến lên kéo tay Tử Mạch như làm nũng, “Cũng không chỉ kẹo hồ lô đầu nha, còn có canh hạt sen hoa quế nữa!” Món này không biết nàng nghe ai nói, đến quá nửa vẫn là tên Hồng Trần kia, ôi, bản thân tham ăn đã đành, ném qua thứ gì là trở về lại hớn hở tuyên truyền khắp nơi.

Giống như bị nàng cảm nhiễm, Tử Mạch cũng không khỏi nở nụ cười: “Được, có cả canh hạt sen hoa quế nữa.” Sau đó y nháy mắt mấy cái, bắt chước giọng điệu của Tiểu Liên: “Cũng không chỉ canh hạt sen hoa quế đầu nha, còn có bánh phù dung, nem rán hương dưa, canh lê nữa!” Đương nhiên chuỗi tên này cũng là Hồng Trần suốt ngày đeo bên miệng, Tử Mạch tuy rằng bản thân chưa từng ném qua, nhưng phải nghe thật sự quá nhiều lần, có muốn không nhớ cũng khó.

Vừa nghe đến mấy thứ đồ ngọt, Tiểu Liên càng cười xán lạn như ánh dương, híp mắt nói: “Đúng đúng đúng! Người hiểu ta, chính là Tử Mạch ca ca.” Đang nói, bên tai nàng chợt vang lên một tiếng “Vù” khe khẽ, Tiểu Liên hơi ngẩn ra, đưa tay sờ khuyên tai theo bản năng, chủ nhân đụng vào khiến mặt ngoài của chiếc khuyên tai màu son tuôn ra một lũ quang hoa, nhân châu xoay động, nàng bĩu môi cười nói: “Tử Mạch ca ca, xem ra, nếu chúng ta còn đi về phía trước thì sẽ phát sinh một chút cố sự đấy.”

“Tin tức nhanh đấy, động tác cũng rất nhanh.” Tử Mạch lạnh lùng pha trò, “Tiểu Liên, chúng ta nên đi nhanh thì hơn, tránh cho người khác chờ lâu sốt ruột.”

“Ô? Nhất định rồi, coi họ đã chờ mong như vậy, chúng ta sao nhẫn tâm để họ thất vọng?” Tiểu Liên nở nụ cười không có hảo ý gì, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn về phía thành trì mông lung phương xa, kêu lên, “Huyền Vân thành, chúng ta đến rồi...”

Huyền Vân thành, xưng là một trong những thành thị phồn hoa nhất nhân giới. Bởi vì chiếm giữ địa lợi ba sông đổ ra biển, buôn bán phát đạt đến trình độ khó tin, thuyền hàng đến từ các nơi trên ba đại lục nhân giới tập hợp ở đầu mối Huyền Vân. Ngay cả Ma giới cũng biết, ở Huyền Vân thành có câu tục ngữ “Chỉ có không nghĩ ra, không có không mua được”, đương nhiên đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Tiểu Liên vừa nghe Tử Mạch sẽ đến đây liền khăng khăng muốn theo.

Không giống như những thành thị không lớn khác của nhân giới, cái tên của Huyền Vân thành đã quá đặc biệt, hơn nữa trong thành thường xuyên có mây tía mù mịt. Phạm nhân thích lấy màu tím để tượng trưng cho điềm lành cao quý, vậy nên rất tự nhiên, truyền thuyết miêu tả Huyền Vân thành là đô thành cát lợi từ trên trời giáng xuống, mà cư dân trong thành quả thật cũng ít bệnh ít tai, ngay cả chiến hỏa trên đại lục cũng chưa bao giờ lan đến tòa thành trì này, không hổ là thiên đường nhân gian. Vậy nên cư dân Huyền Vân thành hiện nay đã vượt qua trăm vạn, đứng đầu thiên hạ, giàu có đông đúc vô cùng, nếu không phải là vì lệch hướng Trung Nguyên quá xa, người thống trị thậm chí phải định đô đất này.

“Ái chà, Huyền Vân, lại như là địa danh của Ma giới hoặc Thần giới.” Tiểu Liên đứng ở cửa thành nhìn lên, nói, “Hơn nữa, mây tía kia, đâu phải là mây lành trời sinh gì đó? Ta thấy rõ ràng là ma khí!” Nàng lại nói ra những lời kinh người, nhưng nói tới đây, Tiểu Liên bỗng thu lại vẻ tươi cười, trong mắt lộ ra vẻ hướng về và hoang mang, phải biết rằng tiểu cô nương này mặc dù với Ma tộc mà nói thì tuổi tác còn nhỏ, nhưng địa vị cao quý, nhất quán kiêu ngạo, thần sắc này rất hiếm khi nhìn thấy trên mặt nàng, “Nhưng ma khí này, quá cao quý... Ta chưa từng gặp qua như vậy, lại thánh khiết như thế! Kỳ quái, sao ta lại dùng từ ‘thánh khiết’ này để hình dung ma khí cơ chứ?” Nàng thì thảo độc thoại, bỗng nhiên ngừng đầu phát hiện Tử Mạch đang ngăn người, “Ô? Tử Mạch ca ca, huynh sao thế?”

Thiếu niên nhìn ba chữ “Huyền Vân thành” trên cửa thành, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt si si. Gió thổi mái tóc dài bay lên, ngũ quan thanh tú càng thanh lệ, phảng phất như thần tiên, hoàn toàn không biết việc quanh thân. Tiếng hô của Tiểu Liên dường như gọi y tỉnh lại từ trong hồi ức vô tận, y quay đầu, vừa ôn hòa vừa ngưỡng mộ mà nói: “Người nhìn không sai, mây tía thánh khiết này kỳ thật là ma khí. Bởi vì, Huyền Vân thành này, Huyền Vân thành được xưng phồn hoa đệ nhất nhân gian, vốn do một vị đại nhân vật của Ma tộc ta dựng lên! Vị đại nhân vật đó, quả thật xứng lấy chữ ‘huyền’ để đặt tên cho thành của y.”

“Hả?! Là ai?” Tiểu Liên quá đỗi ngạc nhiên, nàng lại giống như không nghĩ ra có nhân vật này, chẳng lẽ nàng không biết? Không thể nào, đại nhân vật của Ma giới có người nào là nàng chưa gặp?

Tử Mạch mỉm cười: “Người còn hỏi ta? Chẳng lẽ đã quên mất mục đích của chúng ta chuyến này?” Y quay đầu nói với vẻ say mê vô hạn, “Mặc dù y rời đi đã hơn ba trăm năm, nhưng người xem, thành trì của y vẫn phồn hoa y nguyên.”

“Là y?!” Tiểu Liên khê kinh hô, “Khó trách khó trách! Đáng tiếc là ta quá nhỏ tuổi, không có duyên nhìn thấy phong thái của mỹ nhân đệ nhất tam giới một lần!” Nàng thở dài một tiếng, chớp chớp mắt với Tử Mạch dung nhan tuấn tú, “Không biết y có đẹp như Tử Mạch ca ca?”

Tử Mạch bật cười, hơi đỏ mặt: “Đừng nói vậy, chúng ta phải vào thành rồi.” Dứt lời, quay người đi về phía cổng thành.

“Này? Chờ ta chút nào.” Tiểu Liên hồn nhiên le lưỡi, vội vàng đuổi theo.

Không biết vì sao, Huyền Vân thành hôm nay dường như đặc biệt náo nhiệt, nơi nơi biển người đông nghịt, Tiểu Liên vừa thích ý liếm kẹo hồ lô, vừa híp mắt xem mấy người biểu diễn tạp kỹ, tâm tình rất tốt. Khi thấy trên đài có người vừa biến sắc mặt vừa phun lửa, nàng kích động nói với Tử Mạch: “Ca ca huynh xem, người này không tồi đâu.”

Nhàn nhạt thoáng nhìn, Tử Mạch nói: “Đây là nghệ nhân đất Thục, đáp thưởng thuyền đến Huyền Vân thành tham gia lễ Giáng vân.”

“Lễ Giáng vân? Cái tên thật kỳ quái.” Tiểu Liên lần đầu nghe nói, bụng bảo, quả nhiên đi theo là quá đúng, nhiều việc mới mẻ thật.

“Là ngày hội chỉ Huyền Vân thành mới có, truyền thuyết nói rằng mấy ngàn năm trước, nơi này vốn không có khói bếp, chỉ có một vùng đồng nội hoang vắng, rồi một ngày, du thương đi ngang qua tình cờ trông thấy một tòa thành trì mỹ lệ được mây đỡ đang từ trên trời giáng xuống, liên tiếp bảy ngày, mây mù lượn lờ, về sau trên hoang nguyên liền có tòa thành có một không hai này.” Tử Mạch thông thả nói, “Bởi vậy mỗi năm có bảy ngày lễ Giáng vân để kỷ niệm lai lịch thành này.” Dừng lại một chút, y chỉ chỉ đầu thành, “Người có thấy mây tía lưu động nơi đó? Bình thường rất nhạt, như ẩn như hiện, hầu như không nhìn thấy, tới bảy ngày lễ Giáng vân mới đột nhiên dày đặc, nhìn qua quả thật cũng giống mây lành. Tại Huyền Vân thành, lễ Giáng vân chính là năm sau náo nhiệt hơn năm trước.” Tử Mạch nói xong bẹo mũi Tiểu Liên cười nói, “Chúng ta đến đây, hôm nay vừa hay là ngày đầu tiên của lễ Giáng vân.”

“Thật vậy?! A, tuyệt quá!” Tiểu Liên cao hứng kêu la, “Còn nhiều ngày náo nhiệt như vậy để xem!”

Tử Mạch khê cười lắc đầu, vẫn chỉ là một hài tử! Lần đầu tiên phải nán lại nhân giới nhiều ngày như vậy, sao có thể không cao hứng phấn chấn?

“Hay...” Tiếng khen ngợi rền vang dọa hai người nhảy dựng, cả hai theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương phàm giới thoát nhìn không lớn hơn Tiểu Liên bao nhiêu đang khiêu vũ chân trần trên đao nhọn, tiết tấu cực nhanh, tơ vàng trên lưng xoay tròn theo bước múa của cô, Tiểu Liên nhìn mà lưu lưỡi.

Tiểu cô nương đang khiêu vũ kia sau khi nhìn thấy Tử Mạch bỗng đứng lại bất động, dĩ nhiên là đã ngây người. Tộc nhân ở phía dưới nói với cô mấy câu, cô mới bắt đầu múa lần nữa, nhưng ánh mắt vô luận thế nào đều tập trung trên mặt Tử Mạch.

“Ô? Hóa ra cả nghệ nhân Nam Cương Ngũ Thú tộc cũng tới, xem ra lễ Giáng vân năm nay còn náo nhiệt hơn năm rồi.” Tử Mạch vẻ không cho là đúng, gật đầu nói nhàn nhạt.

“Nam Cương Ngũ Thú tộc?”

“Ta cũng chẳng biết nhiều lắm về họ, chỉ biết là Nam Cương có năm bộ tộc lớn nhất, lấy năm loại thú khác biệt làm vật tổ bảo hộ, bình thường họ đều rất ít giao thiệp với Trung Thổ.”

“Hi hi, ca ca, tỷ tỷ xinh đẹp kia dường như coi trọng huynh rồi!” Tiểu Liên pha trò.

“Lại nói vậy.” Tử Mạch nhìn qua bốn phía, ném vài đồng tiền lên đài, trầm giọng nói: “Hôm nay phải đến một chỗ trước đã, mai lại dẫn người đi chơi.”

Gật đầu, hiển nhiên biết tầm quan trọng, mặc dù không muốn, Tiểu Liên vẫn nhích bước rời khỏi hí đài náo nhiệt, chỗ nàng vừa đứng lập tức có người khác chen vào.

Thấy họ bỏ đi, đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ Miêu Cương có vẻ thất vọng, cô nhìn theo bóng Tử Mạch dần đi xa, không nhận được đưa tay sờ tú cầu giáp kim ti màu vàng nhạt trên người, vốn đã định ném cho người kia, nhưng đáng tiếc, đến tên của y cũng còn chẳng biết...

“Tiểu cô nương, mua túi thơm đi!” Phía sau truyền đến tiếng mời gọi, “Coi xem làm tinh xảo biết bao, bên trong túi chính là hương liệu đặc sản của Nam Cương đấy.” Tử Mạch và Tiểu Liên cùng quay đầu lại, chỉ thấy một người bán hàng rong trẻ tuổi, mặt mày bình đạm ôn hòa đang đứng bên đường, gánh đồ để ở dưới chân, hắn đang giơ một cái túi thơm lên mời Tiểu Liên, nhưng vẻ mặt không hề thấp kém lấy lòng như những người bán hàng rong bình thường.

Đôi khuyên tai màu son kia của Tiểu Liên đột nhiên chấn động một chút.

Đồng tử của Tử Mạch nháy mắt co lại, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười hết sức mỹ lệ, y nói với Tiểu Liên: “Vừa hay, lúc ở nhà không phải suốt ngày quần lấy A Thanh tỷ tỷ của ngươi làm túi thơm sao? Ta thấy cái này làm còn đẹp hơn của A Thanh.”

“Thật không? Ta xem xem!” Tiểu Liên hiểu ý, cầm túi thơm trong tay người nọ qua, “A! Thật vậy, xem con cá này, thêu hết sức sống động!” Câu này lại là xuất phát từ chân tâm, trên lớp lụa màu xanh nhạt có thêu một đôi cá hết sức sống động bằng kim tuyến, quả thật xinh xắn tinh xảo, “Ca ca, ta muốn!”

Tử Mạch bình tĩnh trả tiền, người bán hàng rong kia cảm ơn rồi quay người, tiếp tục đi mời chào, nhìn bóng lưng hắn, sắc mặt Tử Mạch lạnh như băng.

“Ca ca, kế tiếp chúng ta đi đâu?” Tiểu Liên vừa ngắm nghía túi thơm mới có, vừa hữu ý vô ý hỏi han.

“Đi theo ta.” Tử Mạch nói xong quay đầu bước đi. Tiểu Liên theo sát phía sau, dọc đường không ai nói gì nữa.

Qua bảy tám chỗ rẽ, cuối cùng thuê một gian phòng hảo hạng trong đại tửu lâu. Tử Mạch nắm tay Tiểu Liên, trước không phải là tới phòng nghỉ ngơi, mà là tới hậu viện của tửu lâu, đến tối có lẽ nơi này sẽ có người ngắm trăng, chẳng qua lúc này sắc trời khá sớm, không một bóng người. Họ dừng lại dưới một góc đại thụ trong viện, Tử Mạch ngẩng đầu, Tiểu Liên cũng nhìn theo tầm mắt y, chỉ thấy trong bóng râm ẩn ẩn lộ ra một con chim nhỏ lông vàng mỏ đỏ, đang nghỉ trên nhánh cây.

“Truyền ngôn diệu?” Tiểu Liên nhận ra con chim nhỏ kia, loài chim này thượng vị Ma tộc đều có thể chế tác.

Tử Mạch vẫy tay, chú chim nhỏ vỗ cánh bay xuống, vừa đậu trong tay Tử Mạch, một đạo ngân quang đã hiện lên, tiểu diệu hóa thành một lá thư. Tử Mạch tung ra xem, không nói lời nào.

“Ca ca, có chuyện gì sao?” Tiểu Liên cố ý hỏi.

“Ngươi xem.” Tử Mạch đưa lá thư cho Tiểu Liên.

Cúi đầu xem xong, Tiểu Liên tùy tay hất lên, tờ giấy bỗng hóa thành một lũ tro bụi trong gió. Nàng dùng giọng điệu rầu rĩ mà lẩm bẩm một mình: “Không ngờ chúng ta lần này lại phải vô công mà về. Tinh Chiêm Triều Nhan kia làm thế nào đây?!”

Nghe câu này, đáy mắt Tử Mạch đột nhiên lóe tinh quang.

Ngừng một chút, Tiểu Liên chạy “bịch bịch” đến bên cạnh hồ nước trong viện, cười nói: “Ca ca huynh xem, cá trong ao này màu vàng kìa, giống hết cá trên túi thơm của ta!” Nói xong nàng lấy túi thơm ra ném xuống nước, “Ồi chào!” Túi thơm “Tôm” một tiếng chìm xuống nước, tạo nên từng vòng sóng gợn, Tiểu Liên cười ha ha, “Mấy tên gốc đó!”

Tử Mạch cũng cười lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn thấy quả nhiên có một bóng trắng cực nhỏ chọt lóe lên giữa không trung, cũng nhanh chóng bị ánh sáng của thái dương che mất.

“Ca ca?” Tiểu Liên gọi một tiếng, nghe thật hồn nhiên.

“Bây giờ về ngủ, ngủ đến khi mặt trăng mọc lên.” Tử Mạch nói, dư huy chạng vạng mạ hào quang nhàn nhạt lên nụ cười của y, Tiểu Liên nhìn mà ngây người.

Đôi môi củ ầu khê mở, lời nói như gió, “Chúc mộng đẹp.”

3. Quyển 1 - Chương 2

Thanh nguyệt ẩn, ngân hà dao, hiểu phong tàn lệ cạn khô. Bóng nền bịn rịn, mộng khó giữ, nhật nguyệt trong Yên Hà cung. Từng xót thương, hồng nhan yếu mệnh, một mai tóc xanh hóa tuyết trắng. Ngày đó ngoài nhìn, vẻ tươi cười của khanh, tụ phong độ văn hoa phiên phiên. Nê hà hôm nay lời ai, tình này miên miên, chẳng thể cắt đứt...

Hoàng hôn khép lại, cung khuyết bị lãnh lạc càng lộ vẻ thê lương, loáng thoáng có tiếng khóc quanh quẩn. Chúng tiên tử trẻ tuổi hoảng sợ đi đi lại lại, một chậu tiếp một chậu, lúc bùng vào là nước trong, đến khi bùng ra đã là màu đỏ tươi.

Cách đó rất xa, trên mái của một gian cung thất khác, có một bóng đen đang đứng, không hề nhúc nhích, con người như đóng băng đang nhìn chăm chăm về phương hướng tiếng khóc truyền đến, không biểu lộ một chút cảm xúc. Rất lâu sau, lại có hai bóng người im tiếng bay tới dừng lại phía sau y, cung kính hành lễ.

“Bệ hạ.” Một trong hai người vừa tới thấp giọng nói, “Người của Huyền Vũ đã trở lại.”

Người phía trước gật đầu hầu như không thể nhìn ra, đáy mắt lạnh triệt như băng tuyết có thứ gì đó lướt qua, tiếp đó ba thân ảnh chợt lóe lên, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hai người chân trước vừa đi thì lại có thêm vài bóng người càng quỷ dị hơn đứng ở nơi họ vừa đứng, oán hận, người hiển nhiên cầm đầu trong những người mới đến kia nói: “Đã nhiều năm như vậy, ngài vẫn không quên được hán sao?!” Là giọng nữ rất uyển chuyển nhưng tiếc là lộ ra giọng điệu tàn nhẫn, làm cho thanh âm vốn phải rất êm tai biến thành có vài phần hãi người. Mặt hướng về nơi bay ra tiếng khóc đứt quãng xen lẫn tiếng kêu thảm thiết thê lương, nàng âm trầm quát khê một tiếng, “Đi!”, đoàn người phi thân mà đi.

“A! Tha cho ta đi, cầu người... cầu xin người...” Càng đến gần, tiếng kêu khóc khiến người ta khiếp đảm kia lại càng rõ ràng, “Không phải ta... Không phải! A...”

Tiếng kêu khàn khàn càng lúc càng tuyệt vọng không ngừng truyền ra, một đám tiên tử sắc mặt tái nhợt, thân thể mảnh mai run rẩy như lá rụng đang đưa trong gió, vòng tay va vào chậu vàng họ bùng trong tay, phát ra tiếng leng keng dễ nghe, quả thật như là âm nhạc vậy.

“Tham... Tham kiến Thiên phi điện hạ.” Không biết là ai nhìn ra chân dung vị khách không mời đầu tiên, mọi người tức khắc quỳ xuống.

Đầu bóng màu đen tung lên, thuận tay ném đi, mái tóc mình diễm cùng vạt áo nhất thời bay múa trong làn gió gào thét, dưới màn trời đen kịt, tóc xanh tung bay, trên khuôn mặt cực diễm cực lệ đó của Thiên phi Minh Hà, là nụ cười lạnh xót xa, nhưng thanh âm của nàng lại đặc biệt kiều nhu mị hoặc. “Các người đều vất vả rồi.” Nàng hướng về phía cung điện lúc này giống như vì kiệt lực mà chỉ còn tiếng khóc thút thít truyền ra, thở dài nói, “Ác chủ Tinh Chiêm đại nhân trúng muốn giải trừ cũng không phải chỉ trong một lúc, các người cứ xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Nghe vậy, mọi người vốn đang hầu hạ ở đây đều không dám lưu lại, rất nhanh chóng im lặng lui hết.

Nụ cười tắt ngấm, Minh Hà dắt theo mấy người hầu, chậm rãi bước vào tòa cung điện máu tanh xộc mũi. Đại điện hiện ra trước mắt họ, tràn ngập không khí quỷ dị đáng sợ, vách tường từng trắng tinh không tỳ vết sớm bị tầng tầng máu đỏ sẫm bắn thấu phủ lên. Có mười hai chậu vàng đã hạ chú ngữ phù thủy, trên từng chậu đều nổi lên một làn khói màu xanh nhạt, nước trong chậu từ từ chuyển thành đỏ, đến khi đỏ như máu thì khói kia sẽ biến mất, một khi biến mất, liền có tiên tử tiến vào thay mới ngay. Chúng dựa theo mười hai cung hoàng đạo, làm thành vòng tròn, chính giữa là một cái lồng dùng huyền thiết vạn năm rèn nên.

“Ái chà, thấy không? Đây là Chiêm Tinh cung từng không nhiễm một hạt bụi, bây giờ lại giống hệt Tu La Địa ngục bị ác mộng thống trị!” Minh Hà châm chọc một cách vô tình, “Tinh Chiêm đại nhân vĩ đại, cũng đã biến thành diện mạo đó!”

Nói rồi, Minh Hà từng bước hướng đến chiếc lồng ở chính giữa kia, bên trong lồng là một nữ tử gầy gò cả người quần xích sắt thô ráp, trên chiếc quần trắng mềm mại bị dính rỉ sét mờ mờ, chẳng biết nàng đã bị trói như vậy bao nhiêu năm rồi. Huyết chú thương tổn nghiêm trọng thân thể nàng ba trăm năm, khiến tóc đen sớm xen từng sợi tơ bạc đồ tươi.

Kỳ thật, những huyền thiết này vốn không làm gì được nàng, nhưng khi nàng quần quai, đụng tới đâu là nơi đó sẽ lóe lên một ký hiệu màu bạc, nàng liền run rẩy đau đớn tới cùng mà kêu lên một tiếng. Tóc tai nàng tán loạn, hơi thở chợt đoạn chợt liền, mỏng manh vô cùng, vệt nước mắt bên khóe mắt nhắm chặt vĩnh viễn không khô.

Minh Hà lạnh lùng quan sát, mỹ nhân cũng từng coi là phong hoa tuyết thế, nhưng bị tra tấn nhiều năm như vậy, dù có là thần linh cường đại chừng nào cũng phải tiêu tụy, bất luận hoa đẹp bao nhiêu đều phải tàn lụi. Nhưng trong lòng lại vẫn hận, vẫn không thể tiêu tan! Hận thị tại sao phải đối nghịch với mình, khẳng khẳng hướng về người kia, hiện tại đã không tìm được người hận nhất ấy, vậy thì chỉ có thể hận thị! Mọi chuyện, đều là thị tự tìm, không phải sao? Minh Hà khẽ cười: “Ta tới thăm ngươi, Tinh Chiêm đại nhân. Còn nhớ ta chứ? Tinh Chiêm Triều Nhan.”

Cặp mắt mờ lệ kia mở ra, trong suốt mà trống rỗng mịt mờ.

“Tinh Chiêm Triều Nhan, ngươi thông đồng với Linh Vu, cấu kết với Phi Thiên, hãm hại Chu Tước, ngươi đáng bị tội gì?” Minh Hà dương dương đắc ý.

Nhưng đôi mắt ấy vẫn trống rỗng, giống như vĩnh viễn nhìn bờ bên kia không tồn tại.

Bĩu môi khinh miệt, Minh Hà sốt ruột phát tay, “Các ngươi cũng xuống hết đi.” Khi thị tòng của nàng đều lui ra, cửa cũng đã đóng lại, trong không gian rộng lớn như thế chỉ còn lại hai người, Minh Hà bắt đầu điên cuồng cười to, “Triều Nhan, thử nói tội trạng của mình một chút đi! Dù sao bây giờ cũng chẳng có người ngoài!”

Trong mắt Triều Nhan đột nhiên bắn ra tia sáng bảy phần phần nộ ba phần bất đắc dĩ.

“Hừ! Thế nào? Triều Nhan, ngươi đang tức giận? Ngươi quả nhiên giỏi giả bộ, trúng huyết chú, lại không hề bị mê tán tâm trí! Ngươi một mực giả điên giả rồ! Ngươi tưởng ta không biết sao? Ngươi nói đi, tại sao ngươi bảo vệ hắn như vậy, ngươi khổ sở nhẫn nại là để chờ thời cơ gì?!” Càng nói càng giận, Minh Hà kẻ sát tới khuôn mặt tái nhợt thống khổ của Triều Nhan, tâm lý méo mó bảo nàng nói ra những lời tàn khốc hơn: “Triều Nhan đáng thương, những đau khổ ngươi chịu đều uống phí cả rồi! Bởi vì, người ngươi hao hết tâm cơ muốn bảo vệ, đã rơi vào tay ta! Ha, ha ha ha!”

Giữa tiếng cười sảng sặc của Minh Hà, khuôn mặt vốn đã trắng bệch của Triều Nhan nhất thời lại tái xanh, nàng trợn to mắt, phun ra một búng máu tươi. Chiếc lồng huyền thiết chấn động kịch liệt, xiềng xích rung leng keng, thân thể nàng phóng ra hào quang, càng lúc càng mạnh mẽ. Minh Hà rốt cuộc nhận thấy có sự không bình thường, nàng thôi cười, kinh sợ quát hỏi: “Ngươi đang làm gì?! Ngươi không muốn sống nữa?! Cổ lao khỏi cấm chế Thiên Đế bệ hạ thiết trí, ngươi sẽ hồn bay phách tán!”

Giữa hào quang chói mắt, truyền ra câu thứ nhất của Triều Nhan trong ba trăm năm qua, một thời gian quá dài chỉ phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương đã làm hồng giọng nàng, lúc này, nàng khàn khàn than khẽ: “Minh Hà, yêu, khiến cô biến thành ngu xuẩn.” Đột nhiên, hào quang cuối cùng phá tan lồng giam, một luồng ánh sáng xông thẳng lên trời, tức khắc chiếu sáng nửa bầu trời đêm của Thần giới...

Cùng lúc đó...

Trong Tử Vi điện.

“Vừa hay, lúc ở nhà không phải suốt ngày quần lấy A Thanh tỷ tỷ của ngươi làm túi thơm sao? Ta thấy cái này làm còn đẹp hơn của A Thanh.”

Tiếng nói phát ra từ túi thơm trong tay tiểu nô đang quỳ trước thềm.

“Thật không? Ta xem xem! A! Thật vậy... Xem con cá này, thêu hết như sống vậy! Ca ca, ta muốn!”

Trên ghế thứ hai bên tay phải, khắc bạch hổ, nam tử mặt mày anh tuấn bức người, tiêu sái bất kham nhượng mày kiếm, khá không cho là đúng, chiếc ghế ở đối diện y có khắc hoa văn hồng tước lại không ai ngồi.

“Ca ca, kế tiếp chúng ta đi đâu?” Nữ hài tử hỏi. Thiếu niên trả lời “Đi theo ta.”

Sau đó, trong túi thơm truyền ra tiếng bước chân, không biết là đi bao lâu, dường như hai người nọ đã tới thuê phòng ở một gian tử lâu, lại qua một lúc, “Truyền ngôn điệu?” là tiếng tiểu cô nương kia, tiếp đó có tiếng tiểu điệu bay tới, tiếng sột soạt của lá thư. “Ca ca, có chuyện gì sao?” Vẫn là tiểu cô nương đang nói.

“Người xem.” Dường như thiếu niên nọ đưa tờ giấy qua.

Nghe đến đó, thanh y nam tử ngồi bên cạnh Bạch Hổ nhú mày, khí chất vô cùng ôn nhã, chau mày ngược lại làm y càng có phong vận. Y mấp máy môi, dường như đang muốn nói gì đó, nhưng vẫn nhin xuống.

“Không ngờ lần này chúng ta lại phải vô công mà về. Tinh Chiêm Triều Nhan kia làm thế nào đây?!” Thanh âm rầu rĩ của nữ hài.

Vương giả trên bảo tọa thân hình hơi chấn động, trên dung nhan tuấn lãng trẻ tuổi, đôi mắt lạnh băng phát ra hàn quang. Huyền Vũ ngồi bên tay trái lặng lẽ thở dài, ngũ quan thâm thúy thoáng lướt qua vẻ ưu sầu. Ánh mắt bệ hạ, đã từng, không phải là cái vẻ đó. Trước lúc gặp phải người kia, đôi mắt ấy từng là bình tĩnh ôn hòa, từ bị quan sát thế gian chúng sinh, hơn ba trăm năm trước, sau khi gặp người kia, trong đôi mắt ấy lúc nào cũng lưu động quang hoa hạnh phúc, như có thể chiếu sáng vận mệnh của đại thiên vạn vật, về sau, người kia rời đi, cũng mang đi toàn bộ độ ấm trong đó.

Trong túi thơm tiếp tục truyền ra tiếng bịch bịch, giống như có người đang chạy, “Ca ca huynh xem, cá trong ao này màu vàng kìa, giống hết cá trên túi thơm của ta!” Tiểu cô nương mới vừa nói xong, lại “Ồi chao” một tiếng, sau đó là tiếng nước chảy ào ào một hồi, tiếp đó an tĩnh trở lại.

Huyền Vũ phát tay, tiểu nô đang quỳ dưới đất đứng dậy hành lễ lui xuống, cửa lại khép vào, trong phòng chỉ còn bốn người trầm mặc.

Qua một lúc, người phá tan sự trầm mặc chính là Bạch Hổ ty chương chiến đấu lực, tâm tư đơn thuần nhất. Y gãi đầu, nghi hoặc nói: “Tiểu hài đó không cẩn thận làm rơi túi thơm xuống nước?”

“Không cẩn thận sao?” Thanh Long khẽ nói một tiếng, nhìn Huyền Vũ, trong ánh mắt có ý thức giao hội.

Huyền Vũ ngẩng đầu nhìn vương giả lạnh băng đang lặng im kia, thăm dò: “Bệ hạ nghĩ sao?”

Một lúc sau, ánh mắt người trên bảo tọa dao động một chút, “Ta không tin.” Chỉ ba chữ này, tuy không chứa bất cứ tình cảm gì, vẫn quanh quẩn dễ nghe, êm tai như tiếng trời.

Thiên Đế vẫn chưa nói rõ là y không tin cái gì, nhưng Huyền Vũ lại gật đầu, nói: “Bắc thiên mới nhận được tin tức...” Nói được một nửa, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, tiếng kêu sắc nhọn xé toang trời cao.

Bốn người đồng thời ngẩn ra một thoáng, Bạch Hổ một mình lao ra trước, những người khác cũng đuổi theo ra.

Kết quả, họ đã trông thấy gì! Một luồng hào quang lóa mắt lao ra từ trong Chiêm Tinh cung, xông thẳng lên chín tầng mây, chiếu sáng một nửa trời đêm! Chúng thần chúng tiên hoang mang đối mặt với kỳ cảnh kinh thế này, dần dần, không trung như đã hóa thành mặt gương, hiển hiện vài hình ảnh.

Giữa minh mông, hồng quang rạn nứt, trên xanh dưới đen, thiên địa bắt đầu phân chia. Trong thiên địa tự nhiên sinh thành chính lệ hai khí, hai khí giằng co nhau, cuối cùng phân hóa thành hình người.

Có nữ tử ngự không mà lên, lụa mỏng che mặt, pháp lực vô biên, làm việc thâm ác. Sinh linh đồ thần, nhật nguyệt vô quang.

Chính lực phong ấn nó, kiệt lực, mượn bỉ ngạn hoa, vong xuyên thủy hóa thân ám, mượn thất minh chi, thương hải lệ hóa thân minh, làm cho thế giới được yên bình giữa sự cân đối của minh ám hai loại lực lượng.

Hình ảnh đến đây chợt tối sầm, rồi bỗng nhiên lại sáng rực lên. Trên một phiến băng nguyên mỹ lệ, một thân ảnh thanh lệ nhã trí đang lẳng lặng ngủ say, hai luồng hào quang một minh một ám dây dưa bên cạnh, sau đó bỗng chui vào người y, giữa ngón tay y ngưng một giọt máu tươi, giọt máu đỏ thắm này nhỏ lên tuyết trắng, trông thật đẹp mắt. Hình ảnh bỗng nhiên thay đổi, hóa ra, giọt máu này xen lẫn trên một phiến lông vũ trắng tinh.

Đến đây, hình ảnh dừng lại, từng bước tối dần, sau đó, ánh sáng giữa trời đêm bỗng chấn động kịch liệt, “Ầm” một tiếng, hào quang vỡ tan, nhanh chóng tiêu tán.

Huyền Vũ lòng run rẩy, hai tay từ từ nắm chặt, trong lòng thiên thần ty chương trí tuệ lúc này là đau khổ và phần nộ đan xen.

Hồi lâu, chỉ nghe thanh âm kinh ngạc của Bạch Hổ: “Đó, đó là chuyện gì?”

“Là Triều Nhan.” Giọng Thanh Long đã khản nặng, “Một lần chiêm tinh cuối cùng.”

Thiên Đế lẳng lặng nhìn lên, cho dù màn trời đã bình tĩnh trở lại, y vẫn chưa mấy may có động tĩnh, vẻ mặt thủy chung trầm như nước. Chẳng qua sóng mắt hơi lóe lên, trong mắt dường như có cái gì đó đang dần dần ôn hòa.

Hít sâu một hơi, Huyền Vũ lặng lẽ buông bàn tay nắm chặt ra. Triều Nhan, cô yên tâm, ta sẽ ghi nhớ kỹ lời cô, những đau khổ mà cô chịu sẽ không uổng phí, cái chết của cô, cũng tuyệt không thể không có ý nghĩa! Y quay người, dùng ngữ khí tận lực bình tĩnh mà nói tiếp lời vừa rồi chưa nói xong: “Bệ hạ, Bắc cung mới nhận được tin tức, nữ hài đi cùng Tử Mạch ngự tiền của Ma giới, là con gái Linh Vu, Thiệp Nguyệt Liên.” Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Có thánh vật cảm ứng chu linh chi tế, thiết nghĩ bọn họ hẳn đã nhận biết.”

“Ý người là, bọn họ... thật sự đã có được thứ đó?!” Thanh Long ngạc nhiên.

Ánh mắt Bạch Hổ thoáng chớp động, ngũ quan lâm vào âm ảnh.

“Hiện giờ, Tinh Chiêm ngã xuống.” Huyền Vũ gian nan nói, “Âm mưu cũng phải bại lộ rồi.”

Từ trong ánh mắt Thiên Đế bệ hạ bình tĩnh nhìn lên, một giọt lệ chậm rãi trào ra, như minh châu xẹt qua dung nhan tuần mỹ vô trù, như lưu tinh xẹt qua trời đêm, rơi xuống bụi bặm.

4. Quyển 1 - Chương 3

Mùi mạn đà la xa xỉ danh quý ẩn ẩn bay ra từ trong chiếc lò vàng tạo hình tiên hạc, thời gian phẳng phất ngưng trứ giữa hương thơm nồng nàn ấy, màn trường trùng trùng lẳng lặng buông trên tấm thảm dày cộm, tua cờ dài thườn thượt chảy xuôi hoa mỹ.

Tổ y đồng tử ngoan ngoãn ngồi xổm bên sạp gỗ đàn, mặt mày thanh tú vốn phải rất đẹp, chỉ tiếc là, trên khuôn mặt còn chưa thoát hết nét trẻ con ấy lại là vẻ hờ hững không hợp tuổi.

Trên sạp có một lão giả đang nhắm mắt xếp bằng tĩnh tọa, bàn tay ngửa lên trên đầu gối, hiển nhiên là đang diễn toán gì đó. Kỳ thật, nói y là lão giả, chỉ ít theo bề ngoài mà nói thì vẫn không thích hợp lắm, bởi vì đầu y dù đã bạc trắng, nhưng trên mặt hầu như không có nếp nhăn, huông chi hơi thở của y thông dong bình tĩnh, có chút nào là già yếu đâu? Ngũ quan của y không thể nói là quá anh tuấn, nhưng cực kỳ đoan chính thâm trầm, tóc rất dài, lại búi thật khéo léo, không sợi nào bị rơi xuống đất. Ở chính giữa trán y, một cái nguyệt nha cong cong màu lam thoáng phát ra ánh sáng nhu hòa nhẹ nhàng, đó là tượng trưng cho Ma giới tiên tri.

Hồi lâu, người tĩnh tọa chậm rãi mở mắt, nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói: “Tinh Chiêm Triều Nhan đã chết.”

“Linh Vu trưởng lão?” Đồng tử đang ngồi xổm trên thảm ngẩng đầu, trên khuôn mặt dờ dẩn lại điểm thêm đôi mắt lóe ra vài phần linh động, dường như y muốn nhìn ra một tia dao động cảm xúc từ trên mặt Linh Vu, nhưng chỉ có thể thất vọng. Nghe nói Tinh Chiêm Triều Nhan kia là đối thủ Trưởng lão đã đấu mấy trăm năm, bây giờ bà ta chết rồi, sao Trưởng lão lại không có vẻ gì như đang cao hứng, đồng tử thâm nghĩ.

“Nhất định trong lòng ngươi đang hiếu kỳ là tại sao ta không tỏ ra cao hứng?” Linh Vu nhìn đồng tử một cái.

Tổ y đồng tử cuống quýt cúi đầu.

“Ngươi không nên để bất kỳ ai nhìn ra tâm tư của mình, còn chưa nhớ sao?”

Đồng tử nọ im lặng không dám lên tiếng.

Sau khi đã trầm ngâm một lúc, Linh Vu đứng dậy, nói: “Đi thôi, Trúc Giản, theo ta đi gặp Phi Thiên bệ hạ.”

Trưởng ấu hai người cứ thế biến mất giữa khói hương mạn đà la...

...

Đại ca, tại sao huynh vẫn không tỉnh lại? Đại ca, đại ca, chẳng lẽ huynh còn tự trách mình vì chuyện năm đó? Tại sao, rõ ràng là hấn phản bội huynh, huynh lại vẫn chỉ trách cứ bản thân? Chẳng chịu đáp lại ta một phần vạn!

Ta không hiểu!

Ta... không hiểu...

Trên băng sàng, giữa một tảng băng màu lan nhạt, một nam tử tuổi trẻ ưu nhã, đường nét tựa như điêu khắc đang lẳng lặng ngủ say, chẳng biết y đã bảo trì bộ dáng này, để thời gian bất động trên người mình bao lâu rồi. Cách lớp mặt băng nhìn đôi mắt nhắm chặt, lông mày nhíu lại, và đôi môi đã mân thành một đường cong thương tâm, dường như trong khoảnh khắc tự phong vào hàn băng ấy đã trải qua một phiên đau khổ.

Một đôi mắt màu ngọc bích đang nhìn chằm chằm người trong băng, bi thương, ngưỡng mộ, khó chịu các loại đều khắc vào cặp mắt thâm thiết ấy.

Đại ca, trong lòng huynh cũng chỉ có hấn! Hấn đi rồi, huynh liền cam nguyện vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Thân hình nam tử bạch y ngân phát hốt hoảng lão đảo. Ba trăm năm! Ba trăm năm đằng đẳng! Huynh thật sự, thật sự không bao giờ mở mắt nhìn ta lần nào nữa sao?!

Cuối cùng, người áo trắng giống như không chèo chống được nữa, vô lực quỵ xuống trước băng sàng, ngân phát thật dài rơi xuống đất, hoa mỹ lãnh diệu như ngân hà. Khuôn mặt y dán sát lên mặt băng, tay khe khẽ vuốt ve dung nhan tuổi trẻ mà trong mộng cũng khó gặp qua lớp băng, thầm thì: “Đại ca...”

Đại ca...

“Linh Vu tham kiến Phi Thiên bệ hạ.” Thật lâu sau, trong băng thất cuối cùng vang lên một thanh âm phá tan sự tĩnh lặng. Linh Vu bình thần cúi đầu hành lễ, đồng tử được gọi là Trúc Giản theo sát phía sau, lên nhìn nam tử tóc bạc một cái, gương mặt thoáng lộ ra nét trẻ con.

Phi Thiên Tu La không quay đầu, ánh mắt y vẫn si si nhìn khuôn mặt trong băng, song lời nói lạnh lùng lại là nói với Linh Vu: “Đi cùng đằng sau ngươi là ai? Chẳng lẽ không biết gian băng thất này không phải người nào cũng tới được sao?”

Nam hài tử cuống quýt cúi mắt, rùng mình một cái.

Linh Vu nhìn thiếu niên một chút, ở trước mặt Phi Thiên, y trả lời không kiêu không nịnh: “Khải bảm bệ hạ, lão thân đã cao tuổi, hài tử này tương lai chính là Linh Vu nhiệm tiếp theo.” Y dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Tôi nghĩ hiện tại chính là thời điểm để nó biết vài việc.”

“Vẫn còn sớm... Người tên là gì?” Trong giọng nói của Tu La không nghe ra một chút thích ghét.

“Trúc Giản.” Sắc mặt tái nhợt của nam hài chắc chắn là chú thích không tiếng cho không khí quỷ dị trong băng thất cùng cảm giác áp bách cường đại tỏa ra từ người Phi Thiên Tu La.

Trầm mặc qua đi, Tu La hồ hững hờ: “Người tới là có chuyện gì muốn nói sao?”

“Tinh Chiêm Triều Nhan đã chết.” Linh Vu thành linh nói ra đáp án gây chấn động đột ngột, hướng chỉ y còn nói thêm, “Mới vừa rồi.”

Quả nhiên Tu La thoáng rung mình, chậm rãi ngẩng đầu quay qua đây, đáy mắt là vẻ phức tạp rất khó hình dung, dường như là oán hận, cũng ngầm có ý tán thưởng. Trúc Giản rốt cuộc đã gặp được nhân vật thứ hai trong Ma giới này, chân dung người đứng đầu Hoàng tuyền, ngân phát lạnh băng hóa ra kết hợp với con người màu ngọc bích, ngũ quan vốn anh tuấn tiếu là quá mức âm cơ thâm thúy, cự người ngàn dặm. Tận mắt chứng kiến Phi Thiên cùng phỏng đoán vừa rồi đối với bóng lưng y, phân cảm giác áp bách kia quyết không thể nói.

“Cô ta lại...” Sự kinh ngạc nhất thời qua đi, Tu La lại khôi phục vẻ lạnh băng bình tĩnh, nhưng ba chữ mà y chưa nói xong này lại lộ ra nỗi phiền muộn thấp thoáng.

“Đúng vậy, cô ta mạnh mẽ phá tan cấm chế của Thiên Đế, dùng thân thể tàn tạ thi triển thuật Bích khung ngự không, cuối cùng linh lực kiệt quệ, thần hình tiêu tan mà chết.” Linh Vu gật đầu, hiển nhiên hiểu được sự kinh ngạc của Tu La. Ngũ khí trước sau vẫn cứ nhắc, lần này lại ẩn ẩn lộ ra sự khâm phục hiếm thấy.

Cũng khó trách y đối với đối thủ lâu năm như vậy, Tinh Chiêm của Thần giới và Linh Vu của Ma giới tuy rằng cùng là người nắm giữ lực dự ngôn, nhưng bản chất hai người lại bất đồng.

Đôi mắt của Linh Vu có thể nhìn thấu quá khứ vị lai, dùng cách cảm ứng để biết trước thế sự. “Linh Vu” không hề là tên người, mà là một chức vị giống như “Tinh Chiêm”, mặc dù địa vị này rất cao trong Ma giới, nhưng thực tế lịch nhiệm Linh Vu đều đến từ phạm giới.

Giữa phạm nhân, tỉ lệ hài tử sinh ra trong mắt lưu động tinh quang màu xanh nhạt là cực nhỏ, con người bởi vậy hết sức sáng động lòng người, mà bọn họ chính là khởi nguồn của các nhiệm Linh Vu. Người như thế nếu gặp được cơ duyên xảo diệu, tu tập pháp môn tương ứng, là có thể trở thành Linh Vu trưởng lão đại danh鼎鼎 của Ma giới. Tuy rằng không thể thọ cùng thiên địa, vô hưu vô diệt như thần ma cao nhất, nhưng cũng có thể có được thọ mệnh mấy trăm, hay thậm chí là hơn ngàn năm.

Thí dụ như vị Linh Vu trưởng lão hiện tại đây, Trúc Giản chỉ biết ông ít nhất cũng một ngàn hai trăm tuổi, vốn là thân phạm nhân, nhưng đã kế thừa tôn dung cùng trách nhiệm vĩ đại này nhiều năm, cũng khó nói được là hạnh hay bất hạnh.

Nhưng Tinh Chiêm vốn không có thân xác, mà là hình thể do linh khí cực thuần túy trong thiên địa hội tụ thành, không có thọ mệnh cụ thể, nếu linh lực kiệt quệ sẽ tiêu tan thành một làn khói nhẹ trong gió.

Nếu nói Linh Vu thông qua nhận thức cảm tính mà cảm ứng được tương lai, thì Tinh Chiêm chính là nhận thức lý tính, bởi vì Tinh Chiêm là thông qua chiêm bặc, mà còn là chiêm bặc tinh thần thâm thúy khó hiểu nhất nhưng cũng chuẩn xác nhất dự báo tương lai. Tuy rằng phạm giới trước nay cũng có không ít những năng nhân dị sĩ đạt trình độ khá cao dựa trên nghiên cứu tinh văn, nhưng vẫn không thể so sánh với thần chiêm tinh.

Giữa chúng thần tại Thần giới, Tinh Chiêm thuật pháp tự thành hệ thống, trong đó thuật chiêm tinh tối cao chính là Bích khung ngự không, là chiêm tinh cuối cùng trực tiếp lấy màn trời làm nền để chỉ thẳng bí mật lớn nhất trong thiên địa. Mỗi đời chỉ có một vị Tinh Chiêm, mà mỗi vị Tinh Chiêm chỉ có thể thi triển một lần Bích khung ngự không, bởi vì đây là pháp thuật duy nhất có thể khiến Tinh Chiêm kiệt quệ linh lực mà tiêu vong.

Cho đến nay, Thần giới chỉ mới có hai vị Tinh Chiêm, sau khi vị trước mất vì Bích khung ngự không, Thiên Đế Thần giới liền cưới Thiên phi Minh Hà, nhưng quá trình của lần chiêm tinh đó khổng chế nghiêm mật trong kết giới, cho nên những người biết được nội dung cụ thể chỉ có Thiên Đế cùng Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ ba vị thiên quân.

Sau đó Thần giới vẫn giấu kỹ cực kỳ, Ma giới đến nay vẫn không biết nguyên nhân Thiên Đế đột nhiên đón dâu, nhưng có lẽ, nếu không phải là có Thiên phi Minh Hà, chuyện về sau làm sao có thể phát sinh? Tu La

cười khẩy, hơi có ý giễu cợt.

Nhưng khiến người ta ngỡ vực giềng pha nhất chính là bối cảnh trống rỗng trước khi Minh Hà trở thành Thiên phi, Ma giới gần như dùng hết mọi phương pháp mà cũng không tra ra lai lịch của nàng, cứ như Thiên phi đường đường của Thần giới là từ trống rỗng sinh ra vậy.

Mà lần này nghe đầu Tinh Chiêm Triều Nhan có thể nói là bất chấp tất cả để chiêm tinh, chúng thần lớn nhỏ tận mắt trông thấy đầu chỉ ngàn vạn, bằng không, nàng có nhất thiết phải thuyết minh đại sự ngay, để xảy đến nông nổi thế này? Khó trách Linh Vu động dung, Ma giới cũng tuyệt không có lý do để không động tâm.

Nói cho cùng, linh khí thuần túy xuất từ linh tuyến của Thần giới ngưng tụ thành thân thể Tinh Chiêm kia, thực tế chiếm giữ ưu thế địa lợi trên Thần giới, mặc dù dự ngôn của Linh Vu có độ chuẩn xác ngang với Tinh Chiêm, nhưng vẫn bị hạn chế năng lực, chung quy không thể nhìn thấu mệnh mạch mật bí trong mối quan hệ tam giới.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, phạm là những việc có ưu thế tất có liệt thế, sau khi một đời Tinh Chiêm tiêu vong, linh tuyến cần tập hợp trăm năm linh khí mới có thể dựng dựng ra Tinh Chiêm kế tiếp, cho nên Thần giới kế tiếp phải xuất hiện tình huống thần dự ngôn khuyết tích trăm năm, không như Ma giới, cho dù lúc này Linh Vu không xong, cũng lập tức có Trúc Giản thế chỗ.

Chẳng qua, Nam Thiên Quân Chu Tước của họ khuyết tích đã nhiều năm như vậy, dường như cũng chẳng thấy họ ra làm sao? Tu La đã khôi phục thường thái mà nghĩ đến sự kiện nọ, vẫn không nhận được phần hạn trong lòng, nhưng ngoài mặt, y hạ lệnh càng lạnh băng hơn: “Hãy điều tra rõ nội dung Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Triều Nhan.” Trầm ngâm một chút, y lại nói thêm, “Linh Vu, chuyện này ta muốn người tự làm, không thể mượn tay người khác. Chúng ta phải làm cho cái chết của Tinh Chiêm kia thêm một chút giá trị.” Một nét cười lãnh liệt hiện lên, câu nói cuối cùng ấy vẫn để lộ không nhiều không ít những điều canh cánh trong lòng.

“Linh Vu tuân chỉ.” Cúi người hành lễ, Linh Vu âm thầm lắc đầu, Phi Thiên bệ hạ trước nay chưa bao giờ là người nông cạn, y im lặng nhìn tảng băng màu lan nhạt có người ngủ say trong đó, Phi Thiên bệ hạ, thật sự thay đổi rất nhiều. Linh Vu cúi mắt, ôn hòa nói, “Bệ hạ, thần cáo lui trước.”

Trường ấu hai người biến mất như khi đến, im hơi lặng tiếng.

“Đại ca, họ đi rồi.” Hàn quang trong mắt tan đi, Tu La lại kẻ mặt lên mặt băng lần nữa, ngón tay cũng không ngừng vuốt ve mặt băng, y thì thầm, “Huynh có nghe chứ? Kỳ thật huynh biết hết đúng không? Huynh chỉ không chịu thừa nhận thôi! Năm đó ta làm như vậy, đại ca, huynh rốt cuộc có trách ta? Có trách ta hay không...”

Trong băng thất trống vắng chẳng ai trả lời y, chỉ có hàn khí nhẹ nhẹ cơ hồ có thể thấy được màu trắng bay tới rồi lại trôi đi.

5. Quyển 1 - Chương 4

Côn trùng kêu vang, ánh trăng thanh lạnh như nước vẩy khắp cây hoa. Trong gió đêm vùng ngoại thành, vị lạnh lạnh của sương sớm lạnh yên khuếch tán, tan vào trong tóc, phảng phất như mộng.

Thiếu niên nhanh nhẹn tuần mỹ đến mức không lời để tả cùng tiểu cô nương chớp đôi mắt to lộ ra vẻ tinh ranh cổ quái bên cạnh, đứng trong bóng đêm này lại hợp thành một bức tranh động lòng người.

“Từ Mạch ca ca, lúc trước thiên nhân ta có thấy một câu thơ của phạm giới.” Thiệp Nguyệt Liên khả ái nghiêng đầu nhìn lên thiếu niên, “Ta cảm thấy vẫn rất thích hợp để hình dung cảnh sắc hiện tại đây.”

“Ồ? Là câu nào?” Thiếu niên mỉm cười.

“Mặt thượng khán trắng sĩnh, nguyệt hạ quan mỹ nhân.” Cố ý nhắm mắt lắc lư đầu mà ngâm nga, Tiểu Liên tươi cười, mở mắt hỏi, “Tử Mạch ca ca cảm thấy câu thơ này có hay không?” Hóa ra cảnh đẹp nàng nói chính là Tử Mạch.

Về mặt Tử Mạch không khỏi khó chịu, y ngẫm nghĩ một chút, đang định mở miệng nói gì đó, lại bỗng nghe không trung có người cười ha ha: “Tiểu Liên, phạm giới còn có một câu thơ nói là ‘Tuyết mãn sơn trung cao sĩnh ngoạ, nguyệt minh lâm hạ mỹ nhân lai’, thế nào? Ta thấy Tử Mạch ca ca của ngươi không chừng càng thích câu này hơn.”

Giữa tiếng nói, chợt hiện lên một bóng người, một thiếu niên áo trắng tuổi tác cũng xấp xỉ Tử Mạch nhanh nhẹn tiêu sái hạ xuống, y quay đầu, mặt mày ba quang liễm diễm hơi nhướng lên, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu lại đặc biệt tạo được hảo cảm, dung mạo có thể không tinh trí như Tử Mạch, nhưng thần khí mê người không ngờ.

“Hong Trần ca ca!” Tiểu Liên hưng phấn kêu lên, mặt mày hớn hở chạy tới kéo tay Hong Trần, ở Ma giới, Hong Trần là người tốt với nàng nhất, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ trở về từ phạm giới, y đều không quên đem theo thức ngon cho nàng. Tử Mạch ca ca tuy rằng ngoại hình đẹp, nhưng rất ít khi tươi cười, cuối cùng vẫn không thân thiết được như Hong Trần ca ca.

“Hừ, Hong Trần, nói chuyện chưa bao giờ đứng đắn.” Tử Mạch không nhịn được cũng đáp lễ một câu, vừa rồi không thể nói gì tiểu cô nương, nhưng bây giờ đối mặt với bằng hữu từ nhỏ đã cùng lớn lên, thân như huynh đệ, y cũng bất giác tùy tiện rất nhiều.

Từ hơn trăm năm trước, lúc họ còn chưa được Phi Thiên bệ hạ tán thưởng, thăng nhiệm thành một trong tứ ám ngự tiền, Tử Mạch bởi vì sinh ra thật sự quá đẹp, nên gặp phải không ít phiền toái. Việc Tử Mạch không thích người khác nói mình là mỹ nhân không phải không có nguyên nhân. Hong Trần biết rất rõ, bởi vậy lập tức xấp lại, nửa đùa nửa thật nói: “Ta vẫn cảm thấy phạm nhân liên hệ nguyệt sắc với mỹ nhân rất có đạo lý đấy, ba phần mỹ mạo mà nhìn dưới ánh trăng cũng biến thành mười phần. Ta tự khoát lác ba phần này ta vẫn có, không bằng Tử Mạch cứ nghĩ tình huynh đệ nhiều năm, dùng hai câu thơ vừa rồi khen ta, lừa ta vui vẻ một chút được không?”

Tử Mạch cười cười, vốn cũng không thật sự tức giận.

“Không được!” Tử Mạch không nói gì, ai ngờ Tiểu Liên bên cạnh lại cố ý vờ tức giận mà kêu lên, “Hong Trần ca ca thật quá đáng! Lại còn nói mình chỉ có ba phần! Vậy Tiểu Liên chẳng phải là chỉ còn có một phần?! Ta mặc kệ mặc kệ!”

“Ha ha, sao có thể quên Tiểu Liên nhà ta chứ? Tiểu Liên đáng yêu mười hai phần!” Hong Trần thân mật vỗ đầu tiểu cô nương.

“Hừ, xấu quá, vòng vèo nói ta không thể dùng xinh đẹp để hình dung.” Tiểu cô nương bĩu môi, dường như tận lực muốn làm ra vẻ phản đối, nhưng vẻ vui mừng lưu động trong mắt vẫn không lừa được ai.

Hai người nói chuyện, cũng tự nhiên phụ trợ cho sự trầm mặc của Tử Mạch. Cao thủ trẻ tuổi nhất trong Ma giới tứ ám ngự tiền đỉnh đỉnh đại danh ánh mắt mơ màng, như đang xuất thần nhớ lại điều gì đó, ánh trăng ưu nhã sáng tỏ chiếu lên người y nhẹ nhàng mà đều đều, tuy bản thân y không chịu thừa nhận, nhưng đáng vẻ tấm mình trong ánh trăng mà chuyên tâm suy tư của y thật sự đẹp đến mức khiến người ta đau lòng.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, Hong Trần không lên tiếng nữa, chỉ lặng lẽ nhìn Tử Mạch dung nhan mỹ lệ có hơn phân âm nhu so với ngày thường, vì thế càng có vẻ yếu ớt như bất cứ khi nào cũng có thể mọc cánh thành tiên mà đi, có lẽ ánh trăng, thật sự có ma lực.

Tiểu Liên nhìn hai người, như hơi suy tư.

“Ngươi, đang nghĩ gì thế?” Hong Trần nhẹ nhàng nói, “Nghĩ đến mê mẩn như vậy sao?”

Tử Mạch bỗng mở to mắt nhìn y, giống như vừa ở trong một giấc mộng hoang mang lại mỹ lệ, rồi sau đó đột nhiên bừng tỉnh, rất nhanh chóng khôi phục trạng thái, trên mặt xẹt qua một chút thương cảm, lại bình tĩnh nói: “Ta chỉ là nghe các người nói được vài phần, rồi ta đột nhiên nghĩ đến, nếu lúc này người kia ở đây, chúng ta lại có thể nói mình còn được mấy phần?”

“Chỉ sợ tự nhận một phần cũng thấy hổ thẹn!” Hồng Trần nghe vậy thoáng ngẩn ra, sau đó lại cũng thần thờ cảm khái một tiếng, “Kỳ thật đâu chỉ chúng ta? Trong tam giới ai dám nói mình có được một phần mười mỹ mạo của y?”

“Người kia theo như lời các huynh, chính là Già Lâu La vương sao?” Đáp án của vấn đề này, thiên hạ chỉ có một. Trong mắt Tiểu Liên lóe ra ánh sáng khác thường, truyền thuyết chí mỹ trong tam giới, vô số chuyện lớn lao đều triển khai quanh y, làm tiểu cô nương có muốn không để tâm cũng khó. “Thật đáng tiếc ta sinh muộn hai mươi năm!”

“Già Lâu La vương Khuynh Thành điện hạ, Áo cảnh chi chủ.” Hồng Trần ngược nhìn ánh trăng, ánh mắt bất tri bất giác nhu hòa hơn rất nhiều, giống như minh nguyệt giữa trời đã hóa thành dung nhan tuyệt thế ấy, mây tan, chính như phong hoa ngoạn đầu. Y bùi ngùi thở dài, “Thật sự có mỹ mạo như mộng ảo.”

“Đúng vậy, dung tư của Khuynh Thành điện hạ, nếu y tự nhận là thiên hạ đệ nhị, chắc chắn không ai dám xưng đệ nhất.” Ngay cả Tử Mạch xưa nay có phần cao ngạo cũng tán thưởng tự đáy lòng.

Một người lúc đầu vốn là phạm thân, sau lại ty chương Áo cảnh, bước lên vương vị Già Lâu La của Ma giới. Một người khiến Thánh Quân lâm vào si cuồng, không tiếc giá nào cũng muốn giữ lại bên cạnh, khiến Thiên Đế nhất kiến khuynh tình, cam nguyện mạo hiểm sai lầm tày trời nghênh làm Nam Quân Chu Tước. Một người kéo theo quá nhiều trái tim, khiến Phi Thiên Tu La đánh mất lý trí đưa ra mệnh lệnh đến nay nghĩ tới vẫn khiến người ta lạnh tim, khiến Thiên phi Minh Hà lệ rơi đầy khuôn mặt tái nhợt, quỳ trước Cửu Tinh trường giai khóc lóc kể lể, uống máu cầu nguyện, khiến Tinh Chiêm Triều Nhan bất chấp tất cả, thậm chí chịu đựng nỗi khổ huyết chú suốt ba trăm năm cũng muốn bảo vệ!

Chính là y, hưởng tôn dung cực điểm nhưng hơn ba trăm năm trước lại đột nhiên phản xuất Ma giới, tổn thương tình cảm của Thánh Quân, đứng bên Thiên Đế chống lại Thánh Quân, về sau không biết vì sao lại cùng Thiên Đế rút kiếm đối nhau, rồi sau cùng lại đột nhiên xuất hiện khi đế vương Ma giới Thần giới đang quyết chiến, liều mình ngăn giữa hai vị vương giả đằng đằng sát khí. Kết quả là, băng kiếm Thánh Quân bệ hạ chưa kịp thu tay đã xuyên thủng thân thể mảnh khảnh.

Một màn kinh thiên động địa ấy, bây giờ nghĩ tới, vẫn rõ ràng chấn động như mới phát sinh hôm qua.

Máu thấm bay múa trên không như từng phiến lạc hồng tung bay, ý cười như có như không trên khuôn mặt tuyệt sắc tan nát một tình yêu yếu mệnh.

Tiếng gào thê lương tê tâm liệt phế của vương giả thần ma hai giới cao cao tại thượng, xung quanh là ba vị thiên quân thất kinh cùng Địa ngục thất quân chủ hốt hoảng sợ hãi. Chính vào ngày hôm đó, những người trẻ tuổi họ mới phát hiện, ở trên đỉnh thế gian không có nghĩa là vạn năng, thần và ma không gì không làm được chưa bao giờ tồn tại!

Sau đó, tại Ma giới, Thánh Quân bệ hạ tự phong vào hàn băng không chịu tính lại, Phi Thiên bệ hạ một đêm đầu bạc, điên cuồng hạ lệnh huyết tẩy Già Lâu La cung, Bích Lạc trong tứ ám ngự tiền phản xuất Ma giới, nhiều năm qua tin tức mờ mịt, mà Hoàng Tuyền thì từ đó bế quan tu luyện như tự nhốt mình, không bao giờ còn lộ diện, nhưng bất ngờ là Phi Thiên bệ hạ cũng chưa hề vì vậy mà miễn cưỡng y. Đây là quang cảnh ở Ma giới, còn ở Thần giới lại đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Phân tâm thiết Tinh Chiêm Triều Nhan mới tao ngộ đó, Hồng Trần Tử Mạch cũng không muốn nghĩ nhiều nữa.

Bây giờ nghĩ đến, lần đó họ cũng có tham dự, yển hội Thánh Quân bệ hạ chính miệng nói mình yêu Khuynh Thành điện hạ hẳn chính là mở màn cho những sóng gió sau này!

Những việc này, Tiểu Liên không lĩnh hội được bao nhiêu, nhìn vẻ mặt nàng hiện tại là biết, như nàng tự nói, nàng sinh muộn hai mươi năm, những việc này có lẽ chỉ là cớ sự tâm thần hướng đến, mà bỏ đi rất nhiều trầm trọng.

“Người có manh mối gì không?” Hồi lâu, Tử Mạch khàn giọng hỏi. Đã nhớ đến, tự nhiên phải trực tiếp chạy đến chủ đề nhiệm vụ.

Gật đầu, trong câu trả lời của Hồng Trần lộ ra một chút vui mừng: “Chúng ta đoán không sai, lẽ Giáng vân quả nhiên là máu chốt.” Nhưng ngay sau đó, y đột nhiên chuyển chủ đề, “Thứ của người chuẩn bị thể nào rồi?” Ma giới ngự tiền mặc dù tên là tứ ám, nhưng kỳ thật trong ngàn vạn năm đầu cũng chỉ có Hoàng

Tuyền Bích Lạc hai vị. Cho đến hơn ba trăm năm trước, Ma giới phát sinh kịch biến, sau khi Phi Thiên bệ hạ lệnh cho Hoàng Tuyền ngự tiền huyết tẩy Già Lâu La cung trút giận, Bích Lạc trốn đi, Hoàng Tuyền bế quan, Phi Thiên bệ hạ mới đặc biệt đề bạt tân tú vừa triển lộ tài hoa trong Ma giới là Hồng Trần ngự tiền và Tử Mạch ngự tiền.

Trong quãng thời gian ba trăm năm này, mệnh lệnh Phi Thiên bệ hạ lệnh cho hai người chỉ có một. Lần này họ song song xuất hiện ở Huyền Vân thành ngay vào lễ Giáng vãn khánh chúc, tự nhiên không thể dùng trùng hợp để nói.

Thoáng do dự, Tử Mạch lấy ra một cái hạt màu vàng, hạt đó quả thực chói mắt như tiểu thái dương, mới vừa để lộ trong bóng đêm, hào quang màu vàng ảm áp lập tức chiếu sáng mấy dặm. Nhưng Tử Mạch chỉ đặt trong tay mình cho Hồng Trần nhìn một chút, lại nhanh chóng cất vào ngực, y nói: “Bảo vật chói mắt, nơi này rất dễ bị phát hiện, người hãy mau dẫn ta đi thì hơn.”

“Nhược thủy kim liên không phải là hiếm có bình thường, người cũng thật lợi hại.” Hồng Trần giống như không lưu tâm, trái lại đã có chút bội phục mà nói.

Tiểu Liên trừng mắt, nhược thủy kim liên, nhược thủy kim liên nghe nói chỉ sinh trưởng trong nhược thủy chảy quanh Kim Cương Luân, ngàn năm khó nở hoa, lại ngàn năm khó kết hạt! Nàng dùng vẻ mặt phức tạp lên nhìn Tử Mạch một chút, thâm nghĩ không biết y đã gặp bao nhiêu trắc trở, song sự thần nhiên sau vẻ mặt càng khiến người ta tán thưởng.

“Kỳ thật hơn mười năm trước chúng ta đã đuổi đến nơi y rơi xuống, chưa từng bỏ qua, nhưng bởi vì thiếu thứ này nên chỉ có thể nhẫn nại.” Đối mặt với nhược thủy kim liên, Hồng Trần rốt cuộc đã tháo xuống đáng vẻ thờ ơ nhất quán bình thường, vẻ hưng phấn lưu động trong mắt cũng không giấu được nữa, y vỗ vai Tử Mạch, “Lần này rốt cuộc có thể đại công cáo thành!”

“Việc không nên chậm trễ, chúng ta còn chờ gì nữa?” Tiểu Liên cười nói.

Tử Mạch di tay.

“Đi theo ta.” Hồng Trần ngự không mà lên, thân hình chợt lướt qua trời đêm, tia chớp màu đỏ nháy mắt đã không thấy bóng dáng, “Phía Đông Huyền Vân thành hai mươi dặm, Miểu Duyên Độ, nơi Bích Lạc... tiền bối ẩn cư!” Người đã đi xa, thanh âm không lớn này lại như vang ở bên tai, chính là thuật mật ngữ truyền âm.

Y gọi Bích Lạc là tiền bối, thiết nghĩ cũng phải, tuy rằng đều là Ma giới tứ ám ngự tiền, nhưng Hoàng Tuyền Bích Lạc từng dốc sức cho Thánh Quân cả ngàn năm, vô luận pháp lực hay uy vọng tuyệt đối không phải Hồng Trần, Tử Mạch hai người mới được đặc biệt đề bạt có thể so sánh.

Hồng Trần, cao hứng quá đấy. Nhìn nhau cười, Tử Mạch Tiểu Liên hóa thành hai luồng ánh sáng một tím một hồng bay theo.

Tối nay, Miểu Duyên Độ, như lời Hồng Trần nói, có thể đại công cáo thành rồi chứ?

Chỉ hy vọng là như thế.

6. Quyển 1 - Chương 5

Mặc dù đang là đầu thu, song đêm đã rất lạnh. Bên cạnh rừng cây ở ngoại ô Huyền Vân thành, một nhóm người dân tộc thiểu số Nam Cương trang phục đoàn y đang bận bịu, họ đã dựng xong màn cỏ, hiện tại đang nhóm lửa. Nhất thiết đừng cho rằng họ ra khỏi thành ăn ngủ dã ngoại là bởi vì không có tiền, kỳ thật họ có cả đồng tiền, chẳng qua những lữ khách Trung Thổ ở được đó họ cảm thấy thật sự là chịu tội.

Các nữ nhân số lượng không nhiều trong đoàn đang thu dọn chỗ ngủ, các nam nhân tay cầm củi gỗ cùng con mồi đi tới, những con mồi này đương nhiên là bắt được từ lúc chập tối, bằng không người có thể bắn

trúng con mồi dưới ánh trăng mờ lung, nhãn lực tốt thế này ngoại trừ thần xạ thủ A Sư có tật ở chân nên không thể đi lại, chỉ sợ chẳng tìm được người thứ hai.

Mỗi người đều gắng sức cho buổi cắm trại, chỉ có một thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt nhàn nhĩ ngồi một bên, chống cằm nghiêng đầu nhìn mọi người. Dáng vẻ của cô không giống với những người khác lắm, chẳng những nước da trắng nõn xuất chúng, cánh môi hơi mỏng còn nghịch ngợm vênh lên một chút, nhất là đôi mắt to trong veo như nước kia, thoả mái nhìn người ta chằm chằm, so với thiếu nữ Trung Thổ ngượng ngùng thì càng có một phen phong tình khác.

Ánh mắt trong veo của thiếu nữ dừng trên tứ chi cùng tấm lưng trần của những nam nhân kia, làn da màu đồng cổ dưới ánh trăng nổi lên một tầng nhu hòa lơ mờ, đường nét cơ thể rắn chắc kiên mỹ, nhanh nhẹn như dã thú, hô hấp thở ra hít vào hơi thở của núi rừng. Từ trên lưng tới gần vai trái, không nơi nào là không có hình xăm tinh xảo, đó là vu thuật truyền đời chỉ Ngũ Thú tộc mới có, mà lộ vẻ thần bí nhất chính là đồ đằng của Hồ bộ. Và trên cẳng chân họ, đao nhọn cắm trong giày lộ ra một đoạn chuôi đao bóng loáng, lóe ra hàn quang dưới ánh trăng.

Đúng thật không hề giống y! Thiếu nữ áo vàng yên lặng thu hồi tầm mắt, cúi đầu xuống, hàng mi vừa dày vừa dài dưới mí mắt nàng chiếu ra hai cái bóng hình trăng non. Thiếu nữ khẽ cắn môi, bàn tay hướng về phía tú cầu giáp tơ vàng chế tác ra đang đeo bên hông. Nàng, tương lai sẽ đưa nó cho ai đây?

Nếu là người kia...

“Bách Hợp công chúa, Bách Hợp công chúa!” Hai hài tử một nam một nữ tầm mười một, mười hai tuổi vừa kêu vừa chạy về phía thiếu nữ, hiển nhiên là quá quen với thiếu nữ áo vàng.

“Công chúa, đến ngồi bên lửa cho ấm đi! Thịt cũng sắp nướng xong rồi.” Nam hài tử chạy tới vịn dải cỏ thiếu nữ đang ngồi, ánh mắt ngây thơ lấp lánh ngược nhìn cô, Bách Hợp công chúa của Nam Cương Ngũ Thú tộc Hồ bộ, “Em cũng ngửi thấy mùi rồi này.”

“A Đạt, người thì biết cái gì?” Nữ hài tử nhìn có vẻ già dặn hơn một chút ở bên cạnh gí đầu nam hài không chút khách khí, cười hi hi nói, “Công chúa bây giờ làm sao có hứng ăn uống gì? Công chúa ấy, nhất định là đang nghĩ đến nam nhân ban ngày kia!” Nhìn cô rất xinh, hơn nữa cười rộ lên lại có sự quyến rũ tự nhiên, có điều so với người có mẫu thân lúc trẻ được mệnh danh là đóa hoa của Nam Cương như Bách Hợp công chúa thì khó tránh khỏi kém hơn rất nhiều, cô thập phần hâm mộ vị công chúa có làn da trắng nõn xinh đẹp.

Bách Hợp mân môi cười, chẳng tỏ ý kiến.

“Người nào cơ?” A Đạt ngẩn ra.

“Đàn! Đương nhiên là khách nhân tuần tú đi giày da hươu ở Huyền Vân thành hôm nay đã đến xem công chúa nhảy trên đao nhọn kia!” Thiếu nữ cười sang sảng như một người Nam Cương, “Người đẹp như vậy đích xác rất hiếm thấy, ngay cả Đan Chân đầu nhân cũng phải trợn tròn mắt, khó trách công chúa nhìn theo bóng y đến ngây người!”

“Nhưng công chúa của chúng ta cũng rất mỹ lệ mà!” A Đạt bất bình nói giúp công chúa, “Nói không chừng y còn chưa từng gặp người xinh đẹp như công chúa đây, ta dám cá là đêm nay y nhất định ngủ không yên!”

“Cũng phải...”

“Được rồi! A Y, A Đạt, hai người các người chỉ biết chê cười ta!” Bách Hợp có phóng khoáng hơn nữa, nghe mấy lời này cũng không khỏi thẹn thùng, “Ta đói rồi!” Nàng đứng dậy đi đến bên đồng lửa, có người lập tức đưa thỏ hoang đã được nướng thơm phức lên, Bách Hợp đương nhiên phải vui vẻ hưởng dụng.

“Mau nhìn kia! Cái gì thế kia?!” Có tộc nhân bỗng lớn tiếng kêu lên.

Mọi người cũng ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy sâu trong rừng cây chẳng biết có thứ gì đó hào quang sáng bừng, hệt như một tiểu thái dương, màu vàng chói mắt tuy là chỉ duy trì trong một thời gian ngắn, nhưng đã đủ khiến người ta kinh ngạc không thốt nên lời.

“Vàng, vàng?” Cả buổi trời mới có người ra tiếng.

“Trong đầu tên A Mộc người ngoài vàng ra thì không còn gì khác nữa?” Một nam nhân dường như địa vị khá cao trong tộc nhéo tai người nói đầu tiên kia, mọi người đều cười vang.

“Đan Chân đầu nhân?” Bách Hợp công chúa đứng dậy, trong mắt mục quang sáng quắc, đang cùng Đan Chân im lặng trao đổi.

Mặc dù nàng chỉ là công chúa của một dân tộc thiểu số Nam Cương, nhưng nàng chung quy vẫn là công chúa! Nàng không quản vạ dẫm xa xôi đến Trung Thổ, lại còn mai danh ẩn tích giả mạo nghệ nhân lang thang, há có thể là vì không có chuyện gì làm mới chơi trò bỏ nhà đi?

“Xin công chúa bớt lo, cứ nghỉ ngơi đi, nơi đó dường như không xa nơi này, đã có người đi xem rồi.” Đan Chân miệng nói, thần thái trong mắt lại cực kỳ hưng phấn, lời tiên đoán của Đại vu sư là bí mật trong tộc, chỉ có nữ tộc trưởng cùng vài vị đầu nhân được biết, mà ông, chính là một trong những người rõ chuyện.

Bách Hợp gật đầu, nhưng rốt cuộc không tìm lại được khẩu vị, bèn đem thỏ nướng chia cho A Y và A Đạt.

Sau khi ngồi về bên đống lửa ấm áp lần nữa, tâm tình của Bách Hợp không cách nào bình tĩnh được. Nàng nhớ tới rất nhiều chuyện, những lời Đại vu sư cao tuổi kéo tay nói với nàng, căn dặn của phụ thân, cuối cùng thậm chí vô cớ nhớ tới thiếu niên tuần mỹ hôm nay nhìn thấy trong Huyền Vân thành.

“Bách Hợp, hiện nay khí tượng phong vân khó lường, nguyên do là vì có lực lượng siêu phàm thao túng. Một trường đại kiếp nạn đã không xa.” Bên tai phảng phất lại nhớ tới thanh âm sâu lo của Đại vu sư.

Vào một ngày cách đây hai năm, tể đàn của Nam Cương Ngũ Thú tộc một sớm đổ sụp, cơn ác mộng của người dân bộ tộc Nam Cương liền bắt đầu, không chỉ khí hậu vô thường, cỏ cây héo rũ, hơn nữa trên Nam Cương đại địa nơi nơi lệ khí mãnh liệt, tiếng khóc thê lương hàng đêm quanh quẩn.

Ngón tay Đại vu sư vẽ một đồ án phù thủy cổ quái lên trán nàng, “Bách Hợp, nhắm mắt lại... con nhìn thấy gì?”

Đại vu sư hỏi thật kỳ quái, một người đã nhắm mắt lại, còn có thể thấy được gì sao?

Thế nhưng, nàng lại thật sự nhìn thấy... Không biết là nơi nào, bóng tối dần rõ ràng, nơi đó từng từng một ngọn núi cao vút quanh năm lửa đốt hừng hực, có kim sí đại diểu không ngại vạ dẫm bay tới, ngã vào trong lửa, tiếng kêu vang khắp chân trời, sắc mặt Bách Hợp trắng bệch. Sau đó lại thấy con đại diểu kia hóa ra không chết, nó bay ra từ trong lửa, lại còn uy phong đẹp đẽ hơn cả trước kia, nàng bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Dưới chân núi, có nước bao quanh, dòng nước nọ không hề giống với nước sông hồ nàng từng thấy trước đây, lúc ẩn lúc hiện, như mỹ nhân đeo mạng che mặt. Trên mặt nước, có mấy đóa hoa dập dềnh chìm nổi theo sóng, tầng tầng lớp lớp những cánh hoa màu vàng, mỹ lệ động lòng người.

“Hoa...” Nàng buột miệng nói ra, hình ảnh kỳ diệu trước mắt như bị khuấy nhiễu dao động vài cái rồi biến mất không thấy nữa. Nàng như thoáng mất mát mở mắt, thấy khuôn mặt già nua hòa ái của Đại vu sư.

“Đó là nhục thủy kim liên.” Đại vu sư nói với nàng.

“Nhục thủy kim liên?” Hai mắt Bách Hợp vụt sáng lên, trong mắt có ánh sáng màu xanh nhạt còn chưa tan đi, “Cái tên đẹp thật! Nhưng hoa càng đẹp hơn, không biết Nam Cương chúng ta có loại hoa này không?”

“Hài tử ngọc, loài hoa đó nở trong nhục thủy, mà nhục thủy thì chỉ chảy quanh núi Kim Cương Luân.” Đại vu sư nở nụ cười, khuôn mặt nhăn nheo như vỏ cam, “Nam Cương làm sao có chứ?”

“Là núi Kim Cương Luân quanh năm đại hỏa thiêu đốt đó ư? Nó ở đâu?”

Đại vu sư thở dài, thả bước chậm rãi tiến tới trước song, ngoài cửa sổ, chính là kỳ cảnh không trung một bên sáng mờ một bên u ám, thái dương thâm đạm bị kẹp bên trong, phát ra ánh sáng ảm đạm tội nghiệp. “Bách Hợp, kỳ thật thế giới này là do tam giới tạo thành, con đừng kinh ngạc, nghe ta nói trước đã. Nơi chúng ta ở tự nhiên là nhân giới, hầu hết phàm nhân không có bao nhiêu lực lượng, nhưng dùng thành thật cùng chăm chỉ mà tạo nên tài phú. Ngoài nhân giới, còn có Thần giới và Ma giới, thần ma nắm giữ trong tay sức mạnh kinh thiên động địa, họ kiềm chế lẫn nhau hình thành cân bằng, nhân gian liên an ổn ốn.

Mà ngoài tam giới, lại có một khu vực ta không tính ra được, vô luận ta thử tiến vào cảm nhận từ phương hướng nào, đều bị ngăn trở... Trước mắt ta chỉ biết nơi đó có lực lượng vô thượng vượt hẳn hết thấy!”

Bách Hợp hồi lâu không nói gì, từ nhỏ trực giác của nàng đã chuẩn xác đến thần kỳ, hiện tại, trực giác đang nói cho nàng hay, hình ảnh vừa rồi nàng nhìn thấy giữa mình mình chính là thuộc về khu vực kia.

Đại vu sư ôn hòa vuốt tóc công chúa, “Con là một hài tử trời sinh trong mắt có tinh khí, Linh Vu, người dự ngôn của Ma giới chính là hài tử nhân giới như vậy, từ nhỏ đã đến Ma giới tu tập pháp môn liên quan, nhằm phát huy thiên phú này. Tiếc là ta không biết pháp thuật của Ma giới, chỉ có thể dùng họa linh phù phù thủy tạm thời mở tiên tri nhãn của con.”

“Con có tiên tri nhãn?!” Bách Hợp không khỏi cảm khái, “tiên tri”, đó chính là xưng hô chỉ dùng cho trí giả! “Làm sao người biết được chuyện này?”

“Những chuyện này đều là truyền lại. Tổ tiên Vu sư tộc Hồ bộ từng vượt Trung Thổ, đi qua Bắc quốc băng nguyên xa xôi, nhận biết một người, từ nơi y học được thuật pháp cùng nhận thức hiện tại, ở nhân giới đã khá hiếm thấy. Người đó, là một vị trí giả chân chính.” Đại vu sư không hề che giấu sự sùng kính của mình, sau đó ông quay người nhìn Bách Hợp mà trịnh trọng nói, “Hài tử, ta đem phương pháp họa linh phù dạy cho con, tới Trung Thổ Huyền Vân thành đi, quẻ tượng của ta cho thấy, ở nơi đó, con sẽ gặp được người tương quan chặt chẽ với sự kiện, biết đâu, còn là người có liên quan tới vận mệnh của con... Lực lượng của ta cũng chỉ có thể nhìn đến đây. Công chúa, kịch biến bí ẩn Nam Cương bỗng nhiên gặp phải cần con tháo bỏ, con dân Nam Cương đi đường nào, cần con dùng năng lực thiên phú để chỉ dẫn!”...

Tiếng củi gỗ cháy đom đốp trong lửa, chỉ có A Y và A Đạt là không biết mùi ưu sầu, chốc lát lại thấy A Đạt bĩu môi đến ngồi bên, chẳng cần phải nói cũng biết là lại bị A Y bắt nạt.

Công chúa Bách Hợp tùy tiện dùng chân gầy lá cây dưới đất, tìm lại vô có đập kịch liệt.

Tới Trung Thổ Huyền Vân thành đi, quẻ tượng của ta cho thấy, ở nơi đó, con sẽ gặp được người tương quan chặt chẽ với sự kiện, biết đâu, còn là người có liên quan tới vận mệnh của con...

Biết đâu, còn là người có liên quan tới vận mệnh của con...

Mặt Bách Hợp đỏ đến mức gần nhỏ cả máu ra.

“Bách Hợp công chúa! Đan Chân đầu nhân!” Người bởi vì chạy nhanh nhất mà bị phái đi xem xét tình hình đã trở lại, cúi đầu thở hồng hộc.

“Đừng nóng vội! A Bố, nói từ từ thôi!” Miệng nói như vậy, nhưng vẻ mặt Bách Hợp rõ ràng là sốt ruột hơn bất kỳ ai.

“Bên kia, không xa, ba người, hai nam một nữ.” A Bố hơi thở đứt quãng nói, “Trong đó có hai người, chúng ta ban ngày đã gặp.” Nói tới đây, y dừng lại một chút, nhìn nhìn công chúa, “Sau đó nam nhân ban ngày chúng ta chưa gặp nói một câu gì mà ‘nhược thủy kim liên, không phải là hiếm có bình thường, người cũng thật lợi hại!’”

Thân thể Bách Hợp chấn động.

“Sau đó, vẫn là nam nhân ban ngày chúng ta chưa gặp kia, y cười ha ha, rồi lại hóa thành một luồng ánh sáng mà bay lên, nói ‘Huyền Vân thành đông giao hai mươi dặm’, hai người còn lại cũng bay theo!...”

Không đợi y nói xong, Bách Hợp đã vội vã chạy về phía Đông Huyền Vân thành.

“Công chúa! Công chúa!” Những người khác hô hoán, Đan Chân đầu nhân chỉ để lại mấy người thu dọn đồ đạc, dẫn những võ sĩ cường tráng nhất trong tộc đuổi theo công chúa.

7. Quyển 1 - Chương 6

Giữa minh mông, hồng quang rạn nứt, trên xanh dưới đen, thiên địa bắt đầu phân chia. Trong thiên địa tự nhiên sinh thành chính lệ hai khí, hai khí giằng co lẫn nhau, sau phân hóa thành hình người.

Lệ khí hóa thân nữ tử, tên Nguyệt Cơ, mắt ngọc mây ngài, giò trắng tóc đen, khoác mộng trạch yên sa, đeo chuông vàng hợp hoan, yêu mị vô song. Nhưng thuật pháp độc địa, hút tinh phách người sống để tu hành, mỗi ngày làm hại mấy trăm sinh linh, những nơi đi qua oan hồn ngập trời, lại dựng Cửu Tinh đài làm nhiều nhật nguyệt, mưu toan không chế mệnh số thiên địa.

Chính khí đánh tới, chiến đấu trăm ngày, cuối cùng trấn áp nó dưới Kim Cương Luân ba nghìn nhục thủy bao quanh, nhật nguyệt mới trùng phục quang minh, oan hồn được vãng sinh.

Tiếc là chính khí qua một trận chiến này cũng đã suy kiệt, vì đề phòng Nguyệt Cơ hóa thân lệ khí thức tỉnh gây hại lần nữa, khi chính khí sắp tiêu tan thì từ một đã phân thành hai. Giữa một phiến hắc ám mượn bỉ ngạn hoa, vong xuyên thủy hình thành ám, gọi là Vĩnh Dạ, quang minh bắn ra sau trong bóng đêm, mượn thất minh chi, thương hải lệ hình thành minh, gọi là Thần Hi.

Cuối cùng, sau khi đã chuyển dời hoàn toàn thân pháp lực lượng, thân hình huyễn hóa của chính khí cũng sắp sửa tán diệt. Vờn quanh nhục thủy Kim Cương Luân, đỉnh núi phạm điều không vượt qua được, y nhắm mắt mà mất, cuối cùng biến thành một làn khói nhẹ tiêu tan trong gió...

Thế nhân tôn xưng y là Diễm Hoàng...

...

Bạc vụ nùng vân sầu vĩnh trú, thủy não tiêu kim thú.

Lúc này trong Yên Hà cung, trên Lăng Vân đài tối cao, hai thân ảnh lẳng lặng đứng đó.

Thiên Đế yên lặng nhìn tịch dương đang từ từ lặn xuống chân trời phương xa, ánh mắt đượm vẻ thê lương. Bao nhiêu năm rồi? Không còn nghe người ta gọi tên y nữa, đến nỗi mà ngay chính y cũng sắp quên mất, y có tên, gọi là Thần Hi.

Y và Vĩnh Dạ, chính là Ma giới Thánh Quân sau này, nói theo một cách nào đó, cũng coi như là huynh đệ nhỉ? Mà còn là huynh đệ sinh đôi. Thế nhưng họ, lại là một đôi huynh đệ xa lạ thế nào, cự ly xa xôi thế nào!

Nguyệt Cơ lúc mới bị trấn áp dưới nhục thủy rất không yên ổn, không ngừng đập vào phong ấn. Dạ Mị khi đó đồng lòng hợp lực với y, minh ám kết hợp, lại không hề thua kém lực lượng chính khí hỗn độn của Diễm Hoàng ngày xưa. Nguyệt Cơ dần chống đỡ hết nổi, nhục thủy kim liên sinh ra, nhánh cây xanh đậm non mềm này chứng tỏ Nguyệt Cơ cuối cùng đã chịu từ bỏ.

Sau này, không còn địch nhân chung nữa, mâu thuẫn giữa hai huynh đệ tính cách vốn khác xa nhau càng lúc càng lớn. Đúng vậy, họ vốn là minh và ám, minh ám sao có thể chung sống hòa bình? Chẳng biết lúc Diễm Hoàng tạo nên hai người họ, có liệu được là sẽ như thế không, hoặc giả liệu được, nhưng đành chịu vì không còn lựa chọn nào khác.

Vĩnh Dạ thích cái gì, Thần Hi nhất định sẽ ghét. Thần Hi yêu thích cái gì, Vĩnh Dạ cũng nhất định không kiên nhẫn. Thật sự thì họ cũng đâu có muốn thế này, ngẫm lại nếu Diễm Hoàng trên trời có linh, thấy họ như vậy chẳng lẽ không thương tâm? Họ thật sự đã từng cố gắng, muốn chung sống hòa bình, thân thiết hữu ái như vô số huynh đệ phạm giới. Những chuyện mà người bình thường có thể làm được nhiều như vậy, nhưng họ rốt cuộc vẫn không làm nổi.

Mỗi người mỗi ngã, đi đến bước đó chung quy là chuyện không thể tránh khỏi.

Thần Hi cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, y tìm đến một nơi thanh tĩnh cách tuyệt với đời mà ngủ một giấc. Một giấc này y ngủ rất say, còn mơ thấy một giấc mơ rất dài rất dài, y mơ thấy y với Vĩnh Dạ chỉ là những người bình thường, có cha, có mẹ, bốn người họ sinh sống hạnh phúc bên nhau.

Không biết pháp thuật sinh lửa, mỗi ngày y đều ra ngoài từ sáng sớm để chặt một gánh củi, không có pháp thuật gọi nước, Vĩnh Dạ mỗi ngày đều ra sông gánh một ang nước đầy để mọi người dùng. Một lần lúc đồn

củi không cẩn thận làm tay bị thương, đôi môi ôn nhu của Vĩnh Dạ khẽ thối vết thương của y, y lập tức không còn đau nữa, hiệu nghiệm hơn mọi thứ pháp thuật chữa thương trên đời.

Rồi một ngày, Vĩnh Dạ đột nhiên không về nhà nữa, y có người y yêu. Thần Hi rất thương tâm, y không tin lời người khác nói, rằng mỗi người trưởng thành rồi cuối cùng đều sẽ gặp được một người sinh mệnh định trước là sẽ dốc hết tất cả để bảo hộ, y xuất phát, y muốn tìm Vĩnh Dạ, đón người về nhà.

Sau đó, y đã gặp người kia, người y sẽ dốc hết tất cả để trân ái trong tiên đoán. Y đắm chìm, thế gian hết thấy y đều không nhìn nữa.

Những chuyện lắt nhắt trong cuộc sống ấy giống như đều biến thành một viên kẹo ngọt ngào, khiến y ngậm trong miệng không chịu tỉnh lại, khiến y cuối cùng lúc tỉnh lại khóe mắt ngưng tụ một giọt nước mắt khá to cứ lần lữa chẳng chịu rơi xuống.

Sau khi tỉnh lại, Thần Hi mới phát hiện thế giới đã thay đổi rất nhiều. Y không chắc mình đã ngủ bao lâu, trong thời gian này, Vĩnh Dạ đã thiết lập Ma giới vương triều của mình. Thiết lập một Ma giới vương triều cường đại luôn là mộng tưởng của Dạ Mị, y chính là người như vậy, vĩnh viễn không cam nguyện bình đạm, đặt trong đoàn người tự nhiên mà tỏa hào quang vạn trượng, tiếp nhận sùng bái một cách yên tâm thoải mái.

Trong Ma giới vương triều do Vĩnh Dạ thành lập, dưới Thánh Quân là nghĩa đệ mà Vĩnh Dạ nhận, Hoàng tuyền chi chủ Phi Thiên Tu La, tiếp đó là các ty chức Địa ngục thất quân chủ, Độc Thánh U Minh, Ma Thuật Sư Bối Lỗ, Đãi Đọa Công Tước, Khôi Lỗi Sư Tô Ma, Âm Ảnh Phệ, Long Nữ Na Già cùng Chỉ Sát Ma Nhan. Hệ thống thống trị của Ma giới nghiêm nhiên đã thập phần vững chắc hoàn thiện.

Trước đây Thần Hi chưa từng nghĩ tới việc phải thành lập Thần giới, nhưng dưới tình huống này, để duy trì mình ám cân bằng cho nhân gian khỏi bị hỗn loạn, y liền như ẩn giả chỉ một lòng muốn cầu thanh nhàn, vì trách nhiệm trên vai không thể không ngồi trên một ghế vương giả khác.

Vì vậy, trung tâm hệ thống thống trị của Thần giới khá giản lược, dưới Thiên Đế chỉ có bốn vị thiên quân, Đông thiên Thanh Long, Tây thiên Bạch Hổ, Nam thiên Chu Tước, Bắc thiên Huyền Vũ. Về phân vị trí Thiên phi, vẫn là rất lâu sau khi kiến lập Thần giới mới có.

Cổ quốc phương Đông có phá quân danh tướng La Huyền, trung thành cơ trí, chưa từng bại trận, bộ tộc tứ phương trông chừng quy thuận, gọi y là thiên tướng quân. Nhưng khi người thống trị đã tâm nổi lên, yêu cầu y xuất chinh chiến tranh vô lý, y kiên quyết dừng cảm nói không, Thiên Đế đã cứu y ra lúc y rơi vào vu hại, để y làm Đông thiên Thanh Long của thủ hộ.

Trạch bộ phương Tây có dũng sĩ Gia Bố, vì người yêu chết đi mà tự sát đuổi tới Hoàng tuyền, dùng đầu u minh sứ giả của Hoàng tuyền, chặn thông lộ Nại Hà, kinh động tới người đứng đầu Hoàng tuyền, Phi Thiên thấy y si tình, hơn nữa dũng khí cũng đáng ngợi khen, mới cho y và người yêu hoàn dương. Dũng sĩ phương Tây vì yêu mà chết, lại vì yêu mà sinh, Thiên Đế dùng y làm Tây thiên Bạch Hổ của chiến đấu.

Tuyệt nguyên phương Bắc có trí giả Mộ Yên, nằm trong băng động, suy ngẫm bảy năm, hiểu được bí mật của thiên địa. Ăn băng uống tuyết, ném đủ vô số gian khổ chết cũng không từ bỏ, sau đó lại thật sự hiểu rõ sự tiêu trưởng của minh ám, quy luật vận hành của nhật nguyệt, Thiên Đế dùng y làm Bắc thiên Huyền Vũ của trí tuệ.

Thế nhưng vị trí Nam thiên Chu Tước của tốc độ, lại vẫn không công bố, thủy chung chưa tìm được người thích hợp.

Ngay lúc đó, Ma giới đột nhiên truyền ra tin tức, Thánh Quân an bài một trường yến hội long trọng hiếm thấy để hoan nghênh chủ nhân thứ ba của Ma giới, Già Lâu La vương chương quần Áo cảnh, địa vị trên thất quân chủ, mà không lâu trước, chủ nhân của Áo cảnh thiên giống như từ trên trời giáng xuống này còn là một phạm nhân yêu đuổi.

Nếu nói là không hề tò mò thì cũng không thể, Thần Hi biết Vĩnh Dạ lúc kết bái với Tu La cũng hành sự thấp giọng, mà lần này lại cao giọng đường hoàng như thế, chứng minh gì? Cao hứng hay là... coi trọng? Nhưng là vương giả của Thần giới, y không thể tỏ ra hứng thú quá nhiều một cách rõ ràng, chỉ nghe nói phạm là người từng gặp y đều quả quyết y tuyệt đối là mỹ nhân đệ nhất tam giới.

Hả, đây là nguyên nhân y có thể lấy một thân bình phạm khiến người coi trọng vậy sao? Thần Hi cũng chẳng buồn nghĩ nhiều nữa, sau đó Già Lâu La vương kia trên cơ bản đều ở trong Áo cảnh thiên của mình, mấy ngàn năm qua đi, Thiên Đế cùng thượng vị Thần tộc cư nhiên chỉ nghe kỳ danh mà không thấy kỳ nhân.

Ai ngờ, vừa thấy, lại là kinh tâm động phách như vậy.

Tiêu khúc, cúc hoa, còn có thiếu niên đang thưởng cúc kia nữa. Tim Thần Hi giống như đột nhiên bị đung một cái, mới gặp quân lần đầu, ngỡ đâu là cố nhân. Ý niệm đầu tiên, người này chính là Nam Quân Chu Tước mà y tìm kiếm rất lâu vẫn chưa được, song ý niệm thứ hai, lại là, người này nhất định chính là người lấy thần bí cùng tuyệt mỹ mà nổi danh trong Ma giới, Già Lâu La vương, Khuynh Thành điện hạ.

Có đôi lúc, trực giác, thật sự có thể chuẩn xác đến đáng sợ. Hơn nữa, người có thể khiến Thiên Đế bệ hạ đã nhìn quen vô số mỹ nhân bị kinh động mà cho là thiên nhân, hình như thật sự không cần nghĩ tới người thứ hai.

Nực cười cỡ nào! Cuối cùng cũng có một lần y với Vĩnh Dạ khỏi phải người này châm biếm người kia không nhân quang, mà thời điểm người này trào phúng người kia thiếu phẩm vị, lại là bởi vì họ đã yêu cùng một người!

Mà đây, lại là một thứ duy nhất trên đời dù là huynh đệ cũng không cách nào chia sẻ...

Ngón tay thuôn dài hơi gấp lại, hồi ức đã qua làm sắc mặt Thiên Đế nhu hòa rất nhiều. Y không hề quay đầu, lại hỏi người phía sau: “Ý người là, Triều Nhan sau cùng muốn thông qua Bích khung ngự không để nói cho ta biết đôi chút về động tĩnh của chuyện trời sinh lệ khí?” Y nhẹ nhàng gật đầu, “Cũng khó trách, liên quan tới Nguyệt Cơ, đích xác không phải là nhỏ.”

Đứng phía sau y, chính là Bắc thiên Huyền Vũ, trí giả Mộ Yên trên bằng nguyên phương Bắc ngày trước, thiên quân một phương nắm giữ trí tuệ lực hiện giờ. Y khẽ than một tiếng mà nói: “Bệ hạ còn nhớ lời tiên đoán cuối cùng mà Tinh Chiêm đời trước, Tinh Chiêm Linh Lung công bố cho chúng ta?”

Ánh mắt Thiên Đế lóe lên, “Ngày đó thật sự đã càng lúc càng gần sao? Nhưng mà...”

“Đúng vậy, ngày đó đã sắp tới.” Nhớ tới nỗi khổ Triều Nhan phải chịu vì việc này, lòng Huyền Vũ xót xa, y nghiêm túc nói, “Thần không hề hoài nghi việc bệ hạ và Ma giới Thánh Quân thời khắc mấu chốt có thể lấy đại cục làm trọng, thần lo lắng chính là... không biết bệ hạ có cách nhìn thế nào với cảnh cuối cùng trong Bích khung ngự không của Triều Nhan, một giọt máu no.”

“Máu?” Thiên Đế nhíu mày, rồi tinh quang trong mắt đột nhiên sáng rực, “Người muốn nói là hóa lệ chi huyết?!”

Năm đó Diễm Hoàng mặc dù đã phong ấn Nguyệt Cơ, nhưng y cũng biết phong ấn này cuối cùng sẽ có một ngày theo thời gian trôi qua mà dần mất hiệu lực, nếu Nguyệt Cơ thức tỉnh thì phải làm thế nào? Biện pháp duy nhất chính là lực mình ám cùng lệ khí trời sinh đồng quy vu tận sao?! Không! Lực lượng mình ám liên quan tới sự cân bằng của tam giới, là không thể hy sinh được! Cũng may Diễm Hoàng lúc lâm chung đã chỉ ra một lối thoát cho đời sau, đó chính là hóa lệ chi huyết.

Hóa lệ chi huyết là gì? Và làm sao để có được? Tiếc rằng chỉ dẫn Diễm Hoàng lưu lại vô cùng mơ hồ, chỉ vắn vắn một câu: Giao hội mình ám, được hóa lệ chi huyết, có thể chế Nguyệt Cơ. Thật khó hiểu! Khả năng trên đời thật sự không thể nào có tồn tại vạn năng? Cho dù là Diễm Hoàng cũng phải có thứ không nhìn rõ, hoặc giả nhìn rõ nhưng không thể nói quá rõ.

“Nhược thủy kim liên nở, lệ khí phá ra, Thần giới thiên cung nghênh đón...” Huyền Vũ nhẹ giọng nói tới đây, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, chợt ngừng bật.

Thoảng động lòng, Thiên Đế trầm ngâm không nói gì, hình ảnh Bích khung ngự không của Triều Nhan lại mở ra trước mắt y lần nữa. Trên một phiến bằng nguyên mỹ lệ, một thân ảnh thanh lệ nhã trí đang lặng lẽ ngủ say, hai luồng hào quang một minh một ám dây dưa bên cạnh, sau đó bỗng chui vào người y, kê ngón tay y ngưng tụ một giọt máu tươi, giọt máu này nhỏ lên tuyết trắng, trông rất đẹp mắt.

“Mộ Yên, người cảm thấy thiếu niên đó là ai?” Tiếng Thiên Đế khẽ hỏi lại không có bao nhiêu ngữ khí nghi hoặc, cảm giác giống như y đã đoán được đáp án, chẳng qua là tự hỏi lại bản thân mà thôi.

“Thần phỏng đoán, là, Khuynh Thành.” Huyền Vũ ở phía sau nhìn rõ mồn một thân hình Thiên Đế thoáng chấn động, y biết, suy nghĩ trong lòng Thiên Đế cũng giống như đáp án của y.

Một màn cuối cùng của Bích khung ngự không: Thì ra, giọt máu này là xen lẫn trên một phiến lông vũ trắng tinh. Giọt máu này, hóa ra...

Lông vũ, còn ám thị nào rõ ràng hơn nó sao? Khuynh Thành vốn là Già Lâu La vương Ma giới, sau đó một đạo trở thành Nam thiên Chu Tước của Thần giới! Lông vũ và thiếu niên liên hệ một chỗ, vả lại người đồng thời có quan hệ mật thiết với thần ma hai giới, trừ Khuynh Thành, còn có người thứ hai sao?!

“Triều Nhan đại khái cũng muốn cho chúng ta nhìn rõ, chỉ là cô ấy thân bị trọng thương, linh lực không thể chèo chống được nữa, bởi vậy hình ảnh đến cuối cùng mới phải kết thúc vội vàng như thế.” Huyền Vũ thở dài.

“Lẽ nào cô ta không thể là bởi vì có điều cố kỵ, vậy nên có lời cũng khó mà nói rõ?” Thiên Đế chợt quay người, nhìn Huyền Vũ chòng chọc, lạnh lùng nói, “Ta nghe nói một khắc trước lúc Triều Nhan bắt chấp tất cả cố thi hành Bích khung ngự không, Thiên phi đã đi Chiêm Tinh cung!”

Cả kinh, Huyền Vũ lại lập tức quỳ xuống, nhìn Thiên Đế nể phục nói: “Bệ hạ thánh minh, chỉ là lúc này vẫn không nên trách cứ Thiên phi.” Nhớ tới Triều Nhan, lòng lại đau đớn, nhưng y biết rõ sự trọng yếu của chuyện này, không thể để tư tình của mình chi phối.

Thiên Đế không cho là đúng, vẻ oán phẫn trong đáy mắt dần sâu thêm.

Huyền Vũ âm thầm kinh hãi, y đương nhiên còn nhớ lúc trước Thiên Đế si cuồng người kia thế nào, dốc tất cả mà ái mộ thế nào, mà sau này lại trở nên âm cơ khó lường thế nào, tính tình của Thiên Đế sớm đã không thể so với xưa kia! Trước mắt, y chỉ dùng thanh âm bình tĩnh nhất để nhắc nhở Thiên Đế: “Nội dung Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung, bệ hạ chớ quên, hai đời Tinh Chiêm đều hạ sinh vì thế, nhất là Triều Nhan...” Cố ép mình bình tĩnh hơn nữa, nhưng khi nói đến tên Triều Nhan, thần trí tuệ vẫn không nhận được ánh mắt buồn bã, “Bệ hạ...”

Quả nhiên, sau khi nghe mấy câu này, trên mặt Thiên Đế dần hiện ra vẻ mỗi mệ. Cường đại như y, có một số việc, có một số lúc cũng tiếc rằng chỉ có thể thân bất do kỷ.

Nhìn Thiên Đế bệ hạ để lộ vẻ yếu ớt khó gặp như vậy, Huyền Vũ đột nhiên rất muốn tiến lên ôm ngài một cái, y bị ý nghĩ của mình làm kinh hoảng. Đã từng, trong băng động mà mình nằm im suy ngẫm kia, Thiên Đế xuất hiện, quanh thân tràn đầy quang hoa trang nghiêm thần thánh, vẻ tuấn mỹ của ngài chiếu rọi khiến Mộ Yên gần như không thể mở mắt.

Hiện tại, quang hoa trên người Thiên Đế bệ hạ đã mỏng manh như vậy sao?

Có gió thổi qua, Huyền Vũ nhìn Thiên Đế ánh mắt thê lương ngơ ngẩn, giống như đưa tay kéo ống tay áo của mình một cách vô ý thức, hóa ra thân thể chí tôn của Thần giới, cũng phải bất lực mà run rẩy trong gió lạnh của buổi hoàng hôn sao?

“Ái khanh sao vẫn còn quỳ? Mau đứng lên đi! Ta đâu phải là người không biết lý lẽ.” Thiên Đế không tự xưng là trẫm, có lẽ là liên quan tới bản tính đạm bạc của y, thanh âm của y càng ôn hòa càng khiến lòng người đau xót, y nói, “Ta muốn một mình loanh quanh một chút.” Nói rồi, y tự mình từng bước đi xuống đài cao Lăng Vân.

“Thần tiến bệ hạ.” Huyền Vũ đứng dậy, cung kính nói.

Bóng dáng Thiên Đế dần không thấy nữa, Huyền Vũ ngẩng đầu đi đến bên đài, nhìn về phía chân trời xa xăm.

Triều Nhan, cô yên tâm, chuyện cô bảo ta đáp ứng ta nhất định sẽ cố gắng làm cho được. Huyền Vũ thầm nói với lòng, hơn nữa, Thiên Đế bệ hạ là một quân chủ anh minh, ngài sẽ không cho phép cô, Tinh Chiêm Linh Lung, và rất nhiều những người khác, hạ sinh vô ích!

Triều Nhan...

“Cô thật sự phải làm như vậy? Cô có biết nếu làm như vậy, cô sẽ phải chịu bao nhiêu ủy khuất và tra tấn?” Huyền Vũ nhắm mắt, đôi mắt ấy, đôi mắt lo âu đầy tơ máu trăm năm trước ấy, thật sự là y sao? Mồ hôi lần nữa, lệ chẳng thể ngừng.

“Đúng vậy, Huyền Vũ đại nhân.” Nữ tử hồng y như ánh ban mai, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ quyết tâm đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải cúi đầu, ánh mắt dũng nghị của nàng không người nào có thể nhìn thẳng, nàng nói, “Ta chỉ có thể như thế, xin Huyền Vũ đại nhân đừng nghĩ đến Triều Nhan nữa!”

Quay người đi, Huyền Vũ phát hiện mình vậy mà đang run rẩy khe khẽ. “Không...” Thanh âm của y từ lúc nào lại trở nên yếu đuối như vậy?

“Mộ Yên...” Là tiếng Triều Nhan! Huyền Vũ kinh ngạc quay đầu lại, nàng đang cười, ráng chiều chiếu sáng vẻ tươi cười của nàng, nàng mỹ lệ như vậy, chói mắt như vậy, rực rỡ lóa mắt là như vậy! Chỉ ít trong khoảnh khắc ấy, trong lòng Huyền Vũ, nàng mới là mỹ nhân đệ nhất tam giới! “Người, đừng tùy hứng được chứ?”

Đừng tùy hứng, được chứ?

Làm thần chính là đáng thương như vậy sao? Ngay cả Thiên Đế và Thánh Quân cũng phải có những chuyện không như ý, huống chi y, huống chi... bọn họ.

Giữa lúc thân trúng huyết chú, bị nhốt trong lồng huyền thiết có hạ cấm chế, nàng vẫn cười. Ánh mắt oán độc của Thiên phi Minh Hà như kim châm tim y đau nhói, máu tươi đầm đìa. Trong gió có thanh âm của nàng đang quanh quẩn, “Không sao đâu, ta vốn đã không có thân thể, ta chỉ là tụ hợp của linh khí thời, không đau, ta không đau đâu, ngài không cần lo lắng.”

Không cần lo lắng...

“Triều... Nhan...”

Ngẫm nghĩ, ánh mắt Huyền Vũ dần thiết tha, khuôn mặt nhìn ánh tịch dương ôn nhu lần nữa bồi hồi, như không buông xuống được, y thì thào nói: “Triều Nhan, cô yên tâm đi! Triều Nhan, đi mạnh khỏe, Triều Nhan...” Ngữ âm sau cùng, bỗng nhiên nghẹn ngào.

Lúc đó phía chân trời, thái dương đang dựa vào cuối núi.

8. Quyển 1 - Chương 7

Bầu trời tối đen nặng trĩu, mới ban nãy trời còn xanh trong như tẩy, mà bây giờ mây đen đã kéo đến đen kịt, từng tiếng sấm rền ầm ầm vang dội ở phương xa, gió thổi ào ào, có lẽ là trời sắp mưa rồi, những người trên đường đều cúi đầu bước vội.

Thiếu niên độ mười ba, mười bốn tuổi súp mạo duy trên đầu xuống, bố y đơn bạc làm vóc dáng có vẻ đặc biệt gầy, y nghiêng người đi qua quán nhỏ ven đường, dừng nhìn y quần áo tung bay, tại một nơi chật hẹp như vậy mà không thứ gì có thể chạm đến góc áo.

Chợt có bàn tay túm lấy tay áo y, người bán hàng rong dáng điệu không thể bình thường hơn sấn đến cười nói: “Tiểu công tử chờ đi nhanh như vậy mà, coi thử trái cây của tôi đi, từ sáng sớm tới giờ chưa bán được quả nào cả! Bảo tôi làm sao về nhà đây?” Miệng thì nói như vậy, nhưng vẻ mặt người này lại là vô tư vô lự.

Thiếu niên cúi đầu nhìn thoáng, những quả táo ấy mỗi quả đều bóng loáng đỏ tươi hệt như bất cứ lúc nào cũng có thể nhỏ máu. Tim thiếu niên đột nhiên đập mạnh một cái, lại nhìn nhìn xung quanh, bởi vì cơn mưa này tới đột nhiên, hơn nữa nhìn sắc trời thế này, lát nữa hẳn là mưa không nhỏ được, trên đường hầu như không còn bóng người, những tiểu thương khác cũng vội vàng dựng đồ che mưa lên che quán, sau đó nhao nhao tìm chỗ thuận tiện, tóm lại trước mắt nhìn lại chỉ có chủ sạp hoa quả này là điềm nhiên như

không. Trong lòng thiếu niên lập tức hiểu rõ, y tỉnh bơ rút tay lại, nói: “Xin lỗi, trái cây của người rất ngon, nhưng ta còn có việc phải đi trước một bước.”

Người nọ bỗng nhiên vỗ tay cười to: “Thật là một hài tử thú vị, lá gan cũng rất không nhỏ!” Y thôi cười, trong mắt hiện lên ánh sáng giảo hoạt, “Để ta nhìn thử ngươi xem!” Dứt lời đưa tay giật mạo duy của thiếu niên.

Thiếu niên kinh hãi, vội đưa tay ngăn cản, nhưng đã muộn, động tác của người bán hàng rong tưởng mạo không đẹp kia lại mau đến kinh người, chỉ nháy mắt, mạo duy trên đầu thiếu niên đã không cánh mà bay.

Dung mạo thanh tú, không thể xưng tuyệt sắc, lại khiến người ta nhìn mà cảm thấy cực kỳ thoải mái. Không kịp đề phòng, dung nhan thiếu niên trẻ tuổi lộ ra dưới ánh mặt trời ẩm đậm âm u, ánh mắt y lạnh lùng, dường như không tương xứng với tuổi tác cho lắm, màu xanh nhạt lưu chuyển trong mắt như ẩn như hiện, khiến cho ánh mắt y đặc biệt trong sáng, hấp dẫn người.

“Hả? Thiếu niên trời sinh trong mắt có tinh khí?” Người nọ thoáng ngó ra, lại tựa tiểu phi tiểu nói, “Thật hiếm thấy, Linh Vu của Ma giới chính là phải tìm người như ngươi rồi bồi dưỡng từ lúc còn là hài tử.”

“Ngươi là ai?” Trong thanh âm của thiếu niên đã mang theo ý tức sát.

“Xi, thật sự muốn biết ta là ai, ta liền thành toàn ngươi, nhưng đừng có sợ chạy đấy.” Người nọ cười tà tà, nói rồi nhảy lên không trung mà quay một vòng cực kỳ tiêu sái, áo vải bình thường bỗng biến thành trường bào hoa lệ mà quyết không tục khí, hoa văn quý dị thần bí màu đen mê hoặc lòng người. Bên tay phải của y có một đóa hồng yêu đã đang nở rộ, đỏ tươi ướt át.

Nhìn thấy đóa hồng nọ, đồng tử của thiếu niên nháy mắt co lại, người đứng là đã ngậy ra.

Đôi mắt hẹp dài thoáng nhìn có vạn loại phong tình, con ngươi màu vàng kể ra loại ái muội dẫn phát tội ác nào đó, độ cong đôi môi ngọt ngào hấp dẫn vừa đủ. Vẻ mặt biếng nhác lại như con mèo danh quý, quyến rũ mà tao nhã. Y không tính là tam giới đệ nhất mỹ nhân, nhưng y nhất định là tam giới đệ nhất mê nhân!

Nam tử nhìn thiếu niên đang ngẩn người một cái, khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn đóa hồng trong tay, sau đó dùng giọng điệu ngả ngớn nói với thiếu niên: “Hoa của ta đẹp chứ?”

“Tham kiến Đãi Đoạ Công Tước đại nhân!” Thiếu niên bỗng nhiên thanh tỉnh, thở sâu một hơi, hành lễ nghi tiêu chuẩn khi hạ cấp ra mắt thượng cấp ở Ma giới với nam tử.

Trong Địa ngục thất quân chủ công nhận thần bí nhất chính là Chỉ Sát Ma Nhan, thiện biến nhất chính là Ma Thuật Sư Bối Lỗ, lãnh huyết vô tình nhất chính là Khôi Lỗi Sư Tô Ma, âm độc đáng sợ nhất chính là Độc Thánh U Minh, mà khó cân nhắc nhất chính là vị Đãi Đoạ Công Tước chưa từng cho ai biết tên trước mắt này.

“Ngươi là Trúc Giản nhĩ?” Lúc này trên mặt Đãi Đoạ Công Tước đã bớt rất nhiều vẻ ngả ngớn cơ hồ là trên đùa, y thích thú đánh giá Trúc Giản một phen, “Là Linh Vu bảo ngươi tới phạm giới làm chuyện gì à?”

Im lặng một chút, Trúc Giản vẫn thành thật trả lời: “Bẩm đại nhân, Linh Vu trưởng lão bảo tôi đi tìm một thứ.”

“Ồ? Thứ gì vậy?” Dừng một chút, Đãi Đoạ Công Tước bĩu môi chữa lại, “Quên đi, ta thấy ngươi cũng không dám nói đâu, vả lại, ta cũng chẳng thấy hứng thú với chuyện của lão già Linh Vu đó.”

Mặc dù miệng y phun ra những lời miệt thị Linh Vu trưởng lão, nhưng lạ thường là Trúc Giản lại cảm thấy mình không hề vì vậy mà ghét y. Người này, địa vị liệt vào một trong Địa ngục thất quân chủ, muốn nói điều gì vẫn chẳng thêm che giấu.

Nhưng tại sao mọi người cứ lén lút truyền nhau rằng y là người khó đoán nhất trong thất quân chủ?

“Ngươi chỉ đi làm việc cho Trưởng lão nhà ngươi sao?” Đãi Đoạ Công Tước vừa biếng nhác như mèo, hiện tại đột nhiên lại như hồ ly, vẻ mặt cao thâm khó lường, y nói, “Không đi nơi khác nữa?”

Sắc mặt Trúc Giản thoáng cái đã từ tái nhợt chuyển thành xanh.

“Ha ha, đừng căng thẳng, ta chỉ muốn nói, phạm giới có không ít nơi thú vị, Linh Vu là lão già nghiêm khắc, chắc người bình thường cũng chẳng có nhiều thời gian chơi đùa đâu nhỉ? Lần này đã đến đây, không thừa cơ đi chơi một chút thì không khỏi đáng tiếc.”

Thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thời gian cấp bách, thuộc hạ không dám ham chơi.”

“Vậy thật đáng tiếc.” Ánh mắt Đãi Đạo Công Tước chợt lóe lên, kế đó liền chuyển đề tài, “Ta tưởng là người chỉ ít cũng về nhà xem thử.”

Thiếu niên rung mình, biết dù sao cũng không thể gạt được người trước mắt này, thường ngày kiềm nén đã quen, hơn nữa hôm nay tâm tình vốn kém, thế là thản đạm cười: “Tôi nào còn nhà để có thể về thăm? Thời gian tôi đến Ma giới cũng không ngắn, tu tri trong núi mới mấy ngày, trên đời đã ngàn năm.”

Đúng vậy, đúng như lời Đãi Đạo Công Tước, y đã trở về, theo ký ức ấu thời, tìm được mái nhà từng che chở y, nhà trên nhân gian.

Nhưng nơi đó đã chẳng còn nhà, chỉ có một cái sân nhỏ tan hoang, cỏ dại rậm rạp ngập cao tới đầu gối. Quạ đen đậu trên cây khô trước môn đình điêu linh, nhìn thấy y liền quạ quạ không ngừng.

Y xé hai tờ giấy niêm phong mà những dòng chữ màu son sẫm đã mờ trên cửa, đẩy cánh cửa không biết bao lâu rồi chưa động tới, “Két” một tiếng, tro bụi lập tức rơi đầy người.

Quang cảnh đằng sau cánh cửa còn thê lương hơn y đã tưởng tượng, dưới lớp mạng nhện dày là một nền gỗ vụn và lụa trắng rơi lả tả hỗn độn, mấy mảnh gỗ vụn ấy, nhìn kỹ lại thì đúng là bài vị vỡ nát.

Trong nháy mắt, lệ mờ hai mắt, biết rõ là không có ai, nhưng y vẫn ngây ngốc đứng ngay cửa mà kêu “Có ai không? Có ai ở đây không?”, biết rõ là không ai trả lời, y vẫn bi thanh kêu lên: “Con về rồi, con về rồi, là Tiểu Trúc, Tiểu Trúc về rồi...”

Từng cái tên dề trong tâm, ẩn sâu tận đáy lòng, những cái tên bao nhiêu năm qua trong mộng vẫn luôn cảnh tỉnh mình nhất thiết đừng buột miệng gọi, lúc này cứ gọi thêm một lần là đau đớn trong lòng y liền tăng thêm một phần, cuối cùng đau đến run rẩy, đau đến đầm đìa máu tươi, đau đến không thể hô hấp, đau đến gần như chết đi.

Y chạy băng băng như kẻ điên, từ phòng trước đã nửa sụp đến hậu viện hoang vắng, hoa viên cỏ dại mọc thành bụi, ao cá vàng khô cạn từ lâu, người đâu rồi? Mọi người đi đâu hết rồi?! Trong ký ức, những nơi này từng náo nhiệt như vậy, hoặc là áo gấm giày trắng, hoặc là quần la xanh nhạt... Mà hôm nay, họ đang ở phương nào? Đi đâu hết rồi?

Bất kể cuộc sống áp lực thế nào, bao năm qua mắt y đều khô khốc, mà giờ phút này lệ lại tuôn trào, không thể khống chế được nữa, tiếng kêu khóc của y không ngừng vọng lại, “Ba ba! Ma ma! Có cô! Tiểu Cúc! Tiểu Cúc... mọi người đang ở nơi nào?! Ở... nơi nào? Con về rồi, tại sao mọi người đều không ra gặp con?!” Y bị ai khóc thảm, “Tại sao? Tại... sao...”

Lúc chạy đến một gốc đại thụ, y đột nhiên đứng lại, si si mà nhìn bóng cây này, trên thân cây có một mũi tên cắm sâu, bởi vì dầm mưa dãi nắng nhiều năm, phần đuôi bằng lông chim đã thành tro bụi từ lâu, nhưng vết máu nâu nhạt trên thân tên đen sẫm vẫn còn rõ nét như kỳ tích. Thiếu niên run rẩy vươn tay sờ mũi tên ấy, vết máu ấy, trong gió, dường như có tiếng cười khoái hoạt của hài tử vang lên...

“Tiểu Cúc, mau xuống đi! Coi chừng ngã!” Đứa bé có phần quá gầy, nhưng lại có được đôi mắt sáng ngời không tầm thường, nó ngửa mặt lên trời mà hô to, thanh âm lo lắng chừng như sắp khóc.

“Không sao đâu! Ca ca, huynh xem đệ sẽ lập tức với tới liền!” Giữa khe hở của lá cây lộ ra khuôn mặt của một đứa bé nhìn hơi bẩn, thập phần bướng bỉnh. Tiểu Cúc là một tiểu hài tử vừa xấu chơi vừa hiểu chuyện, nó biết chân ca ca sinh ra đã không tốt, cho nên trái cây trong hậu viện vừa chín, nó chẳng cần giải thích đã trèo lên, nhất định phải hái cho ca ca.

“Ca ca! Đón lấy!” Một quả màu đỏ rơi chuẩn xác vào tay đứa bé dưới tàng cây.

Diễm hồng quả, loại trái cây thần kỳ đến từ Nam Cương này, hương vị cũng chẳng đặc biệt lắm, chỉ là nghe nói những cây sinh ra từ hạt của cùng một quả, nếu một gốc chết đi, những gốc còn lại cũng sẽ khô héo theo, cho nên mọi người thường dùng nó để hình dung huynh đệ thân ái.

Trong viện nhà y trồng một cây duy nhất trong kinh thành.

Tiểu Trúc hàm lệ mà cắn một miếng, vị nước mắt hòa cùng nước trái cây ngọt thơm có phần kỳ quái, nhưng nó lại cảm thấy đây là mỹ vị ngon nhất trên thế giới.

Tiểu Cúc vừa lòng nở nụ cười, bắt đầu trượt từ trên cây xuống. Ánh dương loang lổ chiếu lên thân thể bé xíu, không ngừng lưu động.

Đột nhiên, một mũi tên nhọn đâm thủng hình ảnh tĩnh mỹ này, ghim sâu vào gốc cây Tiểu Cúc đặt chân, nhựa diễm hồng quả tươi đẹp trào ra từ vết thương, rục rở như máu. Sau đó lại một mũi, thêm một mũi! Tiểu Trúc mở to hai mắt, một đám sĩ binh giáp đen không biết đã xông vào từ lúc nào, có thanh âm hung tợn ra lệnh ở phía sau: “Đồ ngu! Không được bắn tên! Phải bắt sống! Cấp trên có lệnh: Tôi tớ xử tử tại chỗ, con cháu bắt sống!”

Mấy sĩ binh xông lên đè Tiểu Trúc ngã xuống đất, mũi bùn đất hất vào mặt, nó cảm thấy mình cơ hồ sắp vỡ tan.

“A!” Là tiếng Tiểu Cúc kinh hô! Tiểu Trúc liếc mạng giây giữa ngắc đầu, mũi tên trúng ngay đùi Tiểu Cúc, máu, bắn lên mũi tên đang ghim trên thân cây.

Máu! Máu của Tiểu Cúc! Đâm hai mắt y đau buốt!!

“Tiểu Cúc...” Trước mắt Tiểu Trúc bỗng tối sầm, cảnh tượng cuối cùng trong đầu, chính là thân thể Tiểu Cúc bé xíu đang rơi từ trên cây xuống.

Cắn một miếng diễm hồng quả rơi dưới đất, nuốt vào một lớp bùn đất nâu nhạt...

Hoàng triều thay đổi, tân vương đăng cơ, loạn thế phù sinh chỉ như một giấc mộng, sách sử viết trên tay người thắng, sao có thể đề cập tới xương trắng chất chồng dưới chiếc ngai vàng mới đó?

Tự cổ “thiết câu giả tru, thiết quốc giả chư hầu”. (Kẻ trộm cái móc, cái câu bị chém, người cướp chính quyền thì trở thành chư hầu)

Lúc dư đảng của tiền triều dưới sự triệt tra truy kích ngày càng suy yếu, lại vẫn có vị sĩ đại phu tính tình kiên cường không sợ chết, muốn lập linh đường để tế cố quân mất mạng trong chính biến ở nhà.

Hôm nay, sau nhiều năm, thử hỏi bao nhiêu người còn nhớ kết cục của Văn gia? Văn gia trên dưới gần trăm nhân khẩu, còn sống sót, chỉ có hai hài tử gặp phải vận mệnh lưu đầy biên cương, ca ca Văn Trúc trời sinh bị tật ở chân cùng đệ đệ Văn Cúc vào hôm tịch biên đã ngã xuống tàn tật khiến cả đời không thể chạy nữa.

Từ sau ngày hôm đó, Văn Trúc không còn gặp đệ đệ nữa, chân đệ đệ đã què, về sau phải làm sao đây? Đệ đệ nghịch ngợm, đệ đệ đáng yêu, đệ đệ cùng y từ nay không còn người nhà bảo vệ nữa, đến biên ải hoang vu bần tích, không còn đôi chân khỏe mạnh, về sau phải sống thế nào đây?!

Linh Vu trưởng lão xuất hiện trước mắt y chính vào lúc đó.

“Hài tử mất sinh tinh khí? Thật hiếm thấy.” Ông phát tóc trên trán đưa bé lên, ánh mắt của ông khiến Văn Trúc không khỏi nhớ tới phụ thân, “Ta có thể dạy ngươi pháp thuật, còn có thể chữa khỏi chân ngươi. Ta già rồi, về sau ngươi chính là Linh Vu của Ma giới vương triều, trực tiếp hiệu trung cho Thánh Quân bệ hạ.”

Có thể học được pháp thuật? Vậy sẽ có hy vọng báo mối huyết hải thâm thù này! Cam tâm tình nguyện dập đầu trước cái người thần bí thoạt nhìn chẳng qua trung niên lại nói là mình đã già, không thể không bồi dưỡng người nối nghiệp, “Từ nay về sau hết thấy ta đều nghe ngài.” Nhìn đầy mắt người nọ lướt qua vẻ ngợi khen nhân nhật, Tiểu Trúc cố nén tâm tình kích động mà khẩn cầu, “Chỉ xin ngài cho phép ta được gặp đệ đệ lần nữa!” Y khẩn thiết nói, “Đệ đệ ta no...”

“Không được!” Ai ngờ cuồng đại hy vọng đổi được lại là cự tuyệt quả quyết của Linh Vu, lạnh lùng, ông nói với Tiểu Trúc, “Ngươi đã không còn đệ đệ, Văn Cúc không còn quan hệ gì với ngươi nữa. Thân thể và linh hồn ngươi toàn bộ đều thuộc về Thánh Quân bệ hạ, Văn Trúc đã chết, từ nay ngươi chỉ còn là Trúc Giản.”

“Cầu ngài! Ta sẽ chỉ nhìn nó một lần, chỉ nhìn trộm! Không cho nó biết...” Hiển nhiên lúc ấy còn chưa biết rõ sự lãnh khốc của người trước mắt, đứa bé vẫn không từ bỏ ý định mà tiếp tục van xin.

“Ta nói không được. Ta sẽ không lặp lại lần nữa, người không còn quan hệ gì với phạm giới!” Đáy mắt Linh Vu xẹt qua một tia tàn nhẫn không dễ tra biết, “Nếu ngươi vẫn không giác ngộ, Trúc Giản, ta cũng chỉ đành giết nó.”

...

Trúc Giản ngẩng cao đầu, bởi vì tư thế này có thể phòng ngừa lệ trong hốc mắt thật sự rơi xuống.

Về quang cảnh một lần duy nhất y khóc trước mặt Linh Vu, hiện tại chỉ còn nhớ là y không ngừng kêu đừng mà, đừng mà, sau đó thì té xỉu, điều cuối cùng ý thức được chính là lời cảnh cáo lạnh băng vô tình của Linh Vu: đừng để ông ta nghe miệng mình phun ra những cái tên liên quan tới quá khứ nữa, bằng không, ông ta sẽ không khách khí với Tiểu Cúc.

Về sau thời gian hai người ở cùng càng tăng, y càng minh bạch lời Linh Vu nói tuyệt đối không phải là đùa.

Đãi Đọa Công Tước bên cạnh đang nhìn y, như có điều suy tư, nhưng ánh mắt lại là thiện ý. “Người yên tâm, ta sẽ không đi tố giác Trưởng lão nhà ngươi đâu.” y nói.

Trong lòng lướt qua một chút ám áp đã lâu không gặp, Trúc Giản lại hơi cảm kích nhìn y.

“Với bản lĩnh của ngươi bây giờ, có từng nghĩ phải báo thù chứ?” Tuy rằng pháp thuật của Linh Vu hệ ở Ma giới có sức chiến đấu không hề xuất chúng, nhưng đặt ở phạm giới hắc cũng có thể đánh đâu thắng đó?

“Báo thù?” Đây là lần thứ hai Đãi Đọa Công Tước phát hiện vẻ tươi cười chua xót trên mặt Trúc Giản, “Tìm ai? Đám binh lính kia? Bọn họ chẳng qua là thay người bán mạng. Hoặc là người thống trị của tân vương triều? Kỳ thật nhà ta nghiêm khắc mà nói chỉ là bị hủy bởi một câu, đó chính là...” Y ngừng lại một thoáng, vẫn nói tiếp, “Dưới ổ lật, nào có trứng lành!”

“Dưới ổ lật, nào có trứng lành?” Đãi Đọa Công Tước thoáng ngẩn ra, liền bật cười nói, “Nói chuyện với người thật thú vị, vừa rồi là ‘trong núi mới mấy ngày, trên đời đã ngàn năm’, bây giờ lại là ‘dưới ổ lật, nào có trứng lành’. Thú vị, thú vị lắm! Ha ha! Thật thú vị!” Cười đến đây, bỗng nhiên im tiếng, vẻ mặt hơi kỳ quái, như là đột nhiên nhớ tới điều gì.

“Đại nhân đang nhớ nhà sao?” Trúc Giản hỏi, trong lòng không nhịn được phải thở dài, người này tâm tư chuyển rất nhanh, hơn nữa cái gì cũng bày ra rõ ràng trên mặt, chính như thế cho nên ngược lại mới bị cho là khó có thể cân nhắc chăng? “Cơn mưa đột nhiên này hẳn là do đại nhân đến phạm giới?”

“Nhà? Sao ngươi lại cho là như vậy?” Đãi Đọa Công Tước thoáng kinh ngạc.

“Trúc Giản tưởng đại nhân không thích thấy phạm nhân.” Còn phải nói? Đãi Đọa Công Tước ghét phạm nhân có tiếng trong Ma giới.

“Ngươi thật hiểu ta, ta quả thực không thể cao hứng khi thấy nhiều người lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình như vậy, phạm nhân là nhảm chán nhất, yên lành không muốn lại tự mình định ra quy củ, khiến bản thân không vui, ta rất không kiên nhẫn khi phải đứng chung với họ. Ban đầu quả thật muốn giáng một cơn mưa to tống cổ họ đi, ai ngờ trời lại tự mình biến đổi.” Y nói bằng ngữ khí hài hước.

“Chẳng lẽ ý của đại nhân là, hôm nay còn có đại nhân vật khác của thần ma hai giới đến phạm giới?” Trúc Giản nhíu mày, có thể nháy mắt thay đổi thời tiết, pháp lực không kém, bản thân mình được Linh Vu chân truyền mà cũng chỉ có thể ảnh hưởng đơn giản tới thời tiết thôi. Nhưng trong thần ma hai giới kẻ có pháp lực cỡ này lại ghét phạm nhân cực độ, đến nỗi phải giáng bạo vũ quét sạch tâm mắt, ngoại trừ Đãi Đọa Công Tước, y thật sự không nghĩ ra là còn ai khác.

“Trúc Giản, chẳng lẽ ngươi chưa từng phát hiện, thời tiết năm nay không biết tại sao rất hỉ nộ vô thường?” Nói rồi y bĩu môi, “Ta đến tự nhiên là có việc, có điều không phải là vì nhà gì đó, nhà, thứ đó ta sớm đã chẳng còn, người không quên mình đã nói ‘trong núi mới mấy ngày, trên đời đã ngàn năm’ đó chứ?”

Trúc Giản im lặng.

“Ta đi đây, ngươi cũng mau mau về đi, nhớ kỹ, đừng nói với Linh Vu là ngươi đã gặp ta, ông ta sẽ không trừng phạt ngươi.” Xa xa, thanh âm của y rất kiên nghị.

Một điểm màu đỏ nhẹ nhàng rơi xuống giữa thiên địa u ám, một cánh hồng lẳng lặng nằm bên chân Trúc Giản. Đường như là một nhắc nhở không lời.

Hết thấy mới trải qua, vừa không phải mộng, cũng chẳng phải ảo giác.

9. Quyển 1 - Chương 8

Tầng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu sơn bất thị vân. Thủ thứ hoa tùng lân hồi cố, bán duyên tu đạo bán duyên quân.

Dưới ánh trăng thanh lạnh, ba bóng người đột nhiên xuất hiện trước vách núi có khắc bài thơ giữa rừng.

Vách núi này dựng đứng nhẵn bóng, giống như do búa trời đẽo nên, một bài thơ như rồng bay phượng múa, đại khí hoàn toàn tự nhiên. Trước vách đá là một cái hồ thanh u, nhưng lân cận không thấy có bóng dáng của bất cứ kiến trúc gì, chỉ bên hồ có quái thạch vuông vức, trên có ba chữ “Miếu Duyên Độ”.

Hai người trong đó liếc nhìn nhau, dường như hơi kinh ngạc.

Một người khác gật đầu nói: “Bích Lạc tiền bối nói bài thơ này đã viết ra đỉnh cao của tình ái thế gian, năm đó khoáng thế chi luyện của Thánh Quân bệ hạ, Thần giới Thiên Đế và Khuynh Thành điện hạ sau cùng tiếc rằng chết yếu, chính có thể dùng bài thơ này để hình dung.” Người nói chuyện chính là Hồng Trần trong Ma giới tứ ám ngự tiền, “Cho nên y mới tự mình ẩn thân trong nơi gọi là Miếu Duyên Độ ở phạm giới nhiều năm, chỉ bởi hết thấy duyên trên thế gian đều mịt mù chìm nổi bất định, nếu có thể độ sẽ bớt được bao nhiêu bị thương!”

“Đẹp thật!” Thiệp Nguyệt Liên tán thưởng, “Mặc dù ta không hiểu lắm về thơ của phạm giới, cũng không được tận mắt chứng kiến trường khoáng thế chi luyện kinh thiên động địa ấy, nhưng lúc này ta lại chân chính cảm giác được tình cảm Bích Lạc đại nhân hoài niệm. Miếu Duyên Độ, hay cho Miếu Duyên Độ! Khí phái thật lớn!”

“Người đã từng nói chuyện với Bích Lạc tiền bối sao?” Đem so sánh, Tử Mạch hiển nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều, thiếu loại khoa trương kích động của tiểu nữ hài đó, y mặc dù cảm khái nhưng vẫn không quên đưa ra nghi vấn, “Kỳ thật chúng ta biết rất ít về hai vị tiền bối Hoàng Tuyền, Bích Lạc, nhưng nhìn bài thơ này, lại nghe người nói những lời đó, ta cảm thấy Bích Lạc tiền bối dường như không giống trong ký ức lắm.”

“Ai thị ai phi, vốn đã rất khó nói rõ, huống chi đó là quá vắng mà người và ta chưa từng trải qua.” Hồng Trần cong môi, “Vô luận thế nào, nhiệm vụ của chúng ta cuối cùng cũng xem như hoàn thành rồi, vào đi chứ?” Ngừ khí nghi vấn không cần trả lời.

Ba người đều không nói nữa, rất ăn ý hóa thành ba luồng ánh sáng một đỏ, một tím, một hồng phấn, ánh đỏ phía trước, hai luồng còn lại theo sát phía sau, cùng im hơi lặng tiếng chui xuống hồ nước, chỉ thấy dưới nước có ánh sáng lóe lên, rồi không thấy tung tích đâu nữa.

Không biết đã quay dưới nước mấy vòng, trước mắt sáng ngời, ba người rơi lên cỏ, ngẩng đầu nhìn lại, trời nước xanh biếc thấp thoáng có tiếng vang “ào ào”, minh châu to bằng cái đầu treo giữa không trung, thành nguồn sáng của khoảng thiên địa này.

Có động thiên khác. Ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu Thiệp Nguyệt Liên chính là như thế. Mà ngay sau đó, không biết nàng đã trông thấy thứ gì dưới đất, ngăn ra một thoáng, sờ chiếc khuyên tai màu son – chu linh chi tể, trầm ngâm không nói.

“Tiểu Liên? Tiểu Liên?!” Tử Mạch kêu hai tiếng liền, “Đi thôi.”

“Hà? Đến rồi đến rồi!” Thiệp Nguyệt Liên lúc lắc đầu, chu linh chi tể cũng theo đó đong đưa một phen, nàng le lưỡi, chạy tới kéo tay Tử Mạch, nhưng tại góc độ Tử Mạch không nhìn thấy, ánh mắt nàng nhìn về phía bóng lưng Hồng Trần lại lộ ra vẻ âm hiểm khó nói thành lời.

“Bích Lạc tiền bối, Hồng Trần mạo muội tới thăm! Phía sau là đồng bạn của văn bối, Tử Mạch và Tiểu Liên muội muội.” Hồng Trần đứng lại trước cánh cửa trúc của tòa tiểu kiến trúc, hướng vào trong mà hô, thanh âm không lớn nhưng có thể truyền rất xa, song mãi chẳng thấy có người trả lời, “Bích Lạc tiền bối?”

Đợi giây lát, Tử Mạch trực tiếp tiến vào.

“Không được! Tử Mạch, đừng mạo phạm tiền bối!” Hồng Trần vội vàng can ngăn, Tử Mạch không bị tác động, y cũng chỉ đành vào theo.

Thiếp Nguyệt Liên vẫn đứng ở cửa, ánh mắt lấp lóe, khóe miệng dần hiện lên một nụ cười nhạt.

Bỗng nhiên, trong phòng truyền ra một tiếng hô vừa kinh vừa đau khá thấp của Tử Mạch! Thân ảnh lão đảo một lần nữa xuất hiện ngoài cửa, Tử Mạch ôm ngực, sắc mặt tái xanh, giận dữ nhìn Hồng Trần về mặt khí định thần nhân theo sau đi ra, một búng máu to trong miệng không thể kiềm nén phun thẳng xuống đất, nhuộm đỏ cỏ biếc trước mặt.

“Tử Mạch, ngươi không ngu, tiếc là không bao giờ biết đề phòng người quen thân.” Nói rồi Hồng Trần từng bước tiến về phía Tử Mạch, “A, hoặc là ngươi đã phòng, nhưng còn chưa phòng đủ.”

“... Tại sao?!” Tử Mạch gian nan hỏi, lúc này y đã tự biết thân trúng kịch độc, lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, khổ sở tới cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, không biết khi nào sẽ chết đi, nhưng y vẫn cắn răng duy trì sự tỉnh táo cuối cùng, y nhất định phải làm rõ nguyên nhân Hồng Trần bội phản y, bội phản Ma giới, bội phản Thánh Quân bệ hạ!

A, đây là trò đùa thâm hiểm biết bao!

“Nhiều lời vô ích! Vẫn nên mau chóng đưa hạt nhược thủy kim liên cho ta đi!” Ở cùng đã nhiều năm như vậy, Tử Mạch mới lần đầu tiên nhìn thấy vẻ sốt ruột của Hồng Trần, nói rồi y luồn tay vào ngực Tử Mạch mà sờ soạng, “Người tốt nhất đừng nhúc nhích, chung quy nên biết người trúng chính là tinh tâm tán của Độc Thánh U Minh?” Y rút cuộc tìm được cái hạt, lấy ra nhìn qua rồi cười cười, nắm chặt bàn tay, ánh sáng màu vàng hơi lộ ra theo khe hở, “Người xem, bên nhau một thời gian, ngươi cũng từng thật lòng dẫn dắt ta, ta không hề muốn mạng ngươi, độc tính của tinh tâm tán chỉ cần ngươi tỉnh tâm, thành thật bất động, qua một thời gian chỉ tan hết pháp lực, không chết được đâu.”

Ánh mắt Tử Mạch dần nhuộm vẻ bi ai nhiều hơn là phẫn nộ, bên nhau một thời gian ngươi cũng từng thật lòng dẫn dắt ta, ta không hề muốn mạng ngươi, hiện tại y suy nghĩ lại chỉ là câu này!

Dưới ánh nhìn như vậy, Hồng Trần sững sốt, sắc mặt nhất thời hơi xấu hổ.

“Hồng Trần ca ca, đừng quên ta!” Đột nhiên vang lên tiếng Tiểu Liên nói cười nửa làm nũng nửa khiêu khích, nhưng tuyệt không có ý cười, “Hồng Trần ca ca muốn cứ thế mà đi sao? Tiểu Liên không hiểu!”

“Người tốt nhất cũng đừng cử động.” Hồng Trần bình thản nói, “Tiểu Liên, điều này tốt cho ngươi.”

“Tại sao? Bởi vì nơi này có huyết hồn kết giới huynh bày?” Tiểu Liên cười càng xán lạn, “Loại pháp thuật đánh cược tính mệnh này hẳn không phải huynh muốn dùng để đối phó với người nhỏ yếu như ta hay Tử Mạch ca ca trúng độc, chúng ta chỉ như cá trong chậu, vậy thì người huynh thật sự muốn vậy khốn là ai đây? A, để ta đoán xem... Là Bích Lạc đại nhân!”

Về mặt Hồng Trần chợt hóa lạnh, trong ánh mắt bình thản đột nhiên dâng lên sát khí.

“Tử Mạch ca ca, có phải huynh hiện tại bị nghi hoặc ép rất khó chịu? Để ta giúp huynh nào!” Không nhìn vẻ tức giận của Hồng Trần, Thiệp Nguyệt Liên cười hì hì quay sang Tử Mạch, “Đêm nay Hồng Trần ca ca vừa đến đã hạ độc huynh rồi, lúc y vỗ vai huynh chu linh chi tế của ta đã chấn động một chút, ta liền biết là có điều không ổn, thiết nghĩ Tử Mạch ca ca tính cảnh giác thấp, nhưng y hẳn cũng chẳng dám sơ suất? Vậy nên chỉ hạ độc một nửa, một nửa khác, ta nghĩ là ở trong phòng! Y biết rõ Bích Lạc đại nhân đã bị chế, cố ý hô hoán chẳng qua là kế nghi binh, để huynh tự mình sốt ruột mà vào, hà, lúc sốt ruột thì người ta thường phòng ngự thấp hơn bình thường, đối với huynh, nếu không thể một kích đắc thủ, y sẽ phiền toái lắm!”

Hồng Trần nghe đến bốc hỏa, nhưng vẫn kiềm chế kích động hỏi: “Người phát hiện nơi này có bố huyết hồn kết giới từ khi nào?”

“Vừa đến đã phát hiện!” Tiểu Liên dương dương đắc ý nói, “Trên cỏ có hòn đá nhỏ màu đỏ, phương thức sắp xếp quý dị, có điều nếu không có chu linh chi tế chỉ dẫn, ta cũng khó lòng phát giác.”

Hồng Trần đột nhiên khoát tay, một đạo ánh sáng hình cung đánh thẳng về phía Tiểu Liên, nhưng Tiểu Liên sớm đã có chuẩn bị, nàng phi thân nhảy ra, cười ngông cuồng.

“Đáng tiếc biết bao, Hồng Trần ca ca, tâm phòng bị của huynh cũng thiếu nhiều lắm. Lúc huynh hạ độc Tử Mạch ca ca, sao lại không phân tâm lưu ý ta một chút chứ? Tuy rằng ta đối với độc chỉ hiểu biết nửa vời, nhưng chú thuật hình như không tồi đâu?” Tiểu Liên giảo hoạt híp mắt, “Huyết hồn kết giới lợi hại, nhưng nếu người thi thuật chết rồi thì không còn gì nữa, Hồng Trần ca ca, chẳng lẽ đến bây giờ huynh vẫn chưa có cảm giác không đúng?!” Nàng mỉm cười đưa tay lên, trên chu linh chi tế bên trái đột nhiên bắn ra.

Hồng Trần trờm mắt, la lên một tiếng rồi ngã thẳng ra sau, giấy lát sau vị cao thủ một thời cả người run rẩy, hô hấp dần chỉ ra không vào, hiển nhiên mệnh đã trong sớm tối.

Tình cảnh này ngay cả Tử Mạch cũng không khỏi hơi động dung, “Tiểu Liên?!” Khó mà tin được, tại sao mỗi người đều có không chỉ một bộ mặt?!

Thiếp Nguyệt Liên vội bước đến gần Hồng Trần hiện đã ngã xuống đất, bẻ tay y ra, lấy được hạt kim liên, sau đó nàng quay đầu ôn nhu nói với Tử Mạch: “Tử Mạch ca ca đừng sợ, huynh trúng đích xác là tinh tâm tán không thể mất mạng, mà ta cũng không muốn hại huynh đâu!” Dương nhiên vẻ ôn nhu của nàng chỉ khiến người ta rợn cả tóc gáy, nàng lại chậm rãi đến gần Tử Mạch đang trong trạng vừa động vào ngực là đau như giã, thò tay sờ soạng ngực Tử Mạch như Hồng Trần vừa rồi.

Khi nàng cuối cùng mò được mục tiêu, cẩn thận lôi một cái bình bạch ngọc ra như bảo bối, trong mắt Thiệp Nguyệt Liên bắn ra tia sáng hưng phấn, Tử Mạch mới lạnh lùng mở miệng: “Người cần nó làm gì? Còn Hồng Trần lại thế nào rồi?!”

“Đến bây giờ mà huynh vẫn quan tâm tới y sao?” Vừa nói vừa cất hạt kim liên cùng chiếc bình bạch ngọc, “Y hiển nhiên không có vận khí tốt như huynh, ta sẽ không để kẻ phản bội Thánh Quân bệ hạ sống sót! Tuy rằng ta chưa bao giờ gặp Thánh Quân bệ hạ, nhưng vị vương giả ngủ say trong băng ấy, huynh tuyệt đối không thể tưởng tượng được là ta từ nhỏ đã sùng bái ngài bao nhiêu đâu!”

“Đã như vậy, người còn đoạt kim liên làm gì? Người có biết chúng ta muốn dùng kim liên để làm gì? Chính là vì Thánh Quân bệ hạ!” Tử Mạch tận lực áp chế lửa giận.

“Người cướp đi kim liên từ chỗ huynh không phải ta, là Hồng Trần, không phải sao?” Thiệp Nguyệt Liên trả lời lại một cách mỉa mai, vừa lòng nhìn ánh mắt Tử Mạch hóa buồn bã, nàng lại nói tiếp, “Huống chi, trong lòng ta có một người còn quan trọng hơn Thánh Quân bệ hạ! Thánh Quân bệ hạ có cao quý vĩ đại hơn nữa, chung quy là đối tượng xa không thể với, nhưng y...” Nói tới đây, ánh mắt nàng nhu hòa lại, nàng lớn tiếng nói, “Y là người ta muốn dùng toàn bộ để bảo vệ!”

Thấy Tử Mạch mở miệng dường như muốn nói gì đó, nàng ngắt lời, “Huynh không cần nhắc nhở ta là ta vừa nói sẽ không để kẻ phản bội Thánh Quân bệ hạ được sống sót! Việc ta làm không như Hồng Trần! Huynh cũng khỏi cần hỏi ta Hồng Trần lại là chuyện gì, bởi ta cũng chẳng rõ, và cũng chẳng có hứng thú muốn làm rõ, chỉ cần biết y đã phản bội Ma giới là được!”

Thiếp Nguyệt Liên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Tử Mạch đang không thể nhúc nhích, lát sau, trên mặt nàng mới lại khôi phục chút khờ dại của tiểu nữ hài, nàng thở dài nói: “Kỳ thật, không có pháp lực cũng vị tất là chuyện xấu, làm phạm nhân được rồi. Già Lâu La vương Khuynh Thành điện hạ xưa kia khiến tam giới long trời lở đất không phải vốn là phạm nhân sao? Về sau hưởng tôn dung cực đỉnh vẫn dứt khoát bỏ xuống tất cả. Y... vốn cũng là phạm nhân, nhưng bây giờ y đã có bản lĩnh lại chẳng được vui vẻ, ta không muốn y biến thành người như phụ thân, lạnh băng, chẳng có tình cảm của chính mình! Y là thuộc về phạm giới! Ở phạm giới y mới có thể vui vẻ trở lại!”

“Người... chẳng lẽ, người muốn...” Sắc mặt Tử Mạch thoáng cái trắng bệch, đúng vậy, y đã đoán ra động cơ của Tiểu Liên, y gương nhòm dậy, nhưng đau nhức theo đó mà đến khiến y một lần nữa mềm nhũn thoát lực, “Người muốn dùng nhược thủy kim liên? Không được, Tiểu Liên... thứ đó không phải người có thể sử dụng!”

“Tại sao không được? Huynh đừng cho rằng ta không biết các người trăm cay nghìn đắng tìm nhược thủy kim liên làm gì! Các người muốn thu gom hồn phách Khuynh Thành điện hạ ba trăm năm trước đã bị đánh tan trước Vân Tiêu quan, đúng chứ?” Thiệp Nguyệt Liên cười khẽ, “Đáng lẽ dùng tinh tâm tán trên người huynh trúng cũng có thể có hiệu quả, nhưng ta không nỡ để y chịu nỗi khổ căn tâm! Huống chi, y vẫn sẽ nhớ rõ mọi chuyện của Ma giới, nên cũng không thể vui vẻ được... Nhưng mà nhược thủy kim liên lại khác! Ngoại trừ có thể thu thập hồn phách thất lạc, còn có thể hấp thu pháp lực của phạm nhân, đồng thời không làm tổn hại tới người ta, ta sẽ tiêu trừ toàn bộ ký ức về Ma giới của y, vậy là y có thể an an tâm tâm trở về thế giới thuộc về y!”

“Không được, người thật sự không được...” Khoảnh khắc trước khi hôn mê, Tử Mạch vẫn không ngừng thì thào, “Nhược thủy kim liên, còn có, còn có... bí mật... người không biết...”

“Câm miệng!” Thiệp Nguyệt Liên tức giận giậm chân, “Người chờ xem ta có được hay không!”

Tia sáng màu hồng phấn chợt lóe qua trời nước xanh biếc, phá mặt hồ u ám mà xông thẳng lên trời, nháy mắt chiếu sáng bãi thơ khí thế phi phạm trên vách đá.

Thiếu nữ áo vàng vừa chạy đến hơi thở không đều đứng lại, ngơ ngác nhìn kỳ cảnh trước mắt. Y, ở nơi nào! Y ở ngay dưới mặt nước!! Thiếu nữ cắn răng một cái, nhún người nhảy xuống nước.

“Công chúa! Bách Hợp công chúa!...” Đám võ sĩ không chạy nhanh như nòng, lúc chạy tới nơi vừa vặn trông thấy thiếu nữ nhảy xuống nước, “Ủm” mấy tiếng, liền tiếp mấy võ sĩ giỏi bơi lội cũng nhảy xuống không chút do dự, nhưng chỉ trong nháy mắt dưới nước đâu còn bóng dáng thiếu nữ áo vàng?

“Trời ơi! Việc này, việc này phải làm sao đây?” Đan Chân đầu nhân tuyệt vọng quỳ một gối xuống đất, hai tay giơ lên, nhìn trời kêu thảm.

Tứ ám ngự tiền – Hồng Trần – Ngữ

Hồng Trần, tên này ít nhiều có vị ngả ngớn, hoặc nhiều hoặc ít có hiềm nghi của trò chơi nhân sinh. Người cho ta cái tên này, là chủ nhân của ta, vị khiến người khác sợ hãi nhất trong số Ma giới thất quân chủ trong truyền thuyết.

Rất lâu trước ta đã vào lầm cung điện của y. Khi đó ta vẫn chưa phải là một trong tứ ám ngự tiền, ta tưởng rằng mình chắc chắn phải chết vì dám mạo phạm y, lại cố gắng đầu nhìn thẳng y, giả bộ không hề sợ hãi. Thế nhưng y không giết ta, ngược lại còn cho ta một cái tên.

Bắt đầu từ ngày chủ nhân trao cho ta cái tên ấy, thân thể và linh hồn ta liền hoàn toàn thần phục y. Tại Ma giới, mọi người đều hiệu trung với Thánh Quân bộ hạ, mà trong lòng ta lại hiệu trung với y. Sự thần bí, lãnh khốc vô tình, thậm chí là độc địa của y đều hấp dẫn ta một cách không bình thường, tầm mắt ta rất lâu không thể dời khỏi bóng lưng u ám của y.

Nhưng ta không hề biết tên y, hơn nữa ta nghĩ đó là bí mật mà cả Thánh Quân bộ hạ cũng chẳng biết. Thánh Quân bộ hạ là người có được phong độ vương giả hoàn toàn tự nhiên, ngài không hề hoài nghi lòng trung thành của thuộc hạ. Cho nên, trong Địa ngục thất quân chủ lại có hai người không hẹn mà cùng chọn che giấu tên mình để chôn vùi quá khứ.

Không như vị Đãi Đoạ Công Tước thần long kiến thủ bất kiến vĩ kia, chủ nhân say mê luyện độc chí ít đã nhận một cái tên mới, hiện tại, người trong Ma giới đều dùng vị độc được lợi hại nhất mà chủ nhân luyện ra để gọi y: Độc Thánh U Minh. Mà ta cảm thấy, trên điểm này chủ nhân còn có một chỗ bất đồng với Đãi Đoạ Công Tước, Đãi Đoạ Công Tước là vì quên đi, nghe nói y có một đoạn ký ức không dám nhìn lại, mà chủ nhân lại là vì kỷ niệm, bởi vậy cái tên đó trong lòng y vô cùng quý giá, không phải ai cũng có thể gọi.

Cho nên, ta không gọi y là “Độc Thánh U Minh” như những người khác, ta chỉ gọi y là “chủ nhân”, nếu ta không có tư cách để gọi tên thật của y, vậy thì ta cũng tuyệt đối không gọi tên giả.

Nói tới “u minh”, ta cũng chỉ biết đây là tên loại kịch độc mà chủ nhân từ rất lâu trước đã luyện chế ra mà thôi, độc tính cụ thể thì hoàn toàn không hay biết gì cả. Chủ nhân từng nói, bây giờ còn chưa tới thời điểm cần dùng u minh. Ta từng kiến thức uy lực của một loại độc được gọi là “vân yên” trong Độc Nha cung, từng thấy nó có cái tên dễ nghe mà lắm, kỳ thật nó là thứ rất đáng sợ, ta đã tận mắt trông thấy người sau

khi trúng phải vân yên, đau đớn đến độ co giật vụn vụn, thân thể giữa tiếng kêu gào thê thảm phai nhạt dần rồi biến mất, như khói mây tan đi.

U minh đã lợi hại hơn cả vân yên kia, vậy thì ta thật không thể tưởng tượng ra.

Độc Nha cung chủ nhân cư trú, có lẽ là nơi ít dấu chân nhất Ma giới. Độc Thánh U Minh dùng người sống để thử độc là bí mật công khai ở Ma giới, nơi đó có âm phong pha lẫn mùi tanh thối quanh năm. Mười dặm xung quanh Độc Nha cung, oanh hôn phiêu đảng, chỉ có lũ hắc dực điều chuyên dùng oanh hôn làm thức ăn lượn vòng trên không, từng tiếng kêu đơn điệu thê lương kéo căng tiếng lòng người ta, Ma tộc bình thường định lực tu vi không đủ dưới tiếng kêu có thể nhiếp hồn của hắc dực điều, thậm chí có thể đương trường ngã chết.

Địa ngục thất quân chủ đều rất ít khi lộ diện, Ma tộc bình thường rất khó nhìn thấy họ, nhất là Khôi Lỗi Sư Tô Ma và Độc Thánh U Minh. Ngẫu nhiên trông thấy, họ cũng không dám nhìn mặt chủ nhân nhiều một thoáng. Sắc mặt chủ nhân tái nhợt đến quỷ dị, trên mặt đầy những mạch máu xanh sẫm, trên khóe mắt có một viên trĩ đỏ tươi, như một giọt huyết lệ trĩu nặng chực rơi.

Nhưng họ đều không biết, cái họ nhìn thấy chẳng qua là mặt nạ của chủ nhân.

Chỉ có ở trên giường, chủ nhân mới tháo mặt nạ xuống.

Mà mỹ mạo của chủ nhân lại thường khiến ta quên mất đau đớn khi hạ thân bị xuyên rách.

Nếu có người hỏi người mỹ mạo nhất Ma giới là ai, đáp án tiêu chuẩn là Khuynh Thành điện hạ. Đâu chỉ Ma giới, vị Áo cảnh chi chủ ba trăm năm trước rồi đi kia, mỹ đến tột đỉnh, không cách nào vượt qua, đệ nhất tam giới.

Nhưng nếu hỏi trong Địa ngục thất quân chủ mỹ mạo nhất là ai, ta nghĩ Ma tộc bình thường nhất định sẽ trả lời là Đãi Đọa Công Tước. Kỳ thật Đãi Đọa Công Tước ngũ quan chẳng thấy xuất sắc lắm, Khôi Lỗi Sư Tô Ma tóc lam thì tuần mỹ phi thường, Long Nữ Na Già cũng là mỹ nhân nổi danh, song Đãi Đọa Công Tước mê người ở chỗ y giáo hoạt khó lường như con mèo danh quý, khí chất như đã như rồi, luôn có thể khơi gợi trí tưởng tượng. Cái mỹ của chủ nhân, lại không giống như thế.

Mỹ của chủ nhân, là bảo kiếm sắc bén, phong mang tất lộ, đả thương người vô hình, là băng lạnh lùng, không có một chút ôn tồn. Lúc người ngược nhìn y, như ngược nhìn ánh trăng thanh lương mà cao ngạo dưới màn trời đen sẫm, theo ta thấy, y không mấy may thua kém Đãi Đọa Công Tước, chẳng qua góc độ nhìn người mơ mộng của họ, là bất đồng.

Trong vòng tay chủ nhân, ta sẽ luôn tự mình lạc đường. Nhưng chủ nhân ngay cả hơi thở cũng là kịch độc, mỗi một lần khi ta lên giường y, muốn rời khỏi Độc Nha cung, ta đều phải uống thuốc giải độc đặc thù. Hơn nữa khi ta ý loạn tình mê sắp hôn lên môi y, y sẽ né tránh không dấu vết. Ta có cảm động, cũng có khổ sở, ta cảm động vì chủ nhân đại khái cũng có một chút thương tiếc với ta, chỉ sợ ta trúng độc quá sâu, ta khổ sở vì y thủy chung giữ lại môi mình cho một kẻ mà ta không biết là ai, lại vô cùng ghen tị.

Có một lần, chúng ta kích tình qua đi, phát hiện nhu tình khó gặp trong mắt chủ nhân, ta bèn lớn mật hỏi y tại sao phải đeo cái mặt nạ đáng sợ kia, che khuất vẻ mỹ lệ của mình.

Y lạnh lùng nhìn ta chăm chăm, không nói một lời, thời gian trôi qua trong sự xấu hổ của chúng ta. Sau đó, y bỗng hung hãn đá ta xuống đất.

Ngồi trên mặt đất lạnh giá, ta thấy chủ nhân không có bất cứ biểu tình gì, chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ, xuyên qua tầng tầng mây đen, chính là Ngọc Dương quan hình dáng như ẩn như hiện.

Ngọc Dương quan, thông lộ duy nhất giữa Ma giới với phàm giới.

Giữa Ma giới và Thần giới không hề trực tiếp thông nhau, nếu muốn đến Thần giới, trước hết phải qua Ngọc Dương quan đến phàm giới, sau đó lại đến Vân Tiêu quan của Thần giới.

Ta bị ai nghĩ, y đại khái đang nhớ cái người duy nhất có thể gọi tên thật của y đó! Chủ nhân từng nói, ánh mắt ta nhìn y hơi giống với người kia, chắc đây chính là nguyên nhân ta có thể ở lại bên cạnh y. Nhưng vô luận thế nào ta cũng không thể tưởng tượng ra ánh mắt người kia lại giống ta ra sao. Y gần như có thể nói là chủ nhân của chủ nhân, còn ta hiện tại lại ngồi ngay dưới đất, trước giường chủ nhân mà lệ rơi đầy mặt.

Có đôi lúc, ta cũng phỏng đoán, người kia rốt cuộc là ai mà có thể khiến người như chủ nhân quyền luyện như thế! Y là ở phạm giới, hay là ở... Thần giới? Nhưng tưởng tượng của ta chưa từng có kết quả.

Ba trăm năm trước, trong trận đại chiến Vân Tiêu quan, Khuynh Thành điện hạ xả thân ngăn cản hai vị vương giả mất lý trí của Ma giới và Thần giới, hồn bay phách tán dưới kiếm của Thánh Quân bệ hạ.

Sau đó, Ma giới phong vân biến ảo. Thánh Quân bệ hạ tự trầm trong băng, Phi Thiên bệ hạ một đêm bạc đầu, tính tình đại biến, Hoàng Tuyền ngự tiền huyết tẩy Già Lâu La cung chấn kinh cả Ma giới, Bích Lạc ngự tiền vì vậy phản xuất Ma giới vương triều, tin tức mật mủ.

Ta với Tử Mạch, được Phi Thiên bệ hạ đặc biệt đề bạt làm tứ ám ngự tiền chính vào lúc đó. Trong ba trăm năm, chúng ta chỉ có một nhiệm vụ. Năm đó, hồn phách của Khuynh Thành điện hạ tan đi bị kẻ khác chuyển dời, nơi rơi xuống hẳn phải là Huyền Vân thành của bản thân y. Khuynh Thành điện hạ có nơi tĩnh dưỡng bí mật trong Huyền Vân thành, người từng tới ngoại trừ Thánh Quân thì chỉ có Bích Lạc ngự tiền. Vậy nên nhiệm vụ của chúng ta chính là, lần theo dấu vết Bích Lạc, tìm nơi hồn phách Khuynh Thành điện hạ thất lạc, lại lấy nhược thủy kim liên tập hợp. Theo lời Phi Thiên bệ hạ, Áo cảnh thiên từ sau khi Khuynh Thành điện hạ rời đi thì cực kỳ không ổn định, cần dùng lực lượng còn lại của Khuynh Thành điện hạ để trấn thủ.

Chúng ta cố gắng ba trăm năm, nhược thủy kim liên ngàn năm nở hoa một lần, thêm ngàn năm nữa mới kết hạt, thật sự là quá khó được. Lần này, trong thư Tử Mạch dùng truyền ngôn điều truyền đến, lại vui sướng báo cho ta biết, nhược thủy kim liên đã kết hạt! Hơn nữa y đã chiếm được!

Việc này thật sự khiến ta cao hứng, nhiệm vụ ba trăm năm cuối cùng có thể hoàn thành. Phi Thiên bệ hạ tuy rằng hỉ nộ vô thường, nhưng vẫn có ơn tri ngộ với ta và Tử Mạch.

Thế mà, đúng vào lúc này, chủ nhân đột nhiên gọi ta từ phạm giới trở về.

“Người đem nhược thủy kim liên đến cho ta.” Trong Độc Nha cung, y đơn giản trực tiếp hạ lệnh cho ta, tiếp đó lại đưa cho ta một bình thuốc nhỏ, “Bên trong là tinh tâm tán, người hẳn phải biết sử dụng nhỉ?”

“... Tại sao?” Theo lý thuyết, ta sẽ không cự tuyệt mệnh lệnh của y, nhưng dùng tinh tâm tán làm tan một thân pháp lực của Tử Mạch, còn bắt y trải qua đau đớn khoan tim, ta... chỉ ít phải biết lý do xuống tay.

Chủ nhân hồ hững nhìn ta chăm chú rất lâu, sau đó lại quay đầu nhìn phương hướng Ngọc Dương quan, y nhàn nhạt nói: “Bởi vì có một người ta mắc nợ rất nhiều muốn thứ đó, ta muốn trả y một phần tình.”

Thân thể ta run rẩy không ngừng, vô luận thế nào, trong lòng y ta vĩnh viễn không thể đánh đồng với người kia! Điều này bảo ta lấy gì mà kham?!

Tình lấy gì kham đây!

“Xin ngài chờ tin vui.” Ta bình tĩnh nói xong, nắm chặt được bình trong tay, không dám nán lại chốc lát, lúc đi đến cửa, ta cuối cùng quay đầu nhìn y một cái, y vẫn đang nhìn Ngọc Dương quan, chẳng hề nhúc nhích, dường như hoàn toàn không có cảm giác với việc ta rời đi.

Ta buồn bã quay người.

Tâm chết.

10. Quyển 1 - Chương 9

Thời điểm Yên Hà cung đẹp nhất trong ngày, là chạng vạng.

Thần giới cũng có hoàng hôn, nhưng hoàng hôn của Thần giới càng tráng lệ cũng càng vô tình hơn phạm giới. Bởi vì ở phạm giới sau khi thái dương xuống núi sẽ có tình nhân thì thăm an ủi tâm linh nhau, mà Thần giới ban đêm, thứ duy nhất có thể coi là có độ ấm linh động, đại khái cũng chỉ có những ánh nến sáng tối nhấp nhót ấy.

Ráng chiều chiếu lên người nữ nhân đang cẩn thận trang điểm, nàng trong gương xinh đẹp đến độ khiến người ta khó mà nhìn thẳng, chiếc váy dài đỏ rực triển lộ phong tình lưu quang, trên khuôn mặt đẹp đến gần như kiêu ngạo lại là đôi mắt u oán cô đơn.

Trời tối dần, nàng vẩy lui thị nữ đang định đốt đèn, ánh sáng trong phòng càng lúc càng mờ, dung nhan mỹ lệ trong gương càng lúc càng mơ hồ, trang dung đẹp dễ này, chẳng biết lại là chuẩn bị cho ai xem đây?

Mặt kính bóng loáng bỗng nhiên dập dềnh từng vệt sóng gợn, đợi sau khi yên tĩnh trở lại, cảnh sắc trong gương rõ ràng không còn là hình bóng của nàng, mà đã biến thành một dải rừng đào màu hồng phấn, ngàn vạn cây đào đang đua nở, sâu trong biển hoa ấy hai bóng người hạnh phúc ngã vào nhau. Trong đó một người khí chất cao quý thần kỳ, không biết y cúi đầu nói câu gì mà người còn lại nở nụ cười, mặc dù không nhìn rõ lắm, nhưng nữ nhân đang ngơ ngác trông tấm gương, hiển nhiên biết đó là tuyệt sắc khuynh đảo chúng sinh thế nào, y cười, liền đưa bờ môi lên...

Giống như đột nhiên bị loại kích thích nào đó, thân thể nữ nhân kích động run rẩy, nàng cầm son trên đài trang điểm lên ra sức ném đến mặt kính...

“Ầm” một tiếng, cảnh tượng trong gương bị kinh động, vỡ nát tan tành, sau đó biến mất, son phấn màu đỏ tung tóe khắp nơi, bóng dáng mỹ lệ của nữ nhân cũng do vậy mà biến thành vụn vụn hỗn loạn, ráng chiều rơi xuống mớ son như máu ấy, chảy xuôi tươi đẹp.

Nước mắt im lặng rơi xuống khuôn mặt ửng đỏ của mỹ nhân, giữa trời chiều, nàng bật kiếm mà múa, bảo kiếm bắn ra từng tia sáng hình cung, chiếu lên ánh mắt tuyệt quyết buồn rầu của nàng, vẻ đẹp ấy, là kinh tâm động phách, vẻ đẹp ấy, là không lưu đường sống, vẻ đẹp ấy, là cảnh sắc cô tịch đến điên cuồng đã định trước trong thiên địa!

Tích hữu giai nhân Công Tôn thị, diệu vũ kiếm khí động tứ phương.

Quan giản hươu sắc tự tang, thiên địa vi chi cửu đề ngang.

Hoắc như Nghê xạ cửu nhật lạc, kiêu như quần đế tham long tường.

Lai như lôi đình thu chấn nộ, bãi như giang hải ngưng thanh quang.

Giáng thần chu tộ lưỡng tịch mịch, văn hữu đệ tử truyền phân phương.

Lâm Dĩnh mỹ nhân tại Bạch Đế, diệu vũ thử khúc thần dương dương.

Kiểm hoa ưu mỹ giương lên không, nàng thu thế mà đứng, gió hiu hiu, mái tóc khẽ bay lên, che khuất nửa gương mặt.

Nghe nói phạm giới từng có mỹ nhân giỏi múa kiếm múa kiếm dưới trăng, có đại thi nhân trông thấy, bèn viết bài thơ nọ để ca ngợi, lưu truyền hậu thế. Nhưng lại có ai biết đó chẳng qua là nàng rất lâu trước kia lên xuống phạm giới, chợt nổi hưng trí mới ngẫu nhiên múa lên, bị người ta học được qua loa.

Nàng lúc đó, lên xuống phạm giới mà tùy hứng một lần, hiện tại nhớ tới thật là xa xôi biết bao! Vẫn khờ dại khát khao một nụ cười mỉm của người trong lòng, ngay cả nguyện vọng bé nhỏ như thế, cũng bị nghiền nát vô tình. Y đến, người xưa nay đậm bạc lạnh lùng lại vì thế mà lúc nào cũng cười như tắm trong gió xuân.

Chao ôi! Người nàng yêu! Người nàng đau khổ yêu đến ngàn năm! Ôm người khác, cười thật hạnh phúc! Người nàng cầu ngàn năm vẫn không được, chỉ vì người kia lơ đãng ngoái nhìn một lần mà nhất kiến khuynh tâm! Mà khiến nàng đau đớn nhất chính là, người kia, sau đó cư nhiên dám làm tâm linh cao quý chỉ từng rung động vì y trọng thương đến độ hiện giờ vẫn chưa thể khôi phục!

Lúc này, đây có thể xưng là tư thế kiếm vũ vô song chỉ trên trời mới có, nếu thi nhân phạm giới có ở đây, nhất định sẽ không biết phải ca ngợi thế nào mới được, lại chỉ có thể theo hoàng hôn dần dần âm đạm, không người thưởng thức.

Thiên phi đã múa, Đế Quân ở đâu?!

“A...” Nàng lắc đầu, thét lên chói tai như phát tiết, mái tóc dài phần phật bay múa trong gió, từng sóng âm điệu cao vút xé toang sự yên lặng nghệt thở tại cung điện trên không.

Mỹ nhân đệ nhất tam giới thì thế nào?! Cho dù y là mỹ nhân đệ nhất tam giới, y cũng chẳng qua là kẻ trước phản bội Ma giới Thánh Quân, sau lại thương tổn ngài!

Tại sao, tại sao ngay cả như vậy thì ngài vẫn cứ tâm tâm niệm niệm toàn là y?! Đúng vậy, ta không mỹ lệ như y, trên đời không còn ai có được vẻ mỹ lệ của y nữa, đây chính là nguyên nhân khiến ngài không bao giờ muốn gặp lại ta sau khi y đi, và không muốn chấp nhận bất kỳ ai sao?!

“A, ha ha ha...” Nàng cười to, cười đến thống khổ thê lương, y chết rồi, hồn bay phách tán rồi, nếu ngài biết chuyện ta đã làm, không biết sẽ làm gì ta đây? Nhưng bất luận thế nào, đều không thể tệ hơn tình cảnh hiện tại. Cho nên, ta không sợ, Thiên phi vô lực dựa lan can, ánh mắt tán loạn.

“Ôi, tin ta đi, trên đời không có chuyện gì tra tấn người hơn là phải trở mắt nhìn mỹ nữ nổi điên đâu.” Phía sau truyền đến một giọng nam dễ nghe, nửa là cảm thán nửa hài hước, “Đường đường Thiên phi, người ta chỉ nhìn thấy dáng vẻ mỹ lệ tôn quý lúc cô cao cao tại thượng, kỳ thật ai mà biết cô cũng có thời điểm cô đơn thương tâm thế này.”

Thiên phi Minh Hà bỗng nhiên quay người, mũi kiếm chỉ thẳng về nơi phát ra tiếng, nương theo chút dư huy cuối cùng của ráng chiều, nàng chỉ nhìn thấy một đôi mắt yêu dã, cùng đóa hồng đỏ tươi nở rộ trên tay phải của người kia.

“Cô vẫn dữ dằn như vậy!” Người nọ cười khê, “Thế nào? Rút kiếm chỉ nhau là đạo đãi khách?”

“Hóa ra là kẻ du hý thời gian, Đãi Đọa Công Tước.” Minh Hà lạnh lùng thu kiếm, lúc này nàng đã hoàn toàn khôi phục thường thái, “Ta không nhớ là có từng mời khách nhân ngoại, lá gan của người thật không nhỏ, người cho Yên Hà cung là nơi người trong Ma giới có thể tùy tiện tới sao?!”

“Dù sao cũng chẳng phải là lần đầu tiên đến đây!” Đãi Đọa Công Tước lười biếng như mèo mà nói, tiếp đó đột nhiên nở nụ cười giảo hoạt, “Huống chi hôm nay người trong Ma giới đến bái phỏng thần cung của Thiên phi không chỉ mình ta đâu nhỉ?”

“Người có ý gì?” Minh Hà quay đầu đi, “Ta không hiểu.”

“Hài tử kia tay không mà đến, thắng lợi trở về, có thể nào là nó trộm?” Đãi Đọa Công Tước híp mắt, “Nhưng thứ như vậy nếu cô không chịu cho, dù muốn trộm hẳn nó cũng chẳng có biện pháp đâu!”

“Người muốn thế nào?” Khẩu khí của Minh Hà bất giác dịu lại.

Mùi hoa hồng ngào ngạt mà lãng mạn tản ra trong không khí, “Rất đơn giản, thứ cô cho nó, cũng cho ta một phần như vậy.” Nam tử giống như tùy ý ngắm nghía đóa hồng trong tay, cười ám muội, “Nguyên nhân ta tìm cô cũng giống như bọn họ thôi, chuyện năm đó, ta biết tuyệt đối không ít hơn cô tưởng tượng.”

Một đường tịch dương cuối cùng rốt cuộc đã hoàn toàn chìm xuống chân trời, hào quang của biển mây đầy trời nhanh chóng âm đạm, trong bóng tối hai người im lặng đối mặt, tựa như pho tượng. Người không nhìn thấy ta, ta cũng chẳng nhìn thấy người, cho nên khỏi cần che đậy biểu tình yếu ớt nữa, phong mang tất lộ cũng được, ngoạn thế bất cung cũng vậy, kỳ thật chẳng qua đều là trong lòng có quá nhiều cố chấp không bỏ xuống được... là kẻ gốc...

Hàng mi hơi run rẩy, Minh Hà bắt đầu cảm thấy may mắn vì giờ phút này có bóng tối bảo hộ, như vậy người kia sẽ không nhìn thấy được vẻ mặt tái nhợt của nàng, thế nhưng, vẻ mặt người kia lúc này lại nên là thế nào đây?

Kỳ thật, trước ngày hôm nay, nàng mới gặp y có một lần.

Nhưng đó lại tuyệt đối là khuôn mặt ấn tượng khắc sâu.

Đó là không lâu sau khi Ma giới Thánh Quân tự phong mình vào băng, Phi Thiên Tu La lĩnh binh đến Vân Tiêu quan của Thần giới, ngay sau cuộc chiến giữa Thiên Đế với Thánh Quân lại là một cuộc đại chiến sém lông mây, Tinh Chiêm Triều Nhan đột nhiên xuất hiện ngay trước trận, toàn thể nhân mã hai bên đều nghe rõ mồn một nàng nói với Phi Thiên: “Người đã nói sẽ không đối địch với Thần giới! Ta làm cho người nhiều chuyện như vậy, mà người ngay cả một hứa hẹn nho nhỏ cũng không làm được!”

Giữa cảnh kinh hãi xôn xao, Phi Thiên ngửa mặt cười to: “Trước kia đúng thật không nhìn ra, người lại là kẻ tin vào kỳ tích, người cho là người kia không còn thì Thiên Đế sẽ yêu người sao?”

Bị những lời này đả thương nặng nhất, kỳ thật chính là Thiên phi Minh Hà đứng ở xa xa đang phải dùng hết khí lực toàn thân mới có thể không chế thân thể lão đảo sắp ngã không đến mức làm ra hành động điên cuồng.

Giữa lúc hai mắt đăm lẹ, nàng nghe Tinh Chiêm Triều Nhan chậm rãi nói: “Đúng vậy, ta yêu Thiên Đế bệ hạ, ta đã ở bên cạnh mà lặng lẽ yêu ngài suốt ngàn năm! Nhưng cuối cùng ngài lại yêu kẻ chỉ gặp có một lần!” Mái tóc thật dài của Triều Nhan thê lương bay lên, che khuất ánh mắt trống rỗng chờ đợi, nàng như rối gỗ giạt dây bay về phía Phi Thiên, “Ta hận hắn! Ta hận! Ta muốn hắn từ đây biến mất! Là ta, là ta thao túng mộng cảnh của Ma giới Thánh Quân, tạo thành cục diện hôm nay! Là ta, là ta!” Nàng ngự phong bay lên, không ngừng kêu la, “Nhưng tại sao ta vẫn không đạt được thứ ta muốn?!”

Lúc này, không chỉ chúng nhân trong Thần giới, ngay cả mọi người trong Ma giới cũng nhất tề đổi sắc, Thiên phi ôm ngực ngăn huyết dịch cuộn cuộn, Phi Thiên lạnh lùng đưa tay lên: “Như vậy hiện tại không thể lưu người lại rồi!”

“Không... được!...” Cùng với một tiếng kêu thê thảm, là huyết vụ huyết chú đổ đến khắc khoải, bao phủ thân ảnh mỹ lệ mà ưu thương như hoa rơi của Triều Nhan.

Về cái gọi là huyết chú, người bị chú suốt ngày chịu đựng nỗi khổ huyết sôi và đông, mà nếu như người bị chú chết vào tay người khác, như vậy huyết chú trên thân người này lại chuyển sang người đã lấy tính mạng y.

Quả nhiên, Phi Thiên phần nộ thu tay, huyết chú, là một trong vài thuật ít ỏi trên đời mà y cũng không kháng được.

Minh Hà ngẩng đầu, ánh vào tầm mắt nàng, là dung nhan tuấn mỹ mà lạnh lùng của Thiên Đế. Thiên Đế bệ hạ như vậy, trong mắt không có một vật lại như là nhìn thấu tất cả thế gian, đó là bệ hạ mà nàng chưa từng gặp. Nàng hơi hốt hoảng quay mặt đi, nhìn về phương hướng vừa rồi phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mà Bắc thiên Huyền Vũ như vậy, cũng là lần đầu tiên và duy nhất một lần nàng nhìn thấy.

Nam nhân nọ khuôn mặt tái nhợt, Thần giới Trí Tuệ Thiên đang kinh ngạc nhìn Triều Nhan giữa huyết vụ, trong mắt là hoảng sợ, là tuyệt vọng, là đau đớn thiên địa thất sắc, sau đó, lệ như suối, y khóc thảm một tiếng thật dài, bỏ về phía Triều Nhan, không để ý máu bắn, không để ý tới rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên hoặc là ác ý, môi y, dừng trên trán Triều Nhan.

Theo tới phía sau y chính là một nam tử tay phải cầm một đóa hồng đỏ đến đẹp dễ quý dị. Huyền Vũ nhìn Triều Nhan, nam tử kia liền nhìn Huyền Vũ, Minh Hà mang máng nhớ lại hiệp định giữa nàng với Phi Thiên, nàng biết chính là nam tử mê người này đã cản bước Huyền Vũ, người duy nhất có thể biện giải cho Triều Nhan. Không ai biết tên y, mọi người chỉ biết y là một trong Địa ngục thất quân chủ, Đãi Đọa Công Tước.

Tầm mắt Đãi Đọa Công Tước, lưu động cùng đóa hồng đỏ tươi lóa mắt trong tay, Minh Hà không thể quên thuộc hơn, đó là yêu và hận cực chí.

Chính là vệt đỏ tươi ấy, khiến Minh Hà nhớ kỹ người này, chỉ gặp mặt một lần, liền ấn tượng khắc sâu. Đãi Đọa Công Tước, ngoài mặt giống như không để tâm gì hết, kỳ thật trong xương cốt lại có sự cố chấp tương tự nàng.

Trong bóng tối, truyền đến tiếng cười trầm thấp của Đãi Đọa Công Tước, Thiên phi giật mình, thu lại tâm thần.

“Cô sẽ đáp ứng, đúng chứ?” Y nói, “Bởi vì ta biết toàn bộ sự tình, tỷ như điều kiện cô nói với Phi Thiên bệ hạ, lại tỷ như Tinh Chiêm Triều Nhan tại sao đột nhiên tinh thần thất thường. Cô, hân không hy vọng ai đó biết những chuyện này đâu nhỉ?” Ngữ khí bình thản, nhưng tuyệt không thiện ý, “Cô là người không từ thủ đoạn, trên điểm này, chúng ta rất giống nhau.”

“... Được rồi.” Minh Hà thở dài, lựa chọn thỏa hiệp, “Nhưng người muốn bí mật đó làm gì?” Chợt chuyển ý nghĩ, nhớ tới sắc đỏ trong mắt y, nàng lại nói tiếp, “Chẳng lẽ người cũng có người muốn bảo hộ?”

“Thiên phi Minh Hà, đôi lúc cô thật sự thông minh khiến ta kinh ngạc! Mặc dù một nữ nhân đã yêu sẽ khó tránh khỏi làm ra những việc ngu ngốc, như những việc cô từng làm.” Đãi Đọa Công Tước cười to, tiếng cười nổi gót lại bỗng nhiên tiêu tan, y lạnh lùng nói, “Không biết cô có từng nghe qua một câu của phàm giới, dưới ổ lật, nào có trứng lành.”

Thiên phi bỗng nhiên động dung.

Dưới ổ lật, nào có trứng lành!

11. Quyển 1 - Chương 10

Trong bóng tối, có rất nhiều người đang chạy, trong miệng họ kêu một cái tên, kêu không ngừng, từng tiếng từng tiếng như muốn khóc ra máu.

Nhưng lại có càng nhiều người vẫn duy trì trầm mặc, trầm mặc vô tình.

Y đứng một mình dưới mưa, trong lòng mờ mịt và hờ hững, mặc cho từng giọt mưa to như hạt đậu rơi lên đầu, lên người, đau đớn đến chết lặng. Trong đôi mắt không mở ra được đầy những chua xót, chẳng qua cho dù có mở ra, đại khái cũng chẳng nhìn thấy gì đâu!

Nhưng y có thể cảm giác được, loại tuyệt vọng vây quanh tứ phía, nồng liệt đến độ gần như ngạt thở ấy. Còn có, còn có một ánh mắt khắc cốt铭心 tâm yêu hận đan xen.

Giữa lúc mơ mơ hồ hồ, y ý thức được hắc ám trước mắt, không phải vì trời tối, mà là vì y không nhìn thấy. Trường hợp y ở vào, là đang nhận thẩm phán.

Giữa mình mình có người lớn tiếng tuyên đọc điều gì đó.

Ngay sau đó, chấn động của mưa đột nhiên biến mất, trước mắt giống như có quang ảnh chớp lên, kế đó sáng ngời đôi mắt đau đớn, nóng rực bóng cả da thịt y, ngọn lửa, điên cuồng nhảy múa chung quanh, giữa không trung dường như có thần linh bùng nổ thở dài! Y mở miệng muốn la lên, lại phát hiện chẳng phát ra được thanh âm gì.

Sắp chết rồi sao? Cổ y vô lực vẹo sang một bên, thần trí của y không rõ lắm, nhưng trong lòng lại chẳng có sợ hãi, chỉ còn bi thương.

Bi thương cực lớn mà trước nay chưa từng thể hội, đâm tim y đâm đũa máu tươi, thân thể y không tự giác mà run rẩy, lão đảo, trước khi ngọn lửa cắn nuốt y, đại khái đau đớn trong tim đã đủ khiến y chết đi trước...

Chết đi, giải thoát...

“Tử Mạch, Tử Mạch, mau tỉnh lại!” Là ai? Là ai đang gọi... y sao? Thanh âm lo lắng, lại kéo ý thức của y trở về giữa lúc y bị nỗi thống khổ không ngăn cản được kia tra tấn đến độ phải từ bỏ, “Tỉnh lại đi! Đừng bị mộng cảnh ấy chi phối, đó không phải là mộng của ngươi! Mau tỉnh lại!”

Sau đó là có tri giác trên thân thể, người kia thôi lay y, gọi tên y. Thân thể y càng lúc càng nặng trĩu, cuối cùng, y “A” một tiếng rồi mở mắt.

Ánh sáng ảm áp, có người đang ngồi bên cạnh, cúi người nhìn y, y chớp mắt mấy cái, sau vài lần lắc lư, cái bóng trước mắt đã chồng lên nhau rõ ràng, y mới nhìn rõ dung nhan xa lạ mà quen thuộc của người đã gọi mình tỉnh lại.

Nói xa lạ, là bởi vì y mới tận mắt nhìn thấy người này lần đầu tiên. Nói quen thuộc, là bởi vì y đã vô số lần xem qua chân dung người này, trong ngàn vạn năm mỗi một ảnh cắt hoặc bi hoặc hi. Suốt quãng thời

gian ba trăm năm, nhiệm vụ y phải hoàn thành, mỗi một sự kiện y làm, đều có quan hệ lớn lao với người trước mắt.

“Nhớ kỹ, đả thông cửa ải kia của y là bước đầu tiên để các người hoàn thành nhiệm vụ.” Phi Thiên bệ hạ từng nói với họ như vậy, mà câu này lại xuyên suốt sinh mệnh họ ba trăm năm.

“Người kia ấy à, là một người dám yêu dám hận.” Linh Vu lạnh lùng rất hiếm khi khen ngợi ai, “Nếu không phải là ta có một số trách nhiệm không bỏ xuống được, ta cũng nguyện ý làm người như y.”

Vốn tưởng rằng chuyện này chắc cũng không khó khăn lắm, ai ngờ đủ loại nguyên nhân khiến cho y sau ba trăm năm mới gặp được người đã cải biến vận mệnh y trên một ý nghĩa nào đó. Song, có một số việc, một số người, đã vĩnh viễn không có khả năng trở lại ngày xưa.

Vốn tưởng rằng người có quyết tâm làm ra hành động năm đó như y, nhất định có khí chất kiêu ngạo bất kham, nhất định có ánh mắt lợi hại bức người, ai ngờ bản thân y lại là văn đạm phong thanh, đạm đạm tiêu tụy như vậy.

“Bích Lạc tiền bối, vừa rồi cảm ơn người.” Y gian nan nhổm người dậy, đằng hắng cổ họng khản đặc, “Ta cơ hồ đã chết đi trong mộng.”

“Người không cần gọi ta là tiền bối.” Bích Lạc thoáng nhú mày, ấn vai Tử Mạch đang tính nhổm lên, ôn hòa nói.

“Vậy, ta gọi người là đại ca được không?” Tử Mạch nhìn ánh mắt y, chợt không vì duyên cớ gì lại nghĩ đến, nếu mình là người trong phạm giới, có thể sẽ có một ca ca, hẳn phải... là như vậy.

Hơi ngẩn ra, đáy mắt Bích Lạc chợt lóe qua vẻ nhu hòa.

Tử Mạch hơi động động cần cổ cứng đờ, bỗng phát hiện trên chiếc giường khác cách giường y nằm không xa, một thiếu nữ áo vàng thanh tú đang lẳng lặng ngủ, bèn hỏi: “Đại ca, cô nương kia là ai?”

“Ta cũng không biết. Đại khái là sau khi các người tới đây, cô ta cũng tự mình nhảy xuống.” Bích Lạc vừa trả lời, vừa rót một chén nước trong đem cho Tử Mạch, “Ta thấy đồ đằng của Ngũ Thú tộc Hồ bộ trên vòng cổ khuyên tai của cô ta, người biết cô ta sao?”

“Có lẽ đã gặp cũng nên.” Tử Mạch nghĩ nghĩ, cảm giác dường như trong Huyền Vân thành từng gặp một lần, “Đúng rồi! Ban nãy, giữa môn lung có nghe đại ca nói đó không phải là mộng cảnh thuộc về ta, vậy giấc mộng tuyệt vọng đó là của ai?” Nhấp một ngụm nước Bích Lạc đưa cho, Tử Mạch cảm thấy mình đã khá lên nhiều lắm.

Môi Bích Lạc nhìn rất đẹp, màu sắc đậm đậm, độ cong đậm đậm, ôn tồn đậm đậm, nhìn trong mắt Tử Mạch gần như là mê hoặc đậm đậm, không hề liên quan tới dục vọng, là một loại thân thiết tự nhiên, kỳ diệu. Đôi môi mỹ lệ của y sau khi nghe câu hỏi của Tử Mạch, đột nhiên cay đắng giật giật một chút, y thấp giọng nói: “Đó là mộng Khuynh Thành điện hạ lưu lại.”

“Cái gì?!” Tuy rằng biết tiền hậu không ít chuyện, Tử Mạch vẫn chấn động, “Là, Khuynh Thành điện hạ?...”

Bị thương cực đại trước nay chưa từng thể hội, đâm tim y đâm đĩa máu tươi, thân thể y không tự giác run rẩy, lão đảo, trước khi ngọn lửa cắn nuốt y, đại khái đau đớn trong lòng đã đủ để y chết đi trước...

Y cúi đầu ngẫm nghĩ, lại ngẩng đầu nói, “Khuynh Thành điện hạ sao lại có giấc mơ bị thương tuyệt vọng như vậy? Y không phải...” Nói đến đây bỗng ngừng bật, y không phải là gì đây? Quyền cao chức trọng? Hay là tập hợp muôn vàn sủng ái vào một thân? Ai có thể cam đoan là y vui vẻ? Mình đối với y, kỳ thật đã hiểu được bao nhiêu?

“Vậy thì, người cảm thấy Khuynh Thành điện hạ là người thế nào?” Bích Lạc thở dài xa thẳm, đứng dậy đi đến trước song, ngoài cửa sổ là thủy trúc xào xạc, Tử Mạch chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, chẳng thể đoán ra biểu tình của y hiện tại, nhưng chắc là âm đạm đau lòng.

Đúng vậy, người cho y là người thế nào đây?

Tiếng tiêu nứt nổ, hương cúc hoa tửu thanh nhã, phía sau là dung nhan tuyệt thế thoát tục, hơi mỉm cười, mình mâu sáng rọi, bất luận là ai, chỉ cần nhìn y một cái thì cả hít thở cũng quên mất! Toàn bộ mị lực của đại thế giới, không bì được kinh hồng thoáng gặp y!

“Ta từng gặp y một lần.” Ánh mắt Tử Mạch bắt đầu lơ lửng, y không trực tiếp nói Khuynh Thành diện hạ là người thế nào, lại bắt đầu nói về những điều mình từng trải, “Khi đó ta còn chưa phải là một trong tứ ám ngự tiền, có thể miễn cưỡng xem như tân tú được coi trọng mà thôi, ta phụng mệnh đến Huyền Vân thành thông tri một việc cho Khuynh Thành diện hạ. Huynh nhất định không thể tưởng tượng nổi ta lúc ấy đã kích động cỡ nào đâu, ta sùng bái y như vậy, như thể sùng bái minh nguyệt trên trời!”

Bích Lạc chỉ im lặng, không hề lên tiếng.

Môi Tử Mạch khẽ run rẩy, dường như hồi ức thật sự khiến y trở nên kích động, “Y tự mình tiếp kiến ta, y căn bản không lạnh lùng cao ngạo như lời đồn! Y mời ta uống cúc hoa tửu tự ủ, thể nhưng so với cúc hoa tửu, y còn say lòng người hơn! Về tươi cười thanh đạm như gió nhẹ khiến người ta khoan khoái, là giấc mộng ba trăm năm ta không thể nào quên... Cho nên, ba trăm năm qua ta chưa từng nghĩ đến việc nghỉ ngơi, ta không thể bỏ qua bất kỳ manh mối gì về y, ngoại trừ bởi vì đó là sứ mệnh Phi Thiên bệ hạ giao cho, càng bởi vì ta muốn làm rõ nguyên nhân khiến y làm như vậy!” Rồi ánh mắt y nhìn về phía Bích Lạc đã trở nên khẩn thiết, “Bích Lạc đại ca, huynh biết không? Huynh biết Khuynh Thành diện hạ tại sao phải phản bội Ma giới không?”

Bích Lạc chậm rãi quay người, Tử Mạch giật mình phát hiện y đã lệ đầy khóe mắt, giữa lệ quang, y cười nói: “Người rất giống ta lúc đó.” Nói xong, y bỗng nhiên ôm ngực, vô lực trượt xuống đất, mặt trắng bệch như giấy, “Tiếc là, vấn đề này chỉ bản thân Khuynh Thành diện hạ mới có thể trả lời.”

“Bích Lạc đại ca! Huynh sao thế?! Bích Lạc đại ca!” Tử Mạch suýt nữa bị dọa đàn ra, y không biết từ đâu bỗng chốc có được khí lực, gượng dậy bổ về phía Bích Lạc, nhưng chân rớt cuộc mềm nhũn, kết quả là đến trước người Bích Lạc thì không chống đỡ nổi nữa mà ngã nhào. Tử Mạch đỡ vai Bích Lạc lên, kinh ngạc phát hiện sự gầy yếu của người này, “Huynh... Làm sao vậy?” Y không nhịn được nghẹn ngào, mặc dù chỉ bên nhau một quãng thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng đối với Bích Lạc, y đã sinh ra cảm giác như đối với huynh trưởng.

Hô hấp tán loạn dồn dập của Bích Lạc qua một lúc rốt cuộc mới bình ổn trở lại, y mệt mỏi nhìn Tử Mạch, ngay khi Tử Mạch đang định thở phào, y đột nhiên nói: “Đã ba trăm năm, có lẽ ta sắp không xong rồi.”

“Cái gì?” Tử Mạch nghe ra điềm xấu từ trong lời nói của y, đang định hỏi rõ, bỗng cảm thấy thân thể tê rần! Tử Mạch vội vận pháp lực, không hề có tác dụng, y mới chán nản nhớ tới chất độc tẩm tâm tán mình trúng, y khó lòng tin tưởng nhìn Bích Lạc, lại không thể phát ra một chút thanh âm.

“Đừng sợ, ngủ đi... Ngủ một giấc rồi pháp lực của ngươi sẽ khôi phục.” Trên mặt Bích Lạc đầy mồ hôi lạnh, y cố kiềm nén mấy cơn ho khan vụn vặt, khe khẽ nói, “Người thay ta... đi hoàn thành tâm nguyện, được chứ?”

Tử Mạch liều mạng lắc đầu, nhưng mệt mỏi vẫn kéo đến không cách nào khống chế...

Y lại trở về với hắc ám lần nữa, nhưng lúc này là hắc ám ôn nhu, như một vòng tay thư thái. Từng đợt nhiệt lưu chảy vào thân thể y, tứ chi như thức tỉnh từ trong giá lạnh.

Là Bích Lạc, là Bích Lạc đại ca! Tử Mạch sờ soạng trong hắc ám, nhưng cuối cùng, y đã từ bỏ, lệ của y chảy xuống, bởi vì y nghe thấy tiếng Bích Lạc đại ca vang lên trong lòng, y hiểu được, y đã kế thừa pháp lực của Bích Lạc đại ca, cùng kế thừa, còn có quá vãng của người kia, tâm sự của người kia, tư niệm của người kia.

Mà y, rốt cuộc cũng minh bạch vài chuyện chưa từng có cơ hội tiếp xúc...

Người mà mình đầy lòng sùng bái một sớm phản xuất thế giới của mình, hảo hữu trăm ngàn năm đột nhiên trở nên tàn nhẫn xa lạ ngay trước mắt, cung điện trắng tinh nỉ non trong vũng máu, cái chết của một hải tử vô tội cuối cùng khiến y tâm tàn ý lạnh, tuyên cáo vô tình đoạn tuyệt tình bằng hữu. Từ đây một mình rời đi, lại trúng trở chú khiến tinh lực mỗi ngày mỗi hao mòn, ba trăm năm nay sớm đã suy nhược cực kỳ.

“Người có biết tại sao ta cuối cùng lại lựa chọn ẩn cư ở ngoại ô Huyền Vân thành không?” Tử Mạch giống như nghe thấy Bích Lạc trong lòng đang nói với mình: “Kỳ thật người khắc thơ trên vách núi, dựng tiểu trúc bên hồ, không phải ta, mà là Khuynh Thành điện hạ! Ta chỉ tìm đến nơi này, thì thể lực không thể cầm cự được nữa.”

Tầng kinh thương hải nan vi thủy, trừu khước Vu sơn bất thị vân. Thủ thú hoa tùng lãn hồi cổ, bán duyên tu đạo bán duyên quân.

Không ai biết Khuynh Thành điện hạ khi khắc bài thơ này là tâm tình ra sao.

Ai lại là biển xanh của y? Ai lại là non Vu của y?

Dưới Huyền Vân thành ngưng tụ linh mạch của Áo cảnh thiên, là Áo cảnh chi chủ, Khuynh Thành điện hạ lợi dụng nơi đây làm nơi tu luyện. Mỗi khi đến lễ Giáng vân, linh lực nơi này sẽ tuôn ra, liên hệ với bên ngoài bảy ngày, nói cách khác, nếu không gặp lễ Giáng vân, Tử Mạch chuyển này chẳng thể tới được chốn thế ngoại bồng lai mà người đứng đầu Áo cảnh ngày xưa tu luyện này.

“Ba trăm năm qua, thân thể ta sớm đã chỉ hơn tử vong một hơi thở, nhưng ta vẫn kiên trì, có một số việc khiến ta thủy chung không bỏ xuống được.” Trong bóng tối, Bích Lạc thở dài, “Bây giờ đem toàn bộ pháp lực cho người, ta cuối cùng cũng có thể an tâm mà đi rồi, mặc dù trong lòng vẫn hơi không cam. Người không cần cảm tạ ta, ta muốn người đi tìm Hoàng Tuyền, ta tin, người đã biết tâm ý của ta, đúng không?... Cuối cùng, cho người biết, ở đây nơi có ý nghĩa nhất với người có lẽ là Huyền Yên Ba động sau tiểu trúc, ở trong đó người có thể thấy một số chuyện xưa về Khuynh Thành điện hạ.” Trầm mặc một lát, khi thanh âm của y lại vang lên lần nữa thì đã đi xa, “Đi đi, ta cũng biết tâm ý của người rồi, với Khuynh Thành điện hạ, có lẽ không chỉ sùng bái, không chỉ ngưỡng mộ đơn giản như vậy...”

...

Tử Mạch vùi đầu vào bàn tay, bả vai run run, y tận lực áp chế cảm xúc, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. “A...” Trong bóng tối, tiếng kêu thống khổ tốt cùng của y chẳng biết sẽ truyền đi phương nào.

Lại có người nào lắng nghe.

12. Quyển 1 - Chương 11

Ma Linh cung, ngàn vạn năm qua không hề thay đổi chỉ là xa hoa và tĩnh lặng. Trên thảm bày đầy những đồ án diễm lệ, hương mạn đà la huyền ảo tùy ý tràn ngập, dễ dàng chế thần trí người ta không rõ, như là các đời chủ nhân nơi này đã tận lực muốn giữ lại chút hơi thở cuối cùng của phàm giới.

Một thân ảnh nhỏ gầy linh hoạt từ ngoài cửa lặng yên tiến vào, tố y thiếu niên cởi mào duy, cung túc quỳ xuống trước màn tua. Song chờ đợi rất lâu mà vẫn không nghe thấy trong màn truyền ra thanh âm lạnh lùng kia.

Thiếu niên hơi bối rối đứng dậy, một phen xốc màn gấm lên, vừa nhìn vào trong lại không khỏi thấp giọng kinh hô ra tiếng.

Sau màn, một lão giả râu tóc bạc phơ đang suy yếu nằm trên sạp, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, cho dù là người quen thân cũng khó nhận ra.

“Trưởng, Trưởng lão?” Thiếu niên kêu lên không xác định, nhưng lão giả vẫn nhắm chặt hai mắt, biểu tình khi thì thống khổ, khi thì vui mừng, khi lại ưu thương, thiếu niên trong bụng hiểu kỳ: Trưởng lão, đang nằm mơ sao? Không biết Trưởng lão lại mơ thấy gì đây?...

...

“Giản, thật sự... sắp không xong rồi... Đáp ứng ta, chàng phải tiếp tục sống tốt, được chứ?” Máu đông lại bên khóe miệng nàng, ngũ quan thanh tú tuy rằng tái nhợt, lại gượng ra một nụ cười, trên tuyết y lốm đốm

từng điểm màu đỏ, nhìn mà đau lòng, “Giản...” Cánh tay run rẩy cuối cùng dừng giữa không trung, cách khuôn mặt người yêu, gang tấc, chân trời...

“Ta xin thề, vĩnh viễn hiệu trung với Thánh Quân bệ hạ.” Người chẳng còn lại gì trên thế giới hoang lương quỳ trước trường giai dưới ngai vàng, sâu bên trong sắc mặt bình thản là tang thương ẩn tàng, hết thấy đều đã không còn tồn tại, nhưng vẫn phải tiếp tục sống tốt, bởi vì, đã đáp ứng...

“Đúng vậy, ta muốn rời khỏi ngươi! Ta không muốn nán lại Ảo cảnh thiên này nữa! Mọi người đều cho là ta tập trung muôn vàn sủng ái vào một thân, kỳ thật ngàn năm qua ngoại trừ tra tấn và thương tổn thì người còn cho ta cái gì?!” Thiếu niên mỹ mạo tuyệt thế bị ai tuyệt quyết mà kể ra, vẻ đẹp của y, có thể vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, vẻ đẹp của y, đủ để kinh thiên động địa, vẻ đẹp của y, là không thể cầm tù trong lòng! Tận mắt nhìn thấy y, tuyệt đối chấn động hơn bất cứ lời đồn nào! Cũng rõ hơn tình cảm yếu mệnh kia...

“Nếu ngươi làm theo ý ta, ta sẽ dùng nguyên châu của già lâu la để người trong lòng ngươi niết bàn phục sinh một lần. Thế nào? Tuy rằng không phải mệnh cách già lâu la, cô ta chỉ có cơ hội tái sinh một lần này, nhưng ngươi hẳn cũng có thể vừa lòng thỏa ý rồi chứ!” Gặp phải hấp dẫn vô lực cự tuyệt nhất trong đời, y là người có nhược điểm, lại bị lợi dụng mà cam tâm tình nguyện! Người nói những lời này, khi đó mái tóc xanh còn chưa hóa thành bạc trắng, nhưng y với tóc đen mâu bích đã tản ra hận ý khiến người ta lạnh tim, từ yêu thành hận, tất nhiên là lực lượng không thể quay đầu nhất thế gian...

“Ngươi muốn rời khỏi trẫm?! Trẫm không cho phép! Tuyệt không cho phép!... Thà rằng hủy diệt ngươi, cũng không để ngươi rời đi!” Ai có thể tin đây? Người không ai bì nổi như y cũng sẽ có lúc yếu ớt, đứng trước tình yêu, quả thật không ai có thể không gì không làm được. Người thống trị cao nhất của Ma giới, có thâm tình không gì sánh bằng, lại chẳng biết phải biểu đạt thế nào, kết quả là thương tổn đến người yêu quý, đồng thời cũng chặt đứt đường lui của chính mình...

“Cư nhiên làm như vậy?! Có phải ngươi điên rồi!” Hồng y mỹ nhân xinh đẹp chói mắt như ánh ban mai lớn tiếng chất vấn, ánh mắt nàng như hai viên bảo thạch, chiếu sáng bóng đêm mê võng, hiện giờ sau rất nhiều năm, y vẫn không thể tưởng tượng ra, nàng lúc ấy là tâm tính dũng nghị vô hồi thế nào, đúng vậy, nhớ tới nàng, trong lòng kẻ ích kỷ là mình luôn không đứng đắn lên nổi hổ thẹn...

“A! Đại thúc, ông là ai? Ta đang ở đâu? Ta dường như, những chuyện ngày trước... chẳng nhớ được gì cả!” Cánh tay như ngó sen giơ lên, nàng dùng bàn tay nhỏ xíu trắng nõn dụi mắt, mang theo vẻ hoang mang sau khi vừa trùng sinh tỉnh dậy.

“Con là nữ nhi của ta, ta là... phụ thân con.” Hình ảnh hỗn loạn cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu như trái táo, y nghẹn ngào, “Liên, Liên... ta là, là...” Nước mắt trào ra từ dưới hàng mi trắng như tuyết của lão giả.

Nếu những chuyện đó có thể trở lại một lần nữa, ta sẽ thế nào? Đúng vậy, ta vẫn sẽ làm như thế, bởi vì, nàng là lựa chọn vĩnh viễn dứt khoát trong sinh mệnh của ta...

“Trưởng lão, ông rốt cuộc làm sao vậy?” Nước mắt của thiếu niên lại không ngừng được đảo quanh hốc mắt, mặc dù Trưởng lão vẫn rất nghiêm khắc với y, nhưng trong lòng thiếu niên đã mất đi tất cả thân nhân này, tình cảm đối với vị Trưởng lão nhìn y lớn dần chắc chắn vẫn không hề bình thường.

Thật lâu sau, mi mắt lão giả mới chậm chậm mở ra, ánh mắt rời rạc phút chốc lại một lần nữa phóng ra vẻ sắc bén, thậm chí còn hơn cả lúc trước. “Trúc Giản, ngươi về rồi.” Linh Vu nhẹ nhàng gật đầu với thiếu niên, “Sự tình làm xong rồi chứ?”

“Làm xong rồi, Thiên phi không làm khó ta, bà ấy trực tiếp đưa đồ cho ta, không nói gì nhiều.” Trúc Giản dè dặt trả lời, “Trưởng lão muốn xem ngay bây giờ sao?”

“Không, ngươi trực tiếp giao cho Phi Thiên bệ hạ đi.” Linh Vu khoát tay, gượng nhồm dậy, dừng một chút, ông nhìn Trúc Giản, “Ngươi đang run? Ngươi không cần sợ hãi, ngươi chỉ cần ghi nhớ trước mặt Phi Thiên bệ hạ, mọi việc tuyệt không thể chuyên quyền. Ta sắp không xong rồi, sống đã ngàn năm, cũng thật sự đủ rồi... Về sau ngươi chính là Linh Vu trưởng lão, Ma giới có rất nhiều bí mật mà nếu đụng chạm sẽ bị cắn nuốt vô tình, phải tự mình giải quyết cho tốt.”

Nói đến thì đây là lần duy nhất ông nói với Trúc Giản nhiều nhất trong vài chục năm qua, kể từ khi nhà

Trúc Giản gặp phải biến cố, được ông cứu về Ma giới, tuy rằng ngữ khí lãnh đạm trước sau như một, nhưng rõ ràng lộ ra sự quan tâm sâu sắc, “Trưởng lão...” Thiếu niên rưng rưng khóc thầm, “Ngài còn tinh thần mà! Ngài sẽ khỏe mạnh sống tiếp! Ta không cần làm Trưởng lão, ta chỉ cần Trưởng lão đừng rời khỏi ta! Đừng mà...”

Trong mắt Linh Vu rốt cuộc lần đầu tiên có thêm một vẻ khác ngoài lạnh lùng và sắc bén, cơ hồ có thể nói là từ ái, ông giống như khi xuất hiện trước mặt Trúc Giản lần đầu, tay khe khẽ run rẩy mà xoa trán Trúc Giản, nói: “Hải tử ngọc, tinh thần của ta bây giờ chắc là hồi quang phản chiếu thôi! Trước kia ta quá nghiêm khắc với ngươi, kỳ thật cũng bởi vì biết thời gian của mình không còn nhiều, hơn nữa... phải ở Ma giới làm một Linh Vu trưởng lão xứng chức, tiếp tục sinh tồn thật tốt, ngươi có rất nhiều thứ nhất thiết phải nắm chắc thời điểm nắm giữ.”

Lời nói của ông bị một cơn ho khan dồn dập cắt ngang, Trúc Giản vội vàng đỡ vai ông, xoa ngực giúp ông thuận khí. Linh Vu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Trúc Giản, nở nụ cười yếu ớt mà ôn hòa.

“Phải tiếp tục sống tốt, câu này từng có người nói với ta, hôm nay ta cũng nói với ngươi như vậy.” Ánh mắt Linh Vu chuyển hướng về phương xa, “Người kia, gọi ta là ‘Giản.’”

Trúc Giản tròn tròn hai mắt, bỗng ngẩng phát đầu lên.

Ánh mắt Linh Vu dần phủ lên một lớp sương mù, “Một buổi hoàng hôn của ngàn năm trước, nàng đã ngủ trong lòng ta... Chúng ta đi đến một bước ấy, không dễ dàng biết bao! Kết quả là, lại...”

Quận chúa mỹ lệ yêu thiếu niên anh tuấn cười ngựa ven sông, giữa dư huy của ánh tà dương, thiếu niên kia đi về phía nàng hết như một vị thần giáng xuống phạm thế, quận chúa hạ quyết tâm nói với y, không phải chàng thì không gả, lại bị mọi người trong nhà ngăn cản. Xuất thân tạm thời không nói, khiến vương tộc cao ngạo khó có thể tiếp nhận nhất chính là thiếu niên này có đôi mắt không giống người thường, luôn thấy được vài thứ kỳ quái quỷ dị.

Có một ngày y nói cho quận chúa hay, y thấy đình viện nhà nàng bị thứ ánh sáng đỏ như máu bao phủ, vốn có lòng tốt muốn nhắc nhở họ, chẳng ngờ lại khiến vị thân vương cao quý phụ thân nàng giận tím mặt.

Thân vương phái giáp sĩ đi truy sát y, ngay tại bờ sông lúc trước thiếu niên và quận chúa gặp nhau, quận chúa bất chấp tất cả mà bỏ đến, thay y chặn một kiếm trí mạng kia...

“Giản, thật sự... sắp không xong rồi... Đáp ứng ta, chàng phải tiếp tục sống tốt, được không?” Máu đông lại bên khóe miệng nàng, ngũ quan thanh tú tuy rằng tái nhợt, lại gượng ra một nụ cười, trên tuyết y lốm đốm từng điểm màu đỏ, nhìn mà đau lòng, “Giản...” Cánh tay run rẩy cuối cùng dừng giữa không trung, cách khuôn mặt người yêu, gang tấc, chân trời...

Mà thân vương gia sau đó không lâu vì nuôi giáp sĩ liền bị chính địch tố cáo là có ý đồ làm loạn, toàn gia tịch biên. Lúc đầu thất thân vương, người ta trông thấy một thiếu niên xa lạ vào vương phủ đã bị phá hủy dâng hương tế bái, thiếu niên nọ, có đôi mắt hiếm thấy, trong sáng mà đầy ưu thương.

“Liên, nó rất giống ta khi đó! Nàng nói thế nào?...” Linh Vu mỉm cười thì thào, nằm trong lòng Trúc Giản, chậm chậm nhắm mắt, “Ta đã nghe lời nàng, sống hơn ngàn năm rồi! Bây giờ, đến tìm nàng... chờ sốt ruột rồi sao? Liên...”

Giữa mùi mạn đà la nồng nồng, Trúc Giản ngơ ngẩn rơi nước mắt, nguyệt nha màu lam trên trán Linh Vu nhanh chóng ảm đạm biến mất, Trúc Giản theo bản năng sờ trán mình, lạnh lẽo, y biết, cái nguyệt nha cong cong tượng trưng cho pháp lực và địa vị của Ma giới Linh Vu hiện tại đã chuyển sang trán mình.

“Hải tử mắt sinh tinh khí? Thật hiếm thấy.” Nhớ tới thất hồn lạc phách khi lần đầu tiên gặp ông, ông phát tóc trên trán đưa bé lên, ánh mắt ông khiến Văn Trúc không khỏi nhớ đến phụ thân, “Ta có thể dạy ngươi pháp thuật, còn có thể chữa khỏi chân ngươi. Ta già rồi, về sau ngươi chính là Linh Vu của Ma giới vương triều, trực tiếp hiệu trung cho Thánh Quân bệ hạ.”

Liên, nàng nói nó có giống ta khi đó không?

“Ngươi đã không còn đệ đệ, Văn Cúc không còn quan hệ gì với ngươi nữa. Thân thể và linh hồn ngươi toàn bộ đều thuộc về Thánh Quân bệ hạ, Văn Trúc đã chết, từ nay ngươi gọi là Trúc Giản.”

“Trước kia ta quá nghiêm khắc với ngươi, kỳ thật cũng bởi vì biết thời gian của mình không còn nhiều, hơn nữa... phải ở Ma giới làm một Linh Vu trưởng lão xứng chức, tiếp tục sinh tồn thật tốt, ngươi có rất nhiều thứ nhất định phải nắm chắc thời điểm nắm giữ.”

“Ta nói không được. Ta sẽ không lặp lại lần nữa, ngươi không còn quan hệ gì với phạm giới nữa!... Nếu ngươi trực mê bất ngộ, Trúc Giản, ta cũng chỉ đành giết nó đi.”

“Phải tiếp tục sống tốt, câu này từng có người nói với ta, hôm nay ta cũng nói với ngươi như vậy, người kia, gọi ta là ‘Giản.’”

Trúc Giản loạng choạng ra khỏi Ma Linh cung, y chẳng biết phải chạy đi đâu, lần đầu tiên y phát hiện, hóa ra nơi này trống rỗng vắng vẻ, rộng đến đáng sợ như vậy.

“Giản.” Thanh âm nhu mì của một nữ hài tử bỗng nhiên vang lên phía sau, “Hóa ra ngươi ở đây.” Bàn tay nhỏ xíu nhai nhụi đuổi ra, kéo tay y.

Thiếp Nguyệt Liên, Trúc Giản hoảng hốt hốt hốt mà nhìn nàng, trở về rồi sao? Y đột nhiên ý thức được, đây là người sẽ cùng mình vượt qua những năm tháng đằng đẵng trong Ma Linh cung cô tịch mai sau. Nhưng phải mở miệng với khuôn mặt tươi cười lung linh kia thế nào đây? Trưởng lão đã...

“Sao ngươi lại khóc?” Ngón tay nữ hài lướt qua khuôn mặt thiếu niên, sóng mắt nàng quang hoa lưu chuyển, “Ngươi không vui, đúng chứ?” Nàng cúi đầu, lấy từ hà bao bên hông ra một vật, để trong lòng bàn tay, “Ngươi xem đây là cái gì? Ngươi sẽ rất nhanh chóng có được hạnh phúc của mình lần nữa!”

Một viên châu cỡ bằng nắm tay trẻ con, nằm trong tay nàng, phát ra hào quang màu vàng lóa mắt.

Linh Vu chi nữ– Thiệp Nguyệt Liên – Ngự

Ta tên Thiệp Nguyệt Liên, là con gái của Linh Vu Ma giới. Phụ thân ta trên trán có một cái nguyệt nha cong cong màu lam mỹ lệ, ông là người dự ngôn của Ma giới, trực tiếp hiệu trung cho Thánh Quân bộ hạ vĩ đại, địa vị sánh vai với tứ ám ngự tiền.

Ở Ma giới, lai lịch của người ta có hai loại, một loại là tình huống như ta đây, sinh ra ở Ma giới, lớn dần tại Ma giới, trong máu tự nhiên có chứa mệnh cách của ma. Hiện giờ, tuyệt đại đa số Ma tộc phổ thông đều là như thế, những người quen thuộc với ta nhất hẳn là Hồng Trần ngự tiền và Tử Mạch ngự tiền trong tứ ám ngự tiền, chúng ta đối với phạm giới đều biết rất ít, cũng rất hiếm kỳ.

Còn một loại thì vốn sinh ra ở phạm giới, hoặc là ngoại tộc có linh tính thiên phú, tự nguyện đi theo Thánh Quân bộ hạ, tiếp nhận mệnh cách ma Thánh Quân bộ hạ ban cho. Tính đến nay thì Ma giới vương triều thành lập đã được gần vạn năm, bởi vậy tình huống kiểu này, ngoại trừ một hệ Linh Vu, hiện tại chỉ có thể tìm kiếm trong Ma tộc cao nhất thọ mệnh tiếp cận vĩnh hằng, tỷ như Phi Thiên bộ hạ, Địa ngục thất quân chủ, người đến Ma giới muộn nhất lại nổi tiếng nhất mà hề nghe tên thôi cũng đủ khiến người ta miên man bất định, Áo cánh chi chủ, Già Lâu La vương Khuynh Thành điện hạ.

Khuynh Thành... Cái tên đẹp thật!

Bắc phương hữu giai nhân, di thểhi độc lập, nhất cốkhuynh nhân thành, tái cốkhuynh nhân quốc. Năng bắt khuynh thành dữkhuynh quốc, giai nhân tái nan đắc.

Còn nhớ ngày ấy khi ta mới nghe chuyện về Khuynh Thành điện hạ, tâm tình kích động và đáng tiếc đan xen. Kích động vì trên đời lại thật sự có người mỹ lệ đến cực hạn, có thể khiến Thánh Quân bộ hạ và Thần giới Thiên Đế đồng thời thương tâm! Người mỹ mạo nhất mà ta từng tận mắt gặp hẳn coi là Tử Mạch ngự tiền, thật sự không thể tưởng tượng được đẹp hơn Tử Mạch đại nhân sẽ là tuyệt thế phong hoa ra sao, hưởng chi bản thân Tử Mạch đại nhân lúc nói về Khuynh Thành điện hạ cũng đầy vẻ say mê. Mọi người đều nói y không hổ là mỹ nhân đệ nhất tam giới, trước đây chưa từng có ai so được với y, mà sau này cũng tuyệt đối không có nữa!

Nhưng đáng tiếc biết bao, ta sinh muộn hai mươi năm, không có duyên nhìn thấy phong thái của mỹ nhân đệ nhất tam giới một lần. Hai mươi năm trước khi ta ra đời, y đã xả thân ngăn trở giữa hai vị vương giả của Ma giới Thần giới đang phần nộ giao chiến trong trận Vân Tiêu quan, kết quả là bị bảo kiếm của Thánh Quân bộ hạ xuyên qua ngực, hồn bay phách tán, đến nay nghĩ tới vẫn phải chấn động tâm can.

Ta từng xuất phát từ tò mò mà quần lấy phụ thân muốn ông nói một chút về chuyện của Khuynh Thành điện hạ, nhưng phụ thân trước nay vô cùng yêu thương ta, nhất quán ngàn y trăm thuận, lần đó lại buồn bã trầm mặc. Cho nên về Khuynh Thành điện hạ, ta cơ bản là nghe được từ chỗ Tử Mạch đại nhân.

Từ rất lâu trước kia ta đã biết, Tử Mạch đại nhân có một thói quen, đó là thích nhìn hoa cúc ngẩn người. Về sau nghe y nói, hoa cúc là loại hoa mà Khuynh Thành điện hạ thích nhất. Trên mỗi kiện y phục của Khuynh Thành điện hạ đều thêu hình hoa cúc, hoặc tiêu sái nở rộ, hoặc nhẹ nhàng thanh lịch. Từ giữa ống tay áo, giữa sợi tóc y cũng tản ra mùi hoa cúc mỏng lung dễ chịu, nghe mà quên hết thế tục.

Bạc vụn vàng vân sầu vĩnh trú, thủy não tiêu kim thú. Giai tiết hựu trùng dương, ngọc chấm sa trù, bán dạ lương sơ thẩu. Đông ly bắt tửu hoàng hôn hậu, hữu ám hương doanh tụ. Mạc đạo bất tiêu hồn, liên quyền Tây phong, nhân tỷ hoàng hoa sầu.

Có một lần, ta trông thấy Tử Mạch đại nhân ngồi giữa khóm cúc, hoa tươi um tùm che phủ bóng y như ẩn như hiện. Một tay cầm bầu rượu, y vừa uống vừa ngâm nga áng thơ động lòng người. Đường như y đã có bảy tám phần men say, mặt hơi đỏ, tinh mâu nửa hé, bộ dáng nói quỵên rũ bao nhiêu thì quỵên rũ bấy nhiêu. Nhưng y đang khóc, bi thương như thế, kiềm nén như thế, giọt nước mắt lóng lánh đọng trên hàng mi rung rung không thôi, lần đầu tiên cũng là một lần duy nhất ta thấy Tử Mạch đại nhân rơi lệ, ta lặng lẽ tránh đi.

Có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc đó, ta đã thích thơ từ của phàm giới.

Cho đến rất lâu về sau, trên đường xuất phát đi Huyền Vân thành, Tử Mạch đại nhân mới nói cho ta biết, lúc Khuynh Thành điện hạ mới đến Ma giới chưa bao lâu, y liền phát hiện linh khí của Áo cảnh thiên ngoại tiết đến phàm giới, vì thế y đã kiến lập Huyền Vân thành ở đây, ngăn cản linh khí tiết lộ quá nhiều. Tử Mạch đại nhân khi đó còn chưa phải là một trong tứ ám ngự tiền cao quý, chỉ là một tân tú tài hoa mới lộ mà thôi. Y phụng mệnh đến Huyền Vân thành, Khuynh Thành điện hạ vẫn vạn phần ngưỡng mộ tự thân tiếp kiến y, lại còn mời y uống cúc hoa tửu tự ử. Ở chỗ Khuynh Thành điện hạ, y trông thấy một tấm bình phong bạch ngọc tinh xảo, trên đó, viết bài thơ y từng ngâm vịnh khi nằm say giữa khóm cúc kia.

Tử Mạch đại nhân lúc đó đã trông xuống tình căn mà không hay biết chăng? Ta nghĩ như vậy. Khuynh Thành điện hạ, khiến ta càng thêm hướng về.

Ta từng hỏi Tử Mạch đại nhân: “Nghe nói Thánh Quân đệ hạ từng chính miệng thừa nhận mình rất yêu Khuynh Thành điện hạ, cho nên nhất định sẽ đối xử với y rất tốt, vậy tại sao Khuynh Thành điện hạ còn phải rời khỏi Ma giới?”

“... Biết đâu, ở phàm giới y có người bạn lòng.” Tử Mạch đại nhân suy tư rất lâu mới trả lời ta, ngữ khí rầu rĩ, “Cho nên ở Ma giới mới không khoái hoạt nổi.”

Bởi vì ở phàm giới có người bạn lòng, cho nên ở Ma giới mới không khoái hoạt nổi. Câu này không biết vì sao cứ quanh quẩn mãi trong đầu ta, chẳng sao xua đi, ta không thể đoán ra, nó sẽ sản sinh ảnh hưởng thế nào với tương lai của mình.

Ta năm nay đã tròn hai trăm tám mươi tuổi, nhưng bề ngoài của ta từ khi sinh ra, hoặc giả nói là bắt đầu từ khi ta có ký ức thì chưa từng thay đổi, vẫn giống như một nữ hài tử mười ba mười bốn tuổi ở phàm giới. Theo như ta biết, chỉ có mình ta là như vậy thôi. Kỳ thật hài tử Ma tộc khi vừa sinh ra cũng giống như bọn hài tử của phàm nhân, anh nhi non nớt, gào khóc đòi ăn, chậm rãi lớn lên. Mà ta, nhớ lại tình cảnh hai trăm tám mươi năm trước chỉ có một phiến hắc ám hỗn độn.

Cứ như đột nhiên có một ngày mở mắt, giữa ánh sáng rực rỡ liền hiện ra một khuôn mặt từ ái lại thấp thoáng lộ ra sự kích động.

“Đại thúc...” Gọi như vậy chắc là đúng nhỉ? “Ông là ai? Ta đang ở đâu vậy? Ta giống như, những chuyện trước đây... chẳng nhớ được gì cả!”

“Con là nữ nhi của ta, ta là.. phụ thân con.” Ông nghẹn ngào, “Liên, Liên... Ta là, là...” Nước mắt trào ra từ dưới hàng mi trắng như tuyết của lão già.

Phụ thân? Ta hơi chần chừ mà nhìn ông ta, lại đọc được sự an tâm không hiểu từ nơi ông.

Chưa từng biết mẫu thân là ai, cũng chẳng ai biết hai trăm tám mươi năm trước ta đến từ đâu. Chỉ là Linh Vu trưởng lão đột nhiên tuyên bố ông có con gái, giống như ta là từ trên trời rơi xuống vậy, Phi Thiên bệ hạ thừa nhận ta, cho nên mọi người cũng đều tiếp nhận ta.

Nhưng lai lịch bản thân không rõ ràng, cảm giác này lại chẳng dễ chịu. Huống chi, trên đời chỉ sợ rất ít người có thể không chút hiểu kỳ với mẫu thân chưa từng gặp mặt? Nhưng phụ thân với điều này không hề đề cập một lời, những người khác càng không thể nói. Có điều, phụ thân bình thường vô cùng cương chiêu dung túng ta, ông thường xuyên im lặng nhìn ta càn quấy, sau đó khe khẽ thở dài, quay đầu nhìn về chân trời phương Bắc. Mặc dù ông quay lưng về phía ta, ta lại có thể cảm giác được đặc biệt rõ ràng, ông đang nhìn, là Ngọc Dương quan phương Bắc, thông lộ duy nhất giữa Ma giới và nhân giới. Lúc này, ta sẽ bỗng nhiên xót xa.

Rốt cuộc, ta nghe phụ thân ở trong mộng gọi “Liên”. Cảm giác đó không phải là đang gọi ta. Từng tiếng bi thương là như thế, chẳng lẽ là đang gọi mẫu thân? Lẽ nào... mẫu thân đã...?

Không khí trong Ma Linh cung càng ngày càng khiến ta cảm thấy áp lực hơn, thăm dày cộm, màn che trùng trùng, còn có hương mạn đà la làm ta ngạt thở phát ngất, ta thật không hiểu phụ thân làm sao mà có thể kiên trì sinh sống ở nơi này lâu như vậy! Ta thành nha đầu điên có tiếng, Ma giới có xó xỉnh nào mà ta chưa đi? Ta thậm chí còn từng lén vào mật thất mà Thánh Quân bệ hạ đang ngủ say trong Trùng Hoa cung, ta lợi hại quá đúng không?! Nơi đó thật sự có một tảng băng lớn hình lăng màu lan nhạt như bên ngoài vẫn đồn, người phong ấn bên trong, chẳng cần nói cũng biết tự nhiên là Thánh Quân bệ hạ. Ta ngắm nhìn khuôn mặt thoáng lộ ra vẻ đau đớn của ngài rất lâu, vẻ tuấn mỹ của ngài không hề thua Tử Mạch đại nhân, mà còn thêm bá khí oai hùng Tử Mạch đại nhân không có.

Lần đầu tiên trong đời, trong lòng tràn đầy kính ý nghiêm túc đối với một người.

Năm ta hai trăm sáu mươi tuổi, cũng chính là hai mươi năm trước, phụ thân tặng cho ta một đôi khuyên tai, hoa tai bên trên là bảo vật có năng lực cảm ứng, đồng thời cũng có thể dùng để hạ chú đặc thù, chu linh chi tế. Cùng năm, Ma Linh cung lại đến thêm một thiếu niên phạm giới, thiếu niên nọ là bởi vì mất sinh tinh khí mà được phụ thân dẫn về, bồi dưỡng như người kế thừa. Khi thiếu niên xa xa xuất hiện trong tầm mắt, chu linh chi tế bên tai bỗng nhiên xướng lên giai điệu, như là tặng cho ta một khúc ca êm tai.

Thiếu niên rất hướng nội, đặc biệt không thích nói chuyện. Ta quán lấy y rất lâu, y mới chịu cho ta biết tên. Y nói với ta: “Ta tên... Trúc Giản.” Nói tên của mình thôi mà cũng phải do dự à? Ta không hiểu.

Dung mạo của Trúc Giản mặc dù thua xa Tử Mạch đại nhân mỹ lệ, đương nhiên càng kém xa Thánh Quân bệ hạ ngủ say trong băng, nhưng y lại có đôi mắt trong suốt vô song, là đôi mắt thu hút nhất mà ta từng gặp. Nghe nói mất Khuynh Thành điện hạ năm đó là màu lưu ly thiên hạ độc nhất vô nhị, chẳng biết có sáng ngời như vậy không.

Y bình thường rất ít cười, mà y cũng giống như phụ thân, luôn thích trông Ngọc Dương quan như ẩn như hiện ở phương Bắc, lúc này trong mắt y sẽ lưu động vẻ bi thương nồng đậm, biểu tình của y dường như đang chuyên chú nhớ lại gì đó, có lúc sẽ mỉm cười một thoáng ngắn ngủi, hạnh phúc chợt lóe qua, có khi lại im lặng rơi lệ, đáng vẻ đó, khiến tim ta đập thành thịch.

Phụ thân yêu cầu rất nghiêm ngặt với Trúc Giản, ta trở mắt nhìn sức sống trong mắt y càng lúc càng khó tìm, y càng ngày càng giống cái bóng của phụ thân, tựa như một ánh nến chuẩn bị hao hết sinh mệnh trong Ma Linh cung vắng lặng. Chỉ có lúc trông Ngọc Dương quan, y vẫn khẽ nở nụ cười trong giây lát, có điều càng ngày càng vội vàng, hơn nữa càng ngày càng bị vẻ lo lắng dày đặc hơn thay thế.

Bởi vì ở phạm giới có người bận lòng, cho nên ở Ma giới mới chẳng thể khoái hoạt.

Ta đột nhiên nghĩ đến Trúc Giản cũng giống như phụ thân rất nhiều năm về trước, đều đến từ phạm giới. Thế giới mà ta không biết kia, rốt cuộc là tuyệt vời thế nào? Khiến người rời khỏi nó phải quyến luyến bận lòng như thế.

Có một ngày, sau khi tranh cãi với phụ thân một trận, ta giận dỗi chạy khỏi Ma Linh cung. Từ sau khi Trúc Giản đến, ta luôn không nhịn được phải giận dỗi vì thái độ quá nghiêm khắc của phụ thân với Trúc Giản, xem ra ta thật sự không phải là một nữ nhi ngoan. Nhưng mà phụ thân quả thật rất không nói đạo lý, bản thân ông rõ ràng thường xuyên nhìn Ngọc Dương quan ngắn ngủi, vậy mà lại không cho Trúc Giản

nhìn về phương hướng đó! Nói theo lời phàm nhân thì thế nào nhỉ? Đúng rồi! Đây gọi là “Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho bách tính đốt đèn!”

Trúc Giản tìm ta, nhưng ta không chịu trở về, y không có biện pháp nào, chỉ đành ngồi bên cạnh bầu bạn.

“Người nhìn nơi đó xem.” Ngón tay ta chỉ chính là phương hướng Ngọc Dương quan.

Thái dương ở Ma giới rất yếu ớt, chỉ đủ chiếu sáng mà thôi, vừa không xán lạn cũng chẳng cung cấp được bao nhiêu ấm áp, vậy nên sương mù khá dày, có vài nơi quanh năm không tan, như Ngọc Dương quan chẳng hạn. Khoảng cách xa một chút, hình dáng của nó sẽ vô cùng mơ hồ, nhưng nơi này cự ly rất gần Ngọc Dương quan. Trúc Giản không nói lời nào, ánh mắt chớp động.

Ta nghiêng đầu nhìn y, nói: “Người cho ta biết đi, tại sao người luôn ngăn người nhìn Ngọc Dương quan? Có phải là phàm giới có thứ người không buông được? Người nói cho ta biết đi, ta sẽ về với người.”

Y nghiêm túc nhìn ta, gật đầu, thế là họa quyền với ta mà nói hoàn toàn xa lạ lại vô cùng sinh động, từ từ mở ra.

Cầu vòm cong cong, họa lang sơn son, ngói lưu ly vàng rực dưới ánh mặt trời chói mắt liên miên, từ vương tôn công tử cho đến những người lao động bình thường, mỗi một ngày đều đồng dạng trình diễn hằng hà sa số những tiết mục bi hoan ly hợp. Chính cái gọi là xe như nước chảy ngựa như rồng, hoa nguyệt chính xuân phong, chuông sớm trống chiều, phồn hoa như yên, nơi đó là kinh thành của phàm giới, là nơi để vương thống trị nhân gian ở. Nơi đó sinh hoạt hai hài tử, một tên Tiểu Trúc, một tên Tiểu Cúc.

Bất kỳ ai chỉ cần nhìn thấy hai đứa bé ấy, trên mặt sẽ không tự giác mà cười tươi, bởi vì chúng là một đôi huynh đệ hữu ái nhất. Ca ca Tiểu Trúc trời sinh chân bị tật, nhưng cậu lại chưa từng vì thế mà đau lòng, cậu có một đệ đệ tuyệt nhất thiên hạ, Tiểu Cúc sẽ trèo lên cây hái cho cậu diêm hồng quả mới vừa chín, loại quả sinh ở Nam Cương, đồng sinh cộng tử, được dùng để hình dung huynh đệ tốt này.

Hai hài tử, vẻ tươi cười sáng ngời không mấy may có một chút bóng mờ, tiếng kêu vui vẻ bay vút lên không trung, như từng chú chim viễn hành. Nếu ông trời có thể cho khoảnh khắc ấy vĩnh hằng, Tiểu Trúc sẵn lòng dùng hết thấy của mình để trao đổi.

Thế mà, bỗng nhiên, tất cả đều thay đổi...

“Từ sau khi ta có được mệnh cách của Ma tộc, thân thể này hầu như không còn lớn lên nữa. Quảng thời gian mười mấy năm, với Ma tộc mà nói chẳng qua là nháy mắt, nhưng ở phàm giới, lại đủ để phát sinh rất nhiều chuyện, cũng đủ để thay đổi rất nhiều người.” Trúc Giản thở dài, mi mắt buông xuống, ta không nhìn thấy ánh mắt y, nhưng có thể nghe ra nỗi phiền muộn trong y, “Tiểu Cúc đã sắp ba mươi tuổi, chân y đã tàn mất vào cái hôm chúng ta ly biệt, chẳng biết có thể chăm sóc tốt bản thân không... Nghe nói, Nam Cương là nơi căn cỗi nhất trên đại lục, độc cổ khắp nơi, dân phong dũng mãnh, Tiểu Cúc sống một mình ở nơi không quen, ngần ấy năm qua, y có từng sống tốt không?”

Y vui mặt vào lòng bàn tay, ta thì yên lặng vỗ lưng y, cảm thụ sự phập phồng nức nở của y.

“... Nếu ta có thể nhìn thấy y lần nữa, xem y hiện tại sống thế nào, ta có thể... chết mà không tiếc.”

Chết mà... không tiếc?

Bởi vì ở phàm giới có người bận lòng, cho nên ở Ma giới mới chẳng thể khoái hoạt.

Ta sẽ giúp người, giúp người tìm lại khoái hoạt. Ta sẽ không trở mắt nhìn người giống như phụ thân ta, trong Ma Linh cung hoa mỹ như mộ phần, lặng lẽ, từ từ chết đi.

Giản, người phải tin ta!!

Ta biết Tử Mạch đại nhân đã có được thủy kim liên, nó sẽ biến người trở lại thành người bình thường lần nữa, mất đi mệnh cách ma nhưng không cần trải qua nỗi đau đớn cứu tử nhất sinh, đây là phương pháp duy nhất! Ma giới sẽ không đi tìm người nữa, bởi vì họ sẽ không cần một thiếu niên bình thường tinh khí trong mắt đã bị hút mất.

Trở lại bên cạnh Tiểu Cúc đi!

Người sẽ không chết. Sinh mệnh của người, sẽ không uổng!

13. Quyển 1 - Chương 12

Giữa chiều hôm mỹ lệ thê lương của Thần giới, có tiếng tiêu vang lên, như ti như lữ, như oán như mộ, như khóc như tố, nói không bao giờ hết là tâm sự miên miên của nhân gian kia.

Huyền y nam tử rẽ hoa phát liễu, tìm theo tiếng tiêu, ánh trăng lạnh lạnh chiếu lên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng, nhìn kỹ lại, bước chân của y thoảng loạng choạng.

Tiêu thanh yết, Tần Nga mộng đoạn Tần lâu nguyệt. Tần lâu nguyệt, niên niên liễu sắc, Bá Lăng thương biệt. Lạc Du Nguyên thượng thanh thu tiết, Hàm Dương cổ đạo âm trần tuyết. Âm trần tuyết, Tây phong tàn chiếu, Hán gia cung khuyết.

Thanh y nam tử ôn nhả, đôi mày thật dài nhíu lại, khí chất quanh thân không biết tại sao lại khiến người ta vô cớ an tâm. Một khúc mới ngừng, bích tiêu rời môi, ánh mắt sâu thẳm, phẳng phất như đang ngóng nhìn bí ngạn.

Bỉ ngạn, có sắc đỏ tươi đang nhảy múa như hỏa diễm hừng hực thiêu đốt. Sương mù mê mông nổi lên, là ai, ngâm xương từ xa thẳm, tận thế buông xuống, là ai, ngàn năm cầu nguyện.

A, bỉ ngạn hoa khai, lại là một năm.

“Rất đẹp.” Một lúc lâu, huyền y nam tử bỗng lên tiếng tán thưởng, “Thanh Long, tìm ta có chuyện gì?”

Thanh Long nghiêng mặt, khuôn mặt nghiêng nghiêng của y đường nét cực kỳ nhã trí, y nói nhàn nhạt: “Khúc này so với ngày xưa Khuynh Thành tấu thì thế nào?”

Thân ảnh Huyền Vũ trong bóng đêm bỗng cứng đờ, chợt hơi ngẩng đầu, “Tiêu khúc của Khuynh Thành, Thiên Đế bệ hạ và Ma giới Thánh Quân còn không cách nào kháng cự, đó là tiếng trời trong sinh mệnh ta chỉ nghe nói.”

Vào một ngày của hơn ba trăm năm trước, giữa biển hoa cúc, thiếu niên thưởng cúc, người và khúc cùng là nhân gian đệ nhất, đế vương Thần giới mới vừa nhìn đã trầm luân.

“Đích xác, đó là tiếng trời, không ai bì được.” Thanh Long gật đầu, rồi y từng chữ chậm rãi nói, “Nhưng ta tình nguyện Thiên Đế bệ hạ chưa bao giờ nghe khúc tiếng trời ấy.”

“Người vẫn...” Chỉ nói được một nửa, Huyền Vũ lại cúi đầu than tiếc, “Ta biết người những năm gần đây vẫn canh cánh trong lòng, kỳ thật, thế gian vạn vật đều có quỹ tích vận hành của chúng.” Ngón tay y dường như thờ ơ mà thường thức một phiến lá liễu, theo lời nói, phiến lá kia nháy mắt héo rũ biến mất, “Sẽ không cải biến gì cả.”

“Người đừng tránh nặng tìm nhẹ!” Thanh Long bỗng quay người đứng dậy, sâu trong ánh mắt như có mạch nước ngầm đang tuôn ra.

Người ôn tồn lễ độ như y mà cảm xúc kích động như vậy quả thật ít gặp, nhưng y lại từng là một danh tướng phá quân chính trực trung thành! Huyền Vũ im lặng nhìn y, tâm nhanh chóng xoay chuyển, Thanh Long, lại nên đóng nhân vật thế nào đây? “Sao lại nói ta tránh nặng tìm nhẹ?”

“Chập tối hôm nay, lúc ở trên Lăng Vân đài người đã nói gì với Thiên Đế bệ hạ?” Ánh mắt Thanh Long một lần nữa khôi phục vẻ bình tĩnh, y trầm giọng hỏi, “Vừa nãy thấy bệ hạ thần sắc cực kỳ ảm đạm, ngài biết rõ Thiên phi Minh Hà không thoát được can hệ với việc của Tinh Chiêm Triều Nhan, thế mà ngữ khí khi nhắc đến tên Thiên phi lại hết sức hồ hững.”

“Ta chỉ nhắc lại một lần với bệ hạ nội dung Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung tiền nhiệm.” Huyền Vũ chăm chú nhìn vào mắt Thanh Long, “Chuyện đó người cũng biết, người có cách nhìn thế nào đây?”

Quá trình Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung chỉ Thiên Đế, Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ ba vị thiên quân là có mặt, nội dung vẫn bị Thần giới bảo vệ như bí mật trọng yếu nhất. Sau đó Ma giới mặc dù cảm thấy rất khó tin với việc Thiên Đế cưới một nữ tử lai lịch không rõ là Thiên phi, nhưng dò la nhiều mặt vẫn không có kết quả.

Hiện giờ đột nhiên nghe Huyền Vũ nhắc đến, Thanh Long cũng không khỏi ngẩn ra, ngữ khí bất tri bất giác hòa hoãn lại, “Huyền Vũ, người nói thật cho ta biết, có phải Triều Nhan năm đó đã nói gì với người? Hiện giờ người ta đều hiểu được, vận số trong thiên địa chợt biến, hơn nữa khí hậu năm nay quá là thất thường.” Y ngừng một chút rồi trầm giọng nói tiếp, “Trong ấn tượng của ta, tình huống khí hậu xuất hiện quỷ dị như năm nay chỉ có một lần, không phải sao? Ta thật sự rất lo lắng, lúc này Triều Nhan bất chấp tất cả Bích khung ngự không, ta không có lý do nào để không cho là sắp có một trường hạn kiếp sém lông mày!”

... Giữa mình mông, hồng quang rạn nứt, trên xanh dưới đen, thiên địa bắt đầu phân chia. Trong thiên địa tự nhiên sinh thành chính lệ hai khí, hai khí giằng co lẫn nhau, sau phân hóa thành hình người.

Lệ khí hóa thân nữ tử, tên Nguyệt Cơ, mắt ngọc mây ngài, giò trắng tóc đen, khoác mộng trạch yên sa, đeo chuông vàng hợp hoan, yêu mị vô song. Nhưng thuật pháp độc địa, hút tinh phách người sống để tu hành, mỗi ngày hại mấy trăm sinh linh, những nơi đi qua oan hồn ngập trời, lại dựng Cửu Tinh đài làm nhiều nhật nguyệt, mưu toan không chế mệnh số thiên địa...

...

“Nguyệt Cơ dựng Cửu Tinh đài, nhật nguyệt vô quang, âm dương mất cân đối, khí hậu vì thế thay đổi thất thường.” Thanh âm của Thanh Long lộ ra nỗi sầu lo tuyệt đối không phải chuyện đùa, “Tình cảnh này dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng tình hình năm nay thật sự rất giống với truyền thuyết!”

Huyền Vũ vẻ mặt không còn chút máu, thân thể hơi loạn choạng.

“Người cũng đã nhắc đến Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung. Nhược thủy kim liên ngàn năm nở hoa, ngàn năm rơi hạt sẽ thế nào? Người ta đều rõ ràng như nhau!” Thanh Long nói, “Huyền Vũ, ngày xưa Triều Nhan ở trước trận địa hai quân thất thường như rối gỗ, người biết là vì sao, đúng không? Thẳng thắn với ta đi! Thần trí tuệ cũng cần hỗ trợ, lực thủ hộ đang đứng bên người!”

Nhìn thấy Thanh Long như vậy, Huyền Vũ không khỏi nở nụ cười chua xót mà ảm áp, đúng vậy, y biết Thanh Long phán đoán chính xác, hơn nữa, y tin Thanh Long, “Còn nhớ Chỉ Sát Ma Nhan?”

“Chỉ Sát Ma Nhan?” Thanh Long kinh ngạc, “Kẻ thần bí nhất trong Địa ngục thất quân chủ, chưa từng dùng chân diện mục, ta còn nhớ, hình như lúc Phi Thiên xâm phạm Thần giới, ngoại trừ Đãi Đọa Công Tước vì ngăn trở người mà đến muộn thì thất quân chủ chỉ có y là khuyết tịch nhỉ?”

“Y khuyết tịch, chính bởi vì pháp lực vừa tiêu hao quá mức, chưa khôi phục.” Huyền Vũ quay mặt đi, ánh trăng chỉ có thể chiếu lên cổ và tai y, dường như y tận lực không để Thanh Long thấy vẻ mặt thống khổ mà y ẩn nấp trong bóng tối.

Triều Nhan, Triều Nhan... Cái tên vừa nhớ đến là tim sẽ vỡ nát.

“Quả nhiên, nguyên nhân khiến pháp lực của y tiêu hao quá mức chính là Triều Nhan?” Thanh Long không hề ngốc, ngay sau đó lại hỏi, “Nhưng Triều Nhan không thể yếu như vậy! Chỉ Sát Ma Nhan không có cơ hội tự mình đến Thần giới để thi triển pháp thuật mê hoặc tâm trí cô ấy, viễn trình thi thuật đối với thần nhân bình thường tự nhiên uy lực không thể khinh thường, nhưng đối với Triều Nhan thân là Tinh Chiêm của Thần giới, chỉ sợ tác dụng có hạn?”

“Bởi vì, Triều Nhan lúc đó, đang trong thời điểm suy yếu.” Rốt cuộc, cánh cửa ký ức mở ra, từng màn tràn ra như hồng thủy, vừa ra thì không thể vãn hồi...

“Triều Nhan, cô sao rồi?!” Huyền y nam tử kích động chạy đến, ôm chặt hông y mỹ nhân tiều tụy trong lòng, tình cảm thân thiết bộc lộ trong lời nói, “Khí sắc của cô kém quá!”

“Đã tiến bước bình an rồi.” Hồng y mỹ nhân mở tình mâu, thở ra một hơi, trên khuôn mặt tái nhợt nhễ nhại mồ hôi lạnh là nụ cười vui mừng, “Đừng trách ta được không? Mộ Yên, đừng trách ta, hóa lệ chi huyết thật sự quá trọng yếu.”

Cánh tay đang vòng qua vai nàng bỗng nhiên siết chặt, “Đừng nói nữa.” Huyền Vũ vui mặt thật sâu vào bên gáy nàng, “Đừng nói nữa, Triều Nhan.”

“Mộ Yên, hình như có tiếng nói chuyện?” Triều Nhan chật vật ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, “Ngài có nghe thấy không?”

“Không...” Huyền Vũ cả kinh, đang định hỏi.

“Báo...” Một tiểu binh xông vào, khuôn mặt bần thiêu nhể nhại mồ hôi, gãi chạt vật quỳ xuống đất, hô to, “Huyền Vũ đại nhân, không hay rồi! Quân Phi Thiên đến Vân Tiêu quan! Thiên Đế bệ hạ nguy cấp!!”

“Cái gì?!” Huyền Vũ tâm tư rối bời, nhưng rời khỏi Triều Nhan vào lúc này...

Tiến thoái, lưỡng nan.

“Ngài mau đi đi.” Huyền Vũ bỗng nhiên quay người, giữa hào quang, Triều Nhan mang lệ mà cười, khuynh quốc khuynh thành, “Ta sẽ không đi đâu, ta ở đây chờ ngài.”

Gật đầu, Huyền Vũ ngự phong đi về phương hướng Vân Tiêu quan, trong đầu toàn là hình bóng nàng, chưa từng nghĩ đến tương lai vậy mà...

“Đừng chạy nữa, lừa ngươi thôi.” Tiểu binh theo sau bỗng cười khê, “Quân Phi Thiên vừa đến, Thiên Đế cũng chưa đến nỗi dễ dàng nguy cấp như vậy chứ? Thánh Quân vẫn chưa tới mà.”

Huyền Vũ ngạc nhiên nhìn lại, nào còn bóng dáng của tiểu binh, chỉ còn một nam tử yêu dã mề người đang cầm một đóa hồng.

“Ngươi vẫn giống như trước đây, không hề thay đổi!” Nam tử nọ cười nói, “Quan tâm tất loạn.”

“Là ngươi...” Tim Huyền Vũ nhỏ máu.

Vậy Triều Nhan...

“Mộ Yên, thần trí tuệ ngươi có thể hiểu thấu bí mật của thiên địa, lại chẳng hiểu được bí mật lòng người.” Đãi Đọa Công Tước chậm rãi mở rộng hai tay, đóa hồng tỏa ra hương thơm ngào ngạt, “Bất kể ngươi muốn làm gì, phải qua cửa của ta trước đã!”...

...

“Triều Nhan đã phát hiện bí mật của hóa lệ chi huyết, cô ấy vì giữ lại hồn phách Khuynh Thành điện hạ mà hao hết tâm lực, khiến Chỉ Sát Ma Nhan có thể thừa cơ!” Thanh Long chấn động rất lâu, “Mà bước chân ngươi thì bị Đãi Đọa Công Tước vướng víu?!”

“Những chuyện khác, ngươi đều đã biết.” Huyền Vũ buồn bã nói, đã lâu như vậy mà y vẫn chẳng cách nào tiêu tan, hận bản thân, tại sao mắc mưu, tại sao không ở lại bên Triều Nhan?!

Mộ Yên, thần trí tuệ ngươi có thể hiểu thấu bí mật của thiên địa, lại chẳng hiểu được bí mật lòng người.

Câu này người kia nói giống như ma chú.

“Vậy ngươi và Đãi Đọa Công Tước là quan hệ gì?” Câu hỏi của Thanh Long luôn sắc bén.

Đãi Đọa Công Tước?

Bao nhiêu năm trước? Bản thân cũng sắp không còn nhớ nữa. Khi đó còn ở trên băng nguyên Bắc quốc hoang vắng, y không phải Trí Tuệ Thiên Huyền Vũ, người kia cũng chẳng phải là Đãi Đọa Công Tước trong Địa ngục thất quân chủ.

Khi đó thứ người kia cầm trong tay, không phải hoa hồng yêu dã, mà là tuyết liên thánh khiết, bởi vì mình lúc ấy đang tận lực suy nghĩ trong băng động, toàn dựa vào tuyết liên này để duy trì sinh mệnh.

“Sợ cái gì? Đệ đưa cho huynh cả đời là được.” Trong vẻ tươi cười của y có nét ấm áp hòa tan băng tuyết.

Luôn tận lực để không suy nghĩ chuyện y tốt với mình.

Mộ Yên, thần trí tuệ ngươi có thể hiểu thấu bí mật của thiên địa, lại chẳng hiểu được bí mật lòng người.

Ai ngờ lời y một ngữ thành sấm. Lúc còn ở trên băng nguyên, y từng khóc mà nói với mình: “Ta hận huynh! Hận huynh! Huynh vĩnh viễn chẳng hiểu tâm tình của người ta!” Thanh âm của y phiêu tán trong gió, giữa hoa tuyết lả tả, “Vĩnh viễn chẳng hiểu lòng ta!”

Lại chẳng hiểu được bí mật lòng người.

Lại...

Huyền Vũ lặng im không nói gì.

“Vừa nãy ta đã trông thấy một người.” Thanh Long bỗng nói.

Huyền Vũ ngạc nhiên nhìn Thanh Long, chờ y nói tiếp.

“Đài Đọa Công Tước.” Thanh Long chậm rãi nói từng chữ, “Vừa rời khỏi Nghê La cung của Thiên phi, lúc này, biết đâu còn chưa ra khỏi Vân Tiêu quan!”

Huyền Vũ vung tay áo, hóa thành luồng sáng hình cung mà bay đi.

Vùng trời Vân Tiêu quan, từng phiến mây đỏ quý dị nổi lên, Thanh Long hưng trí nhìn, ý cười trong đáy mắt dần sâu thêm.

Thật ngu xuẩn! Tất cả những kẻ này, lại vọng tưởng chống chọi lực lượng của vị đại nhân kia. Rõ là... không biết lượng sức!

Câu “Thần trí tuệ cũng cần hỗ trợ, lực thủ hộ đang đứng bên người!” vừa rồi nói với người, không hề là nói dối để lừa người, chẳng qua đó là lời của một người khác, ta chỉ thuật lại thôi.

“Ha, nơi đó có lẽ đang phát sinh chuyện thú vị! Ha ha...” Giọng nữ nhỏ đột nhiên vang lên bên cạnh Thanh Long, nhưng chỉ nghe tiếng chứ chẳng thấy người.

“Hết thấy đều ở trong lòng bàn tay đại nhân.” Thanh Long cung cung kính kính, nghiêng người hành lễ với hư không.

14. Quyển 1 - Chương 13

Bến cảng náo nhiệt, biển người cuộn cuộn như nước chảy.

Cờ xí màu đen hạ xuống, thuyền hàng đến từ phương xa vừa cập bến, lập tức dựng lên mấy cái đài đơn giản để rao hàng, rao không phải thứ gì khác, là nô lệ, dân cư bắt từ Trung Châu đại lục cách đó không xa, hoặc là cướp bóc trên biển.

Đảo quốc Phi Chân giàu có thừa thãi vàng ngọc, là thiên đường để bọn hải đạo tiêu tang, bởi vì trên mảnh đất này, giao dịch tội ác tuy rằng bị đánh thuế nặng, nhưng cũng cho phép thoải mái tiến hành dưới ánh mặt trời.

Người Phi Chân tài đại khí thô, nghiêng tầm mắt, mang theo vẻ tươi cười khinh miệt, ánh mắt nhìn về phía nô lệ ngoại lai như thể đánh giá gia súc. Mà khi đối mặt với hàng hóa trong những chiếc lồng sắt chuyển xuống từ trên thuyền này, lại có thêm rất nhiều dục vọng trắng trợn.

Nữ nhân tuyệt sắc, chưa từng trông thấy người xinh đẹp như vậy, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa áo quần rách rưới, nhưng ánh mắt lạnh lùng lộ ra vẻ cao ngạo trời sinh, khiến người ta không nhìn được phải suy đoán quá khứ của nàng.

Xa xa chạy đến một đoàn xe, lá cờ vương thất tung bay trong gió lạnh.

Trong đôi mắt đóng băng của nữ nhân đột nhiên phóng ra ánh sáng nhiếp hồn đoạt phách, nàng cong người làm thành một tư thế ghẹo người phóng đảng tột cùng, nhưng ở chỗ tối mà tất cả không nhìn thấy, trên mặt nàng mang theo vẻ chán ghét đến cực điểm.

Trong đám người lại công nhiên phát ra tiếng nuốt nước bọt, ngay sau đó là tiếng ồn ào hô giá.

Người trên cỗ xe ngựa treo cờ vương thất bị kinh nhiễu, một bàn tay đeo chiếc nhẫn lục bảo khá to hơi vén màn xe, người ngồi trong xe, chính là nội đại thần trong vương cung Phi Chân quốc, hình thái mê người của nữ nhân đã rơi vào mắt hắn, hai chùm ánh sáng u ám lóe lên trong màn.

“Mua nàng về cung.” Bức màn nháy mắt buông xuống, một thanh âm uể oải vang lên, “Quốc vương bề hạ nhất định sẽ thích nàng ta.”

Nơi này là trong Huyền Yên Ba động sau lưng tiểu trúc Miểu Duyên Độ, Tử Mạch ngơ ngẩn nhìn những hình ảnh kỳ diệu ấy biến ảo bên cạnh, y biết, y đang xuyên qua thời không, thân ở trong một đoạn chuyện xưa đã phủ đầy bụi, chứng kiến...

“Cuối cùng, cho người biết, nơi có ý nghĩa nhất với người ở đây có lẽ là Huyền Yên Ba động phía sau tiểu trúc, trong đó người có thể nhìn thấy một số chuyện cũ về Khuynh Thành điện hạ.”

Thanh âm của Bích Lạc đại ca bỗng vang lên bên tai. Đúng vậy, y khát khao muốn biết, chính là mọi thứ về người kia, quá khứ của Khuynh Thành điện hạ. Nghĩ vậy, Tử Mạch hít sâu một hơi, chậm rãi bước sâu vào bên trong Huyền Yên Ba động.

Một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại mà lạnh lẽo bỗng duỗi qua, nắm chéo áo y. Tử Mạch quay đầu, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ khấn trương của thiếu nữ áo vàng. Nữ hài kỳ quái này, sau khi tỉnh lại nói gì cũng khẳng khái muốn theo Tử Mạch.

“Không sao đâu, những thứ này chỉ là ảo ảnh. Nếu cô sợ thì cứ ra ngoài trước đi.” Tử Mạch khẽ nói với nàng.

“Không! Ta không sợ!” Bích Hợp nhìn chằm chằm vào mắt Tử Mạch, kiên định nói.

Tử Mạch không nói gì nữa, yên lặng kéo tay thiếu nữ, cùng bước vào trong...

Nhà hào môn vọng tộc trăm năm trên Trung Châu đại lục, bởi vì bị cuốn vào tranh đoạt quyền lực giữa nội bộ những người thống trị mà chỉ trong một đêm, tựa như đại thụ đổ sụp, thân nhân tan tác như mây, ví dụ như vậy thật sự không có gì quá ngạc nhiên.

Minh châu ngày trước được nâng niu, nay sa thành đối tượng mặc người dòm ngó, thiên kim tiểu thư không cam lòng với an bài của vận mệnh, nàng vốn chính là một người hiếu mạnh mà! Hao hết sức lực chạy thoát, lên thuyền ra biển hồng mong xa chạy cao bay, đi tìm người trong sinh mệnh từng kinh hồng thoáng gặp thời niên thiếu, lại không ngờ được vận mệnh vẫn chưa từng thiên vị nàng, khách thuyền nàng lên gặp phải hải tặc xú danh trên biển.

Tao ngộ kế tiếp, cần gì phải nhiều lời. Thiếu nữ tay không tắc sắt rơi vào trong tay bọn hải tặc như sài lang, nếu phản kháng cũng chỉ còn một con đường chết. Một cô nương khác cùng chung số phận chính bởi vì không chịu thuận theo mà bị sát hại tàn nhẫn, ngay trước mặt nàng, máu tươi ầm ập bắn lên mặt nàng, trên mặt nàng lộ ra nụ cười dâm dăng. Nàng thề trong lòng rằng nhất định phải rửa nỗi nhục, hơn nữa nữ tử quý tộc từng đứng ở trung tâm xoáy nước vương thất, tự nhiên biết đỉnh quyền lực của một quốc gia ở nơi đâu, và nên tiếp cận thế nào.

Hãy chờ xem, những kẻ từng ô nhục ta! Khuôn mặt trẻ tuổi mỹ lệ của nàng lộ ra một phiến âm cơ giữa ánh sáng u ám, đẹp đẽ như yêu khí cần máu.

Tử Mạch lặng lẽ nhìn.

Nhìn nàng từng bước khiến quốc vương Phi Chân mê luyến đến không thể tự kiềm chế thế nào, diệt trừ từng kẻ dám tranh sủng với nàng, nói nàng là yêu nghiệt thế nào.

Bọn hải tặc cũng không dám cạm Phi Chân quốc nữa, bởi vì vị sủng phi thủ đoạn tàn nhẫn của vương, Hề Nhược phi tử oán hận chúng, quân đội Phi Chân vô số lần xuất kích, hiện tại chúng chỉ có thể trốn đến hải vực xa xôi mà thôi thóp, cả ngày lo lắng hãi hùng.

Lúc này, nàng đang cuộn mình trong lòng Phi Chân vương như một con rắn, nàng híp mắt, tay khẽ xoa bụng, trên khuôn mặt phi tử bị cho là yêu tinh hoặc chủ cũng thấp thoáng lộ ra biểu tình khát khao hạnh

phúc.

“Ái phi cười rồi!” Ngón tay Phi Chân vương quần mấy sợi tóc anh ánh như tơ lụa của nàng, nuông chiều nói, “Ái phi thật là khuynh quốc khuynh thành.”

Vậy là vẻ tươi cười của nàng càng thêm ngọt ngào, nàng thoáng ngửa ra sau, tấm lưng mềm mại tựa lên ngực Phi Chân vương, “Bệ hạ, hài tử trong bụng thần thiếp, bất luận là nam hay nữ, đều gọi là Khuynh Thành được không?”

Khuynh Thành... Tử Mạch si si nhìn nàng, mẫu thân của Khuynh Thành điện hạ, nữ nhân đó...

Nguyên rủa thê lương vương hậu trong lãnh cung nhìn trời phát ra khiến Tử Mạch không rét mà run. Hề Nhược phi, không từ thủ đoạn, muốn hài tử của nàng làm Thái tử, tương lai bước lên ngai vàng Phi Chân vương, bởi vì, hài tử đó, Khuynh Thành của nàng, là điều duy nhất nàng quý trọng, mà sinh tại nhà đế vương, chỉ có trở thành vương mới đủ để bảo vệ nó.

Ban đêm, nàng đau đầu lăn qua lộn lại trên giường, ác mộng tra tấn khiến nàng không thể ngủ, vừa nhắm mắt là có vô số quỷ hồn đến đòi mạng, chỉ những lúc ôm hài tử vui vẻ kia, nàng mới được an bình chốc lát. Mà ban ngày, nàng luôn mình điếm chiếu người, ở bên cạnh Phi Chân vương, phong tình vạn chủng nhận bá quan vạn dân triều bái, giữa nói cười nhỏ sạch những cái gai bất lợi cho hài tử của nàng.

Phi Chân vương nhiều năm qua vẫn ốm yếu lắm bệnh sắc mặt ngày càng xám xịt, mặc dù ánh mắt nhìn về phía ái phi vẫn thắm thiết như cũ, nhưng đã dần lực bất tòng tâm. Phía sau Hề Nhược phi không ai bì nổi, là tầm mắt độc địa của Thái tử đã làm lễ đội mũ thành nhân.

Đến cả Tử Mạch cũng có thể cảm thấy thứ mùi chạm vào là nổ, một bi kịch đang ấp ủ, tiểu vương tử mới biết đi kia còn đang chơi đùa vô ưu vô lự trong hoa viên, từ khi chào đời vẫn chưa từng khóc.

Khuynh Thành vương tử trưởng thành từng ngày, Khuynh Thành điện hạ bao nhiêu năm sau khiến vương giả của Thần giới và Ma giới hồn khiên mộng oanh nay đã mười bốn tuổi! Trên đời không có bất cứ ngôn ngữ nào có thể hình dung một phần vạn mỹ lệ của y, không một thứ gì có thể vẽ ra một phần vạn mỹ lệ của y, không một ai sau khi nhìn thấy y mà không si si chẳng cách nào ra lời!

Trên tay áo của y thêu cúc hoa tinh mỹ thanh nhã, mái tóc dài mỹ lệ mềm mại buông xuống, vẻ tươi cười đậm đậm của y, có thể khiến tâm thần người ta mê say.

A! Y ngã rồi! Chắc là y vừa khỏi bệnh, thân thể còn quá yếu đây? Tử Mạch cuống quýt chạy đến đỡ, lại trơ mắt nhìn tay mình xuyên qua người y, Tử Mạch gơ hai tay lên, ngơ ngác nhìn, sao lại quên mất? Người tuyệt thế kia sớm đã chẳng còn! Hiện giờ trước mắt mình, chỉ là ảo ảnh, chỉ là... ảo ảnh...

Bách Hợp vẻ mặt phức tạp nhìn Tử Mạch, lại nhìn Khuynh Thành điện hạ. Người kia thật đẹp, trên thế giới lại thật sự có người mỹ lệ như thế! Tưởng như là tiên tử lỡ dọa phàm trần vậy!

Nhưng công chúa của chúng ta cũng rất mỹ lệ mà!... Nói không chừng y còn chưa từng gặp người đẹp như công chúa, ta dám cá là tối nay y nhất định không ngủ yên!

A Y, A Đạt, các ngươi đều sai rồi. Khóe môi Bách Hợp hiện lên nét cười khổ như có như không.

Chúng ta, đều sai rồi...

...

Lúc này, có người đỡ Khuynh Thành điện hạ dậy, người kia thân thể run rẩy, ngay cả ánh mắt nhìn Khuynh Thành điện hạ cũng không ngừng run rẩy, giống như đang nhìn thứ đáng sợ nhất trên đời.

“Cảm ơn đại vương huynh.” Vẻ tươi cười hồn nhiên của thiếu niên, không nhiễm mấy may khói lửa nhân gian, ông tay áo giương lên đầy những phong lưu của cúc hoa thanh lệ thoát tục.

Thái tử không nói gì, chỉ là ánh mắt dần càng thương cảm tuyệt vọng.

Y đứng một mình dưới mưa, trong lòng mờ mịt và hờ hững, mặc cho từng giọt mưa to như hạt đậu rơi lên đầu, lên người, đau đớn đến chết lặng. Trong đôi mắt không mở ra được đầy những chua chất, chẳng qua cho dù có mở ra, đại khái cũng chẳng nhìn thấy gì đâu!

Tử Mạch nhớ tới giấc mộng gần như khiến y đau lòng mà chết kia, nghe Bích Lạc đại ca nói, đó là giấc mộng Khuynh Thành điện hạ lưu lại.

Nhưng y có thể cảm giác được loại tuyệt vọng bao quanh bốn phía thân thể y, nồng liệt đến mức gần như nghẹt thở ấy. Còn có, còn có một ánh mắt yêu hận đan xen khắc cốt minh tâm.

Đúng vậy, ánh mắt Thái tử không hề xa lạ với Tử Mạch. Bởi vì, y đã từng tình tường cảm thụ được trong giấc mộng của Khuynh Thành điện hạ.

Hề Nhược phi tử thất bại, bất luận nàng từng quyền thế bất thiên thế nào, nàng chung quy vẫn là một nữ tử ngoại tộc, toàn bộ chỗ dựa của nàng chỉ là sự sủng ái của tiên vương.

Phi Chân vương vừa tắt thở trên long sàng, Thái tử lập tức đoạt chính dưới sự hỗ trợ của gia tộc nhà mẹ, Hề Nhược phi tử mất tiên cơ, kết cục của nàng, hết như vương hậu nàng từng vô tình bức hại.

“Tiện nhân! Tân vương Phi Chân sẽ an bài cho ngươi một tương lai giống ta lúc này!” Nguyên rửa mà hậu phi của tiên vương nhỏ máu, dùng hơi thở cuối cùng để nói ra, cuối cùng vẫn ứng nghiệm. Không biết có phải là bởi vì tân vương kế vị, Thái tử của tiên vương hậu, từng nghe thấy lời đồn truyền ra từ trong lao này hay không.

Tân Phi Chân vương tuổi trẻ bồi hồi ngoài Miên Điện cung, mỹ nhân thanh nhã như hoa cúc bên trong khiến y thống khổ, vô thố.

Buổi tối, y ôm thân thể xinh đẹp của phi tử yêu thích, lâu lắm mà vẫn chẳng ngủ được, trước mắt luôn xuất hiện hình bóng mang gương mặt kia, tim y đang nhỏ máu, đang ngày một âm trầm hơn.

Tử Mạch nhìn y, đứng xa xa mà ngóng nhìn thế nào, trước mặt người cổ bầy ra tư thế quân chủ anh minh thiết huyết thế nào, lại ở sau lưng người lộ ra vẻ yếu ớt bất lực cố kiềm chế thế nào.

Hoa cúc ở Miên Điện cung tịch mịch nở ra, Khuynh Thành điện hạ, Khuynh Thành điện hạ tiêu tụy và ưu thương như một bài thơ theo tiếng tiêu khóc thảm vô ngôn chảy xuôi...

“A! Đại vương huynh?” Trên khuôn mặt tuyệt mỹ là vẻ sợ hãi thống khổ bất kham, đôi môi tái nhợt đã bị cắn nát, đôi tay đẩy bả vai người phía trước, thân thể run run tựa như cúc hoa trong gió thu, mà chảy trong mắt người phía trước, lại là dục vọng thống khổ và không quen thuộc mà y hiểu rõ, “Đệ là đệ đệ của huynh!”

“Câm mồm! Ngươi không phải!!” Phi Chân vương rống to mà tàn nhẫn giáng bạt tai vào mặt thiếu niên, “Ngươi là do nữ nhân thấp hèn của ngoại tộc sinh ra!” Y xé rách quần áo thêu hoa cúc kia, da thịt bạch ngọc lộ ra trong không khí lạnh giá, “Ngươi là đứa nhỏ yêu tinh!” Đè gắt gao người dưới thân chỉ bởi vì sợ y trông thấy nước mắt của mình, không ai biết, không ai biết vết thương trong lòng y! Y tiếp tục từng câu nói đả thương người, “Ta nhìn thấy ngươi là buồn nôn, ngươi cũng giống mẫu thân ngươi, để ta kiến thức xem ngươi có thể thấp hèn đến bước nào!” Kỳ thật người y chân chính muốn thương tổn là bản thân!

Y muốn thương tổn là bản thân y!

Bản thân ôm tâm tư dơ bẩn như thế!!

Khuynh Thành điện hạ vết thương chồng chất bám chiếc giường hỗn độn, không có biểu tình gì, hơi thở mong manh, y không có nước mắt, bởi vì y bấm sinh đã chẳng thể khóc. Nam nhân trên người luật động thô bạo, máu y nhuộm đỏ cả một khoảng trên giường.

Tử Mạch kêu khóc như phát điên, muốn đẩy Phi Chân vương đang thi bạo ra, nhưng hết lần này đến lần khác vô huyệt.

Lệ của Bách Hợp cũng rơi xuống không sao ngừng được.

Người biết không? Trong Huyền Vân thành, người mời thiếu niên kia uống cúc hoa tửu người ử, từ đó về sau người chính là phong cảnh mỹ lệ linh động duy nhất trong lòng thiếu niên ấy, y ngưỡng mộ người như ngưỡng mộ mình nguyệt sáng trong thánh khiết trên trời.

Thiếu niên đó, chính là ta.

Người... Còn nhớ không? Còn nhớ ta không?... Tử Mạch vô lực ngồi bệt xuống trước giường, đối diện với khuôn mặt phiếm bệnh trạng đỏ bừng của Khuynh Thành điện hạ, tóc y tán loạn trên gối, tinh mâu bởi vì không có nước mắt làm dịu mà khô khốc sưng đỏ.

Tân vương Phi Chân mặc lại y phục, hôn lên tấm lưng trần trụi đỏ máu kia rất lâu. Sau đó y bỗng nhiên đứng thẳng dậy, lạnh băng hạ lệnh: “Người tới, yêu nghiệt này mê hoặc thể nhân, không thể tha thứ, giao hẩn cho Viện nguyên lão thẩm phán!”

Khuynh Thành điện hạ trên giường bình thản nhắm mắt.

Giấc mộng đó! Giấc mộng đó, Tử Mạch ở bên cạnh nhìn hết thấy.

Mơ mơ hồ hồ, y ý thức được hắc ám trước mắt, không phải là vì trời tối, mà bởi vì y không nhìn thấy. Trường hợp y ở vào, là đang nhận thẩm phán.

Giữa mình mình có người lớn tiếng tuyên đọc gì đó.

Khuynh Thành điện hạ bị ép uống thuốc, tạm thời không phát ra bất cứ thanh âm gì, kỳ thật, cho dù có thể nói, có lẽ y cũng chẳng biện bác gì cho mình đâu.

Trên pháp trường phía sau hoàng cung đã nổi lửa, ngọn lửa hùng hực sắp cắn nuốt viên minh châu cử thể vô song này, đám đông tê lạnh cũng hơi động dung. Mà Phi Chân vương ở trên đài cao kia, gió thổi vạt áo bay lên, vẻ mặt lạnh ngắt như tâm chết.

Bi thương cực đại chưa từng thể hội, đâm tim y đâm đũa máu tươi, thân thể y không tự giác mà run rẩy, lão đảo, trước khi ngọn lửa cắn nuốt y, đại khái đau đớn trong lòng đã đủ khiến y chết đi trước...

Khuynh Thành điện hạ nhìn lên không trung, Tử Mạch biết y rất muốn khóc, nhưng chẳng có nước mắt.

Khuynh Thành điện hạ...

Đi đi, ta cũng biết tâm ý của ngươi rồi, đối với Khuynh Thành điện hạ, có lẽ không chỉ sùng bái, không chỉ ngưỡng mộ đơn giản như vậy...

Khuynh Thành điện hạ vô lệ, Tử Mạch có lệ, khóc thay y.

Bạo vũ bất thành linh kịp thời dập tắt ngọn lửa, giữa không trung là bá chủ Ma giới vừa kinh hãi vừa phẫn nộ quát to. Sóng lớn ngập trời chốc lát đã hủy diệt đảo quốc Phi Chân, mọi người vừa chạy vừa kêu khóc, Phi Chân vương lại thủy chung không nhúc nhích, một người tâm đã chết có thể không chút động lòng với bất cứ cảnh tượng nào.

Tử Mạch ngẩng đầu, là Thánh Quân bệ hạ, ôm Khuynh Thành điện hạ đang hôn mê, vẻ tươi cười là gió nhẹ ngàn vạn năm qua chưa từng hiện ra. Phía sau Thánh Quân bệ hạ, Ma Thuật Sư Bối Lỗ trong Địa ngục thất quân chủ cùng theo đến ảm đạm thần thương.

“Khuynh Thành điện hạ...” Tử Mạch buột miệng la lên, “Ta yêu người! Khuynh Thành điện hạ, ta yêu người!...”

Bách Hợp nhắm mắt, cắn môi quay mặt đi. Rõ ràng là người gần ngay gang tấc, lại xa không thể chạm, trong lòng nàng đã hạ quyết tâm, tình cảm này, là bí mật nàng sẽ vĩnh viễn không nói ra.

Cảnh tượng trong Huyền Yên Ba động bị kinh nhiễu, từng phiến bay lá tả, tiêu tan, chẳng lưu lại dấu tích gì ở nhân gian...

15. Quyển 1 - Chương 14

Sương mù mỏng manh bốc hơi bay lên, hình cắt của cung điện màu đen theo sự chán nản bao năm của chủ nhân mà sức sống giảm sút, lạnh băng bất đắc dĩ, lẳng lặng lặp lại sự tang thương năm này qua năm khác.

Sâu bên trong bí thất của Trùng Hoa cung Ma giới, suốt năm hơi thở lạnh băng, bao quanh nam nhân tuấn mỹ thần kỳ thường niên ngủ say trong tảng băng màu lan nhạt.

Hết thấy, thê lương mà quỷ dị.

Người ngân phát bích mâu ngồi dậy, ánh mắt hơi nhập nhèm. Vừa rồi, y lại vịn lên mặt băng mà ngủ sao? Y khe khẽ ma sát mặt băng, không thấy lạnh chút nào, đại khái, là bởi vì có huynh ngủ ở bên trong ấy nhỉ.

Mộng có huynh, luôn sẽ không lạnh giá.

Ngưng mắt nhìn tha thiết, người trong tảng băng màu lan nhạt vẻ mặt an bình, chẳng qua ẩn đường thoáng có đau đớn như ẩn như hiện, ba trăm năm thời gian cũng chẳng thể lắng đọng. Người tóc bạc ảm đạm quay lưng, đang định rời đi, bỗng giật mình, “Người?... Ra đây từ khi nào?”

Trên khoảng trống ở giữa bí thất không biết từ khi nào đã có một thân ảnh cô độc như ruồng bỏ thế giới đứng đó. Nam tử cao lớn rắn rỏi, khí chất ôn nhu rồi lại lãnh liệt.

Hơn ba trăm năm, y tự mình tù cầm bản thân, không hỏi thế sự, Ma tộc bình thường vẫn truyền nhau rằng Hoàng Tuyền đại nhân đứng đầu tứ ám ngự tiền đang bế quan tu luyện, kỳ thật, có ai biết, đó chỉ là sự lưu đầy cam tâm tình nguyện sau khi y ghét bỏ bản thân.

“Bích Lạc đã xảy ra chuyện?!” Hoàng Tuyền lạnh lùng nhìn Phi Thiên, phảng phất y là một băng nhân trong lòng chẳng có bất cứ cảm tình gì, nhưng Phi Thiên lại có thể đọc ra tình cảm đang ngầm cuộn trào sâu trong mình mâu của y, phần nộ tình trí đến cực hạn.

Trên đời có một người, là người cho dù bãi bể nương dâu, cho dù trời tàn đất tận, y cũng sẽ lặng lẽ bảo vệ, không rời không bỏ!

Bọn họ đều biết, tên của người kia, là Bích Lạc.

“Người đã biết rồi?” Phi Thiên thần nhiên nói.

Chiếc mặt nạ lạnh lùng của Hoàng Tuyền rớt cuộc nháy mắt sụp đổ, người lãnh khốc cường đại nhất trong tứ ám ngự tiền đưa tay che khuất đôi mắt, nước mắt lại theo kẽ tay chảy ra một giọt, rơi lên cát bụi.

... “Hoàng Tuyền!!!” Bích Lạc run rẩy, biểu tình trên mặt đã không thể phân ra là kinh hoàng hay tức giận, thanh kiếm lóng lánh thanh quang tăng vọt, run rẩy chỉ về phía đồng bạn đã cùng y sóng vai mấy ngàn năm qua, “Hoàng Tuyền! Người!!!” Ngày đó, y chính là dùng ánh mắt giận dữ ấy mà xé toang hữu nghị của hai người.

Bích Lạc, Bích Lạc, người có biết, người như vậy thương tổn ta nặng biết mấy? Người như vậy khiến lòng ta đau biết mấy?!

“Mệnh lệnh?” Thanh y nam tử khịt mũi, “Mệnh lệnh ai hạ cho người? Cư nhiên động tới Già Lâu La cung! Thánh Quân bệ hạ hay Phi Thiên bệ hạ?” Nói đến sau cùng trong ngữ khí lại ẩn ẩn hàm chứa một chút giễu cợt sau giận dữ.

Người hạ mệnh lệnh cho ta, chính là người hiện tại đang đứng trước mặt ta đây! Chủ nhân của Hoàng tuyền giới, Phi Thiên Tu La.

“Ta phải dẫn thất quân chủ đến Thần giới, phân thân hết cách. Mà việc này không nên chậm trễ, Hoàng Tuyền, người đi Áo cảnh thiên Già Lâu La cung hoàn thành chuyện ta dặn dò.” Khi đó, trong Tu La cung u ám, người một đêm đầu bạc đã thêm sự tàn nhẫn không cho phép cự tuyệt, “Ta hiểu người không muốn, nếu người không nghe mệnh lệnh của ta, vậy thì, Bích Lạc người trân quý...”

Bích Lạc, khi đó chắc người còn chưa phát giác? Người đã trúng trở chú, sẽ mỗi ngày mỗi suy yếu. Sự sùng bái của người với Già Lâu La vương Khuynh Thành điện hạ ở Ma giới là công khai, người đã thành nhân tố bất an có thể phản đối y trong mắt Phi Thiên bệ hạ!

Mà y, từ thời điểm Thánh Quân bệ hạ tuyệt nhiên nhập băng ngủ say, đã định trước là không bao giờ còn tin bất kỳ ai nữa!

“Ta có thể khiến y mỗi ngày mỗi suy yếu, cũng có thể khiến y một sớm mệnh tuyệt!... Thế nào? Người, tự mình lựa chọn đi!”

Hiện thực vô tình mà còn tàn khốc cỡ nào!

Thanh quang xẹt qua, nền gạch trắng thuần võ vụn đầm đệp, lộ ra cái rãnh sâu hoắm màu đỏ sậm, “Nghĩa bằng hữu, hôm nay đoạn tuyệt!”

Còn nhớ ngày hôm ấy, trên Già Lâu La cung đầm máu, hữu nghị ngưng kết thành băng sương.

Dưới màn trời Áo cảnh thiên u ám, thanh y nam tử tuổi trẻ tuấn mỹ xa lạ hơn nữa ánh mắt không có một chút độ ấm, lưỡi đao sắc bén vô tình rạch chỉ chút những vết thương lên tuế nguyệt ngàn vạn năm đáng hồi ức.

Phi Thiên im lặng nhìn y, cất bước, lướt qua, cửa mật thất ảm đạm nhìn lại, Hoàng Tuyền che mặt, hóa ra là mong manh yếu ớt như vậy, bọn họ... kỳ thực, thật sự rất giống...

Rất giống...

...

Hoàng Tuyền chẳng biết nên đi đâu, nhưng tuyệt đối không được ở lại Ma giới nữa! Bích Lạc trốn đi khiến y tâm tan ý lạnh, nhưng vẫn có thể ẩn ẩn tồn tại hy vọng. Mà hiện tại, y đã đi vĩnh viễn, đi đến thế giới mình hoàn toàn không biết, hơn nữa có lẽ khoảnh khắc cuối cùng, y cũng chưa từng tha thứ cho mình!

“Ta ngưỡng mộ Khuynh Thành điện hạ nhất, nhưng mà, ta thích Hoàng Tuyền nhất.” Rất nhiều rất nhiều năm trước, y mỉm cười nói như vậy, lưu tình chiếu vào mắt y, khóe miệng hơi cong lên là vương bận ngày ngày đêm đêm của mình.

“Chúng ta là huynh đệ tốt đi! Trước đây như vậy, về sau nhất định cũng vĩnh viễn là như vậy!” Y vỗ vai mình nói thật nghiêm túc, “Chúng ta đừng giống như Thánh Quân bệ hạ với Thần giới Thiên Đế, Hoàng Tuyền thích cái gì, ta cũng sẽ thích cái đó!”

Ta cũng sẽ thích cái đó!

Là mệnh lệnh ai hạ cho người?

Chúng ta là huynh đệ tốt đi!

Nghĩa bằng hữu, hôm nay đoạn tuyệt!!

Tựa như ác mộng, vừa sao...

Phàm giới huyền ảo, Hoàng Tuyền hóa thân thành phàm nhân áo vải bình thường, tự rót tự uống, say tại hồng trần, nhân thể phồn hoa chớp mắt đã qua bên cạnh, y chẳng thèm nhìn lấy một lần, chỉ chậm rãi nhớ lại thân ảnh nhả trí kia giữa mỹ tửu óng ánh.

Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, hô nhi tương xuất hoá mỹ tửu, dĩ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu. Khó trách thi nhân phàm giới lại viết như vậy, khó trách...

...

Bỗng nhiên, tiếng tiêu?!

Phố xá sầm uất chung quanh chợt tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng tiêu này, thê mỹ triền miên, thái dương chói mắt cũng phẳng phất hóa thành ánh trắng nhu hòa. Hoàng Tuyền bối rối ngẩng đầu, men say vơi đi từng chút.

Như từng quen biết.

Tạc dạ Tây phong quá tiền đình, xuy lạc hoàng hoa biến địa kim, thu hoa bất tử xuân hoa lạc, thuyết dĩ thi nhân tử tằng âm.

Giữa biển hoa cúc, thiếu niên thanh lệ, một khúc tiêu thanh, là thơ của đại địa, là ca của thiên không, là văn xương của nhân gian, là tuyệt hưởng của tam giới!

Tiêu và địch là hai loại nhạc khí hoàn toàn bất đồng, tiếng địch du dương sáng ngời, mà tiếng tiêu nức nở bi thương. Trên đời chỉ có một người có thể thổi nên tiêu khúc như vậy, thổi nên hồn phách của tiêu, bởi vì bản thân y chính là tuyệt mỹ của tình yêu bi thương.

Là y?! Không thể nào, nhưng trên thế giới còn người thứ hai có thể thạo tiêu như vậy sao?

Hoàng Tuyền bỗng đứng phắt dậy, sau đó y phát hiện những người xung quanh chợt loạn choạng, lũ lượt ngã nhào xuống, thất khiếu đổ máu. “Các người, các người sao thế?” Y buột miệng hỏi theo bản năng, mà rất nhanh, y cũng cảm thấy hơi không khỏe.

Có người hạ phê hồn chú trong tiên nhạc?! Nhận thức này khiến Hoàng Tuyền không khỏi rợn cả tóc gáy, chú này hạ không nặng, hiển nhiên vốn chỉ muốn đối phó phạm nhân, lại không lưu dấu vết, ngay cả tứ âm ngũ tiền như y cũng tạm thời thất sát, thực lực của người thi chú ít nhất cũng phải sánh vai với Địa ngục thất quân chủ!

Không hề biến sắc, Hoàng Tuyền khẩn trương điều chỉnh hơi thở, lặng lẽ nằm lên bàn rượu giả chết, tâm tư chuyển gấp.

Chốc lát sau, tiếng tiêu ngừng lại, nhưng tiểu trấn này không hề nghi ngờ rằng đã không còn người sống, ngoại trừ Hoàng Tuyền đến từ Ma giới, cùng người diễn tấu thần bí kia, nhưng khỏi phải nói cũng biết y nhất định không phải là người thường.

Tiếng cười khe khẽ, nếu không phải hiện tại quá yên tĩnh, Hoàng Tuyền lại hết sức chăm chú, y nhất định sẽ không phát hiện.

Vạn dặm trời quang bỗng bị mây đen che phủ, sấm sét đầy trời, giống như hung vật viễn cổ ăn no thở dài, từng tiếng nổ vang dội, ngay cả Hoàng Tuyền cũng phải ngứa ran da đầu.

Bạch y nhân mạo duy che mặt ngũ phong mà lên, dáng người uyển chuyển ưu mỹ như hoa rơi.

Không do dự nhiều, Hoàng Tuyền truy tung gắt gao!

Dọc đường, thiên lôi không ngừng giáng xuống bên cạnh, nhưng Hoàng Tuyền vẫn không hề lùi bước. Bóng lưng kia, cực kỳ giống một người, trong mắt Hoàng Tuyền lướt qua một chút mê hoặc.

Hồi lâu, y theo bạch y nhân tới một vùng đồng hoang, trước mắt hiện ra một kiến trúc quỷ dị hùng vĩ, nền móng dựng từ thanh thạch, trên có chín tháp sắp xếp dựa theo chín cung, mỗi một đỉnh tháp từng từng một tòa tinh đồ tổ tượng xoay tròn, thiên lôi chuẩn xác tích trên tổ tượng, tinh đồ theo đó sáng ngời, như đã hấp thu năng lượng phi phạm này.

Cho dù là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, nhưng với mỗi một người trong Ma giới hoặc Thần giới mà nói, cảnh tượng này không thể xa lạ.

... Giữa minh mông, hồng quang rạn nứt, trên xanh dưới đen, thiên địa bắt đầu phân chia. Trong thiên địa tự nhiên sinh thành chính lệ hai khí, hai khí giằng co lẫn nhau, sau phân hóa thành hình người.

Lệ khí hóa thân nữ tử, tên Nguyệt Cơ, mắt ngọc mây ngài, giò trắng tóc đen, khoác mộng trạch yên sa, đeo chuông vàng hợp hoan, yêu mị vô song. Nhưng thuật pháp độc địa, hút tinh phách người sống để tu hành, mỗi ngày hại mấy trăm sinh linh, những nơi đi qua oan hồn ngập trời, lại dựng Cửu Tinh đài làm nhiều nhật nguyệt, mưu toan khống chế mệnh số của thiên địa.

Cửu Tinh đài?!

Hoàng Tuyền kinh hãi đến hoàn toàn ngây người.

Người còn muốn theo ta tới khi nào? Trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm khiến Hoàng Tuyền rớt cuộc một lần nữa tỉnh táo, y theo tiếng nhìn lại, bạch y nhân tay cầm bích tiêu kia lẳng lặng đứng trên bình đài khá cao, mặc dù có mạo duy che khuất, nhưng Hoàng Tuyền vẫn minh xác cảm nhận được ánh mắt y lạnh băng, cảm giác áp bách cực đại mà y tỏa ra thậm chí Phi Thiên bệ hạ cũng không thể đánh đồng mà nói.

Gió lớn nổi lên, ống tay áo y tung bay, phiêu phiêu như muốn lên tiên, gió thổi “Vù” bay mạo duy của y, mái tóc dài đen nhánh nhất thời tùy ý dây dưa trên không trung hoa mỹ, khuôn mặt mỹ lệ không tỳ vết như ẩn như hiện trong đó.

... Khuyhnh Thành điện hạ?!

Dù rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, Hoàng Tuyền vẫn không khỏi kinh thán!

Y vẫn đẹp như vậy, không hổ là người Bích Lạc ngưỡng mộ! Y vẫn đủ để xưng là tam giới đệ nhất như xưa, thậm chí, phảng phất còn đẹp hơn ngày trước! Chỉ là đẹp đến vô tình, đẹp đến lạnh liệt, đẹp đến không mấy may lưu luyến trần thế, ánh mắt lạnh lạnh dừng trên người Hoàng Tuyền đang kinh ngạc, khóe miệng chậm rãi hiện ra ý cười tàn nhẫn mà quỷ dị.

A! Ba trăm năm trước sát hại người của ta, chính là người nhĩ!

Hoàng Tuyền tròn tròn mắt, cảm thấy đây thật sự là một giấc mộng hoang đường!

“Kẻ dám tùy tiện xông vào Cửu Tinh đài, giết không tha.” Giữa ngữ thanh bình thản, bích tiêu trong tay y giờ lên, chỉ thẳng thiên khuyết, nộ lời giáng xuống.

Kinh thiên, động địa!

16. Quyển 1 - Chương 15

Thái dương rơi xuống vĩnh viễn, trên đường chân trời sẽ do hắc ám và lạnh giá mãi mãi thống trị, bởi vì người kia đã không còn. Thái dương của ta, lại bị ta tự tay hủy diệt! Sinh mệnh của ta sẽ không bao giờ có thể xuất hiện một chút ấm áp nào nữa, ta thà rằng ngủ say, cũng không muốn đối mặt với thế giới hoang vu đã mất đi y.

Tha thứ cho ta đi! Tha thứ cho sự tùy hứng của ta, tha thứ cho tình yêu của ta! Tha thứ cho ta chưa từng biết nên yêu thế nào, chỉ mù quáng làm tất cả! Tha thứ cho ta vì đã từng thương tổn người! Dù rằng ta từng yêu người thấm thiết như vậy!

Vương triều của ta ơi, ta chưa từng vứt bỏ người, chỉ là xin cho ta được ngủ yên trong giấc mộng có y, bởi vì hiện thực đã vĩnh viễn không còn y không còn gì cho ta quyến luyến nữa. Trừ phi có biến cố lớn lao buông xuống, bằng không, xin đừng đánh thức vị vương mỗi một bi thương lại đang chịu giày vò bội phần trong sự tự trách của các người.

Trừ phi có biến cố lớn lao buông xuống, nghĩa đệ Phi Thiên, cùng thất quân chủ thề đi theo ta, xin dùng bắc đẩu trận giải trừ phong ấn ta tự thêm lên thân mình.

Ta sẽ cùng các người đối mặt...

...

Trong mật thất Trùng Hoa cung của Ma giới, tảng băng hình thoi màu lan nhạt phát ra ánh sáng yếu ớt, nam tử tuấn mỹ hiếm thấy lẳng lặng ngủ say trong đó, ba trăm năm ròng rã, vẻ buồn bã thấp thoáng dưới hình ngay khoảnh khắc y chìm vào trong băng. Hiện tại, Ma giới vương triều đang kêu gọi Thánh Quân của nó trở về.

Bố cục dựa theo bắc đẩu thất tinh, Địa ngục thất quân chủ phân biệt đứng trên từng vị trí Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hoàn, Khai Dương, Dao Quang, vòng quanh bốn phía tảng băng. Trường bào màu đen cùng một màu của họ không gió tự bay, trên mặt mỗi người đều là vẻ trang nghiêm ngưng trọng.

Một hồi pháp sự liên quan đến vận mệnh tam giới sắp sửa tiến hành.

Vị trí Thiên Xu, Ma Thuật Sư – Bối Lỗ. Dưới chiếc mũ hình đa giác được kéo rất thấp là gương mặt quanh năm tô vẽ những vết sáng quỷ dị, người đầu tiên trong Địa ngục thất quân chủ hiệu trung với Thánh Quân bệ hạ, có người nói sở dĩ y vẽ những vết màu đó lên mặt là bởi vì không muốn tiết lộ một chút hỉ nộ ái ố trong lòng. Pháp tượng của y có thể biến đổi thủ thành bất kỳ động vật đang chờ xâu xé nào, trong cung

điện của y trưng bày hơn hai ngàn tiêu bản của nhiều loài bướm trên thế giới, nhưng chẳng ai biết y thật sự thích là con nào.

Vị trí Thiên Tuyền, Long Nữ – Na Già. Long Nữ đuôi rồng thân người tám tay đến từ Đông Hải, trong mỗi tay cầm một viên minh châu, tị trần, tị thủy, tị hỏa, tị phong, tị thổ, tị lôi, tị cổ, dạ minh tám viên minh châu lấp lờ tỏa sáng, chiếu lên khuôn mặt mỹ lệ mà lạnh lùng cao ngạo của nàng. Đôi mắt nàng như trân châu ở Đông Hải, mái tóc uốn lượn như tảo biển che phủ thân thể nàng, trên những vùng da thịt để lộ bên ngoài có vảy màu nhỏ xíu màu tím nhạt phản chiếu ánh sáng của minh châu, như thể một bộ váy hoa mỹ.

Vị trí Thiên Cơ, Độc Thánh – U Minh. Ngay cả trong Ma giới đây cũng tuyệt đối là cái tên có thể khiến người ta vừa nghe đã vỡ mật, y lấy một loại độc được lợi hại nhất phối chế ra từ thời trẻ làm tên, loại độc được này, cũng gọi là u minh, hơn nữa, cho đến nay vẫn chưa có ai tự thân kiến thức độc tính của u minh. Đại khái nguyên cớ là bởi vì y say mê luyện độc, quanh năm ở trong phòng tối, sắc mặt y nhợt nhạt đáng sợ, khóe mắt trĩu nặng chực rơi một giọt huyết lệ, mạch máu màu xanh trên mặt rõ ràng dị thường, chẳng cần phải nói cũng biết mỗi một giọt máu lưu động trong đó đều là kịch độc trí mạng. Độc Nha cung của y âm khí tràn ngập, thường xuyên có tiếng kêu thảm thiết thê lương khủng bố truyền ra, trong phạm vi mười dặm, trừ lũ hắc dực điều thích ăn oan hồn thì chẳng một sinh linh nào dám tới gần.

Vị trí Thiên Quyền, Đãi Đọa Công Tước. Biệt danh kẻ du hí thời gian, bởi vì đóa hồng trong tay y có thể thay đổi tần suất thời gian, làm cho chiến tranh biến thành một trò chơi thả rùa chạy thi. Y có đôi mắt mê người nhất thiên hạ, nhưng khi y dùng vẻ tươi cười ngả ngớn làm tấm mặt nạ đùa bỡn với đời, trong mắt y chưa bao giờ lóe qua ý cười. Nghe nói năm đó, khi Thánh Quân bệ hạ gặp y lần đầu tiên, y đang nằm hấp hối trên băng nguyên Bắc quốc xa xôi, hồng lệ ngưng kết thành thủy tinh mỹ lệ đọng trên hàng mi mảnh dài. Sau khi tỉnh lại, y không chịu cho bệ hạ biết tên mình, y nói với ngài: “Ta không hứa hẹn thề thốt với bất cứ ai, nhưng xin hãy tin là ta nguyện ý hiệu trung cho ngài. Trừ phi ngài cần sự hy sinh của ta, bằng không ta sẽ tiếp tục sống tốt, sẽ không còn ngu ngốc cảm thấy trên đời có thứ gì đáng để ta vứt bỏ sinh mệnh nữa.”

Vị trí Ngọc Hoàn, Khôi Lỗi Sư – Tô Ma. Người đến Ma giới cuối cùng trong Địa ngục thất quân chủ, chỉ sớm hơn Khuynh Thành điện hạ ba mươi năm mà thôi. Y có mái tóc màu lam sẫm thiên hạ vô song, giống như hải dương bí hiểm, luôn cúi đầu khiến lưu hải buông bóng mờ dày đặc trên mặt. Trong thất quân chủ y là người trầm lặng nhất kia, bắt đầu từ khi y đến Ma giới, trong khoảng thời gian hơn ngàn năm, những lời Phi Thiên từng nghe y nói không quá mười. Thế nhưng y có được một tòa hoa viên mỹ lệ nhất Ma giới, do hơn trăm con rối có tư duy cần mẫn cày bừa chăm sóc, mà chúng sở dĩ có tư duy, là bởi vì trong cơ thể chúng có tích hồn phách như người sống. Thú vị chính là, y đặt tên hoa viên của mình là Phi Chân hoa viên, mà Phi Chân, là tên cổ hươu của Khuynh Thành điện hạ trong truyền thuyết đã bị Thánh Quân bệ hạ hủy diệt. Xưa nay lời đồn về Tô Ma kỳ kỳ nhất, trong Ma tộc lưu truyền y không yêu người sống, chỉ yêu con rối, y có một con rối yêu nhất, trong cơ thể có chứa hồn phách như bản thân y, được y giấu ở một nơi cực ẩn mật trong Ngẫu cung, thậm chí cả Thánh Quân bệ hạ cũng chưa từng trông thấy.

Vị trí Khai Dương, Chỉ Sát – Ma Nhan. Y có lai lịch đặc thù trong Địa ngục thất quân chủ, mặc dù y hiệu trung với Thánh Quân bệ hạ, nhưng ai cũng biết, y là bởi vì Phi Thiên bệ hạ mà đến Ma giới. Mọi người đều nói ngoại hình y kỳ thật rất đẹp, nhưng mọi người từng thấy chỉ là chiếc cầm thanh tú của y mà thôi, mắt y che khăn gấm đặc thù, chỉ khi làm phép mới tháo xuống. Phàm là người từng nhìn thấy ánh mắt y đều cam tâm tình nguyện mặc y sai sử, vậy nên có người đoán mắt y có lẽ còn mê người hơn cả Đãi Đọa Công Tước, bằng không thì làm sao có thể khiến người ta mê thất tâm trí? Chẳng qua đáng tiếc, nếu muốn nhìn thấy mị lực của y, cái giá phải trả thật sự quá nặng.

Vị trí Dao Quang, Ấm Ảnh – Phệ. Là người bảo vệ tất cả sát thủ thích khách trên đời, nàng vốn là một cán dao sắc bén sinh sống trong bóng tối chọn người mà cần. Sắc bén mau lẹ là tiêu chí của nàng, mọi người rất khó thấy rõ mặt nàng, nhưng nàng có vóc dáng uyển chuyển mê người, khi tĩnh thì như bình hoa lung linh thú vị, khi động lại như bão sản mạnh mẽ tuyệt đẹp. Nàng rất thích cười to bữa bãi, nhưng âm cuối của tiếng cười lại luôn lộ ra nỗi bi thương khó mà che giấu, cũng khó mà hình dung. Tâm tư của Ma giới thất quân chủ lấy lãnh huyết vô tình trừ danh, ai biết? Ai lại dám đoán?

Thất quân chủ mỗi người mỗi vị, tập trung toàn thần, lực lượng cường đại không ngừng trút vào bắc đẩu trận, vị trí thất tinh sáng rực, nối liền một dải, rốt cuộc có ánh sáng bảy màu bay vút lên trời, giao hội trên

không, sau đó chảy vào khối băng màu lan nhạt.

Trên vị trí bắc cực tinh đối ứng với bắc đẩu thất tinh, Phi Thiên Tu La lạnh lùng mà đứng, chỉ có thân thể hơi run rẩy bộc lộ nỗi bất an và kích động trong lòng y.

Y sẽ tỉnh lại! Minh, lại nên đối mặt với y thế nào đây?...

“Ta yêu Khuynh Thành.” Y từng nói như vậy, quyết không hối hận, dưới ánh trăng y không như ngày xưa bá khí chí cao, mà là yếu ớt mỏng lung khiến người ta đau lòng, Phi Thiên tóc đen, triệt để sụp đổ dưới ánh mắt y.

“Nếu ta đã định trước là không thể có được huynh, vậy thì... hắn cũng đừng mong! Ai cũng đừng mong!” Ôm tâm tư như vậy, y triệu kiến Linh Vu, y thừa nhận đây là âm mưu quỷ kế, nhưng chỉ cần vì người kia, y... sẵn lòng làm tất cả.

“Người muốn rời khỏi ta?! Ta không cho phép! Tuyệt không cho phép!... Thà rằng hủy diệt người, cũng không cho người rời đi!” Y thống khổ thét lên, mình chưa từng biết, hóa ra y cũng có lúc sợ hãi. Mỗi người đều đang bảo vệ mặt nạ của mình, một khi bị vạch trần, chỉ còn lại trái tim thút thít đầm đìa máu tươi.

“Đúng vậy, ta muốn rời khỏi người! Ta không muốn nán lại Ảo cảnh thiên này nữa! Mọi người đều cho là ta tập trung muôn vàn sủng ái vào một thân, kỳ thật ngàn năm qua ngoại trừ tra tấn và thương tổn thì người còn cho ta được cái gì?” Biết rõ Thánh Quân bệ hạ mơ thấy giấc mơ bất lợi cho mình, thế mà thiếu niên tuyệt mỹ vẫn thừa nhận cách nghĩ của y. Nhớ lại ngàn năm tuế nguyệt nhận biết Khuynh Thành, Phi Thiên thủy chung không nhìn thấu được y, tầm mắt mờ mịt của y luôn dừng ở bỉ ngạn xa xôi, ánh mắt trong suốt trông thấy đáy, chưa từng có cái gì, thậm chí chưa từng có Thánh Quân bệ hạ.

Đến tận bây giờ, Phi Thiên cũng chưa hiểu được, Khuynh Thành tự cao tự đại tại sao đến cuối cùng lại lựa chọn Thần giới Thiên Đế, dù rằng rất nhanh chóng sau đó không biết vì sao y cũng cùng Thiên Đế rút kiếm chia vào nhau. Nhưng y chỉ ít đã từng đáp lại Thiên Đế, mà với Thánh Quân bệ hạ, thanh âm của bệ hạ ủy khuất phần nọ: “Hãy cho ta biết là tại sao! Tại sao ta bồi người ngàn năm, lại chẳng bằng người gặp hắn một lần!” Cùng tan nát cõi lòng chính là Phi Thiên đứng bên cạnh, nhưng sự ủy khuất của y, tiếng y kêu gào, chỉ có thể chôn dưới đáy lòng: Tại sao ta bồi huynh ngàn năm không dứt, lòng huynh lại cho hắn ngay khi vừa thấy mặt, mà còn không bao giờ cho ta cơ hội nữa!

Khi đó mình tay vỗ mặt băng một đêm đầu bạc.

“Người nguyện ý làm giao dịch này với ta đúng không?” Đùa à, dựa vào đâu mà y phải hợp tác với nữ nhân của Thiên Đế? “Bởi vì, chúng ta có tâm tình tương đồng.” Nữ nhân kia nói, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập hận ý, y lập tức quyết định đồng ý với đề nghị của nàng ta, y không hận Tinh Chiêm Triều Nhan kia, nhưng y tuyệt đối không muốn kẻ dễ dàng cướp đi tình yêu của y, lại dễ dàng thương tổn tình yêu của y trở về!

Lời Hoàng Tuyền từng nói với y vẫn còn quanh quẩn bên tai, “Ngài làm như vậy, ngày khác Thánh Quân bệ hạ tỉnh lại, ngài phải đối mặt với bệ hạ thế nào đây?”

A, bây giờ y sẽ tỉnh lại, ánh sáng bảy màu tan vào trong băng, là lời kêu gọi của thất quân chủ với vương của Ma giới. Tầng băng chợt sáng chợt tối, như gợn sóng nhấp nhô trong tâm hồ của Thánh Quân bệ hạ.

Cửu Tinh đài tái hiện hậu thế, nhật nguyệt vô quang, khí tượng vạn thiên. Mưa máu gió tanh vạn năm trước sắp sửa tàn sát nhân gian một lần nữa.

... Trừ phi có biến cố lớn lao buông xuống, nghĩa đệ Phi Thiên, cùng thất quân chủ sẽ đi theo ta, xin dùng bắc đẩu trận giải trừ phong ấn ta tự thêm lên thân mình.

Ta sẽ cùng các người đối mặt...

Bệ hạ, xin hãy tỉnh lại, Ma giới cần người trở về, chúng sinh tam giới cần người trở về. Xin hãy dùng ám dạ lực phong ấn Nguyệt Cơ lần nữa.

Cho dù ta, chỉ có thể nhận được sự không tha thứ của người.

Nước mắt lóng lánh lặng lẽ trượt xuống khuôn mặt lãnh tuấn của Phi Thiên Tu La.

Giữa tầng băng màu lan nhạt bỗng nhiên truyền ra một tiếng thở dài xa thẳm, đó là vương giả ngủ say trước lúc thức tỉnh cuối cùng lưu luyến sự triền miên của mộng đẹp.

Bạch quang chói mắt đột nhiên tóa ra, mọi người đều không tự chủ được nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt lần nữa, nam tử tuấn mỹ vốn ngủ say trong băng kia đã lẳng lặng ngồi trên tầng băng, vạt áo nhả trí buông xuống đất, đôi mắt nhỏ bay nghiêng mê hoặc như ba trăm năm trước khê giương lên, lưu chuyển giữa ánh mắt, là ngôn ngữ bình thản mà cường đại.

Phi Thiên cùng Địa ngục thất quân chủ quỳ một gối xuống đất, “Cung nghênh Thánh Quân.”

Thật lâu sau, thanh âm lạnh lùng của y mới vang lên trong mật thất: “Các khanh mời đứng lên.” Ánh mắt y chậm rãi lướt qua từng gương mặt, cuối cùng dừng lại trên mặt Phi Thiên, thê lương không lời.

17. Quyển 2 - Chương 1: Chu Tước – Luyện

Đông Quân, Đông Quân, mặc kệ thế nhân xưng hô chàng thế nào, chàng chỉ là Đông Quân của ta. Có lẽ trong mắt họ nhìn thấy chính là Diêm Hoàng vĩ đại kia, nhưng trong mắt ta, nhìn thấy vinh viễn chỉ là Đông Quân luyện tiếc hoa mà thôi.

Bóng đêm đã khuya, ánh trăng lạnh lạnh treo giữa màn trời, gió thổi vù vù. Nơi này là tái ngoại, tái ngoại thê lương mà thần bí, cách nơi chàng phong ấn ta trong truyền thuyết, rất gần rất gần.

Cổ đạo đằng đằng, lục lạc vắng vắng, thiên nhai có tương tự lệ. Lưu vân tan tụ, trần thế vô thường, đêm qua hoa đẹp, sớm nay hoa tàn. Xuân phong không độ, đại mạc hoang nhan, khúc trống không, quạ ngàn vạn bóng.

Chàng thích nơi này không? Đông Quân của ta.

Nữ tử yêu mị, mắt ngọc mây ngài, giò trắng tóc đen, thân khoác mộng trạch yên sa, hông đeo chuông vàng hợp hoan, giữa lúc ngoái đầu phong tình vạn chủng.

Mùi quỳnh đậm đậm, môi hồng đậm đậm, con ngươi đậm đậm, mây nguyệt đậm đậm, thậm chí cả hơi thở cũng là đậm đậm, hết như một bức họa đầu xuân khi băng tuyết mới tan, non xa mộng lung, mỹ nhân đập sóng mà đến, giữa sương sớm như ẩn như hiện. Ngũ quan có lẽ không thể nói là quá xinh đẹp, song lại lộ ra vẻ quynh rũ khiến người ta trông thấy liền không nỡ dời tầm mắt nữa.

Ánh mắt nàng dừng trên mặt thiếu niên đang ngủ tựa như vô hạn triền miên quynh luyện, bàn tay trắng nõn thuần khiết khằng kéo lại chiếc áo ngủ bằng gấm cho người trong mộng.

Thiếu niên nọ, có dung nhan mỹ lệ thiên hạ vô song. Non xanh nếu nhìn thấy y, nhất định sẽ hối hận vì mình không sinh ra một đôi tay để có thể ôm y vào lòng. Nước biển nếu nhìn thấy y, nhất định sẽ xấu hổ vì mình không trong suốt linh động được bằng một phần vạn y. Ngàn năm trước, vương giả Ma giới không ai bì nổi gặp được y, vì y mà hủy diệt cả một quốc gia, lại dâng cả trái tim trầm tịch mấy ngàn năm. Ba trăm năm trước, vương giả Thần giới tôn quý thanh cao gặp được y, nhất kiến chung tình trao cho y thần cách Nam thiên Chu Tước, chẳng thêm để tâm chuyện này sẽ gây ra mâu thuẫn lớn thế nào với Ma giới.

Đúng vậy, lưu quang chuyển động trong mắt nữ tử, dần vui sướng, vạn năm không gặp, y vẫn là mỹ nhân đệ nhất tam giới!

Giường bạch bích, màn tử tiêu, chiếc chăn dệt từ băng ti tản ra mùi hoa quynh mê người, châu liên được kết từ minh châu Đông Hải, nhục thủy kim liên nở rộ bên gối, nếu không như thế, làm sao xứng để y yên giấc?

Nữ tử nở nụ cười, Đông Quân của nàng, vốn là đệ nhất tam giới, há có thể không phải là đệ nhất tam giới?!...

...

“Táp táp Tây phong mẫn viên tài, nhĩn hươu lãnh điệp nan lai. Tha niên ngã nhược vi thanh đế, báo vu đào hoa nhất xúkhai.” Nữ tử ngâm, đôi mắt tao nhã ba quang dừng trên dung nhan đẹp dễ.

“Hà tất bi thương như thế?” Tuyết y thiếu niên phía sau đi tới nhàn nhạt nói.

“Ồ? Vậy người nói làm sao mới không bi thương?” Nữ tử quay đầu hỏi, trong giọng nói có chút khiêu khích ngang bướng.

“Hoa khai bất tịnh bách hoa tùng, độc lập sớ thú vị cùng. Ninhkhả chi đầu bão hương tử, hà tăng xuy lạc Bắc phong trung?” Thiếu niên mỉm cười.

Đúng vậy, y thích hoa cúc, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc y ở giữa khóm hoa, mỹ lệ tuyệt luân, không thể phương vật, bách hoa đều xấu hổ tàn lụi, chỉ có hoa cúc không tươi đẹp được bằng mẫu đơn, không thơm được bằng u lan kia là vẫn ung dung nở rộ như thường, mặc cho y ngắm.

“Loại cúc này tên là lệ cúc, là tiên phẩm, thiên hạ chỉ có mỗi một gốc này.” Y nói, vân đạm phong thanh, tươi cười cứng chiều. Cúc hoa tao nhã nũng nịu trong gió, đông đưa khe khẽ, cánh hoa màu trắng nửa trong suốt, trên phiến lá mỏng manh xanh biếc hình bầu dục cùng thân cây mềm mại yếu đuối rải rác những điểm màu đỏ, tươi đẹp mỹ lệ dị thường, như lệ son rơi xuống khi mỹ nhân bịn rịn.

Nguyệt Cơ biết loại cúc này, loại hoa cúc này sinh trưởng rất không dễ dàng, bởi vì nó cần dùng nước mắt để tưới, nếu không sẽ rất nhanh chóng héo rũ, huống chi gốc hoa này lại nở hoa rồi. Nghe nói người rơi lệ càng mỹ lệ thì màu sắc hình thái của giọt lệ trên lệ cúc càng đẹp, Nguyệt Cơ lặng lẽ nhìn lệ cúc, lại nhìn Đông Quân, Đông Quân, nhất định là y lấy lệ của mình để tưới nó đây mà.

Bản thân khi đó cũng thật khờ, vậy mà chẳng may nhận ra dụng ý của gốc lệ cúc y vất vả gây trồng kia.

“Nguyệt Cơ, nàng xem đôi tay mềm mại không xương thế này, sao có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn ấy kia chứ?” Đông Quân yêu thương mà cầm tay nàng đặt lên ngực, cẩn thận che chở như bảo vệ kỳ trân thế gian, bù ngùi thở dài, ánh tà dương đỏ rực, tay nàng lại lóng lánh long lanh như hồng ngọc.

Nguyệt Cơ ngồi trên mép giường bạch bích ngơ ngác đưa hai tay lên, nhìn nhìn, bỗng nhiên một chút trào phúng hơi cay đắng hiện ra bên môi.

Thiên địa làm chứng, nhật nguyệt là giám, ta nguyện lấy tinh huyết cả đời làm khế ước, hóa lệ cúc làm tim Nguyệt Cơ, trấn tại Kim Cương Luân ba nghìn nhược thủy, thế đạo từ đây được thanh bình.

Rốt cuộc một ngày kia, bao nhiêu ôn tồn nháy mắt chẳng còn tồn tại, bao nhiêu nhu tình mật ý, vừa tỉnh giấc đã là hoa vàng đêm qua. Giữa thiên địa là y xa lạ, vô tình dùng gốc lệ cúc lạnh băng kia mà thay thế trái tim vẫn yêu y của nàng! Lệ của y chảy xuôi ngay trong tim nàng, nếu lệ y tận, tim nàng vỡ nát, nàng chẳng ngờ được là y muốn dùng phương thức này để ước thúc hành vi của nàng!

Trong tiếng ngâm tụng xa vời, Cửu Tinh đài hùng vĩ âm âm đỏ sục, khói bụi mịt mù, ngàn dặm đất chết, bụi bay hỗn độn, vô số lễ nhân và cổ thành bất đắc dĩ vùi lấp dưới cát vàng, đời sau truyền lại há có thể mô phỏng ra một phần vạn tình trạng lúc ấy?!

Y nhắm mắt làm ngơ với kêu gào tuyệt vọng của nàng, tuyết y thiếu niên liệu mình thực hiện pháp thuật vô thượng. Nguyệt Cơ trước lúc bị nhốt vào hắc ám trở mắt chứng kiến một cảnh cuối cùng, lại là dáng người khiến nàng khắc cốt minh tâm kia dần tiêu tan giữa không trung, mà ánh mắt ôn hòa của y, mãi thương xót dừng trên đại địa hoang tàn trước mắt.

Sau khi thân thể y tiêu tan, lực chính khí trời sinh của y không nơi nương tựa, liền phân thành minh ám tranh chấp không ngừng, đánh đến long trời lở đất. May mà y đã sớm chuẩn bị hai thân thể cho chúng, lấy bỉ ngạn hoa, vong xuyên thủy dung nạp ám, lấy thất minh chi, thương hải lệ dung nạp minh, cuối cùng còn lưu lại một mộng cảnh cho họ, muốn họ kế thừa ý chí của y, trấn áp nàng vĩnh viễn.

“A...” Nguyệt Cơ bỗng nhiên ôm ngực, lão đảo lui lại hai bước, lúc ấy tan nát cõi lòng, lúc này nhớ lại vẫn đau đến đứt ruột gan đứt đoạn.

“Thế gian vạn vật bất luận trong mắt chúng ta là ngắn ngủi vội vàng thế nào, nhỏ bé thế nào, luôn có quyền lực tồn tại, chúng ta không nên dùng sự cường đại của mình để hủy diệt chúng.” Thiếu niên thanh nhã tuyệt

mỹ lời nói thương tiếc như gió nhẹ thổi tung đóa hoa nhỏ bé mong manh trong tay, “Nguyệt Cơ, thương sinh có tội gì, thương sinh có tội gì!”

Thương sinh? Thương sinh lại tính là gì?! A, Đông Quân, chàng lại vì những sinh linh không đáng nhắc tới, sinh mệnh ngắn ngủi như sương mai, cái chàng gọi là thương sinh đó mà vứt bỏ duyên của hai ta! Vứt bỏ lời thề non hẹn biển của hai ta!

“Nàng có biết chỗ không thể tha thứ nhất của nàng là gì không? Là nàng cứ nhiên dưng Cửu Tinh đài, mưu toan thao túng mệnh số thiên địa!” Y tức giận trách mắng, với người ôn nhu như vậy mà nói, vẻ tức giận khó gặp lộ ra cơ hồ đã dọa Nguyệt Cơ.

“Ta... Ta làm như vậy còn không phải là vì chàng sao?...” Nàng ủy khuất nói nhỏ, trước mắt mờ hồ, bản thân cũng chẳng rõ đây rốt cuộc có tính là đang biện giải không nữa.

Thế mà Đông Quân sau khi nghe nàng nói, ánh mắt khoảnh khắc đau thương ảm đạm, “Ta biết, nàng là vì ta mới như thế. Nhưng mà, chúng ta không phải là toàn bộ thế giới này...”

“Nhưng chàng là toàn bộ của ta!” Nàng hô to, bất chấp tất cả, ủy khuất bội phần, nước mắt rốt cuộc không nhịn được chạy khỏi sự ràng buộc của hốc mắt.

Kỳ thật, nàng đâu phải là trời sinh hung ác, nàng chỉ muốn được ở bên người nàng yêu, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi sao? Nghe nói, chuyện lãng mạn nhất nhân gian là nắm chặt tay người, cùng người đến già, mà họ, lại vốn có thể lãng mạn hơn nhiều, hạnh phúc hơn nhiều, bởi vì họ có sinh mệnh vĩnh hằng, có thể vĩnh viễn yêu nhau cho đến khi trời tàn đất tận!

Tính ra thì nàng là một người rất dễ thỏa mãn, thử nghĩ đại thế giới có bao nhiêu bảo bối, nàng lại chỉ cầu mỗi một người, chỉ cầu mỗi một trái tim, chỉ cầu mỗi một phần tình, bảo nàng sao có thể cứ đứng một bên trông mắt nhìn y ngày một suy yếu, mỗi ngày vì thế giới này, vì thương sinh trong miệng y không đáng nhắc tới trong mắt nàng mà hy sinh bản thân?!

Bảo nàng làm sao có thể!

Lúc thiên địa còn sơ khai, thiên có tiết lộ, địa có vết nứt, căn nuốt sinh mệnh, y bèn dùng lực lượng của mình đi bổ thiên điền địa, y quả thật rất cường đại, nhưng sự cường đại của y, làm sao chịu đựng được bỏ ra như thế?!

“Ta phải thay đổi vận mệnh của thế đạo này, dưng Cửu Tinh đài!” Nàng nói như vậy, nhưng lực lượng của nàng không đủ, vì thế...

Trong truyền thuyết Nguyệt Cơ thuật pháp độc địa, hút tinh phách người sống để tu hành, mỗi ngày hại mấy trăm sinh linh, những nơi đi qua oan hồn ngập trời, lại dưng Cửu Tinh đài làm nhiều nhật nguyệt, mưu toan khống chế mệnh số thiên địa.

Đúng! Nàng đã dưng Cửu Tinh đài, nàng đã mưu toan khống chế mệnh số thiên địa! Nhưng nguyên nhân nàng làm hết thấy, chỉ là nàng không thể đứng nhìn y một mình nhận lấy tất cả!

Kết quả là, hai người yêu nhau đã thành thề bất lưỡng lập. Y hao hết sinh mệnh phong ấn nàng, ai ngờ lực lượng tách rời thành hai nửa kia của y, minh và ám cứ nhiên hình thành cân bằng, vận mệnh tam giới cuối cùng hình thành, phong ấn tứ phương y thiết trí đã cách trở liên hệ của nơi tràn ngập lực lượng hồng hoang này với tam giới, nhân gian rốt cuộc đạt được sự bình hòa mà khi còn sống y có cố gắng thế nào cũng chẳng đạt được.

Đông Quân nếu biết, hẳn có thể ngậm cười. Nhưng còn ta?

Còn ta?...

Y luôn lo nghĩ cho người, luôn quên mất bản thân, cho nên luôn phải có người lo nghĩ cho y.

Ta mặc kệ thế giới này sẽ thế nào, trong tim ta chứa mình y là đã tràn đầy rồi.

Nguyệt Cơ nằm phục xuống, tai kề lên ngực thiếu niên đang ngủ trên chiếc giường bạch bích, cách một lớp chăn tơ tằm hơi mỏng, nhịp tim đều đều vững vàng của thiếu niên đập vào tai nàng từng hồi.

Êm tai biết bao! Quả thực hết như âm nhạc vậy. Nguyệt Cơ say mê nheo mắt, kể từ ngày bị phong ấn tại ba nghìn thước thủy, tim nàng đã đập nhẹ đến mức không thể nghe thấy, trái tim lệ cục hóa thành, là mềm mại như vậy, lẳng lẳng không lời như vậy.

Tay Nguyệt Cơ khẽ vỗ về trán thiếu niên, “Chàng tên Khuynh Thành đúng không? Chàng có từng có thời điểm đau triệt nội tâm, rất thống khổ, rất muốn khóc, rồi lại chẳng chảy ra được nước mắt không?”

Thiếu niên trong giấc mơ bất an động động thân thể.

Nguyệt Cơ rút tay về, đặt lên ngực mình, “Chàng yên tâm, hoa của chàng ở đây này, hết thấy lệ chàng vì nó mà chảy tận, không, chỉ còn lại một giọt lệ.”

Nếu lệ y tận, tim nàng vỡ nát.

Nàng lặng lẽ nói thầm trong lòng: sẽ có một ngày, khi giọt lệ cuối cùng kia của chàng không nhận được nữa mà rơi xuống, tim ta, liền vỡ nát.

Vỡ nát...

18. Quyển 2 - Chương 2

“Giản, người xem đây là cái gì? Người sẽ nhanh chóng có được khoái hoạt của mình một lần nữa.” Nói rồi thiếu nữ vươn tay về phía thiếu niên, bàn tay chậm rãi xòe ra.

Một viên châu cỡ bằng nắm tay trẻ con đang lẳng lẳng nằm trong tay nàng, phát ra hào quang màu vàng lóa mắt.

Ma Linh cung cô quạnh nhất thời sáng rực.

“Tiểu Liên...” Thiếu niên nghẹn ngào, dường như vẫn chưa chú ý nhiều lắm đến trân bảo hi thế trong tay nữ hài, đôi mắt đỏ hoe chỉ mơ hồ nhìn cô, “Tiểu Liên, Trưởng lão ông ấy... đi rồi. Mới vừa nãy.”

“Ồ? Ừm, vậy cứ để ông ấy ngủ yên đi.” Thiệp Nguyệt Liên bình thản nói một câu, sau đó lại cực kỳ hưng phấn giơ tay cao thêm chút nữa, “Người còn chưa biết đây là cái gì đúng không? Đây chính là thước thủy kim liên! Ngàn năm nở hoa, thêm ngàn năm mới kết...”

“Tiểu Liên?!” Trúc Giản khó tin trừng to mắt, “Cô không nghe ta nói gì sao?! Trưởng lão ông ấy... đi rồi!”

“Nghe rồi!” Tiểu Liên trợn mắt, “Không phải ta mới nói ‘cứ để ông ấy ngủ yên đi’ sao!” Ngừng một chút, ngữ khí của nàng lại dịu đi, “Giản, người không biết đâu, Trưởng lão kỳ thật vẫn sống trong áp lực, hiện tại, với ông ấy cũng chẳng phải là chuyện xấu.”

“Ta sắp không xong rồi, sống đã ngàn năm, cũng thật sự đủ rồi... Về sau người chính là Linh Vu trưởng lão, Ma giới có rất nhiều bí mật mà nếu đụng chạm sẽ bị cắn nuốt vô tình, phải tự mình giải quyết cho tốt.”

Lại nghĩ đến lời Trưởng lão nói lúc gần đi, Trúc Giản im lặng cúi đầu.

“Hơn nữa, phụ thân còn thủy chung tư niệm một người, ta đoán chừng đại khái là mẫu thân chưa thấy mặt kia.”

“Phải tiếp tục sống tốt, câu này từng có người nói với ta, hôm nay ta cũng nói với người như vậy, người kia, gọi ta là ‘Giản.’”

“Người làm con như ta cũng cảm thấy cao hứng vì ông ấy cuối cùng đã có thể đoàn viên với người yêu!” Tiểu Liên nói tiếp.

... “Liên, nó rất giống ta khi đó! Nàng nói thế nào?... ” Linh Vu mỉm cười thì thào, nằm trong lòng Trúc Giản, từ từ nhắm mắt, “Ta đã nghe lời nàng, sống thêm hơn ngàn năm! Hiện tại, đến tìm nàng, chờ sót ruột rồi sao? Liên...”

“... Có lẽ cô nói đúng, nhưng mà... nhưng mà...” Trúc Giản buồn bã rơi lệ, “Ta...” Y nhắm mắt, quay mặt đi.

“Suyt, Giản, người khóc rồi ?... Lần đầu tiên mới nhìn thấy người khóc.” Tiểu Liên khe khẽ đưa tay nâng hai má Trúc Giản lên, “Đừng như vậy, phụ thân nếu còn tại thế, nhất định không hy vọng thấy người thế này đâu.”

“Đúng vậy, Trưởng lão thích ta đáng vẻ kiên cường.” Trúc Giản hơi run run, ngừng rơi lệ, ánh mắt thoáng hoang mang.

“Được rồi, chúng ta vẫn nên nắm chắc chuyện quan trọng này! Đến đây! Người nhìn lại xem đây là cái gì?” Tiểu Liên nói, nhìn Trúc Giản cười xán lạn, hình thành vẻ rực rỡ đối lập với Trúc Giản vẻ mặt sầu vân thâm đậm, nàng lại lấy từ trong hà bao tùy thân ra một chiếc bình bạch ngọc khéo léo, quơ quơ, nói khá đắc ý, “Chứa trong đây, chính là nhược thủy!”

“Nhược thủy?” Trúc Giản nhíu mày, nhìn chiếc bình ngọc, lại nhìn hạt kim liên kim quang lấp lánh, đột nhiên lo âu nói, “Tiểu Liên, cô muốn làm gì?... Lần này cô khẳng định đi theo Tử Mạch đại nhân, chẳng lẽ chính là vì... Tử Mạch đại nhân và Hồng Trần đại nhân bây giờ thế nào rồi?!”

“Quan tâm tới họ làm gì?” Tiểu Liên lạnh lùng nói, tiếp đó chẳng biết có phải là cũng ý thức được ngữ khí của mình quá vô tình hay không, bèn mỉm cười, “Tử Mạch đại nhân trúng tinh tâm tán, bây giờ chắc đã hết đau rồi? Có điều pháp lực đã thành không... Người trừng ta làm gì? Cũng đâu phải là ta hạ độc! Là Hồng Trần đại nhân!”

“Hồng Trần đại nhân?!” Trúc Giản giật mình, “Tại sao y phải làm như vậy?!”

“Ta không biết y vì sao phải làm như vậy, chỉ cần biết cách làm của y đã phản bội Thánh Quân bệ hạ là được! Hơn nữa, ta đã nhân lúc y không chuẩn bị, mượn chu linh chi tế gọi dậy lực phản phệ của huyết hồn trận do y bày ra, thay Thánh Quân bệ hạ xử phạt phản đồ!” Tiểu Liên nói như đương nhiên.

“Nhưng mà, Tiểu Liên, cô có từng nghĩ, cách làm của cô cũng phản bội Thánh Quân bệ hạ!”

“Không giống! Ta không giống Hồng Trần đại nhân!” Tiểu Liên kêu lên, “Khuyên Thành điện hạ bởi vì ở phạm giới có người bận lòng, cho nên ở Ma giới mới không khoát hoạt nổi! Ngay cả Thánh Quân bệ hạ cũng không muốn bức y nữa mà cam nguyện tự giam cầm bản thân như lưu đầy! Những người khác có quyền lực gì mà vọng tưởng hạn chế lũ u hồn đó nữa?!”

Trúc Giản á khẩu không trả lời được.

“Huống chi, ta...” Tiểu Liên nhìn đôi mắt trong sáng phi thường của Trúc Giản, hiềm lắm mới đỏ mặt, “Ta muốn dùng nhược thủy kim liên, giúp người!”

“Giúp ta?” Trúc Giản kinh ngạc.

“Giúp người trở lại bên Tiểu Cúc!” Lúc hô lên câu này, khuôn mặt Tiểu Liên quả thật đã đỏ tới mang tai, mà trong ánh mắt nàng nhìn Trúc Giản có thứ gì đó đang lóe lên không ngừng, “Giản, người không muốn sao?”

Ánh mắt Trúc Giản nháy mắt ảm đạm.

Tiểu Cúc...

Y thâm niệm cái tên này trong lòng, thỉnh linh, một nơi nào đó trong lòng chợt đau đớn vô cùng...

“Tiểu Cúc, mau xuống đi! Coi chừng ngã!” Đứa bé có phần quá gầy, nhưng lại có được đôi mắt sáng ngời không tầm thường, nó ngửa mặt lên trời mà hô to, thanh âm lo lắng như sắp khóc.

Đó là y sao? Phảng phất như cách một đời.

“Không sao đâu! Ca ca, huynh xem đệ sẽ với tới liền!” Giữa khe hở của lá cây ló ra khuôn mặt của một đứa bé nhìn hơi bần, có vẻ thập phần buồn bã. Tiểu Cúc là một tiểu hài tử vừa xấu chơi vừa hiểu chuyện, nó biết chân ca ca từ lúc sinh ra đã không tốt, cho nên trái cây trong hậu viện vừa chín, nó chẳng cần giải thích đã trèo lên, nhất định phải hái cho ca ca ăn.

Diễm hồng quả, ánh dương, vẻ tươi cười của hài tử, mưa tên, máu...

Máu!!

“Ca ca...” ...

...

“A...” Trúc Giản ôm ngực, khẽ kêu một tiếng, thân thể từ từ co lại.

Thiếp Nguyệt Liên vội đỡ lấy y, phát hiện ngực y đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Nàng nhẹ giọng mà không cho phép cự tuyệt, nói: “Bây giờ thì tốt rồi, người sẽ trở lại bên Tiểu Cúc, người sẽ được khoái hoạt...”

“Tiểu Cúc? Tiểu Cúc là ai?” Sắc mặt tái nhợt, Trúc Giản lại khe khẽ cười rộ lên, cười đến chảy nước mắt, giống như gặp được chuyện buồn cười nhất trên đời, “Có thể cô nói đúng, ta hôm qua, đúng là có vướng bận ở phạm giới, Tiểu Cúc chính là vướng bận của Tiểu Trúc... Nhưng mà, ta hiện tại, không còn là Tiểu Trúc.” Y run rẩy sờ nguyệt nha màu lam trên trán, ngừng một chút, sau đó như đã đột nhiên hạ quyết tâm nào đó, y bình thần lạnh lùng mà nhìn Tiểu Liên, nói rành mạch từng chữ, “Ta là Trúc Giản, ta là người dự ngôn của Ma giới, tân Linh Vu trưởng lão... Ta căn bản không biết Tiểu Cúc nào hết.”

Dần dần, ánh mắt Thiệp Nguyệt Liên trở nên bi thương, nàng mân môi, ngón tay chậm rãi lần chu linh chi tế.

“Tiểu Liên! Cô làm gì thế?!” Trúc Giản phát giác thân thể mình bỗng nhiên không thể nhúc nhích, gấp đến độ phải kinh hô.

“Thả lỏng một chút, Giản.” Thiệp Nguyệt Liên nói, vận pháp lực vào hai tay, cứ nhiên dễ dàng ôm Trúc Giản lên sạp, đặt y xuống, “Người nhẹ quá.” Nàng mỉm cười, “Ta luôn nghe phụ thân gọi tên mẫu thân trong mộng, ông sống ngàn năm, cũng thống khổ ngàn năm, còn có Khuynh Thành điện hạ mà tâm thần ta hướng về nhất, dù rằng vô thượng tôn sủng, cũng chẳng bằng được quyến luyến trong lòng y...”

“Tiểu Liên...” Trúc Giản vừa sợ vừa vội vừa đau, hai mắt kinh ngạc nhìn Thiệp Nguyệt Liên, thầm vận pháp lực hồng phá tan cấm chế của chu linh chi tế, nhưng nhất thời không thể vận lực.

“Còn nhớ những lời bản thân người từng nói chứ? Ngày đó, trước Ngọc Dương quan, người nói ‘Nếu ta có thể nhìn thấy y lần nữa, xem y bây giờ sống thế nào, ta có thể chết mà không tiếc!’” Ánh mắt Thiệp Nguyệt Liên chớp động, “Giản, người có biết, lúc ấy sau khi nghe người nói, ta đã thầm nói câu gì trong lòng không? Ta thầm nói ‘Người sẽ không chết, sinh mệnh của người, sẽ không uống!’” Nói rồi nàng thả hạt kim liên vào nhược thủy, nhắm mắt lại bắt đầu bày trận.

“Tại sao cô lại tốt với ta như vậy?” Trúc Giản cơ hồ sắp òa khóc, cấm chế của chu linh chi tế quả nhiên không bình thường, đầu đã ướt mồ hôi mà y vẫn không thoát được.

“Ồngốc.” Thiệp Nguyệt Liên vừa vận bố trận xong, mở mắt mỉm cười, Trúc Giản ở cùng nàng đã hai mươi năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ thành thực quyến rũ khi biểu lộ chân tình của nàng, “Chú ý này! Bắt đầu rồi.”

Cùng với thanh âm thanh thúy êm tai của nàng, hạt nhược thủy kim liên được nhược thủy thấm vào, phóng ra quang hoa chói mắt gấp trăm lần vừa rồi, hơi lắc lư, tiếp đó, một cái mầm nhỏ màu vàng phá vỏ mà ra, nhanh chóng lớn lên.

Điểm tập của Ma giới ghi lại, nhược thủy kim liên có đủ loại kỳ dụng, tiếc rằng rời khỏi nhược thủy là khô, chỉ khi lấy hạt kim liên, bày trận dẫn nhược thủy tư dưỡng, mới có thể mặc sức thi thuật.

“Ha ha ha...” Tiểu Liên cười to, thập phần vui vẻ. Khi nhược thủy kim liên hoàn toàn nở rộ, phân mỹ lệ kia kinh thể hãi tục đúng như trong truyền thuyết, “Thật là đóa hoa đẹp đẽ! Đến đây nào...” Nàng đứng giữa Trúc Giản và kim liên, vươn tay gấp ngón, niệm tụng chú văn ghi lại trong cổ thư, đột nhiên, “A?...”

“Cô sao vậy?”

“A!...”

“Tiểu Liên?!” Trúc Giản thấy Thiệp Nguyệt Liên bỗng bị quang sáng màu vàng của nhược thủy kim liên bao vây, ngã ngửa ra sau! “Cô sao vậy?!”

Chu linh chi tế vù một tiếng, hóa thành sương mù đỏ thắm, lan tràn trong không trung, dần hình thành một mặt gương màu đỏ nhạt, hiện ra trong gương, là vài hình ảnh xa lạ mà kỳ quái...

“Người sênguyện ý làm giao dịch này với ta, đúng không?” Nữ nhân nói, trên khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập hận ý, “Bởi vì, chúng ta có tâm tình giống nhau.”

Trúc Giản phát hiện mình cứ nhiên biết nữ nhân này là ai, đúng vậy, y từng phụng mệnh Trưởng lão đến chỗ nữ nhân đó lấy một thứ, nữ nhân đó, chính là Thiên phi Minh Hà của Thần giới!

“Tình Chiêm Triều Nhan bắt cần tính mạng chuyển hồn phách Khuynh Thành đi, nếu người đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ cho người biết tầm tích của hắn? Phi Thiên bệ hạ.”

“... Được. Chỉ Sát Ma Nhan đã hành động, Huyền Vũ thì giao cho Đãi Đọa Công Tước. Về phần trước Vân Tiêu quan, Thiên Địch thân tới, tự nhiên không phải là việc của ta.”

Chỉ thanh âm đã khiến Trúc Giản rung mình, không có ai khác, chỉ có người đứng đầu Hoàng tuyền, Phi Thiên Tu La.

“Nếu người làm theo ý ta, ta sẽ dùng nguyên châu của già lâu la để người niết bàn sống lại một lần. Thế nào? Tuy rằng không phải mệnh cách già lâu la, cô ta chỉ có cơ hội tái sinh một lần này, nhưng người hắn cũng có thể vừa lòng thỏa ý rồi chứ!”

Hình ảnh cuối cùng, lại là khuôn mặt từ ái mà bi thương của Linh Vu trưởng lão, trong lòng chấn động, Trúc Giản vội nhìn về phía Thiệp Nguyệt Liên, chỉ thấy Tiểu Liên tóc đã bạc màu, trên khuôn mặt mềm mại dường như có nếp nhăn hiện ra! Trúc Giản cắn đầu lưỡi, đau đớn khoan tim ép y tập trung lực chú ý, tăng tốc phá tan cấm chế.

Cùng lúc đó, Thiệp Nguyệt Liên tròn tròn đôi mắt hoảng sợ, ngơ ngác nhìn hình bóng phụ thân. Linh Vu trưởng lão từng cho biết, trong chu linh chi tế phong ấn một mộng cảnh ông để lại cho nàng, khi nàng nhìn thấy, chứng minh thân thể dùng nguyên châu già lâu la tạo nên này sắp không xong rồi.

Ông đem đầu đuôi sự tình nói cho nàng biết, hóa ra “Liên” mà nàng từng nghe ông kêu gào trong mộng, chẳng phải là mẫu thân nàng vẫn tưởng, mà đó chính là nàng! Có điều là nàng trước đây, hoặc nói là nàng kiếp trước.

Quận chúa mỹ lệ, mới là quyến luyến khiến Linh Vu ngóng trông Ngọc Dương quan ngàn năm.

Hơn ba trăm năm trước, trên một lần yến hội, Thánh Quân bệ hạ chính miệng thừa nhận mình yêu Khuynh Thành diện hạ! Sau đó không lâu, Thánh Quân bệ hạ mấy đêm liền mơ thấy một ác mộng, thấy Khuynh Thành diện hạ muốn rời khỏi mình, từ đó dẫn phát một loạt sự tình về sau, kỳ thật, Thánh Quân bệ hạ không ngờ tới, giấc mộng đó của y là do Linh Vu trưởng lão bịa ra!

Lực lượng của Linh Vu trưởng lão đời trước mạnh đứng đầu các đời, thậm chí có thể khống chế mộng cảnh của Ma giới chí tôn trong thời gian ngắn! Nhưng lúc ấy toàn bộ tâm tư của Thánh Quân bệ hạ đều đặt trên người Khuynh Thành diện hạ, chẳng hề quan tâm những chuyện khác, vậy nên không biết, cũng không hề phòng bị. Nhưng Phi Thiên bệ hạ lại biết bản lĩnh của Linh Vu.

Vậy là, Phi Thiên bệ hạ liền đáp ứng, chỉ cần Linh Vu làm theo lời mình, sau khi phá hủy Già Lâu La cung sẽ lấy nguyên châu trấn áp dưới tượng già lâu la trước Già Lâu La cung cho ông ta, mượn lực của nó để niết bàn phục sinh vị quận chúa sớm mất kia.

“Liên, hồn con tan đã lâu, ngoại trừ dùng lực niết bàn của già lâu la, căn bản không có phương pháp thứ hai. Già lâu la điều sinh trong chân hỏa trên đỉnh Kim Cương Luân, nhược thủy kim liên sinh trong nhược thủy dưới chân Kim Cương Luân, bởi vậy con tương khắc với nhược thủy kim liên.” Cuối cùng, khuôn mặt bi thương của Linh Vu trưởng lão dần nhạt đi, chỉ còn thanh âm phiến muộn vọng lại, “Lúc con mới sinh, mở đôi mắt ngây thơ, ta liền nghĩ nếu làm phụ thân con thì tốt biết bao? Vậy là tính thử cho con, nhưng lúc tính đến nhược thủy kim liên, mệnh tướng của con đột nhiên mơ hồ không rõ, chỉ tiếc là, nói cũng vô dụng, vận mệnh là thứ mà Thánh Quân bệ hạ và Thần giới Thiên Đế bệ hạ cũng vô lực kháng cự! Hải tử, tự giải quyết cho tốt...”

...

Một giọt lệ trượt xuống từ khóe mắt hồng trang thiếu nữ khoanh khắc già nua, nhưng khóe miệng đầy những nếp nhăn của nàng lại hiện ra nụ cười nhàn nhạt, hoặc là thoải mái, hoặc là khát khao.

“A!” Trúc Giản rút cuộc đã thoát khỏi cầm chế, vội vàng nhảy xuống sập, chạy đến ôm lấy Thiệp Nguyệt Liên, vừa nhìn, không khỏi tan nát cõi lòng.

Ánh mắt Tiểu Liên chậm rãi chuyển động, khi nàng thấy rõ dung mạo ánh ra từ đôi mắt trong veo của Trúc Giản, mái tóc đen kia đã hóa cả thành tuyết trắng, nhưng đáng sợ nhất, là khuôn mặt nhăn nhéo...

“A... Đừng nhìn ta! Người tránh ra! Tránh ra!...” Nàng bối rối che mặt mà thét lên chói tai. “Không nghe thấy sao! Tránh ra...”

Lệ lại trào ra, Trúc Giản tuyệt đối không phải là người thích khóc lóc, nhưng lúc này trở mắt nhìn hồng nhan nháy mắt già đi, người bao nhiêu năm qua vẫn không hề lớn lên, bỗng nhiên đã là phượng hoa chớp mắt, sao có thể không đau lòng?

“Từ sau khi biết nhược thủy kim liên có thể hấp thu tinh khí trời sinh của người, người cũng sẽ không bị thương tổn, ta liền có kế hoạch này.” Thiệp Nguyệt Liên rút cuộc đã bình tĩnh lại, nàng chậm chậm buông tay, dung nhan như còn già yếu hơn vừa rồi, “Người an tâm mà quay về bên Tiểu Cúc đi, sẽ không có ai đi quấy rầy đâu...”

“Đừng nói nữa! Tiểu Liên xin cô... đừng nói nữa!” Trúc Giản vội đầu, cánh tay siết chặt.

“Tiểu Trúc.” Thiệp Nguyệt Liên gọi khẽ, mang lệ mà cười, thấy ánh mắt kinh ngạc của Trúc Giản, nàng nói, “Tiểu Trúc, ta nghĩ ta đại khái chẳng còn lại gì đâu?... Đừng quên ta nhé! Xây cho ta cái mộ chôn quần áo và di vật, được chứ? Ta còn chưa từng thấy diễm hồng quả là như thế nào, hái một chùm đặt ở, đặt ở...”

“... Được.” Trúc Giản ghen ngào đáp, “Được rồi, Tiểu Liên. Ta đã, hiểu được tâm ý của cô.”

Vẻ tươi cười đọng lại, tiêu tan giữa vầng hào quang màu vàng đang nhạt dần đi, hồng nhan già yếu, bỗng nhiên hóa thành một làn khói nhẹ trong gió, giữa không trung dường như có tiếng cười của thiếu nữ vang lên như chuông bạc, kèm theo hương vị mát rượi, xa dần, xa dần...

“Tiểu... Liên...”

Hai mắt đầm lệ, Trúc Giản ngoái đầu, chỉ còn hạt nhược thủy kim liên đã vụt tắt, quang hoa lưu chuyển trên mặt...

Vừa thực...

Vừa ảo...

19. Quyển 2 - Chương 3

Trước Vân Tiêu quan, đại phong gào thét. Trên môn lan bạch bích ngọc điêu hùng vĩ hình vòm, có vết nước gợn hình rẽ quạt, đó là kỷ niệm còn lưu lại từ hơn ba trăm năm trước, trong một trường đại chiến khoáng thế giữa Thần giới Thiên Đế và Ma giới Thánh Quân.

Cũng chính tại cuối trường đại chiến đó, truyền thuyết mỹ lệ nhất tam giới đã ngã xuống.

Lúc này, nơi này, hai người đứng trước Vân Tiêu quan, một người, dường như là trọng du chốn cũ, người còn lại, là thế ngôn tương thủ, hai mặt đối nhau, há có thể không ngổn ngang trăm mối.

Ba trăm năm trước, cũng chính là họ, trước mặt chúng nhân Thần giới Ma giới, trình diễn một trường dây dưa đứt ruột đứt gan. Mà càng lâu trước kia, dây dưa giữa họ, càng có thể vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Khi đó còn ở trên băng nguyên Bắc quốc phàm giới xa xôi yên bình, cực lạnh nhưng cũng cực mỹ lệ. Từng đóa tuyết liên hoa lệ thánh khiết nở rộ về băng thanh ngọc khiết, chúng là loài hoa duy nhất, nhu tình duy

nhất trên băng nguyên. Mỗi ngày, luôn có một đôi tay thon dài xinh xắn cẩn thận chọn lựa chúng, tránh những nụ hoa mới sinh, cũng tránh đi những cánh hoa điêu linh sắp tàn, mỗi ngày chỉ hái một đóa hoa đang nở rộ, đưa đến cho trí giả đang ngồi suy ngẫm trong băng động, trong đôi mắt mê người lưu chuyển quang hoa vui vẻ.

“Sợ cái gì? Đệ đưa cho huynh cả đời là được.” Trong vẻ tươi cười của nam tử cầm tuyết liên mà đến có nét ấm áp hòa tan băng tuyết.

Một cười một nhăn, hai bên đều tự cho là thiên trường địa cửu, thương hải tang điền.

Nhưng rồi, vào một ngày đầu năm thứ bảy kể từ khi trí giả suy ngẫm, vương giả Thần giới đột nhiên giáng xuống băng động đó, chẳng qua nhàn nhạt ngoài đầu, mấy lời ít ỏi, đã hoàn toàn thuyết phục được trí giả kiêu ngạo trên băng nguyên.

“Huynh phải đi sao?” Dưới đóa tuyết liên là vẻ tươi cười dần ảm đạm, “Đi theo Thiên Đế bệ hạ gì đó?”

“... Phải.”

“Còn ta? Huynh thật sự không biết tâm ý của ta?” Lệ, một giọt nối một giọt, lại là đỏ thắm, có thể đoán được là y đã thương tâm đến độ nào.

“Đừng như vậy, chúng ta, không thể nào giống đệ vẫn...” Ánh mắt bối rối lảng tránh.

“Ta hận huynh!”

Huyền Vũ Mộ Yên ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn nam tử trẻ tuổi nọ, hồng lệ nhìn mà đau lòng, mới ngày hôm qua y còn tựa vào tay mình, mỉm cười khe khẽ, đôi mắt mê người hơi nheo lại, như một con mèo ngoan ngoãn.

“Hận huynh! Huynh vĩnh viễn chẳng biết tâm tình của người ta!” Thanh âm của y phiêu tán trong gió, giữa hoa tuyết lả tả, “Vĩnh viễn chẳng hiểu lòng ta!”

Giống như rất nhiều năm sau, trước Vân Tiêu quan, y đã nói như thế... “Mộ Yên, thần trí tuệ người có thể hiểu thấu bí mật của thiên địa, lại chẳng hiểu được bí mật lòng người.” Trong tay y không còn là tuyết liên thánh khiết nữa, còn nhớ ngày ấy biệt ly trên băng nguyên, tuyết liên trong tay y rơi lả tả dưới đất.

Kỳ thật, đâu phải y không biết lòng người kia? Nhưng y bắt buộc dĩ chỉ có thể bảo trì trầm mặc, cuối cùng, vẫn không thể không chọn cách trốn tránh, tránh khỏi ánh mắt không lúc nào là không khiến y bối rối.

Đóa hồng đỏ tươi yêu dã, tản ra sự hấp dẫn mê người giống hệt y.

“Mộ Ưu.” Rất lâu sau Huyền Vũ mới mở miệng, không lộ ra quá nhiều thích ghét, chỉ là phảng phất có nỗi phiền muộn đậm đậm, Đãi Đọa Công Tước đứng đối diện sau khi nghe cái tên này sóng mắt chợt lóe, lại bình tĩnh như cũ, Huyền Vũ nói tiếp, “Tự tiện xông vào Yên Hà cung là gây nên chuyện gì?”

“Tự tiện xông vào Yên Hà cung?” Đãi Đọa Công Tước lặp lại một lần, trong mắt hiện lên một chút giễu cợt, “Ha, ha ha...”

“Tạch” một tiếng, bảo kiếm của Huyền Vũ ra khỏi vỏ, mũi kiếm chỉ thẳng ẩn đường Đãi Đọa Công Tước, rồi bỗng nhiên dừng lại khi khoảng cách với da y không đủ để chen một hạt trân châu, vẻ mặt Huyền Vũ lạnh băng, “Chuẩn xác mà nói, là vừa rồi người đến Nghê La cung của Thiên phi, có gì phải làm?”

Đãi Đọa Công Tước thôi cười, ánh mắt đang nhìn Huyền Vũ chăm chú dần bi thảm, chẳng trả lời Huyền Vũ, lại hỏi ngược: “Người thật sự sẽ giết ta sao? Người sẽ giết sao? Ca ca.” Ngữ khí của y lộ ra ý giễu cợt càng rõ ràng hơn vừa rồi, “Ca ca, ca ca của ta!”

Huyền Vũ nghe vậy, cánh tay cầm kiếm nhất thời run rẩy bất ổn, Đãi Đọa Công Tước chợt quay người, dùng đóa hồng trong tay nhẹ nhàng đẩy bảo kiếm của Huyền Vũ ra, một cánh hoa bay lượn uyển chuyển giữa không trung, như giọt máu phiêu linh, lại như giọt nước mắt trên mặt Mộ Ưu năm đó.

“Người chịu nhớ được ta là ca ca người thì không thể tốt hơn.” Huyền Vũ buồn bã nói, lộ ra đôi chút cười khổ như ẩn như hiện...

“Ca ca! Ca ca!”

“Ưu, taở đây! Làm sao vậy?”

“Đáng sợ quá! Đáng sợ quá! Ca ca ôm đệ đi!”

“Ha ha, quả nhiên là tiểu hài tử, còn sợ sét nữa chứ! Đến đây nào!”

“Ca ca...”

“Vẫn sợ sao?”

“Không sợ lắm, tại sao trời phải giáng sét kia chứ?”

“Việc này bây giờ ta cũng không biết, nhưng rồi có một ngày, ta cuối cùng sẽ hiểu được,”...

“Nếu chúng ta không phải là huynh đệ, người sẽ yêu ta chứ?” Đãi Đọa Công Tước nhìn Huyền Vũ, ánh mắt rất gần, cũng rất xa, “Nếu chúng ta không phải là huynh đệ.”

“Ta nhớ rất lâu trước kia ta đã từng nói với người, người đối với ta, không hề là yêu, mà chỉ xuất phát từ sự ngưỡng mộ với huynh trưởng.” Huyền Vũ bùi ngùi thở dài, “Bây giờ, ta vẫn cho là như vậy.”

“Xuống Địa ngục mà ngưỡng mộ đi!” Đãi Đọa Công Tước cười gằn, “Mộ Yên, người là tên khốn lừa mình dối người!” Hương khí hoa hồng tăng vọt, bốn phía ám lưu bốc lên, có lực trường đang hình thành.

“Mộ Ưu, người làm gì thế?!” Huyền Vũ quát khê, “Người đừng hồ đồ nữa!”

“Người hồ đồ, luôn là người.” Nói xong câu này, Đãi Đọa Công Tước liền im lặng, chỉ chuyên chú toàn thần bày ra một lực trường thời gian uy lực cực lớn.

Trụ chi vũ? Nhìn ra đây lại là cấp cuối cùng trong hệ pháp thuật thời gian, Huyền Vũ không khỏi lấy làm kinh hãi, mặc dù biết Mộ Ưu thiên tư phi phàm, nhưng tuyệt đối không ngờ được là y lại có thể thi triển Trụ chi vũ! Huyền Vũ vội vàng thu tâm thần, ngưng thần chống đỡ.

Nếu luận pháp thuật cao nhất trong hệ thời gian là gì, không phải Sát na phương hoa, cũng không phải thao túng tần suất quyết đấu, mà là Trụ chi vũ có thể sáng tạo ra thời gian không gian độc lập!

Thân trong vòng xoáy của Trụ chi vũ, nếu lực lượng không đủ cường đại thì vĩnh viễn không cách nào trở ra!

Mất đi quá khứ, không có tương lai, cũng chẳng có bản thân!

“Cho người biết được rồi, kỳ thật hôm nay ta đến Nghê La cung của Thiên phi, chẳng qua là làm một việc, đó là yêu cầu Thiên phi Minh Hà cung cấp nội dung Bích khương ngự không của Tinh Chiêm Triều Nhan cho ta.” Đứng giữa lực trường của Trụ chi vũ, giữa mi vũ Đãi Đọa Công Tước như thêm vài phần khí thế, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Huyền Vũ vẫn là vẻ thần thương cô đơn mấy ngàn năm không đổi, “Ta vốn chỉ muốn biết chuyện này rồi đi, nhưng hiện tại, không gian của Trụ chi vũ đã mở ra, chúng ta cùng đi đi... Ở nơi đó, người không phải ca ca ta, người chỉ là, Mộ Yên.”

Chỉ là Mộ Yên.

Mộ Yên của ta...

Trán Huyền Vũ đầm đìa mồ hôi lạnh, y cắn răng toàn lực chống cự, lực lượng của Trụ chi vũ cực kỳ cường đại, Mộ Ưu đại khái đã điên rồi?! Y dần cảm thấy lực bất tòng tâm, sự cân bằng nhỏ bé này, còn có thể cầm cự bao lâu nữa?!

“Mộ Yên, đừng phí sức.” Dù rằng Trụ chi vũ uy lực kinh người, nhưng Đãi Đọa Công Tước cũng tuyệt không ung dung, mới cố ý dùng ngữ khí mê hoặc nói, “Chúng ta cùng nhau tiến vào không gian đó không tốt sao? Không ai biết chúng ta là huynh đệ, ngay cả chính chúng ta cũng sẽ quên mất!... Vốn chẳng có tội nghiệt, người còn chống cự gì nữa? Mộ Yên, đến đây đi! Ta biết tình cảm của người đối với ta, đừng gạt ta nữa, cũng đừng gạt bản thân nữa...”

Dù là Huyền Vũ, cũng thất thần trong nháy mắt...

... “Đúng vậy, Huyền Vũ đại nhân.” Nữ tử hồng y như ánh ban mai, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ quyết tâm đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải cúi đầu, ánh mắt dũng nghị của nàng không ai có thể nhìn thẳng, nàng nói, “Ta chỉ có thể như thế, xin Huyền Vũ đại nhân đừng nhớ Triều Nhan nữa!”

Sao có thể quên, ngày hôm ấy, thân ảnh phiêu thê của hồng y mỹ nhân.

Giữa lúc thân trúng huyết chú, bị nhốt trong chiếc lồng huyền thiết có hạ cấm chế, nàng vẫn cười. Ánh mắt oán độc của Thiên phi Minh Hà như lợi kiếm, trong gió có thanh âm của nàng đang quanh quẩn, “Không sao đâu, ta vốn đã không có thân thể, ta chỉ là tụ hợp của linh khí mà thôi, không đau, ta không đau đâu... Ngài đừng lo nghĩ.”

Đã sớm đáp ứng nàng rồi!

Triều Nhan, cô yên tâm, chuyện cô bảo ta đáp ứng ta nhất định sẽ cố gắng làm cho bằng được. Hơn nữa, Thiên Đế bệ hạ là một quân chủ anh minh, ngài sẽ không cho phép cô, Tinh Chiêm Linh Lung, cùng rất nhiều rất nhiều những người khác hy sinh vô ích đâu!

Các người, không thể hy sinh vô ích!

Triều Nhan!...

“Mộ Ưu... Người đừng tùy hứng nữa!...” Huyền Vũ hô to, khoảnh khắc bộc phát, hai cổ lực lượng cường đại phi phạm đâm vào nhau, nhất thời hình thành thế giằng co, song phương đều chứa đầy lực lượng, tình hình bỗng nhiên nguy hiểm tột cùng...

Sóng ánh sáng màu trắng như nước lũ ngay thời khắc máu chốt im hơi lặng tiếng xẹt qua giữa hai người, giống như bị bàn tay vô hình đẩy ra, hai người như dây cung kéo căng bị chấn văng!

Huyền Vũ thở hổn hển, nhìn kỹ lại, một nam tử uy phong trên lồng ngực lộ ra hình xăm bạch hổ đang thông thả hạ xuống, là võ sĩ, mà phong độ nhẹ nhàng.

“A, Bạch Hổ Gia Bó!” Đãi Đọa Công Tước nén xuống khí huyết cuộn cuộn, lạnh lùng nhìn nam nhân vừa đến. Không sai, chính là Tây Thiên Quân Bạch Hổ của Thần giới, dũng sĩ cổ đại phương Tây vì yêu mà chết lại vì yêu mà sinh.

“Đãi Đọa Công Tước, còn không mau đi?!” Bạch Hổ bất ngờ quát lên, Huyền Vũ và Đãi Đọa Công Tước không khỏi đồng thời ngẩn ra.

Huyền Vũ lập tức phản ứng trở lại, vội tiến lên trước, Bạch Hổ dùng trường việt ngăn y, quay đầu hô lên với Đãi Đọa Công Tước: “Người còn không đi mau! Chẳng lẽ cho là có thể một mình chiến thắng hai người bọn ta hay sao?!”

Đãi Đọa Công Tước nhìn Huyền Vũ một cái thâm sâu, quay người bay đi, thoát cái đã mắt dạng.

“Gia Bó! Người có ý gì đây?!” Huyền Vũ sững sốt nhìn Bạch Hổ, chỉ luận sức chiến đấu, Bạch Hổ ty hỏa quả thật là người đứng đầu trong chúng thần của Thần giới ngoài Thiên Đế bệ hạ. “Sao người không giúp ta bắt tên cuồng vọng dám tự tiện xông vào Thần giới này, ngược lại còn thả hãn chạy mất?!”

“Bình tĩnh!” Bạch Hổ đột nhiên dùng sức chấn Huyền Vũ ra, nghiêm túc nói, “Mộ Yên, ta đến nói với người về việc phong ấn tứ phương!”

“Phong ấn tứ phương?” Nói cho cùng thì vẫn là Thần giới trí tuệ, sau sự kích động nhất thời, Huyền Vũ đã khôi phục lý trí, y nhìn Bạch Hổ vẻ khó tin, bởi vì, y không hề xa lạ với danh từ phong ấn tứ phương này.

Diễm Hoàng sau khi trấn áp Nguyệt Cơ dưới ba nghìn nhục thủy, chỉ sợ tam giới vô lực chống cự ảnh hưởng của chân hỏa và nhục thủy trời sinh, cũng để đoạn tuyệt chuyện Nguyệt Cơ hút sinh hồn phạm giới hồi phục, cho nên thiết hạ phong ấn tứ phương, hình thành một đại kết giới chưa từng có trong lịch sử, làm cho khu vực ngọn Kim Cương Luân cùng nhục thủy chung quanh phạm vi mấy trăm dặm độc lập ngoài tam giới.

Một phần nội dung trong Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung năm xưa, chính là: Phong ấn tứ phương mở ra, nhục thủy kim liên khai hoa, đỉnh Kim Cương Luân chân hỏa sống lại.

Tại phạm giới, quốc gia cường đại nhất là đế quốc Long ở Trung Thổ, đế quốc Long vốn mệnh mông, quốc lực đại thịnh, lại ít có kỳ nhân dị sĩ xuất hiện, bởi người thống trị trường kỳ thi hành chuẩn hóa giáo dục diệt hết thiên phú, cho nên cư dân Trung Thổ phổ biến an với hiện trạng, đế quốc Long tứ hải thái bình.

Đế quốc Long phía Đông gần biển, ba sông đổ vào cửa biển, là nơi Huyền Vân thành nổi danh không phải do sức người dựng lên, mà chính là từ trên trời giáng xuống tọa lạc, mây tía vờn quanh suốt năm, vật hoa thiên bảo tập trung hết ở đây, giàu có đông đúc đứng đầu thiên hạ.

Phía Đông Huyền Vân thành, chỉ cách một eo biển chật hẹp là một lục địa khác, có Hải Doanh quốc cỡ bằng một nửa đế quốc Long nhiều năm qua lom lom mất hổ.

Mà phía Nam đế quốc Long, giữa mười vạn đại sơn mệnh mông là Ngũ Thú tộc nhân sinh sống, nghe nói vào niên đại cực kỳ xa xưa, nhân gian từng trải qua một trường hạo kiếp có một không hai, Nguyệt Cơ, yêu nữ trời sinh dựng Cửu Tinh đài nguy hại thế gian, may mà Diễm Hoàng hy sinh bản thân trấn áp. Lúc ấy có một nhóm chiến sĩ phạm nhân dũng đấu đuổi theo yêu vật thiên kỳ bách quái của Nguyệt Cơ, vì sự an bình của nhân gian mà lập công lao hiển hách, nghe nói, Nam Cương Ngũ Thú tộc nhân chính là hậu duệ của những chiến sĩ này, hơn nữa họ đến nay vẫn nhiều đời bảo vệ một tòa tế đàn vô cùng cổ xưa.

Hiện tại, Nam Cương vẫn còn lưu hành truyền thống thượng võ, Ngũ Thú tộc tuy rằng cúi đầu xưng thần với đế quốc Long, nhưng do đường xá gian hiểm xa xôi, dân phong kiêu dũng gan dạ, cho nên thái độ của đế quốc với nơi này vốn chỉ thống không trị, tộc dân Nam Cương chỉ cần cam đoan mỗi năm dâng cung thi sẽ được hưởng quyền tự chủ đầy đủ.

Ngũ Thú tộc chia làm Hổ, Xà, Quy, Hồ, Lộc năm bộ. Trong năm bộ, Hổ bộ dân số đông nhất, Lộc bộ địa vực rộng nhất, nhưng trứ danh nhất lại là Hồ bộ.

Cổ tế đàn nằm ngay trong khu vực của Hồ bộ, bốn bộ còn lại lấy Hồ bộ làm trung tâm, vây quanh bốn phía Đông Nam Tây Bắc, thành hình thức bao bọc chung quanh. Bất đồng lớn nhất của Hồ bộ với bốn bộ còn lại, đại khái là lãnh tụ tối cao trong bộ không phải Hồ vương, mà là Đại vu sư, đương nhiên Hồ bộ là bộ tộc duy nhất trong năm bộ có Đại vu sư.

Sở dĩ ta biết rõ những chuyện này như vậy, đều là vì ta từng kết giao với tổ tiên Đại vu sư, thậm chí còn chia sẻ vài điều tâm đắc gạt hái được trong bảy năm tận lực suy ngẫm ở băng động.

Phương Tây đế quốc Long là một vùng sa mạc vô biên vô hạn, trong đó, nơi đáng sợ nhất tên là biển Tử Vong, kỳ thật đó là một ốc đảo mỹ lệ, chỉ tiếc nước có kịch độc, chẳng những không thể dùng để uống, ngay cả ngửi qua hơi nước bốc hơi ở đó thôi cũng sinh ra ảo giác, nhẹ thì phát điên, nặng thì mất mạng. Ngàn vạn năm qua, người còn sống trở về từ biển Tử Vong chỉ có võ sĩ Gia Bố truyền kỳ, về sau y đã thành Chiến Đấu Thiên của Thần giới, Bạch Hổ.

Nhưng vùng phụ cận biển Tử Vong lại thịnh sản bảo thạch thất sắc, cho nên trở thành thiên đường của mọi mạo hiểm gia trên đại lục, đương nhiên những người này đều chú ý đừng tiến vào phạm vi khống chế của hơi nước biển Tử Vong.

Nói vòng vo một hồi, cuối cùng đã nói đến cổ hương của ta – băng nguyên phương Bắc đế quốc Long, cũng là nơi đã tâm của đế quốc luôn ít nhất, mỹ lệ mà khổ hàn.

Hai ngàn năm trước, ta chính là sinh ra trong một gia tộc thi lễ phô trương nơi đó, dòng dõi thư hương dù là ở Trung Thổ cũng vô cùng có danh vọng.

Trong kỷ ức thiếu thời, mẫu thân thân thể yếu ớt, quanh năm chỉ trừ khoảng thời gian mùa hạ ngắn ngủi thì chẳng dám ra ngoài, sợ bị gió thổi. Phụ thân thì vô cùng nghiêm túc, không tùy tiện nói cười, khiến ta không nhịn được phải kính mà không dám gần. Người tốt với ta nhất, ngược lại là em út của phụ thân, tiểu thúc thúc chỉ hơn ta có năm tuổi.

Đại khái là bình thường đùa giỡn đã quen, hơn nữa tuổi tác cũng xấp xỉ, cho nên lúc chỉ có hai người, chúng ta đều không dùng “thúc chất” để xưng hô, y gọi ta là “Mộ Yên” hoặc “Tiểu Yên”, ta thì gọi tên y – “Nhiêm Tích”.

Những đứa trẻ sống trên băng nguyên giỏi nhất là chơi đùa với băng, nhưng trò của Nhiễm Tích lại không giống những người khác, y thật sự là người thông minh nhất mà ta từng gặp, từ lúc còn nhỏ đã phát minh ra một loại cờ băng, người lớn đều mê đến mức không chịu buông tay. Ta cũng rất thích chơi loại cờ độc đáo đó, chỉ là rất ít khi thắng được y, y luôn mỉm cười, khéo léo nhường cho ta thắng.

Nhưng trên thực tế, Nhiễm Tích là người bề ngoài ôn thuận hiền hòa, trong xương cốt lại đặc biệt quật cường kiên trì, về điểm ấy thì những người không thân thuộc căn bản đừng mong nhìn ra, bởi vì y nho nhã, ôn văn như vậy.

Khi đó ai có thể ngờ được, cá tính này về sau lại khiến y trả giá bằng cả sinh mệnh.

Năm ấy mười tuổi, ta có một đệ đệ, nhưng vì đệ đệ ra đời mà mẫu thân thể nhược lắm bệnh phải đi. Ta chẳng mấy khi được nhìn thấy mặt mẫu thân, ấn tượng về người vô cùng mơ hồ, nhưng thiên tính mẫu tử, ta vẫn khổ sở khóc lóc trước linh cữu. Không lâu sau, ta phát hiện phụ thân rất lạnh nhạt với đệ đệ Mộ Ưu, ta hiểu rõ thâm tình của phụ thân với mẫu thân, nhưng ta vẫn cảm thấy Mộ Ưu thật đáng thương.

Cho nên đứa bé mười tuổi là ta đã quyết định, ta phải yêu thương Mộ Ưu gấp bội! Mãi đến đầy tháng rồi mà nó vẫn chưa hề cười, ngày nó đầy tháng, ta bế nó đứng ở một nơi không ai chú ý dưới mái hiên, càng nhìn càng cảm thấy Ưu thật đáng yêu, ta hôn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của nó, thế là nó cười “khanh khách”, ta cao hứng lắm, nụ cười đầu tiên của Mộ Ưu là dành cho ta.

Cũng năm ấy, ta phát hiện Nhiễm Tích đã thay đổi. Nhiễm Tích mười lăm tuổi, luôn một mình len lén gần gũi người, có đôi khi còn nhìn về phương xa như khát khao lắm, với người gần ngay trước mắt là ta đây lại nhìn mà không thấy. Mỗi lần ta đánh thức, y liền giả ngu mà nói vừa rồi y đang suy nghĩ sự tình gì đó, suy nghĩ sự tình gì đó mà cần có biểu tình hạnh phúc như vậy à? Đối mặt với nghi vấn của ta, y luôn trêu đùa Tiểu Mộ Ưu hồng di dờn sự chú ý.

Chẳng qua sau đó ta vẫn phát hiện bí mật của Nhiễm Tích, mỗi khi đứng bên một thiếu niên ngoại tộc xa lạ, dáng điệu của y sẽ hết sức vui vẻ. Ánh mắt y nhìn thiếu niên ngoại tộc, là điều ta vĩnh viễn không cách nào quên được.

Mộ Ưu đã biết gọi “ca ca”. Nụ cười đầu tiên của nó là cho ta, từ đầu tiên nói ra lại cũng là vì gọi ta. Ta nóng lòng đi tìm Nhiễm Tích để chia sẻ niềm vui, nhưng tìm khắp những nơi bình thường chúng ta hay đến mà vẫn không thấy bóng dáng y đâu.

Lúc ta đứng gần người trong viện, thị nữ đến tìm, nói ta mau đến tổ từ.

Tổ từ, là nơi nghiêm túc nhất trong nhà, trừ phi có đại sự phát sinh, nếu không chỉ có thời điểm tế tổ mỗi năm một lần, chúng ta mới có thể ở lại đó ba ngày. Ta biết tầm quan trọng nên không dám nán lại, vội vàng đến đó, thậm chí khó trách không làm sao gặp được Nhiễm Tích, chỉ sợ y bây giờ đã ở đó rồi? Chỉ là, không biết có chuyện gì mà gấp như vậy.

Đợi khi ta đến đó, phát hiện những nam tử từ mười hai tuổi trong gia tộc đều đã đến, hơn nữa trên mặt mỗi người đều là vẻ sầu lo tức giận, phụ thân lấy thân phận trưởng tử uy nghiêm ngồi trên vị trí chủ tọa. Bốn phía không một bóng tôi tớ, chỉ có một thiếu niên bị trói chặt đang quỳ trước bài vị các đời tổ tông, ta nhìn kỹ lại, đúng là Nhiễm Tích.

Y tiêu tụy vô cùng, hơi thở mong manh, mái tóc tán loạn bị mồ hôi ngấm ướt bết trên vầng trán tái nhợt, hai chân và mười ngón đều đầm đìa máu tươi, hiển nhiên đã bị trọng hình.

Lòng ta biết là không ổn, tuy sốt ruột nhưng chỉ có thể kiềm nén tâm tình ngồi trên chỗ của mình, bất kể ra sao, vẫn phải làm rõ tình huống một chút!

Dần dà, ta đã hiểu được đầu đuôi sự tình.

Hóa ra là có liên quan tới một kiện ngọc khí tổ truyền nhà ta. Kiện ngọc khí đó ta từng trông thấy khi tế tổ, vẻ ngoài rất kỳ lạ, giống một chiếc chìa khóa, nhưng lại to hơn chìa khóa thật rất nhiều. Toàn thân trong suốt lóng lánh, trong bóng tối còn phát ra ánh sáng u u, không thể nghi ngờ là bảo vật. Nhưng không ai biết thứ này có tác dụng gì, lại đến từ đâu, nhà ta chỉ dựa theo di mệnh tổ tiên bảo tồn qua từng đời.

Hiện tại, thứ đồ gia truyền này đã bị người ta trộm mất! Mà còn là Nhiễm Tích giúp thiếu niên ngoại tộc kia trộm đi!

Thiếu niên ngoại tộc đã mang theo bảo vật xa chạy cao bay, Nhiễm Tích bởi vậy bị động đại hình, nhưng y không chịu nói gì cả. Ta ở trong lòng thấy không đáng thay y, lại nóng lòng vì sự tình quá nghiêm trọng, không nghĩ ra được biện pháp nào.

Cuối cùng, phụ thân vẽ mặt xanh xám tuyên bố dùng băng cực chi hình trong gia pháp để trừng phạt Nhiễm Tích, ta rốt cuộc không quan tâm gì nhiều, nhào lên quỳ bên cạnh y mà cầu tình, vừa rơi lệ vừa bị thương nói: “Phụ thân, người cho y một cơ hội nữa đi! Nhiễm... Tiểu thúc thúc, người mau nói ra tung tích của thiếu niên ngoại tộc đi!”

Nhiễm Tích cúi đầu, mặc ta lay, chỉ làm như không nghe thấy, ta cả đời chưa từng kêu khóc lớn tiếng như vậy, y vẫn chẳng bị tác động. Phụ thân vừa giận vừa phiền, sai người lôi ta ra ngoài. Ta mơ mơ hồ hồ nghe thấy sau lưng trưởng lão trong tộc đang tuyên đọc tội trạng của Nhiễm Tích, trong đó điều chói tai nhất chính là: Cùng nam tử loạn hảo, bại hoại gia môn...

Nước mắt của ta không sao ngừng được, băng cực chi hình! Là băng cực chi hình!

Người Trung Thổ không thể biết băng cực chi hình là gì, nhưng những người sống trên băng nguyên đều biết, đó là khổ hình đáng sợ nhất của dân tộc trên băng.

Nguyên nhân là giá lạnh, nên bị thương cũng không hề đau đớn, vì đạt đến mục đích trừng phạt, liền sinh ra cái gọi là băng cực chi hình. Nói trắng ra chính là cho người ta mặc áo đơn, buộc xích sắt, dần dần chết cứng trong tuyết, thậm chí còn đốt một đồng lửa ở đằng xa, trước mặt hy vọng sinh tồn xa xăm, những người ý chí bạc nhược thậm chí còn dưới ánh lửa chấp chờn xa vời đó, trước khi chết cứng tinh thần đã thất thường.

Lúc Nhiễm Tích bị giải đi, trời giáng sét. Người có từng thấy sấm sét trong tuyết địa chưa? Nó thật sự trắng lè hơn những nơi khác rất nhiều. Băng tuyết dưới sự phụ trợ của điện quang, sáng trong chói mắt gấp trăm lần, điện quang dưới sự phụ trợ của băng tuyết lại thê lương trăm lần.

Tiếng thét chói tai của Ưu đánh thức ta, ta vội vàng ôm nó vào lòng, Nhiễm Tích nghiêng mặt về phía Ưu suy yếu nở nụ cười xin lỗi, rồi chẳng quay đầu lại nữa. Ưu đã biết nói, nó tròn tròn đôi mắt nhìn Nhiễm Tích rời đi, không ngừng kêu khóc: “Ta muốn Nhiễm Tích! Ta muốn Nhiễm Tích...”

...

Tối đó Ưu sốt cao cả đêm, ta trông nom nó suốt đêm chưa từng chớp mắt. Sấm sét lóe lên ngoài cửa sổ, ta chẳng dám tưởng tượng thời khắc cuối cùng của Nhiễm Tích...

...

Ba ngày sau, ta đến thăm y, y rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phương xa, như một pho tượng mỹ lệ. Ta nhìn theo tầm mắt y, vậy mà trông thấy một pho tượng mỹ lệ khác. Thiếu niên ngoại tộc nọ, lẳng lặng đứng ở đằng xa, nhìn Nhiễm Tích, tóc đã ngưng cả thành băng sương.

Ta tưởng mình đã chảy cạn nước mắt của cả một đời vào cái đêm ba hôm trước, nhưng mà lúc này nước mắt lại im lặng rơi xuống lần nữa.

Thiếu niên ngoại tộc mà ta đến nay vẫn không biết tên ấy, nhất định là muốn trở về đón Nhiễm Tích, lại trông thấy, cho nên, liền dùng sinh mệnh để hồi báo tình cảm của y.

Tình cảnh đó, chấn động rất sâu đến ta, hai ngàn năm tuế nguyệt cũng không cách nào xóa nó khỏi đầu.

Ưu dần trưởng thành, nó không còn thích quần lầy ta làm nũng nữa, mà toàn lẳng lẳng nhìn ta, chỉ cần ta phát hiện, nó sẽ chuyển tầm mắt đi như không có việc gì, đáng vẽ đó trong mắt ta đáng yêu không nói nên lời.

Ta trộm hôn mắt nó khi nó ngủ say, bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh hôm đầy tháng ấy, ta bế nó đứng dưới mái hiên heo hút mà hôn cái miệng bé xíu kia, nó đem nụ cười đầu tiên tặng cho ta, chỉ là hiện tại, tâm tình dường như khác biệt lắm.

Nhưng mỗi khi sét đánh, Ưu sẽ thét lên chói tai mà bỏ nhào vào lòng ta, nó sợ sét khóc lóc, thân thể nhỏ run rẩy không ngừng, ta ôm nó mà ngổn ngang cảm xúc. Ưu sợ sấm, nguyên nhân ta biết. Lúc Nhiễm Tích đi thì Ưu còn chưa đầy ba tuổi, nó đương nhiên chẳng còn nhớ gì, nhưng tiềm thức vẫn cho thiên lôi là chuyện không tốt.

Thế nhưng ta đã hai mươi, với tình yêu không còn là lơ mơ chẳng biết nữa, ta đã sớm hiểu được tâm tình của Nhiễm Tích năm ấy. Khi ánh mắt ta đuổi theo hình bóng Ưu, khi ta cự tuyệt những người cầu hôn không biết bao nhiêu lần, khi tìm ta vì Ưu mà đập không thoi, ta minh bạch, tâm tình của Nhiễm Tích năm đó chính là tâm tình của ta hiện tại.

Ta cuống cuống sợ hãi.

Cùng nam tử loan hảo, bại hoại gia môn...

Câu này cứ như thể chú ngữ, về mặt khinh thường của trưởng lão lúc tuyên đọc tội trạng của Nhiễm Tích đến nay vẫn còn rành rành trước mắt. Trong mắt họ, ta chỉ sợ còn quá đáng hơn cả Nhiễm Tích cơ? Bởi vì đối tượng trong ý nghĩ kỳ quái của ta, lại chính là đệ đệ ruột!

Ta trốn vào trong băng động, ta nói ta muốn suy ngẫm cho rõ vài chuyện, mọi người đều cho là ta điên rồi, trừ Ưu. Lúc bắt đầu, ta chỉ đơn thuần là muốn tránh cái thế giới phiền não này xa một chút, về sau, ta dần dà đã thích suy xét. Ưu mỗi ngày đều đến, mỗi lần đến đều mang cho ta một đóa tuyết liên, tuyết liên rất đẹp, lại kém xa y. Chúng ta rúc sát vào nhau, trong băng động nhỏ bé này không có người khác, cho nên chẳng có tiếng cười nhạo chúng ta là huynh đệ.

“Sợ cái gì? Đệ đưa cho huynh cả đời là được!” Mười lăm tuổi, y nói, thật trẻ con, ta mỉm cười, cả đời, là khoảng thời gian cực kỳ dài dòng!

Ánh mắt y khiến ta không thể không nghĩ tới Nhiễm Tích mười lăm năm trước cũng mười lăm tuổi, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên ngoại tộc, thấu triệt tình hoài thiếu niên, không hề ngượng ngùng giấu giếm. Người kỳ quặc, ngược lại chính là ta. Một đời, dài lắm, ta không thể hại đệ.

Rất nhiều năm sau, ta được mọi người tôn làm thần trí tuệ, kỳ thật, ta chưa bao giờ cảm thấy mình có được bao nhiêu trí tuệ. Lúc nhỏ, ta luôn bội phục sự thông minh của Nhiễm Tích, sau khi lớn lên, ta lại vì Ưu mà khiến mình bàng hoàng hoang mang vô cùng.

Đến năm thứ bảy ở trong băng động, ta tiếp đãi khách nhân đến từ Hồ bộ của Nam Cương Ngũ Thú tộc, chúng ta hàn huyên rất nhiều, song phương đều được lợi không ít. Sau đó không lâu, một người cải biến vận mệnh của ta đã giáng xuống trước mặt, đó chính là Thiên Đế bệ hạ của Thần giới.

Ta không quên được dáng vẻ của bệ hạ lúc ấy, ánh sáng thần thánh bao quanh thân, ngài tuần mỹ khó mà tưởng tượng, ánh mắt ôn hòa khiến người an tâm, ta lập tức hiểu rõ, ngài là người đáng để ta đi theo!

Tiếng Ưu kêu gào xa dần, ta đã hạ quyết tâm, đệ đệ, không còn ta nữa, đệ sẽ có cuộc sống hạnh phúc.

Nhiều năm sau, lúc này nhớ lại. Đúng vậy, ta quả thật có cảm tình đặc biệt với Triều Nhan, ta rất khâm phục hành động của cô ấy, cô ấy đúng là một nữ tử tài ba, kiên cường, dũng cảm, ta cảm động vì cô. Nhưng ai cũng biết, cảm động không hề là yêu.

Nếu muốn hỏi người ta yêu là ai, ta chỉ có thể nói thầm trong lòng...

Ưu...

Ta yêu đệ.

20. Quyển 2 - Chương 4

Tầng sáng, ba quang lập lờ trên mặt u đàm xanh biếc, có hương hoa nhàn nhạt phát tán, hoàng y thiếu nữ ánh mắt sáng ngời, nhìn thiếu niên đang quan sát bài thơ khắc trên vách núi không hề chớp mắt. Hào

quang mỹ lệ đều đều vẩy lên đại thiên vạn vật, bài thơ khắc trên vách đá phẳng phất như phủ một lớp mạng che mê người.

Tử Mạch đưa lưng về phía Bách Hợp, hiện tại, họ đã một lần nữa đứng bên tấm bia đá Miếu Duyên Độ, đương nhiên là y đưa Bách Hợp bay ra, pháp lực của Bích Lạc đã nối tiếp trong thân thể y.

Tầng kinh thương hải nan vi thủy, trùkhước Vu sơn bất thị vân. Thủthúhoa tùng lân hồi cổ, bán duyên tu đạo bán duyên quân.

“Um... Hình như là một bài thơ rất hay.” Bách Hợp hơi ngượng ngùng nói, cũng khó trách nàng, công chúa Nam Cương thật sự chẳng biết được bao nhiêu về thơ ca Trung Thổ, “Ý trong đó là gì vậy?”

Trầm ngâm rất lâu.

“Nếu đã từng thưởng thức sự hùng vĩ của biển mây non Vu, nếu đã từng được kiến thức sự mệnh mông của khói sóng biển xanh, vậy thì, mây nước chỗ khác còn gì đáng để lưu luyến nữa?” Tử Mạch hơi nghiêng mặt, nhẹ nhàng nói với Bách Hợp, “Tình cảm cũng vậy, nếu từng trải qua tình cảm mình tâm khắc cốt, từng gặp được người mà dấu cho thương hải tang điền cũng đáng để chờ đợi, vậy thì những người khác, tình khác, còn có thể khiến người động tâm sao?”

Huynh, có lẽ đã gặp được người đủ để trở thành mây non Vu, nước biển xanh của huynh rồi? Mất Bách Hợp đã ước ướn, thân ảnh thoát tục như ẩn như hiện trong Huyền Yên Ba động kia, huynh đã rơi lệ mà gọi tên y...

Khuyh Thành...

Đúng như cái tên, y thật sự rất đẹp, đẹp đến mức mỗi người nhìn thấy y đều sẽ không nhận được phải lo là trên lưng y tùy thời sẽ mọc ra một đôi cánh, bay thẳng về trời, chẳng quay lại nhân gian nữa. Phàm trần tầm thường, không thể tiếp nhận sự mỹ lệ của y, y muốn khuyh, há chỉ có tòa thành phàm thế?

Cho nên, những người khác, tình khác, chẳng thể khiến huynh động tâm nữa, đúng không?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, đau đớn dâng lên, trên mặt Bách Hợp vẫn lộ ra vẻ tươi cười tươi đẹp ngày thơ của thiếu nữ, “Vậy còn hai câu sau?”

“... Chỉ sợ không phải ta hiện tại có thể hiểu được.” Ngừng một chút, Tử Mạch thở dài. Đâu chỉ y, sợ rằng Thánh Quân bệ hạ cũng chẳng thể hiểu được? Thần giới Thiên Đế lại đâu từng hiểu được? “Cô nên mau chóng trở về đi, tộc nhân của cô sẽ lo lắng đấy.”

“Huynh muốn để ta trở về?” Mặt Bách Hợp càng đỏ hơn, chẳng rõ là do kích động hay bởi chuyện gì khác, nói cũng lắp bắp, “Ta ta không thể đi cùng huynh sao? Không chừng ta còn có thể giúp huynh đấy!” Việc này cũng không phải khoắc lác, nàng đã học xong bản lĩnh họa phù văn của Đại vu sư, đôi mắt nàng có thể thấy trước tương lai!

“Nơi ta muốn đến cô không cách nào đi được.” Tử Mạch lạnh lùng bỏ lại một câu, quay đầu đi thẳng, y không muốn lãng phí thời gian nữa, phải mau chóng trở về Ma giới, Ma giới bây giờ rối cuộc ra sao? Rồi còn tung tích của nhược thủy kim liên, rõ là càng nghĩ càng khiến người lo lắng! Đáng hận là dư độc tính tâm tán còn chưa tiêu, pháp lực Bích Lạc đại ca truyền cho y lại nhất thời chưa thể điều khiển thành thạo, vừa rồi mang theo Bách Hợp miễn cưỡng phi hành, bây giờ vừa hơi sử lực là cả người đau đớn không thôi.

“Sắc mặt huynh nhợt nhạt quá, huynh thế này mà đi thật sự không sao chứ?” Bách Hợp chạy theo nhắc nhở Tử Mạch, chờ khi nhìn thấy vẻ khó chịu trên mặt Tử Mạch, vội chữa lại, “Ta đã lạc khỏi tộc nhân, ta cũng chẳng biết phải làm sao... Huynh đừng bỏ ta lại được không?” Hiển nhiên nhẹ nhàng có lúc hữu dụng hơn cứng rắn rất nhiều.

Nghe vậy Tử Mạch quả nhiên dừng chân, ánh mắt rối cuộc nhu hòa trở lại, Bách Hợp hiện tại, rất giống Thiệp Nguyệt Liên lúc trước. Tiểu Liên mỗi lần đuổi theo đều giả bộ tội nghiệp như vậy, nói “Dẫn ta theo được không?”... Trừ đuổi theo y, còn đuổi theo Hồng Trần. “Được rồi, cứ giúp cô tìm tộc nhân trước đã rồi nói sau.”

“Thật sự? Huynh sẽ không bỏ ta lại?! A, thật tốt quá!”

Tử Mạch không nói gì, thừa dịp Bách Hợp còn chưa chuẩn bị, đột nhiên đưa tay vẽ một vòng tròn trên trán nàng, niệm một câu chú ngữ, nói đến thì chiêu này vẫn là rất lâu trước kia Tiểu Liên đã dạy y.

“Ồ, huynh làm gì thế?”

“Chiêu này ta dùng là pháp thuật của Ma giới Linh Vu hệ, cô không phải là mắt sinh tinh khí sao? Bây giờ hẳn là có thể nhìn thấy tộc nhân của mình ở đâu rồi chứ?”

Đan Chân đầu nhân, A Y, A Đạt, còn có các võ sĩ trong khu trại giản đơn giữa rừng, vẻ mặt mỗi người đều lo lắng buồn bã. Đan Chân đầu nhân là một hán tử đúc bằng sắt, nhưng lúc này mắt cũng đỏ hoe như bọn tiểu hài tử A Y, A Đạt.

“Thấy rồi.” Gật gật đầu, Bách Hợp như đã bị phủ sương, “Ồ đằng đó.”

Tử Mạch nhìn nàng cười cười, lập tức dẫn Bách Hợp đi về phương hướng nàng chỉ.

Dọc đường trầm mặc.

“Ồi? Chúng ta cứ im lìm mà đi thế này không thú vị biết mấy? Chi bằng huynh nói đôi chút về cuộc sống của huynh trước kia được không?” Tử Mạch đi rất nhanh, tiểu cô nương phải vừa đi vừa chạy chậm mới theo kịp.

“...”

Có gì đáng nói đâu? Trời sinh do Ma tộc hạ cấp sinh ra, lực lượng đã yếu lại cố tình có khuôn mặt mà mọi người đều nói là mỹ lệ, những diện mạo đáng khinh đó bây giờ nghĩ tới vẫn thấy ghê tởm đến buồn nôn. Hạ quyết tâm phải thoát khỏi tình cảnh đó, cho nên vẫn rất cố gắng, rốt cuộc đã được Phi Thiên bệ hạ khen ngợi, thăng nhiệm làm một trong tứ ám ngự tiền. Hồi ức kiêu diễm duy nhất trong ngần ấy năm qua, chỉ có người cầm cúc hoa tửu, cười như gió mát trong Huyền Vân thành kia.

“Huynh... không muốn nói với ta một chút về y sao?” Bách Hợp cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Tử Mạch ngăn ra, hơi kinh ngạc nhìn nhìn nàng, ý tứ trong mắt rõ ràng là muốn xác định “y” trong miệng Bách Hợp là ai.

Bách Hợp nhìn trái phải, mặt chưa bao giờ đỏ như lúc này, “Chính là... Khuynh Thành...”

“Đi mau.” Ánh mắt Tử Mạch chợt lạnh như băng, bước chân nhanh hơn.

Cẩn rằng, Bách Hợp đuổi theo, vẫn cười như cũ, nói: “Nếu huynh không muốn nói, vậy thì nghe ta nói đi nha! Người Trung Thổ không biết Nam Cương chúng ta, cho đó là nơi rất đáng sợ, độc trùng khắp nơi, vu thuật hoành hành, kỳ thật căn bản không phải là như vậy đâu!”

“...” Thích nói thì nói đi, Tử Mạch cứ đi việc mình, chẳng thèm để ý đến nàng.

“Nam Cương Ngũ Thú tộc chia làm năm bộ, phụ thân ta chính là vương Hồ bộ, bốn bộ còn lại xưa nay bao quanh bốn phía, bởi vì trong biên cảnh có cố tế đàn, phụ trách hiến tế, nên Hồ bộ được hưởng uy vọng cao nhất. Phụ thân sợ ta buồn, bèn tuyển hai hài tử lanh lợi, một đứa tên A Y, một đứa tên A Đạt, từ nhỏ đã đi theo ta.” Bách Hợp tự nói việc mình, trong ánh mắt sáng ngời không thông thường cũng giống như đã phủ lên một lớp sương mù.

“...”

“Ngoại trừ hai đứa bé đó, người ta thích nhất chính là thần xạ thủ A Sư trong tộc, A Sư cũng anh tuấn, chỉ tiếc là chân y hồi nhỏ đã ngã què, nếu không với bản lĩnh của y, phụ thân lại coi trọng y như vậy, không chừng... không chừng sẽ gả ta cho y... Huynh đừng cười ta! A Sư không phải người tộc ta, hai mươi năm trước lúc còn là một đứa trẻ, y đã bị đẩy từ Trung Thổ đến chỗ ta, không biết là vì sao mà y đặc biệt thích diêm hồng quả, có một lần ta còn tận mắt thấy y đứng dưới gốc diêm hồng quả nói chuyện với quả cây, nhưng khi ta hỏi, y lại chẳng chịu thừa nhận.”

“...”

“Vốn chúng ta đang sống khoái khoái lạc lạc, nhưng rồi một ngày nọ, hết thảy đã thay đổi, thật sự đáng sợ lắm!... Cố tế đàn mà chúng ta thờ cúng nhiều đời, không biết tương an vô sự bao nhiêu năm rồi một sớm

bồng sụp đổ! Bụi mù phủ kín đất trời, phải hơn mười ngày mới hết, từ đó quái sự liên miên, tai nạn không ngừng.”

“...” Tử Mạch tuy rằng vẫn không nói gì, nhưng bước chân bất tri bất giác chậm lại.

“Khí hậu vô thường, cỏ cây héo rũ, trên đại địa nơi nơi lệ khí mãnh liệt, hàng đêm có tiếng khóc thê lương quanh quẩn, rất nhiều người đang yên lành bỗng chết mà không tra ra tật bệnh. Bốn bộ khác đều om sòm, trách Hồ bộ không tốt, may mà Đại vu sư đã đứng ra... Ta nhớ ông đã kéo tay ta nói ‘Bách Hợp, hiện nay khí tượng phong vân khó lường, đại khái do có lực lượng siêu phàm thao túng. Một trường đại kiếp đã không xa.’”

“... Đại vu sư đó, thật hiếm thấy.” Tử Mạch khe khẽ gật đầu, không nhận được phải tán thưởng, lại hỏi, “Cô đến Trung Thổ cũng là nhận chỉ thị của ông ta nhỉ?”

“Đúng là Đại vu sư muốn ta đến Huyền Vân thành! Ông nói ở nơi này, ta sẽ gặp được... gặp được... Tóm lại là người rất quan trọng. Ông dùng họa linh phù phù thủy tạm thời mở tiên tri nhãn của ta, bảo ta nhìn, ta trông thấy một đóa hoa màu vàng đang nở dưới nước, Đại vu sư cho ta biết đó là nhược thủy kim liên, hành trình đi Trung Thổ của ta có liên quan với nó.”

“Ông ta nói mất cô là tiên tri nhãn?” Tử Mạch đột nhiên hỏi.

“Hình như là vậy? Có vấn đề sao?”

“Cô qua đây một chút, ta muốn nhìn kỹ xem.” Tử Mạch phát hiện Bách Hợp thật sự rất thích đỏ mặt, điểm này rất bất đồng với quỷ tinh linh Thiệp Nguyệt Liên, đứng sát bên, y cảm thấy tim Bách Hợp đập như trống, vờ như không biết, chỉ nghiêm túc nhìn mắt Bách Hợp, quả nhiên, dưới ánh sáng màu xanh nhạt có một chút màu tím chợt lóe qua. “Lại thật sự là... Cô biết tiên tri nhãn là gì chứ?”

“Là cái gì?”

“Là đôi mắt có thể nhìn thấy vận mệnh thiên địa.” Tử Mạch trịnh trọng trả lời, “Còn một phương pháp họa phù nữa, cô nhắm mắt lại, chúng ta thử xem.”

Bách Hợp ngoan ngoãn nhắm mắt, cảm thấy đầu ngón tay Tử Mạch nhẹ nhàng lia qua trên trán.

“Có thấy gì không?”

“... Không...”

“Quên đi, đừng nhìn nữa, ta cũng không chắc...” Đây vẫn là lần đầu tiên Tử Mạch tận mắt nhìn thấy tiên tri nhãn trong truyền thuyết, nghe nói chỉ cần nhìn là có thể đạt được hiệu quả Bích khung ngự không của Thần giới Tinh Chiêm.

“A! Thấy rồi! Thấy rồi!”

“Thấy cái gì?!”

“Lại là loại hoa ấy, nhược thủy kim liên... Đông Tây Nam Bắc có thứ tỏa sáng, nhưng mà không thấy rõ lắm, vừa giống chữ lại vừa như không phải... Ồi, nhạt mắt rồi, chẳng nhìn thấy nữa...” Bách Hợp mở mắt, nhìn Tử Mạch đầy chờ mong, như đang đợi y giải thích.

“Chẳng lẽ thứ cô nhìn thấy chính là phong ấn tứ phương?” Tử Mạch suy tư.

“Phong ấn tứ phương là cái gì?”

“Một lời khó nói hết.” Đau đầu quá! Bí mật Thần giới và Ma giới chưa từng cho người trong phạm giới biết, nhất thời phải nói với vị công chúa Nam Cương này từ đâu đây?

“A! Còn nhớ trước kia Đại vu sư từng nói với ta, ở ngoài tam giới, có một khu vực mà ông không tính ra được, vô luận ông thử tiến vào cảm nhận từ phương hướng nào, đều bị ngăn trở, chẳng lẽ phong ấn tứ phương đó có liên quan đến việc này?” Bách Hợp quả là một nữ hài thông minh “Ta nói có đúng không? Huỳnh nói một chút đi...”

“Trời ơi! Đó không phải là công chúa sao?!” Nơi không xa có người kích động hô lên, tiếp đó một đám người chạy về phía họ, chính là tộc nhân của Bách Hợp, Đan Chân đầu nhân và mọi người.

“Công chúa! Công chúa! Người đã về rồi!”

“Về sau có cơ hội lại nói tiếp vậy, cô đã tìm được tộc nhân, ta cũng có việc, sau này sẽ còn gặp lại.” Tử Mạch nhàn nhạt nói một câu, nháy mắt đã đi xa.

“Này... ta tên Bách Hợp... Cho ta biết tên huynh đi...” Thân trong vòng vây hỏi han ân cần của tộc nhân, Bách Hợp hướng theo bóng Tử Mạch mà hô lên.

“Tử Mạch.” Không quay đầu, bước chân cũng không ngừng một thoáng.

Buồn bã như mất mát, Bách Hợp mắt đã ươn ướt, cứ thì thào: “Tử Mạch... Tử Mạch...”, chúng ta, đại khái chẳng có lúc gặp lại nữa đâu, huynh vẫn không biết sao? Trục giác của ta vốn đặc biệt chuẩn xác...

“Công chúa hư quá! Hại mọi người lo lắng như vậy.” A Y thút thít nói, “Quả nhiên là vì tiểu tử xấu xa đẹp đẽ kia!”

“Ồ” một tiếng, mọi người đều yên tâm, tiếng cười sang sảng truyền đi rất xa, rất xa.

21. Quyển 2 - Chương 5

Hồng là nhiệt tình, chanh là sống động, hoàng là mị lực, lục là thanh xuân, thanh là ái muội, lam là tĩnh lặng, tử là nhã trí, cầu vồng bảy màu cơ hồ kéo dài qua cả chân trời đằng Đông, lưu quang dật đãi, khí thế không tầm thường. Nam nói Chu Tước thần đàn, Bắc đờ Huyền Vũ linh cung, bạch điều kết đàn vờn bay trên dưới như thoi, tao nhã tột cùng, đẹp không sao tả xiết.

“Hong kiều đẹp quá!”

“Ha ha, ngươi còn chưa biết nhỉ? Đây chính là một trong Thần giới tứ cảnh trứ danh.”

“Ồ? Thần giới tứ cảnh? Nói thử xem nào!”

“Thần giới tứ cảnh này, một là Giá Không hồng kiều hiện tại ngươi đang nhìn, hai là Yên Hà đào lâm, ba là Đoạn Nhật vân nhai, bốn là... Cửu Tinh trường giai...”

“Giá Không hồng kiều, Yên Hà đào lâm, Đoạn Nhật vân nhai, Cửu Tinh trường giai, ba cái trước ta hoặc là đã thấy, hoặc đại khái cũng có thể tưởng tượng ra là như thế nào, chỉ mỗi Cửu Tinh trường giai này, ngài có thể giải thích không, chẳng lẽ là một cái cầu thang rất dài à? Thế thì có gì đẹp mà cũng được liệt vào một trong Thần giới tứ cảnh.”

“... Ngươi đến Thần giới đã nhiều ngày, từng du lãm không ít nơi rồi nhỉ? Ngươi nói đâu là nơi cao nhất Thần giới?”

“Cao nhất? Còn phải hỏi, đương nhiên là Lăng Vân đài rồi! Đứng trên đó không phải có thể thấy toàn cảnh Thần giới sao?”

“Với Thần tộc bình thường mà nói, Lăng Vân đài quả thật là cao nhất, bởi vì điểm chí cao chân chính của Thần giới họ không cách nào tới được.”

“Tại sao? Chẳng lẽ điểm chí cao chân chính kia ngài nói là Cửu Tinh trường giai? Cửu Tinh trường giai rốt cuộc ở đâu?”

“Ngươi nhìn về phương hướng kia... Đúng, thấy rồi chứ? Có phải nơi đó có một bạch tuyến cực mảnh nối liền trời đất?”

“Không có đâu...”

“Nhìn lại cẩn thận một chút, xa quá, chỉ có chút bóng dáng vô cùng mờ lung... Giờ đã thấy chưa?”

“Ừm... Cái đó à? Lúc này ta có thấy rồi! Ta còn tưởng là một chùm ánh sáng chứ.”

“Nếu đến gần, người sẽ thấy rõ đó kỳ thật là một cầu thang rất dài, nối thẳng chín tầng trời cao, ở nơi cao nhất có đặt một viên bảo thạch màu xanh biển, tên của nó là hải thiên chi lệ.”

“Hải thiên chi lệ? Tên thật dễ nghe.”

“Trong bảo thạch có một giọt lệ đang lưu động, truyền thuyết nói rằng đó là giọt nước mắt cuối cùng còn sót lại sau khi Diễm Hoàng phong ấn Nguyệt Cơ từ vạn năm trước. Nếu người cầu nguyện với nó, nó sẽ giúp người thực hiện, có điều nhất định phải nghĩ kỹ, bởi vì mỗi người chỉ có một cơ hội.”

“Thoạt nghe thật thần kỳ!”

“Cho nên ta nghĩ, có lẽ cái gọi là một trong Thần giới tứ cảnh thật sự chính là viên bảo thạch đó, đạt thành nguyện vọng mới là cảnh sắc đẹp nhất trong lòng mỗi người.”

“Vậy chẳng phải là có rất nhiều người muốn đến đó, xem phân cảnh sắc đẹp nhất thuộc về mình kia?”

“Đúng là như vậy, có điều tiếc rằng viên bảo thạch đó rất kiêu ngạo, trừ phi là người nó cho phép, nếu không mới đi được một nửa Cửu Tinh trường giai là sẽ bị sấm sét vây trở, nửa bước cũng khó dời.”

“Phải là người thế nào mới có thể được nó chấp nhận?”

“Việc này... Ta cũng không rõ lắm. Giọt lệ trong bảo thạch đã là của Diễm Hoàng lưu lại, ta nghĩ nhất định sẽ có linh tính kinh người!”

“Vậy ngài? Có từng đến đó cầu nguyện chưa?” Thiếu niên mà bản thân đã có thể nói là cảnh sắc đẹp nhất trong thiên địa hỏi như vậy.

“Ta đương nhiên đã từng cầu.” Thiên Đế mỉm cười, bàn tay yêu thương, vỗ nhẹ khuôn mặt thiếu niên, “Nó đã giúp ta thực hiện rồi.”

“Là thật sao? Tốt quá! Ta cũng muốn đi!” Thiếu niên cao hứng nói, sau đó y nghiêng đầu nghiêm trang hỏi Thiên Đế, “Ngài nói ta có thể đến nơi đó không?”

“Người muốn cầu nguyện vọng thế nào?” Kỳ thật về điểm này, Thiên Đế cũng không thể khẳng định, vậy là trả lời vấn đề của y một cách khéo léo.

“Đương nhiên... Ta không cho ngài biết!” Thiếu niên cười to, Thiên Đế chưa từng thấy y vui vẻ như vậy, trước kia không có, về sau cũng không. Khuôn mặt y thần thái rạng rỡ, biểu tình vừa khẩn trương lại vừa chờ mong, y giống như không chờ được nữa, không nói hai lời bay thẳng về phía Cửu Tinh trường giai, một luồng sáng hình cung giây lát lướt qua, biến mất ở chân trời...

...

Gió sớm ôn nhu hôn khuôn mặt Thiên Đế, y ngóng nhìn phương xa rất lâu, ở đó, có một bạch tuyến như chùm tia sáng vuông góc nối liền trời đất, như ẩn như hiện, trên đỉnh của nó, là một viên bảo thạch màu xanh nước biển bên trong có giọt lệ lưu chuyển, như một người canh gác trung thực, lẳng lặng chờ đợi qua vô số năm tháng. Ngàn vạn năm qua, y vẫn chưa từng nghĩ phải cầu nguyện điều gì với nó, cho đến ngày ấy...

“Nếu người thật sự có thể biến mộng tưởng thành thật, xin cho ta gặp người có thể tiến vào lòng ta.”

Vừa dứt lời, viên bảo thạch màu xanh biển như hiểu được lời y nói, bỗng nhiên sáng rực, nhưng rất nhanh chóng lại khôi phục trầm tịch, bốn phía im lặng như chưa từng xảy ra gì cả. Buồn cười biết mấy, Thiên Đế cúi tầm mắt, vung tay áo, như mất mát mà từng bước đi xuống Cửu Tinh trường giai.

Thứ Thần giới chí tôn sợ hãi, kỳ thật chính là loại cô độc cực hạn đó, vĩnh viễn đứng trên điểm tối cao nhìn xuống, gió lạnh thổi tới cũng chẳng biết tránh vào đâu, thậm chí chẳng có lấy một bờ vai để có thể lưu luyến sưởi ấm! Không biết Vĩnh Dạ có như vậy không? Rất tự nhiên, Thiên Đế Thần Hi nghĩ tới Thánh Quân Ma giới, nếu y cầu nguyện, lại sẽ cầu điều gì đây?

Cửu Tinh trường giai dài đằng đằng, Thiên Đế chẳng biết mình đã đi bao nhiêu bước, bao nhiêu lâu rồi. Y không bay về Yên Hà cung, mà bay về phía phàm giới, chẳng hề có mục đích, có lẽ chỉ muốn thả lỏng một chút. Sau đó, giống như bình minh đã hiện ra giữa không trung u ám trong sinh mệnh y! Y nhìn thấy, chỉ nháy mắt đã minh bạch, nguyện vọng của y đã được thực hiện!

Đó là cảnh sắc mỹ lệ nhất chân chính, thiếu niên nhả lệ vô song giữa biển hoa cúc, tay áo tung bay, một khúc tiêu nứt nở thối lòng y bay lên mây. Thiên Đế chậm rãi đến gần, trong mắt lưu động vẻ bi thương thấp thoáng, y hỏi: “Là Áo cảnh chi chủ, Già Lâu La vương Khuynh Thành điện hạ của Ma giới sao?”

A, tại sao, vận mệnh phải tàn khốc trên đầu chúng ta như vậy?! Tại sao không để người gặp người trước, là ta?

“Là huynh, trở về rồi ư?...” Khuynh Thành nhìn y, bích tiêu rời môi, nói một câu thật khó hiểu, như kinh hỉ, lại như không tin, dáng vẻ động lòng người tột cùng. Nhưng sau khi nhìn rõ người tới, ánh mắt y nhanh chóng ảm đạm, khiến tim Thiên Đế đau nhói, “Hóa ra là ta nhận sai.”

Khuynh Thành...

Lúc đó y đã nhận mình thành ai, Thiên Đế đến nay vẫn không biết. Y nôn nóng muốn lên Cửu Tinh trường giai để cầu nguyện điều gì, cũng chẳng biết. Trong ký ức chỉ có hình ảnh y nhanh chóng bay lên Cửu Tinh trường giai, so với mình còn ung dung hơn, nhưng rất nhanh, thân ảnh mong manh của y lại xuất hiện trong tầm mắt Thiên Đế, đang rơi thẳng xuống như hoa rụng điều linh.

“Khuynh Thành...” Thiên Đế nhanh chóng tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, vội bay đến đỡ lấy thân thể y. Chỉ trong chốc lát, thân thể y đã trở nên lạnh băng, run rẩy không ngừng, ánh mắt tán loạn, bởi vì không có nước mắt, cho nên đau thương sắc bén như đao nhọn.

“Ta bị cự tuyệt rồi.” Y nói khe khẽ, đầy tuyệt vọng.

Y vô thanh vô lệ mà khóc thút thít, dường như đã khó chịu đến cực điểm.

Viên bảo thạch kia cự tuyệt người đến phải là quang cảnh thế nào, Thiên Đế thật sự không tưởng tượng ra được, y chỉ có thể siết chặt tay hơn, bất đắc dĩ nhìn người trong lòng từ từ nhắm mắt...

...

“Bệ hạ, chính là đang nhìn Cửu Tinh trường giai?”

Thiên Đế không quay đầu, từ lúc người phía sau còn ở đằng xa chậm rãi đến gần, y đã biết người đến là ai.

Mà người này, ngay từ đầu, y đã luôn lảng tránh theo bản năng.

Đúng vậy, là y tự mình đi đón nàng tới Thần giới, y áp đặt thân phận cho nàng, nàng vui vẻ chấp nhận, người luôn trốn tránh vai diễn, ngược lại là y.

Đối xử với nàng quả thật không công bằng, nhưng nghĩ đến phong tư tuyệt thế của Khuynh Thành, y chỉ có thể thở dài dưới đáy lòng. Công bằng? Đi đâu mà tìm thứ không thực tế kiểu này?

Trong không khí lừng lờ một loại hương vị độc đáo, giống như hơi nước trong làn lạnh.

“Biết đâu cầu nguyện của bệ hạ trên Cửu Tinh trường giai kỳ thật là ứng trên người ta?” Cánh tay mềm mại không xương như nước chảy vòng qua hông Thiên Đế ra trước, người phía sau dán mặt lên tấm lưng rộng lớn ấm áp của y, “Ta vẫn luôn muốn lên đó để cầu điều này.”

Thiên Đế quay phắt lại, túm lấy tay Thiên phi Minh Hà, nhắc lên, không giận mà uy, lạnh lùng hỏi, “Làm sao nàng biết nguyện vọng của ta là gì?”

“Đương nhiên là khi đó biết bệ hạ đã cầu nguyện, mới nhờ Tinh Chiêm Triều Nhan tính giúp... Cô ấy vốn không muốn cho ta biết, nhưng không chối được khi ta cứ cầu mãi.” Minh Hà rút tay về, cúi đầu cười khẽ, dung nhan diễm lệ cũng phủ lên vẻ thâm đạm, “Khi đó thật khờ, sau khi nghe được lại còn hết sức cao hứng, kỳ thật chỉ cần hơi động não là sẽ nghĩ ra, ta vốn vẫn bồi bên cạnh bệ hạ, nếu trong lòng bệ hạ có ta, cần gì phải cầu nguyện nữa?”

Chẳng biết là vì sao, Thần tộc bình thường cho dù không thể lên tới đỉnh, chí ít cũng lên được chừng một nửa Cửu Tinh trường giai mới bị sấm sét vây trở, chỉ riêng Minh Hà, Thiên phi cao quý, vừa đi đến gần dưới chân Cửu Tinh trường giai đã có sấm sét cản bước chân.

“Kỳ thật có lẽ, ta muốn tới đó hơn bất kỳ ai, nhưng cự tuyệt ta nhận được lại triệt để hơn bất kỳ người nào.” Minh Hà yếu ớt nói, ngay cả ánh sáng của thái dương mới mọc cũng chiếu bóng mờ trên mặt nàng.

Đúng vậy, còn nhớ ngày ấy sau khi nàng mới thấy y và Khuynh Thành đứng cùng nhau, quỳ trước Cửu Tinh trường giai uống máu cầu xin, nữ tử rơi lệ đầy mặt, thân ảnh bị thương gần chết, ai khuyên cũng không có ý nghĩa.

Ngàn năm qua không phải không biết tâm ý của nàng, cũng chẳng phải người vô tình, nhưng vẫn không thể yêu được nàng. Thiên Đế để tay lên ngực tự hỏi, cưới nàng ngay từ đầu đã là một kế hoạch căn bản không công bằng với nàng, y không yêu nàng, không phải bởi vì lai lịch của nàng, y không thể trả lời vấn đề này. Y bình đạm nhìn nàng bị thương, đột nhiên cảm thấy mình bạch, dù nàng đã làm chuyện gì mình cũng không hề chán ghét nàng như trong tưởng tượng, mà là rất tội nghiệp nàng.

Tội nghiệp nàng như mình lúc đó, vì quá yêu mà hạ thấp bản thân, y thở dài, bỏ xuống tôn nghiêm của Thần giới vương giả để rồi cuối cùng chỉ đổi lấy một câu của Khuynh Thành “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khúc Vu sơn bất thị vân.”

Ha, ha ha...

“Ngài đang tội nghiệp ta?” Minh Hà cắn môi lui lại hai bước, đúng là một người tâm tư mẫn cảm, ánh mắt nàng kỳ thật rất động lòng người, “Ta muốn ngài yêu ta! Không cần ngài tội nghiệp ta!” Nói rồi quay đầu bay đi như chạy trốn, phía sau có thứ gì đó lóng lánh lướt qua.

Thiên Đế xòe bàn tay đón lấy giọt nước mắt của nàng, nở nụ cười, ngàn năm qua, y ngược lại thích nhất Minh Hà hôm nay.

Không hổ là lấy từ chấp niệm của Nguyệt Cơ, Thiên Đế nghĩ như vậy, chậm rãi nắm tay lại.

22. Quyển 2 - Chương 6

Đang vào mùa thu, mùa thu của phàm giới, là mùa thu hoạch. Phàm nhân cũng thật thú vị, không biết duyên cớ có phải là vì muốn thêm hoa trên gấm cho thu hoạch thêm phần vui sướng, nên người ta đều nói ánh trăng mùa thu cũng là đẹp nhất.

Vẫn nói “Tự cổ phùng thu bi tịch liêu, ngã ngôn thu nhật thắng xuân triêu. Tình không nhất hạc bài vân thượng, tiện dẫn thi tình đáo bích tiêu”, lại nói “Trung đình địa bạch thụ thê nha, lãnh lộ vô thanh thấp quế hoa. Kim dạ minh nguyệt nhân tận vọng, bất tri thu tư lạc thụy gia”.

Phàm nhân giới đa sầu đa cảm, bởi vậy cũng chẳng cần phải bàn cãi.

Chẳng qua ở Ma giới, nhất là tại Ma tộc trời sinh mà nhìn, tình kết xuân hoa thu nguyệt của phàm nhân rất khó lý giải. Đây một phần là vì khái niệm về mùa của Ma giới vốn mơ hồ, thêm nữa nguyên nhân chủ yếu hơn là đa phần Ma tộc đều say mê truy đuổi lực lượng, rất ít khi phí tâm tư vào sự lãng mạn của phong hoa tuyết nguyệt.

Bất quá cũng có vài trường hợp ngoại lệ, tỷ như chủ nhân nơi này.

Nơi này nhìn chung hoàn toàn xứng đáng là nơi làm người ta vui vẻ nhất ở Ma giới, biển hoa nối liền mênh mông bát ngát, ngoại trừ nhược thủy kim liên và bỉ ngạn hoa, phàm là nằm trong tam giới, hoa các mùa và khu vực đều tụ tập ở nơi này, muôn hồng nghìn tía, tranh nhau khoe sắc.

Phải giữ gìn hoa viên xanh tươi như thế, lượng công việc có thể đoán được, nhưng không cần lo nghĩ, bởi vì nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện giữa những bóng hoa kia có một trăm tám mươi thân ảnh tinh xảo rải

rác trong đó. Những hoa nô đáng yêu này không biết nghỉ ngơi, ngày đêm dùng đôi tay linh hoạt che chở hoa, trên khuôn mặt đẹp đẽ vĩnh viễn không có biểu cảm, không có mồ hôi, cũng vĩnh viễn không kêu một tiếng mệt.

Bởi vì họ không phải người, mà là con rối.

Chuẩn xác mà nói, là những con rối mà thân thể được thổi vào hồn phách nhân loại không hoàn toàn, chỉ có ý thức phục tùng mệnh lệnh hành động, không có tư duy phức tạp khác.

Không hề nghi ngờ đó là những nô lệ lý tưởng nhất.

“Hoa viên của người, thật là càng ngày càng hài lòng người.” Nam tử đang nói, nửa trên khuôn mặt được che một tấm khăn gấm hoa văn tinh tế, cằm, môi và sống mũi rất thẳng đều tinh xảo khó mà hình dung, luôn khiến người ta không nhận được phải tưởng tượng ánh mắt y mê người thế nào, không sai, đây chính là Chỉ Sát Ma Nhan thần bí nhất trong Địa ngục thất quân chủ. Lúc này y đang tạo nhã dựa trước cửa sổ của một gian phòng sâu trong Ngẫu cung, nở nụ cười nhàn nhạt mà nói với người phía sau, “Cũng chỉ có người dùng đám rối đông đúc bận bịu đó mặc giả mặc oán, mới có thể như thế.”

Phía sau y, trên chiếc sập thấp trước tấm bình phong bách tước sống động như thật, một con rối thân vận tơ lụa màu xanh nhạt đang biếng nhác trở mình, sợi tóc dài gọn sóng màu nâu lấp lánh như một đóa hoa tươi nở rộ, chỗ hoa tâm chính là khuôn mặt mỹ nhân kiều mỹ, cánh tay như ngó sen trắng mịn trên người gác lên vai chủ nhân trên sập bằng một góc độ khá ái muội, ngón tay thon dài như lơ đãng kỳ thực lại cực đủ khiêu khích hiềm nghi, xuyên qua mái tóc màu lam sẫm như biển cả huyền bí của chủ nhân. Con rối này cảm giác không giống lắm với những con rối đang bận rộn trong hoa viên bên ngoài, dung mạo đẹp hơn hẳn là thứ yếu, mấu chốt nhất chính là ngũ quan của nàng rất sinh động, có thể làm ra đủ loại biểu tình khéo léo.

Chỉ Sát Ma Nhan vừa rồi nói chuyện, hiện tại lẳng lặng nghiêng đầu về phía chiếc sập, dường như đang thích thú lắng nghe động tĩnh phía sau, chốc lát sau, y lại nói như trên ghẹo: “Cuộc sống của người thế này, rõ là không biết trên đời có bao nhiêu quốc vương phải hâm mộ.”

Khôi Lỗi Sư Tô Ma lại nhất quán lạnh lùng khoát tay, khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn không có biểu tình gì, thế là con rối ngây thơ quỵn rũ vô cùng trên sập kia đứng dậy, Chỉ Sát Ma Nhan không hề khoa trương, bất kỳ quốc vương phạm giới nào, đối mặt với báu vật như vậy chỉ sợ đều phải há hốc miệng. Sau khi đứng lên, nàng không đi ngay mà chỉnh lại quần áo cho chủ nhân như chăm sóc, xong xuôi còn không quên hôn lên đôi môi lạnh băng kia một cái, sau đó ngoái đầu, thâm tình lưu chuyển, khiến người ta không thể không cho là trong mắt nàng có tình, quả thật không thể liên hệ với đám rối gỗ khác... Đúng thật không phải hưởng thụ bình thường.

“Ôi, người đâu thật lạnh khốc vô tình! Người đứng thật vẫn kiệm lời như vàng.” Chỉ Sát Ma Nhan này giờ vẫn chỉ nói chuyện một mình báo oán, nhưng trong giọng nói lại đầy ý cười, “Đúng rồi, con rối mà người yêu thích nhất kia đâu? Nó có khỏe không?”

“Tại sao các người luôn nhắc hoài không quên cái thứ đáng ghét đó? Các người đã thấy nó bao giờ đâu!” Tô Ma rốt cuộc tức giận mở miệng, y rất ít khi nói chuyện, nếu nói cũng chỉ có một loại ngữ khí trời băng đất tuyết, bình thường nếu muốn phân tích tâm tình y thế nào cũng chỉ có thể phán đoán từ độ ấm của ngữ khí, nếu tâm tình tốt thì không quá lạnh, nếu không vừa lòng thì ngữ khí sẽ cực kỳ lạnh. Chiều theo tiêu chuẩn này, hiện tại đương nhiên là bất mãn.

“Ha ha, quả nhiên phải nhắc tới nó, người mới chịu nói chuyện... Chúng ta cũng chỉ tò mò rốt cuộc là người thế nào, mới có thể đả động băng sơn?”

Nghe vậy, khoe miệng Tô Ma thoáng co rút đôi chút không dễ phát hiện, con người xanh biếc thoáng ảm đạm, chẳng trả lời nữa.

“Hương vị khiến người vui vẻ thoải mái biết bao! Xem như đã hiểu Ma Thuật Sư Bối Lỗi tại sao cứ thích đến chỗ người.” Ma Nhan hít sâu một hơi, say sưa cảm thán, “Nhớ khi còn nhỏ, ta luôn mơ một ngày kia mình có thể có một hoa viên mỹ lệ, đương nhiên không cần lớn như của người, chỉ cần có một phần trăm quy mô này là đủ, ta sẽ tự tay chăm sóc hoa của ta.” Y rầu rĩ nói, “Nhưng bây giờ thì không được rồi, hoa có đẹp

hơn nữa, mắt ta cũng chẳng thể nhìn thấy. Hết thấy chung quanh giờ chỉ còn cảm giác mà thôi, riêng có hương hoa, với ta mà nói vẫn rõ ràng như xưa.”

Tô Ma bộ dáng lạnh băng y nguyên, cũng nhìn hoa viên, lẳng lặng nghe y kể.

“Người có biết tại sao phong hào của ta phải là ‘Chỉ Sát’ không? Đó là bởi vì năng lực của ta vốn không thích hợp dùng để giết chóc, thời xa xưa có thiên tài thuật sĩ dùng phương pháp mê hoặc tâm trí địch nhân để tẩu thoát, ngưng hấn giết chóc, khi mới tập mục đích của ta cũng chẳng qua là muốn bảo vệ bản thân.” Nụ cười của Ma Nhan, thật ưu thương thê mỹ, “Nhưng chuyện trên đời luôn quá sức phức tạp, cho dù là tiên tri nhân trong truyền thuyết... cũng rất khó nhìn thấu!”

Mọi người đều biết, Chỉ Sát Ma Nhan trong Địa ngục thất quân chủ lấy thần bí nổi danh, Tô Ma lại biết Ma Nhan kỳ thật là người rất hiền lành, nhưng bày tỏ tâm sự như hôm nay, là một Ma tộc thượng vị, thật sự rất hiếm thấy.

“Phi Chân viên, hoa viên của người tên thật đặc biệt. Ta nhớ Trung Thổ vẫn lưu truyền cách nói đảo quốc Phi Chân hải ngoại là hoa đô, mặc dù đảo quốc đó hơn ngàn năm trước đã bị Thánh Quân bệ hạ... Nhưng truyền thuyết dân gian vẫn trường thịnh không suy, người lấy tên này là vì điều này sao?” Ma Nhan nói, chậm rãi ngẩng đầu nghiêng sang phương hướng Tô Ma đang ngồi, thân thể hơi nghiêng về phía sau, mái tóc màu nâu mềm mại lóng lánh buông xuống, y thật sự mỹ lệ kinh người.

“Phải, cũng không phải.” Tô Ma chậm rãi tới gần, bàn tay khớp xương ôn hòa vén tóc Ma Nhan lên, nhẹ nhàng đặt trên bờ vai gầy gò của y, “Thánh Quân bệ hạ đã thức tỉnh.” Chỉ một câu nhẹ nhàng băng quơ, nguyên nhân Ma Nhan có biểu hiện yếu đuối khác thường, chỉ trong một lời.

Quả nhiên, thân thể Ma Nhan thoáng chấn động, nháy mắt biến sắc, nét cười thâm đậm hiện lên khóe môi, “Đúng vậy! Thánh Quân bệ hạ đã tỉnh lại, nhưng ta phát hiện mình cư nhiên chỉ cảm thấy vô thức, không thấy hối hận.”

“... Người khờ thật.” Tô Ma thở dài, ngón tay vân vê trên vai y, “Nhưng người vẫn đồng ý bỏ bắc đẩu trận.”

“Ha ha ha, điều đó không giống!” Ma Nhan cười to, nói, “Đó là hứa hẹn của ta với Thánh Quân bệ hạ, huống chi, người hẳn có thể hiểu được tâm tình của ta... Thánh Quân bệ hạ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì Khuynh Thành điện hạ, y nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì Thánh Quân bệ hạ, ta, nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì y. Yêu cầu của y, người nói ta có thể cự tuyệt sao?”

Đúng vậy, ta biết. Nhìn thấy Chỉ Sát Ma Nhan như vậy, Khôi Lỗi Sư Tô Ma có phần đau xót, ánh mắt càng thêm ảm đạm, chúng ta đều có tâm tình như vậy, nhưng người còn có thể làm việc vì y, mà ta, ngay từ đầu đã không có cơ hội.

Ngay từ đầu đã...

“... Báo!” Bên ngoài có tiếng thị giả truyền lời, đánh thức hai người đang tự ôm tâm sự, “Khởi bẩm hai vị đại nhân, Thánh Quân bệ hạ tuyên chiêu hai vị đại nhân tới Trùng Hoa cung.”

“Chỉ hai người chúng ta sao?” Tô Ma trước nay nếu có thể không nói thì sẽ tuyệt không mở miệng, cho nên người đưa ra câu hỏi đương nhiên là Ma Nhan đã bình tĩnh như thường.

“Không phải, Thánh Quân bệ hạ ngoại trừ tuyên chiêu Địa ngục thất quân chủ, còn có cả Phi Thiên bệ hạ, tứ ám ngự tiền, cùng với tân nhiệm Linh Vu trưởng lão tất cả Ma tộc thượng vị.”

“Ồ? Tân nhiệm Linh Vu trưởng lão?” Chỉ Sát Ma Nhan hơi trầm ngâm, “Không biết có chuyện gì?... Mọi người đều đã tới rồi sao?”

Tạm thời không bàn Linh Vu trưởng lão, tứ ám ngự tiền đã không chính tề... Chẳng biết Thánh Quân bệ hạ liệu có giận không nữa.

“Việc này... Tứ ám ngự tiền hiện nay đều không có ở Ma giới, Linh Vu trưởng lão không biết vì sao cũng không có trong Ma Linh cung, bọn thuộc hạ nhất thời chưa tìm được tung tích của đại nhân.” Thị giả truyền lời nọ do dự trả lời.

Chỉ Sát Ma Nhan lâm vào trầm mặc, mặc dù không nhìn thấy mắt y, nhưng cũng có thể cảm giác được sự lo lắng của y.

“Đi thôi.” Vẫn là Tô Ma nhắc nhở.

Đám rối đang bận rộn trong Phi Chân viên bỗng nhiên đều không hện mà cùng dừng công tác trong tay, nhất loạt ngẩng đầu nhìn lên không trung màu xám, chủ nhân từng nói ngài thích được chú ý, vậy nên lúc ngài trở về hoặc là rời đi, chúng đều phải nhìn.

Mãi đến lúc hai luồng sáng biến mất nơi chân trời, chúng bấy giờ mới một lần nữa cúi đầu làm việc, gương mặt bình thần không hề thay đổi. Có lẽ, trên đời này thật sự chỉ có những con rối, mới có thể có được thần thái an bình vô tranh với đời này.

Thánh Quân – Vĩnh Dạ – Ngữ

Sinh ra trong bóng tối, ta có được lực lượng lạnh băng vô tình khiến người sợ sệt, Diễm Hoàng dùng bỉ ngạn hoa và vong xuyên thủy sáng tạo ra ta đã đặt tên cho ta là Vĩnh Dạ, hắc dạ vĩnh viễn, mang theo tính áp đảo và vị thống trị cường đại. Kỳ thật có ai biết được, ta rất sợ bóng tối! Thân trong bóng tối luôn khiến ta nhớ lại quá khứ cô tịch rét mướt.

Ngàn vạn năm qua, ta đều một thân một mình nếm nỗi bi ai và bất đắc dĩ của vương giả. Huynh đệ ruột từng nghĩ là người duy nhất có thể đi vào nội tâm mình, cuối cùng vẫn bước trên con đường ngược lại. Y thuộc về quang minh, chúng ta đã định trước là hoàn toàn bất đồng.

Đến nay, ta vẫn không làm sao hiểu được tình cảm của ta với đệ đệ này là như thế nào, ta thật sự muốn chung sống hòa bình với y, muốn quan tâm bảo vệ y như một huynh trưởng phạm thế đối đãi huynh đệ của mình, hơn nữa ta biết y cũng đã cố gắng, nhưng chúng ta vẫn thất bại.

Làm bất cứ chuyện gì, cho dù chỉ là nói một câu hoặc thậm chí là lộ ra một biểu tình, chúng ta đều không cùng nhịp, lại đều ích kỷ muốn đảo ngược đối phương, cố chấp cho rằng mình mới là chính xác. Hoặc là một mặt lựa ý hòa theo, kết quả là bất luận thế nào cũng khiến sự tình càng ngày càng tệ. Mục đích của chúng ta giống nhau, muốn chung sống yên bình đơn giản như vậy, nhưng sự thật lại tàn khốc chứng minh cho chúng ta thấy: hắc dạ nếu không thể che lấp quang minh thì chỉ có bị quang minh che mất, căn bản không thể nào cùng tồn tại trên một bầu trời.

Về sau, ta rời đi, ta không muốn lại vô tình xúc phạm đến y nữa. Thần Hi tự giấu mình đi, không biết tung tích của y khiến lòng ta không thời khắc nào là không trống rỗng khó chịu. Ta bắt đầu ra sức kiến lập Ma giới vương triều của ta, muốn tìm việc để làm hòng gây tê chính mình, cũng là muốn nói cho Thần Hi biết, trách nhiệm trên vai chúng ta, chỉ có tụ tập đủ lực lượng cường đại mới có thể đảm bảo sự an bình của nhân gian. Chúng ta, không thể để Diễm Hoàng thất vọng, ta phải ép đệ đệ xuất hiện để cùng ta tiến lên!

Thần Hi đã làm được, Thần giới của y cùng Ma giới của ta, minh và ám, chế hành lực lượng, nhân gian từ đây có được cuộc sống hạnh phúc. Ta cũng cảm thấy vui mừng, có điều đừng cho rằng ta là một người vĩ đại, vĩ đại không phải ta, là Diễm Hoàng! Cho mọi người sống cuộc sống hạnh phúc là lý tưởng để ông hao hết sinh mệnh, nguyên nhân ta vui mừng chỉ là Thần Hi đã thoát khỏi chán nản, chúng ta đều không phải là tiểu hài tử, chúng ta cần gánh vác trách nhiệm của mình, vương giả không có quyền trốn tránh!

Nếu ta và Thần Hi đã định trước là phải trở thành hai cực của thế giới, nhìn nhau từ xa, vậy thì cứ để chúng ta làm hai cực chí cao vô thượng đi vậy!

Ta từng đến Thần giới, chỉ một lần thôi, đương nhiên là không để bất cứ ai phát hiện, việc này với ta mà nói thì không hề khó khăn. Đó là khi Thần giới kiến lập còn chưa bao lâu, ghế tứ thiên quân đã có ba chiếc có người ngồi, mỗi người đều cho là Thần giới sẽ nhanh chóng nghênh đón vị thiên quân thứ tư, Nam thiên Chu Tước, ai mà ngờ được thần cung Chu Tước sau đó lại để không mấy ngàn năm tuế nguyệt?

Nhớ khi đó ta đứng ở phương xa, nhìn Thần Hi nói chuyện với Đông Thiên Quân Thanh Long của y, đáng vẻ có hơi tiêu tụy, nhưng đại thể vẫn làm ta yên tâm.

Sau đó ta trực tiếp đi Cửu Tinh trường giai.

Ta rất dễ dàng bay lên đỉnh, ta vốn là đến để cầu nguyện, cho nên đương nhiên không cần lưu luyến vì y. Ta có rất nhiều tâm nguyện, ta không cho rằng có ai có thể vạn năng, bao quát Diễm Hoàng, bao quát Nguyệt Cơ, tiếc là ta chỉ có thể cầu một điều. Ta nói với viên bảo thạch tên hải thiên chi lệ đó: “Thế giới của ta hoang vu quá, người có thể phá một tiên tử trân quý đến chiếu sáng sinh mệnh ta không?” Bởi vì từng nghe người phạm thể nói “Vấn thể gian tình vì hà vật? Chỉ khiêu nhân sinh tử tương hứa”, cảm giác đó ta rất muốn nếm thử một chút, nếu ta có thể gặp được người mà ta cho là đáng giá, ta nghĩ ta sẽ không tiếc giá nào, thậm chí là dùng cả sinh mệnh để yêu.

Hải thiên chi lệ đột nhiên sáng ngời, ta rất cao hứng, ta biết nó đã tiếp nhận nguyện vọng của ta. Nghe nói giọt lệ phong ấn trong hải thiên chi lệ đó là của Diễm Hoàng lưu lại, Diễm Hoàng, tuy rằng ta chưa tận mắt gặp ông, chỉ từng nghe tiếng ông trong mộng, nhưng vừa nghĩ đến ông là ta cảm thấy thân thiết một cách khó hiểu.

Sau khi rời khỏi Cửu Tinh trường giai, đầu tiên ta đến U minh cảnh, Hoàng tuyền chi chủ Tu La biệt hiệu Phi Thiên, cùng ta không đánh không quen, chúng ta cao cao hứng hứng kết bái làm nghĩa huynh đệ. Cho dù ta đã nhận thấy ánh mắt Tu La nhìn ta chỉ dùng huynh đệ nhìn đại ca mà nói, có phần quá tha thiết, nhưng trong lòng ta vô cớ có một loại trực giác rõ ràng, rằng người chân chính bước vào sinh mệnh của ta còn chờ ta phía trước. Vậy là ta không hề dừng bước, sau đó...

Sau đó, liền gặp y.

Đảo quốc Phi Chân trong ánh lửa ngút trời phẳng phất như vẽ mỹ lệ của niết bàn, nháy mắt chiếu sáng mỗi một góc trong linh hồn tăm tối của ta. Ta kinh hỉ biết tương lai của ta sẽ không còn là một mình vượt qua nữa, sẽ có một người đến cùng ta chia sẻ thế giới của ta! Ta ôm người đang hôn mê đó rất lâu, về mặt thống khổ của y khiến ta nhói lòng. Ta nổi sóng lớn động trời hủy diệt quốc gia cả gan tổn thương y, ta tự nói với mình là sẽ bảo vệ y thật tốt, y sẽ giúp ta cáo biệt nỗi cô độc. Y, sẽ bước vào sinh mệnh ta.

Thế nhưng ta không ngờ được, mãi đến cái ngày mà y rời khỏi ta rất lâu sau này, ta vẫn thủy chung không thể chạm đến bên rìa thế giới của y! Đôi mắt màu lưu ly của y trong suốt mà mù mịt, lạnh lùng nhìn ta, bất luận ta làm thế nào y đều keo kiệt chẳng thêm cười với ta. Ta không biết phải làm sao, ai có thể cho ta biết là ta rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?!

Y vừa đến Ma giới ta liền phong y làm Già Lâu La vương, địa vị trên Địa ngục thất quân chủ theo ta nhiều năm. Đúng, ta thừa nhận ta là một người rất ích kỷ, ta để y có được quyền lực chấp chương Áo cảnh, kỳ thật là muốn nhốt y trong Áo cảnh thiên.

Ta tuyệt đối tuyệt đối không thể thỏa hiệp với thái độ không chịu tiếp nhận ta của y! Ta, không cho phép y cự tuyệt!

Nghe nói phạm nhân càng là thứ không chiếm được thì càng muốn đạt được, ta không phải người phạm thể, nhưng Ma giới vương giả ta đây cũng không thể ngoại lệ. Ta thân là Ma tôn, một người lần đầu tiên không cảm nổi lòng mà yêu, ánh mắt xa lánh của y thời khắc như roi vô tình quất vào lòng ta, cuối cùng ta bắt chấp tất cả muốn tiếp cận y, chỉ cần có thể tiếp cận y, ta sẽ không từ thủ đoạn. Y không chịu để ý không chịu nói chuyện với ta, bởi vậy ta có thể nghe thấy vền vền là tiếng rên rỉ thống khổ kiềm nén của y khi nằm trong vũng máu, đương nhiên vào tai ta lại giống như tiếng trời. Tay ta chạm đến thân thể đầy những vết thương của y, có thể truy đuổi trò chơi bạo ngược đa dạng không ngừng đổi mới, cảm thụ sự run rẩy không bình thường của y, cảm giác đó quả thực tuyệt vời đến mức không cách nào hình dung.

Có đôi lúc, ta cũng sẽ đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn đến thảm trạng của Khuynh Thành, nhìn đến ánh mắt ảm đạm không hề chớp của y, ta sẽ quay người bỏ chạy, lao ra khỏi Già Lâu La cung như chạy trốn.

Nghĩa đệ Phi Thiên rất đố kỵ với Khuynh Thành, nói thật ta rất không muốn dùng từ “đố kỵ” này trên người Tu La, y phải xem là loại người rất hào khí, nhưng thái độ và ngôn hành của y đối với Khuynh Thành hình như thật sự không thể dùng từ ngữ nào khác.

Trong một lần yến hội, ta với Tu La ngồi ở trên, hầu phía dưới chính là Địa ngục thất quân chủ, Hoàng Tuyền ngự tiền, Bích Lạc ngự tiền và dự ngôn giả Linh Vu, Đãi Đọa Công Tước nói muốn mời chúng ta thưởng thức một loại vũ đạo kỳ lạ mà y phát hiện ở phạm giới, y luôn thích mấy sự vật mới mẻ. Lần đó

trong Ma tộc thượng vị chỉ có Khuynh Thành khuyết tịch, lúc này y bị dục vọng độc chiếm mãnh liệt của ta thống trị, đang nằm thoi thóp trong tòa cung điện trắng thuần như mộng ở Áo cảnh thiên.

Tu La đại khái đã thật sự không nhận được nữa, trước kia y chưa từng dùng ngữ khí không nóng không lạnh như vậy để nói chuyện với ta, y nói: “Già Lâu La vương sao vẫn chưa đến? Đại ca thật là thích y, đem giấu y kỹ như vậy.”

Trong lòng đột ngột dâng lên cảm giác phiền muộn, ta quay mặt nhắm mắt liền phảng phất trông thấy Khuynh Thành muốn khóc mà vô lệ, vẻ tươi cười mỹ lệ thê lương. Thế là ta dứt khoát cũng giận dỗi dùng ngữ khí không nóng không lạnh trả lời Tu La: “Ta đâu chỉ thích y? Ta căn bản là yêu y!”

Tức khắc, tiếng ca múa đình trệ. Chúng vũ cơ chắc cũng ngửi ra mùi gió thổi trước giông tố, lẳng lặng hành lễ lui xuống. Địa ngục thất quân chủ cơ hồ mỗi một người đều có một phản ứng bất đồng, trong đó Khôi Lỗi Sư Tô Ma luôn trầm mặc kiệm lời thái độ khác thường nhất, thần sắc kích động dị thường, ta đương nhiên hết sức hiếu kỳ, đang tính mở miệng hỏi y, nhưng khi đó Tu La thu hút lực chú ý của ta càng nhiều hơn.

Sắc mặt Tu La tái nhợt chán nản, ánh mắt thoảng cuồng loạn, ngay lúc ta tưởng là y sắp đập bàn đứng dậy, y lại càng thêm buồn bã nâng chén uống một hơi cạn sạch, im lặng không nói lời nào. Có điều khoảnh khắc đó, ta không hề bỏ lỡ vẻ độc ác chột lóe qua trong đáy mắt Tu La.

Dự cảm không tốt dâng lên trong lòng, ta biết rõ tính tình Tu La. Ta không hề biến sắc, yên lặng gia tăng chú ý đến sự an toàn của Áo cảnh thiên, Khuynh Thành ở trong Già Lâu La cung của y là tuyệt đối không xảy ra vấn đề!

Ta hiểu Tu La, Tu La tự nhiên cũng hiểu ta.

Già Lâu La cách tuyệt với đời vẫn bình tĩnh như xưa, thế nhưng ta lại bỗng nhiên mơ thấy cùng một ác mộng trong mấy ngày liên tiếp.

Ta mơ thấy một biển lửa rất lớn, Khuynh Thành một tập bạch y ung dung đứng trên ngọn lửa nhảy nhót, phiêu dật xuất trần, y lạnh lùng, nói với ta hết lần này đến lần khác, y không phải là của ta, y muốn rời khỏi! Ta kêu gào bỏ đến, nhưng y đã hóa thân thành già lâu la điếu mà bay vào biển lửa! Giữa tiếng gào thét vừa kinh vừa giận của ta, trong hỏa vũ ngập trời già lâu la điếu dục hỏa niết bàn, lúc giương cánh lao khỏi ngọn lửa lần nữa đã là một thân đỏ thắm, chỉ có đôi mắt vẫn là màu lưu ly lạnh băng. Ta ngơ ngác nhìn, quên mất hết thấy, mãi đến khi thấy thân điếu toàn thân đỏ thắm, không còn thuộc về mình kia bay đi xa, ta rốt cuộc khóc lóc thất thanh.

Ta giật mình tỉnh giấc giữa tiếng kêu khóc, chuyện đầu tiên ta làm sau khi tỉnh lại chính là giặt sạch người hầu trong Trùng Hoa cung, về thăm hại của Ma tôn, há có thể bị kẻ khác chê cười?! Sau đó, chuyện thứ hai ta làm chính là triệu đương nhiệm Linh Vu trưởng lão đến giải mộng.

Theo lý thuyết ta và Thần Hi, hai người bọn ta đều không tùy tiện nằm mơ, mộng của chúng ta thường báo trước tương lai, hướng chỉ là mấy ngày liền cùng một giấc mơ như ta lần này. Ta sợ, ta sợ mộng cảnh đó trở thành sự thật.

Nhưng bất kể trong lòng có sợ bao nhiêu, ngoài mặt ta vẫn cứ ra vẻ bình tĩnh.

Sau khi cúi mắt nghe ta kể ra giấc mộng, Linh Vu bình tĩnh cho ta biết: “Đây là bệ hạ đã dự cảm được Áo cảnh chỉ chủ sắp rời khỏi Ma giới, có được một thân phận mới.”

Thử hỏi thế gian còn câu nào kích thích ta hơn câu này nữa? Nhưng ta không trách tội Linh Vu, sau khi y lui xuống, ta vô lực đỡ trán dựa lên tay ghế, vui mình trong lớp da lông mềm mại, trầm mặc rất lâu.

Ngay sau đó, ta tuyên bố với bên ngoài là Già Lâu La vương đột nhiên bị bệnh, cần thanh tĩnh trị liệu. Lý do này ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy khiên cưỡng, nhưng mục đích của ta đã đạt được, ta nhốt Khuynh Thành trong bạch tháp, chung quanh bố trí pháp trận cấm chế, không dám lơ lỏng khoảnh khắc.

Khuynh Thành hờ hững nhìn ta, yên lặng đến mức khiến lòng ta kinh hoảng. Ta muốn an ủi y, y trước sau như một không thèm đem mắt xia đến ta. Từ lúc đến Ma giới, y chỉ nói chuyện với ta đúng một lần, đó là lúc được ta cứu về vừa tỉnh lại, y nói với ta: “Cảm ơn ngài đã cứu ta, nhưng Phi Chân quốc thế nào rồi?”

“Quốc gia đã tổn thương người đương nhiên không thể giữ lại, hòn đảo đó chìm rồi.” Ta trả lời rất đương nhiên.

“Không có người... sống sót sao?” Y đau đớn nhắm mắt.

“... Đại khái, không có đâu.” Nói tới đây ta cũng không khỏi hơi hối hận, Phi Chân quốc nói cho cùng cũng là cố hương của Khuynh Thành, chung quy phải có người mà y vương bận? Chẳng qua khi người cử thể vô song này sắp vô tội chết đi, mọi người không phải đều ngoảnh mặt làm thinh? Ta nghĩ mà tức, bọn chúng bị trừng phạt là đúng tội, ta không làm sai!

Thế nhưng từ sau lần đó, Khuynh Thành luôn trầm mặc với ta, rất nhiều thời điểm y mở mắt nhìn phía trước, ánh mắt lại ngẩn ngơ mờ mịt, tâm tư chẳng biết đang dừng ở nơi nào. Sự thống khổ của ta, sự bàng hoàng của ta, tại sao y không thể thông cảm một phần?! Ta hận y như vậy, ta càng hận mình thế này!

Ta đến nơi không người, hướng lên không trung mà hô to để phóng thích, phát tiết, ta không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu nữa...

...

Khuynh Thành đã rời khỏi bạch tháp?!

Là Tu La thả y đi, hơn nữa không biết làm sao mà y đã đến Thần giới.

Mấy ngàn năm qua lần đầu tiên ta nổi giận như vậy với Tu La! Ta cơ hồ muốn ra tay đánh y, y đau đớn nói với ta: “Đại ca! Huynh đánh ta đi! Huynh đánh được thôi! Nhưng ta vẫn cho rằng ta làm là đúng! Ta là vì tốt cho huynh thôi! Đại ca, huynh tự nhìn xem mình đã vì y mà tiêu tụy ra sao! Huynh chính là Ma giới chí tôn đấy!”

Ma giới chí tôn?!

Ta ngửa mặt lên trời mà cười to, chắc đã dọa Tu La, y trợn mắt há mồm nhìn ta, ta bị thương phát hiện mình không thể đem lửa giận tràn lòng đổ lên người y nữa.

Ta hẹn Thiên Đế Thần Hi, ta đã rất lâu rồi chưa gặp mặt đệ đệ. Ai có thể dự liệu được lúc chúng ta gặp lại sẽ là quang cảnh thế nào? Ta lẻ loi một mình, mà Thần Hi, dẫn theo Khuynh Thành.

Một người, là người thân với ta nhất. Một người, là người ta yêu nhất.

“Đúng vậy, ta muốn rời khỏi ngươi! Ta không muốn nán lại Ảo cảnh thiên nữa! Mọi người đều cho là ta tập hợp muôn vàn sủng ái vào một thân, kỳ thật ngàn năm qua ngoại trừ tra tấn và thương tổn, ngươi còn từng cho ta được cái gì?” Thiếu niên mỹ mạo tuyệt thế nói với ta như vậy, cơn gió gào thét đột nhiên biến thành lạnh giá đến mức ta không cách nào chống đỡ.

Y hiện tại là Chu Tước của Thần giới, là chú chim nhỏ chẳng còn thuộc về ta.

Còn điều gì đáng nói? Ta thật sự rất ngu ngốc, không biết phải biểu đạt tình cảm thế nào, không biết phải quý trọng người thế nào, ta quả thật đã thương tổn người quá nhiều. Ta trịnh trọng nhìn hai người họ một cái, sau đó cố gắng bình tĩnh mà quay người rời đi.

Có lẽ, chỉ chảy trong lòng.

Nếu người... có thể hạnh phúc...

Sau khi trở lại Ma giới, ta chẳng muốn gặp ai, mỗi ngày không biết phải vượt qua thế nào, đem giao hết mọi chuyện cho Tu La trông coi. Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến tin tức, Khuynh Thành đã rời khỏi Thần giới, hơn nữa nghe nói lúc rời đi vẻ mặt đau khổ dị thường.

Cao thủ Ma giới gần như ra hết, lên trời xuống đất chỉ để tìm một người, thế mà hoàn toàn không có tung tích của y!

Ta phần nộ dẫn binh tới Vân Tiêu quan Thần giới, chất vấn Thần Hi tại sao không trông nom y cho tốt?! Thần Hi lại chất vấn ngược: “Người có quyền gì mà chỉ trích ta? Ngắm lại xem bản thân ngươi đã đối xử với y thế nào?!”

Y đã hoàn toàn chọc giận ta, bởi vì ta biết y nói chính là lời thật.

Trước Vân Tiêu quan, thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang. Ta và Thần Hi, một trường hiệp chiến, không ai nhường ai. Những người khác toàn bộ bị ngăn bên ngoài lực trường cường đại quá mức của chúng ta, chỉ có thể trở mặt lo lắng sông.

Chúng ta đều nghiêm nhiên quên tất cả, khởi đầu chỉ như hai đứa trẻ tức giận, chỉ muốn đánh một trận cho thống khoái, sau đó lại chậm rãi phát triển thành cuộc đọ sức sinh tử. Sau khi nghiêng nghiêng né tránh một kích của Thần Hi, ta đâm thẳng một kiếm về phía y, Thần Hi mắt thấy đã không thể tránh...

“Khuyhnh Thành...”

...

Y đã xông vào thế nào? Thân thể mềm mại như hoa rụng nhẹ trôi của y làm sao mà dễ dàng xuyên qua! Vượt qua lực trường của ta và Thần Hi?! Thời gian vừa rồi rời khỏi Thần giới y đã đi nơi nào, lại gặp những chuyện gì? Y chen giữa ta và Thần Hi, mặt hướng về phía ta, ngực cắm kiếm của ta, run khe khẽ, bảo thạch trên kiếm hào quang chói mắt.

Máu, một giọt, hai giọt...

Trước mắt ta là một phiến đồ tươi, Thần Hi chừng như đã dần ra, chẳng hề nhúc nhích, ta hốt hoảng đỡ lấy thân thể nhẹ như lông vũ của y.

A, y cười rồi! Ngàn năm qua lần đầu tiên y cười với ta, vẻ tươi cười thật đẹp! Há chỉ khuyhnh thành? Đủ để khuyhnh quốc!

Y mỉm cười nói với ta: “Ta biết ngài kỳ thật vẫn muốn đối đãi tốt với ta, là ta có lỗi với ngài, lòng ta sớm đã chìm theo Phi Chân quốc rồi...” Y gian nan quay đầu nhìn Thần Hi, nhắm mắt, thanh âm thấp dần, “Các người đừng đánh nhau nữa được không?... Thế giới này, có thể không có Khuyhnh Thành, không thể không có các người...”

“Khuyhnh Thành? Khuyhnh... Thành...”

Chẳng lẽ ngươi không hiểu? Thế giới không thể không có chúng ta, mà chúng ta, lại không thể không có ngươi!

Ta không thể tha thứ cho mình.

Tảng băng màu lan nhạt là tù thất mà ta chuẩn bị cho mình, để ta an tĩnh sám hối.

Thái dương rơi xuống vĩnh viễn, trên đường chân trời sẽ do hắc ám và lạnh giá mãi mãi thống trị, bởi vì người kia đã không còn. Thái dương của ta, lại bị ta tự tay hủy diệt! Sinh mệnh của ta sẽ không bao giờ có thể xuất hiện một chút ấm áp nào nữa, ta thà rằng ngủ say, cũng không muốn đối mặt với thế giới hoang vu đã mất đi y.

Tha thứ cho ta đi! Tha thứ cho sự tùy hứng của ta, tha thứ cho tình yêu của ta! Tha thứ cho ta chưa từng biết nên yêu thế nào, chỉ mù quáng làm tất cả! Tha thứ cho ta vì đã từng thương tổn ngươi! Dù rằng ta từng yêu ngươi thấm thiết như vậy!

Vương triều của ta ơi, ta chưa từng vứt bỏ ngươi, chỉ là xin cho ta được ngủ yên trong giấc mộng có y, bởi vì hiện thực đã vĩnh viễn không còn y không còn gì cho ta quyến luyến nữa. Trừ phi có biến cố lớn lao buông xuống, bằng không, xin đừng đánh thức vị vương mỗi một bi thương lại đang chịu giày vò bội phần trong sự tự trách của các ngươi.

Trừ phi có biến cố lớn lao buông xuống, nghĩa đệ Phi Thiên, cùng thất quân chủ sẽ đi theo ta, xin đừng bắc đầu trận giải trừ phong ấn ta tự thêm lên thân mình.

Ta sẽ cùng các ngươi đối mặt...

23. Quyển 2 - Chương 7

Bách Hợp công chúa bình an trở về làm cho khu cắm trại nhỏ nhỏ của Ngũ Thú tộc dân này, một lần nữa tràn ngập tiếng reo vui cười nói. Tuy rằng lần này chuyện công chúa trốn đi sau khi truyền qua miệng mọi người đã bị thổi phồng không khác mấy với trốn nhà, nhưng may là dân phong Nam Cương xưa nay nổi tiếng cởi mở lớn mật, cho nên đối mặt với đùa giỡn thiện ý của mọi người, Bách Hợp cũng không cần nói thêm gì, chỉ tùy tiện cười cười rồi thôi.

Nếp nhăn của Đan Chân đầu nhân vừa mới lo quá mà ra cũng giống như bởi vì cười hai ngày liền mà bình phục như trước, chỉ tội nghiệp A Mộc đầu óc không được thông minh cho lắm cứ bị đầu nhân khoái trá lời ra mua vui, khổ không nói nổi nữa chính là vừa nhìn thấy công chúa mỹ lệ bình yên vô sự, trong lòng không khỏi vui phơi phới.

Song lại có ai biết sự cô đơn của Bách Hợp khi đêm khuya một mình? Nàng luôn lặng lẽ lấy tú cầu giáp kim tuyến màu vàng nhạt đeo bên hông xuống, nhìn nó ngẩn người, ánh trăng lạnh lạnh chiếu vào đôi mắt trong veo, đặc biệt như hai làn thu thủy lạnh triệt động lòng người, im lặng ảm tình.

Theo tập tục của Nam Cương, con gái Nam Cương vừa được mười bốn tuổi, cũng chính là lúc tới tuổi đính hôn, đều phải làm một món đồ nhỏ, hoặc là hà bao, hoặc là túi gấm, đương nhiên nhiều nhất vẫn là cung trụ, chính là vật trang trí treo trên cung xạ thủ, A Y năm nay mới mười ba tuổi mà đã không chỉ một lần ồn ào chuyện làm cung trụ kiểu gì, thật khiến nàng đau đầu. Màu sắc, chọn màu mình thích, hình thức, chọn sở trường, không có quy định gì cứng nhắc, chờ đồ làm xong, nữ hài có thể tự mình quyết định đưa cho ai, nếu chàng trai chịu nhận, qua hai ba năm là có thể cao cao hứng hứng lo hỉ sự. Nam tử ưu tú khó tránh khỏi được rất nhiều nữ hài coi trọng, cho nên nhất định phải lựa chọn cẩn thận, nếu không sẽ bị cho là người khinh bạc mà mất sạch cả danh dự.

Chính bản thân cũng không thể nói rõ là vì sao, Bách Hợp thời điểm mười bốn tuổi phải bắt đầu làm tín vật định tình, nàng đã quyết định làm tú cầu, chắc trên đất Nam Cương vẫn chưa từng có nữ hài nào làm thứ này, Bách Hợp làm xong, chúng bạn nữ đều xúm lại xem, nhưng nhìn trái nhìn phải mà chẳng ai biết đó là thứ gì.

“Cái này gọi là tú cầu.” Nàng rất vui vẻ cho mọi người biết, “Nữ hài Trung Thổ dùng nó để chọn phu quân đấy!”

“Nhưng mà, ta chẳng thấy cái thứ gọi là tú cầu này tốt hơn đồ chúng ta tặng ở chỗ nào? Ví dụ như túi gấm ta tặng cho A Bố, còn có thể đựng đồ kia!”

Mọi người đều gật đầu, nhìn công chúa hết sức hiếu kỳ.

“Chỗ tốt nhất của tú cầu ta làm chính là...” Bách Hợp ra vẻ thần bí kéo dài giọng, “Nó không có tác dụng khác, chỉ có thể đại biểu cho tình yêu! Ha ha!”

Không chịu trách nhiệm bỏ mặc mọi người đang trợn mắt há mồm lại phía sau, Bách Hợp cười to chạy đi tìm thân xạ thủ A Sư, về tú cầu, chính là A Sư nói cho nàng biết.

“Ồ cổ hương của ta, tiểu thư nhà lành sẽ đứng trên lầu, nếu trúng ý ai thì ném tú cầu xuống, đập lên đầu người đó.”

“Vậy nếu ném trật thì sao? Hoặc không may gặp gió thổi tú cầu rơi lên người một kẻ đáng ghét?” Cứ ném như vậy, Bách Hợp cảm thấy hơi khó tin.

“Thế... thế thì phiền lắm.” A Sư ôn hòa nói, rất khác với những nam tử khác, “Trong nhà có quyền có thế thì thôi, bằng không, nữ hài Trung Thổ sẽ phải tuân thủ những quy củ rườm rà hơn nữ hài Nam Cương không biết bao nhiêu lần, trong đó, có một điều là ‘lấy gà theo gà, lấy chó theo chó’, chính là tình huống thế này...”

“Vậy làm sao mà được?!” Bách Hợp giật mình mở to mắt, bỗng nhiên vỗ tay hạ quyết tâm, “Ta quyết định rồi! Cứ làm tú cầu, nhưng ta phải tặng theo tập quán của Nam Cương! Ta sẽ tuyệt đối không ném khắp trời, ta phải tự tay tặng nó vào tay người ta thích...”

...

Hiện tại đã mười sáu tuổi, lần đầu tiên động tâm tư muốn đem tặng nó cho một người, nhưng căn bản không cách nào mở miệng, bởi vì đã nắm chắc là sẽ bị cự tuyệt.

Điều điều Khiên Ngưu tinh, hạo hạo Hà Hán nữ. Tiêm tiêm trạc tổ thủ, trát trát lộng cơ trư. Chung nhật bất thành chương, khắp thể linh như vũ. Hà Hán thanh thả thiển, tương khứ phục kỷ húa? Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ.

Thơ ca Trung Thổ, nàng đọc xong là quên, chỉ nhớ được mỗi một bài này, chẳng ngờ bài này lại một ngữ thành sấm, như nói chính nàng.

A! Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ...

A Sư biết, liệu có cười ta không? Không, sẽ không đâu, người ôn nhu hữu lễ như A Sư nhất định sẽ không chê cười ta. Bách Hợp chống cằm ngược nhìn ánh trăng, đại khái chính bởi vì y, ta mới hướng về nam tử Trung Thổ đẹp đẽ tao nhã nhỉ? Nhưng với A Sư, chỉ có cảm giác thân thiết như ca ca, với Tử Mạch, Bách Hợp thở dài, tìm một sợi kim tuyến, thêu lên tứ cầu hai chữ “Tử Mạch”, chỉ có ánh trăng, yên lặng ngưng mắt nhìn si tâm của nàng...

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Bách Hợp quyết định phải quay về Hồ bộ rồi nói tiếp, nàng rất lo lắng tình hình quê nhà, hơn nữa, nàng rất muốn hỏi Đại vu sư vài việc, tỷ như trước kia ông nói mất nàng là tiên tri nhân, rốt cuộc là thuận miệng hay thật sự có thâm ý? Lại tỷ như phong ấn tứ phương rốt cuộc là thứ gì?...

“Công chúa, em đói bụng quá, chúng ta ăn chút thịt viên chiên rồi đi tiếp!” A Đạt còn rất trẻ con, ngửi được mùi thức ngon mê người liền đi hết nổi, gần như vừa nói vừa chảy nước miếng, A Bố cầm đầu, mấy võ sĩ tuổi trẻ lên cười.

Bách Hợp cũng thấy buồn cười, gật đầu, nhìn về phía Đan Chân đầu nhân.

Đan Chân đầu nhân nghĩ một thoáng, liền thông khoái nói: “Chúng ta cũng hiếm khi mới đến Trung Thổ một lần, hiện tại đã phải trở về, đồ ăn bên này chúng ta nơi đó không ăn được, cứ dứt khoát đến tửu lâu bao một bàn lớn, mọi người cùng náo náo nhiệt nhiệt ăn một bữa!”

Tức khắc mọi người gần như là hoan hô mà ào vào một gian tửu lâu bên cạnh thoát nhìn còn đầy khí thế, làm người qua đường phải nhìn chằm chằm.

Bỗng chốc đến nguyên một đám khách như vậy, chưởng quầy tự nhiên phải mừng rỡ sẵn đón, nhóm Bách Hợp công chúa lại không thiếu tiền, cứ việc hào phóng gọi món, tiểu hồ tử chưởng quầy kia càng mừng đến độ mặt nở hoa, liên tục gọi tiểu nhị: “Rượu ngon thức ngon phục vụ quý khách!”

Rượu say người tận hoan, ly chén đan xen, Bách Hợp công chúa bất giác hơi ngẩn ngơ, Huyền Vân thành này phồn hoa như yên, ai có thể nghĩ đến Nam Cương đại địa cách đây ngàn dặm đang trải qua tai nạn thế nào?

Nhân sinh khổ đoản, chẳng qua như một giấc mộng.

Bỗng nhiên nghĩ đến cách nhìn của Tử Mạch khi biết tâm tư của mình, y có sinh mệnh tiếp cận vĩnh hằng, mình so với y, thật sự giống như túm cỏ và dã thảo.

Si tâm mà thôi, vọng tưởng làm sao thành?!

“Công chúa? Công chúa? Người sao vậy?” A Y ôn nhu gọi, A Đạt thì lanh lợi gấp thức ăn cho công chúa, Bách Hợp phục hồi tinh thần, phát hiện mọi người vừa rồi còn nói nói cười cười, lúc này đều im lặng nhìn mặt nàng, nàng chậm rãi đưa tay, chạm phải một giọt nước mắt lạnh ngắt.

“Ta không sao.” Nàng thôi khóc mà cười, “Nhìn ta làm gì? Ăn cơm ăn cơm đi.”

Sao có thể phá hỏng hưng trí của mọi người cơ chứ?

Ánh mắt lạnh băng trong suốt dừng trên người nàng, sắc bén, lại như có thứ gì đó không giống những người bình thường. Bách Hợp nhú mày, trong lòng bỗng thấy bất an.

“Bên kia sao có người cứ nhìn chúng ta chằm chằm?” A Bố luôn luôn cảnh giác gãi đầu nói.

“Là nhìn chăm chăm công chúa!” A Y bất mãn sửa lời, “Đúng là thứ đồ không hiểu lễ phép!” Phải biết rằng lúc bảo vệ công chúa cô sẽ không qua loa.

Bách Hợp cũng dời tầm mắt về bên trái, khách nhân thiếu niên ngồi sát cửa sổ, nàng vừa nhìn không khỏi kinh hãi, ánh mắt người kia, như vô tình, như có tình, lại vô luận thế nào cũng không giống như thế gian này sẽ có!

Thiếu niên nọ đột nhiên đứng dậy, đi về phía họ, trên khuôn mặt trẻ tuổi thanh tú là biểu tình lạnh băng, đáng vẻ rất khó liên hệ với thiện ý.

Mấy võ sĩ lập tức định làm động tác đặt tay lên chuôi đao, nhưng không ai không kinh ngạc phát hiện tất cả đều không thể nhúc nhích! A Y định mở miệng mắng thiếu niên nọ, nhưng lời đến bên miệng nhất định không sao phát ra tiếng. Một bàn người đều biến sắc, thiếu niên nhìn công chúa chăm chăm, từng bước tiến tới, nhưng quỹ dị nhất là những người chung quanh dường như hoàn toàn không phát giác dị trạng của họ!

“Người tìm ta có việc sao?” Chỉ Bách Hợp công chúa còn có thể mở miệng, nàng chờ thiếu niên đi đến đứng lại trước mặt mới hỏi, tuy rằng thanh âm hơi run run, đại thể vẫn xem như bình tĩnh. Nàng nghĩ như thế này: Thiếu niên xa lạ này xem ra không bình thường, muốn lấy mạng họ thật, chỉ sợ chẳng cần đến gần?

Quả nhiên, thiếu niên không hề khó dễ, y khoát tay, bội kiếm Bách Hợp đang đeo tự động tháo ra, bay đến tay y. Mọi người kinh hãi, thế nhưng không thể động dậy, chỉ có thể lo lắng suông, sợ người nọ sẽ gây bất lợi cho công chúa, Bách Hợp dùng ánh mắt an ủi mọi người.

Thanh sam thiếu niên run rẩy vuốt ve thân bội kiếm kia, ánh mắt cũng không nhìn công chúa nữa, mà nhìn hoa văn trên thân kiếm, có lẽ vừa rồi y nhìn vốn không phải công chúa, mà vẫn là bội kiếm công chúa đeo trên người. Về mặt y mới nhìn có vẻ hồ hững, nhưng nhìn kỹ lại thống khổ kích động khiến người ta không thể nhìn thẳng, khi y bình tĩnh trở lại, y mới nhìn Bách Hợp mà chậm rãi nói: “Người là người Nam Cương sao?” Thanh âm cũng lạnh lẽo như ánh mắt.

“Hả?” Bách Hợp hơi bất ngờ, lại quên cả trả lời.

“Hoa văn bên trên, không phải diễm hồng quả sao?” Thiếu niên cũng không để ý, sờ thân kiếm, như đã ngây dại, “Nam Cương đặc biệt có diễm hồng quả...”

Đúng vậy, là diễm hồng quả. Thanh kiếm ấy, là lễ vật A Sư tặng khi nàng mười lăm tuổi, là A Sư tự tay làm. Nàng lúc ấy còn cười A Sư là quá thích diễm hồng quả, ngay cả hoa văn trang trí kiếm cũng không rời được nó. Kỳ quái nhất chính là, ở chỗ không dễ thấy còn có hai chữ nhỏ – “Trúc Cúc”, nàng hỏi ý gì, A sư chỉ cười không đáp.

“Là ai đưa cho người?” Thiếu niên lạnh lùng hỏi.

Bách Hợp vốn không muốn nói, lại cảm thấy không thể chống cự ánh mắt thiếu niên, như bị mê hoặc, rốt cuộc nói ra: “A... A Sư.”

“A Cúc?” Ánh mắt thiếu niên sáng rực.

“Không phải A Cúc, là A Sư.” Nói xong Bách Hợp đột nhiên thanh tĩnh, không khỏi hồi hận mà nhìn thiếu niên thần thông quảng đại kia, thầm nghĩ chỉ mong y sẽ không tìm A Sư gây phiền toái.

Thiếu niên hơi trầm ngâm, “Dẫn ta đi tìm y, chính là người đã đưa cho người thanh kiếm này.”

Bách Hợp chần chừ nhìn y.

“Ta sẽ không phiền toái y đâu.” Dường như nhìn thấu tâm tư Bách Hợp, thiếu niên thở dài, vẻ phiền muộn không nói nên lời, “Gọi là ‘Trúc Cúc’, Trúc, tức là chỉ ta.”

Trúc là chỉ người, chẳng lẽ Cúc, là chỉ A Sư?

“Được, ta dẫn người đi tìm y.” Bách Hợp đã tin y.

Bởi vì lúc trước A Sư đưa thanh kiếm này cho mình, ý tứ đại khái cũng là hy vọng một ngày kia khi công chúa đeo kiếm hành tẩu Trung Thổ, có thể được người này nhìn thấy, vì thế đi tìm y chẳng?

Tuy nhiên thiếu niên trước mắt chẳng qua mười bốn mười lăm tuổi, mà A Sư đến Nam Cương đã hai mươi năm, Bách Hợp không thể đoán ra quan hệ giữa họ. A Sư ở Nam Cương nhiều năm như vậy, y vừa anh tuấn vừa là thần xạ thủ, không biết có bao nhiêu nữ hài luyện mộ, nhưng chưa hề thấy y chú ý ai, đại khái, trong lòng y đã có một hình bóng mà chẳng ai thay thế nổi? Nàng nghĩ, mà thiếu niên hiện tại này, có lẽ chính là hậu nhân của người y vẫn tận lực chờ đợi!

Đã vậy tại sao không thành toàn cho y? Kỳ thật vẫn rất hy vọng A Sư có thể vui vẻ một chút, xem như muội muội đã tận một phần tâm ý với ca ca.

24. Quyển 2 - Chương 8

Không biết là chiều tà nơi nào, chỉ thấy một màn khói nước hư vô như ẩn như hiện, như mộng như ảo, vờn quanh ngọn núi cao quanh năm liệt hỏa hừng hực. Sau khi trận chiến thượng cổ khoáng thế lắng bụi, có nữ tử, giơ trắng tóc đen, quỳ rũ dãi thường, ngủ say dưới nước. Lại có đại điều cánh vàng, không ngại muôn sông nghìn núi bay lên đỉnh hỏa sơn, chân hỏa liên tắt ngấm.

Đông, Tây, Nam, Bắc, các dòng phù văn chỉ liên hệ với nơi sâu nhất của thần ma hai giới, không phải là người thông thiên triệt địa thì không thể qua được.

Bởi lực lượng hỗn độn trong mình mình quá cường đại, không ai có thể khống chế, liền tách rời khỏi tam giới. Minh ám cân bằng, nhân gian bình tĩnh.

Mấy năm sau, có loài hoa như từ trong lòng nữ tử sinh ra trên mặt nước, cánh hoa màu vàng, nhụy hoa đỏ thắm như máu, lay động sinh tư, đài hoa hơi nghiêng, mặt quay lên phương hướng sơn thể, nhụy hoa mỗi ngày nhỏ một giọt nước, xuôi theo cánh hoa rơi xuống nước, tựa chu sa, tựa hồng lệ. Về sau mặt nước lại sinh ra mấy đóa sen toàn thân màu vàng, bao quanh bốn phía, hết sức mỹ lệ.

Bỗng nhiên thiên địa thất sắc, phong ấn tứ phương chợt sáng chợt tối, cuối cùng biến mất. Khí tượng đột nhiên thay đổi, không gian mất đi cân bằng, linh lực tiết tán, làm hại nhân gian.

Thời khắc mấu chốt đỉnh núi chân hỏa sống lại, đại điều cánh vàng một lần nữa phóng lên trời, dục hỏa niết bàn. Có thiếu niên phong hoa tuyết thể, ngoài đầu lệ rơi, kim liên héo rũ, thế gian khôi phục yên tĩnh...

Gọi là phong ấn tứ phương mở ra, nhược thủy kim liên khai hoa, đỉnh Kim Cương Luân chân hỏa sống lại...

Hơn ngàn năm trước, nội dung Bích khung ngự không Tinh Chiêm Linh Lung Thần giới hao hết bản thân để công bố, chính là như vậy. Trong ngàn năm, Thần giới Thiên Đế và ba vị thiên quân vẫn đang nỗ lực vì thế.

Từ khi nghênh cưới Thiên phi Minh Hà, lại đến lúc này, trong thần cung của Tây thiên Bạch Hổ, hai vị thiên quân đang rủ rủ nói về chuyện phong ấn tứ phương.

“Mà nay phong ấn tứ phương, chỉ còn lại một!” Bạch Hổ nhíu mày, búi ngùi thở dài.

“Người chỉ chính là phong ấn phương Đông, Huyền Vân thành?” Huyền Vũ gật đầu, trên mặt cũng là vẻ sầu lo, “Cách ngày ấy càng lúc càng gần rồi.”

“Phong ấn đầu tiên bị mở, tính ra hẳn là phong ấn phương Bắc, đại tuyết sơn?” Bạch Hổ nói, nhìn Huyền Vũ chăm chú, ánh mắt sáng quắc.

Huyền Vũ không khỏi nhớ tới nguyên nhân cái chết của tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc của y, Nhiệm Tích, bởi vì giúp thiếu niên ngoại tộc xa lạ trộm đi ngọc khí gia truyền, mà bị xử bằng cực chi hình. Kỳ thật, cổ ngọc hình dáng như một cái chìa khóa cực to, được nhiều đời thư lễ danh môn trên băng nguyên bảo quản theo di mệnh tổ tiên, lúc ấy chẳng ai biết có tác dụng gì, chính là mấu chốt để mở phong ấn phương Bắc.

“Hiện tại nghĩ lại, thiếu niên ngoại tộc đã trộm đi cổ ngọc, mở đại tuyết sơn, nên là yêu loại bị Nguyệt Cơ thao túng.” Huyền Vũ nhắm mắt, tình cảnh rối rắm trong giấc mộng ngàn năm cũng không thể tiêu tan ấy

lại hiện lên lần nữa, hai người kia, rõ ràng đã đông thành tượng, lại vẫn vô hạn ám áp nhu tình ngóng trông đối phương. Yêu loại, không phải hoàn toàn không có tình cảm nhỉ?...

“Nguyệt Cơ lúc không chế yêu loại, vẫn đang thân dưới nhược thủy không được tự do, vậy ả làm điều đó như thế nào?” Bạch Hổ Gia Bồ hiển nhiên biết khúc mắc trong quá khứ của Huyền Vũ, vậy nên khe khẽ đặt tay lên vai Huyền Vũ như an ủi, “Trên thực tế, trước lúc phong ấn phương Bắc bị mở ra, phong ấn phương Tây là biển Tử Vong đã cung cấp sinh hồn cho Nguyệt Cơ mấy ngàn năm tuế nguyệt, để ả chậm rãi tích lũy lực lượng khôi phục. Mà sau khi phong ấn phương Bắc mở ra, ngay tiếp đó, phong ấn ngày xưa Diễm Hoàng bố trí ở biển Tử Vong cũng lập tức biến mất.”

“Hấp thu sinh hồn?...” Huyền Vũ trầm ngâm, y không hề xa lạ với điều này, biển Tử Vong mỹ lệ giữa sa mạc lấy bảo thạch bảy màu nổi danh thiên hạ, chỉ tiếc nước có kịch độc, thậm chí là hơi nước bốc hơi từ đó cũng khiến người ta sinh ra ảo giác, nhẹ thì điên, nặng thì mất mạng. Cho tới nay đã có bao nhiêu người vùi xương ở biển Tử Vong, không cách nào thống kê, cũng không cần thống kê. Theo lý nơi ấy có phong ấn Diễm Hoàng thiết lập không nên như vậy, đôi mắt lạnh lạnh của Huyền Vũ nhìn Bạch Hổ chăm chú, tính đến nay, dũng sĩ Gia Bồ phương Tây truyền kỳ, người duy nhất còn sống trở về từ biển Tử Vong khủng bố.

“Sự tình của biển Tử Vong, ôi!... Không biết y bây giờ thế nào rồi?” Nhưng Huyền Vũ hoàn toàn không rõ ý nghĩa trong lời than thở của Bạch Hổ.

Đúng rồi, tương truyền Gia Bồ trước lúc trở thành Chiến Đấu Thiên của Thần giới, vì tìm về tình nhân đã chết mà đuổi theo đến tận U minh giới, đại náo U minh, chặn thông lộ Nại Hà, lúc ấy Tu La đứng đầu U minh khen ngợi mối tình si này, mới cho phép y hoàn dương, Thiên Đế bệ hạ cho là dũng sĩ đại mạo vì yêu mà chết lại vì yêu mà sinh, có thể nắm lực chiến đấu, liền ban thần cách, đón làm Tây thiên Bạch Hổ. Những điều này, đều là chuyện được ghi lại trong điển tịch của Thiên giới.

Mọi người làm việc chung trên Thần giới ngàn năm, với đoạn chuyện xưa có thể nói là kinh tâm động phách trong quá khứ của Bạch Hổ này, Huyền Vũ chỉ biết một điểm đại khái mọi người đều biết kia mà thôi, tình nhân của Bạch Hổ năm đó là ai? Sau đó họ thế nào? Y thủy chung nín thinh không nhắc. Bạch Hổ là người bề ngoài thoát nhìn như rất tùy tiện, chẳng để tâm thứ gì, kỳ thật tâm tư kín đáo không hề thua kém bất kỳ ai.

“Sự tình vốn vẫn tiến hành rất chậm chạp.” Mặc dù Bạch Hổ chỉ đơn giản nói hai chữ “sự tình”, Huyền Vũ lại có thể lý giải là y đang chỉ sự tình Nguyệt Cơ tích lũy lực lượng, “Nhưng hai năm trước, sau khi phong ấn thứ ba bị mở ra, tình huống đột nhiên phát triển nhanh chóng, phong ấn phương Nam, đại tể đàn của Ngũ Thú tộc một sớm sụp đổ, lệ khí mãnh liệt. Bây giờ, ta không ngại đưa ra một phỏng đoán lớn mật...”

Nói tới đây y bỗng nhiên dừng lại, giống như ngay cả bản thân y cũng chấn động vì lời mình sắp nói ra. Huyền Vũ kinh ngạc nhìn y, dĩ nhiên biết nội dung y phỏng đoán là gì, nhưng cũng không chịu nói toạc, bởi vì đó là chuyện mà bất kỳ ai đối mặt đều phải cảm thấy vô lực.

Cơn mưa tầm tã đột nhiên ào ào rơi xuống, giữa mây đen không đưng tuôn đến lộ ra thái dương sáng ngời, hình thành từng luồng viền vàng chói mắt uốn khúc, thật là quỷ dị vô cùng. Khí tượng Thần giới còn như thế, huống chi là phàm giới?

Dưới mưa, đại thần không niệm tị thủy quyết đã ướt sũng. Thần cũng vậy, ma cũng thế, trước mặt một số lực lượng tuyến cổ, chẳng phải cũng yếu ớt như loài người sao?

“Nguyệt Cơ, đã thức tỉnh.” Rốt cuộc, Bạch Hổ vẫn nói ra câu này, Huyền Vũ rõ ràng đã chuẩn bị tâm lý vẫn không nhận được thoáng tái nhợt mặt.

Nguyệt Cơ dựng Cửu Tinh đài, mỗi ngày hại hơn ngàn sinh linh, thao túng nhật nguyệt, quấy nhiễu mệnh số thiên địa, vạn dặm hoang nguyên không một bóng người, chỉ có tiếng quỷ khóc, động thẳng chín tầng trời cao! Ngẫm lại đó là quang cảnh thâm trầm tuyệt quyết không thể tưởng tượng như thế nào, ngẫm lại đó là người thông thiên triệt địa không gì không làm được như thế nào đi! Trừ Diễm Hoàng, thử hỏi còn ai có thể cùng tranh phong?

Tuy rằng họ đã sớm lưu lại một ngón trên người Thiên phi Minh Hà vì dự bị chuyện hôm nay, song nói cho cùng, muốn chân chính chế phục Nguyệt Cơ, vẫn phải nắm giữ hóa lệ chi huyết Diễm Hoàng nói mới được!

Bích khung ngự không của hai đời Tinh Chiêm, nên vạch ra đáp án cho họ rồi...

Trên một phiến băng nguyên mỹ lệ, một thân ảnh thanh lệ nhã trí đang lẳng lẳng ngủ say, hai luồng hào quang một minh một ám dây dưa bên cạnh, sau đó bỗng chui vào người y, giữa ngón tay y ngưng một giọt máu tươi, giọt máu đỏ thắm này nhỏ lên tuyết trắng, trông thật đẹp mắt. Hình ảnh bỗng nhiên thay đổi, hóa ra, giọt máu này nằm trên một chiếc lông vũ.

Thời khắc máu chốt đỉnh núi chân hỏa sống lại, đại điều cánh vàng một lần nữa phóng lên trời, dục hỏa niết bàn. Có thiếu niên phong hoa tuyết thể, ngoài đầu lệ rơi, kim liên héo rũ, thế gian khôi phục yên tĩnh...

“Già Lâu La, Chu Tước, Khuynh Thành...” Huyền Vũ buột miệng thốt ra.

... “Khuynh Thành điện hạ quyết không thể có việc! Ta dù phải dùng hết toàn bộ linh lực, cũng nhất định đảm bảo y vô sự!” Ngày đó Triệu Nhan kiên quyết nói, “Bởi vì, chảy trên người Khuynh Thành điện hạ, chính là hóa lệ chi huyết, là hóa lệ chi huyết có thể giải quyết họa Nguyệt Cơ!”...

...

“Không sai, Khuynh Thành.” Ánh mắt Bạch Hổ dừng ở phương xa, nhìn rất thê lương, “Ngày xưa, dụng ý của việc Thiên Đế bệ hạ ngênh y làm Nam Quân Chu Tước, chính là như thế. Nhưng không ngờ... Thiên Đế bệ hạ đã động chân tình.”

Huyền Vũ không mở miệng, trực giác cho biết Bạch Hổ sắp nói ra thứ gì đó máu chốt.

“Hôm nay ta nói với người những lời này, là bởi vì ta phải đi biển Tử Vong một chuyến...”

“Cái gì?! Người muốn đi biển Tử Vong?!” Không đợi Bạch Hổ nói xong, Huyền Vũ đã hô khẽ, “Nơi đó hiện tại chỉ sợ hung hiểm dị thường!”

Cho dù là người, cũng rất khó toàn thân mà lui. Câu này Huyền Vũ không thể nói ra miệng.

“Ta biết, nhưng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể là ta đi.” Bạch Hổ cười khổ, “Nếu ta có thể làm rõ một việc, đồng thời có thể sống sót trở về, vậy thì không thể tốt hơn. Còn nếu như ta không thể trở về nữa...” Y nghiêm túc nhìn Huyền Vũ, rất lâu sau, mới trịnh trọng nói, “Mộ Yên, xin nhất thiết lấy tốc độ nhanh nhất đi phương Đông, Huyền Vân thành.”

Lời nói không ngoài dự đoán, Huyền Vân thành, rất nhanh chóng sẽ không còn là tòa thành điềm lành phần hoa đệ nhất phạm giới nữa.

“Còn một điểm, nhớ đừng tin Thanh Long.” Bạch Hổ nghiêng người ra trước, kề tai Huyền Vũ nói nhỏ, “Y đã không còn là Thanh Long trước kia!”

Huyền Vũ bỗng nhiên mở to mắt.

25. Quyển 2 - Chương 9

“Ngài làm như vậy, ngày sau Thánh Quân bệ hạ tỉnh lại, ngài phải đối mặt với bệ hạ thế nào đây?”

Người từng nói với y câu này giờ đây tầm tích không hay, nhưng câu này cũng đã ứng nghiệm.

Hoàng Tuyền, người biết không? Lời người nói đã trở thành sự thật. Nếu đây là nguyên rủa khắc ý của người, vậy thì người thật sự đã trả thù ta bằng cách triệt để hữu hiệu nhất.

“Ta yêu Khuynh Thành.” Năm đó y nói. Khi y nói câu này, mình kỳ thật đã không thể cứu được nữa rồi.

“Nếu ta đã định trước là không thể có được huynh, vậy thì, hấn cũng đừng mong!” Đúng vậy, y đã điên rồi, một người chưa điên vô luận thế nào cũng tuyệt đối không thể ôm tâm tư tuyệt quyết như vậy, “Ai cũng đừng mong!”

Ai cũng đừng mong...

Phi Thiên Tu La uống từng chén rượu sâu, chỉ cần không phải là cúc hoa tửu, rượu gì uống vào miệng cảm giác cũng như nhau, đều không cay đắng. Rượu vốn vô tội, trong lòng thể lương, chỉ có người mà thôi.

Nhưng thủy chung chấp mê dây dưa không tan, không minh bạch, hẳn rồi cuộc tốt ở chỗ nào, đáng được huynh đối đãi như vậy! Chỉ bởi vì mỹ mạo đệ nhất tam giới đó?! Tu La lại hung tợn dốc một ngụm, không tin, không muốn tin, không chịu tin.

May mà y cuối cùng còn nhớ phải vậy lui tất cả người hầu trước, bằng không đáng về thảm hại của Phi Thiên đệ hạ đường đường Hoàng tuyền chi chủ, nếu bị kẻ khác nhìn thấy thì làm sao được?!

Điểm này không hề nghi ngờ là bị người kia ảnh hưởng, không phải là không có thời điểm yếu đuối, chỉ là nếu có ai nhìn thấy, nhất định phải trả cái giá là sinh mệnh.

Vĩnh Dạ ơi Vĩnh Dạ, ngay cả khi uống rượu, khắp đầu óc ta cũng toàn là huynh, toàn là kẻ vô tình huynh, hoặc nói thẳng là kẻ chỉ có tình với một người, thế là cô phụ hết những người khác là huynh kia.

Vĩnh Dạ...

“Bệ hạ, trú trong Trùng Hoa cung cầu kiến.” Bỗng nhiên bên tai vang lên một thanh âm nho nhỏ.

Nghe là thân tín, Tu La mặt không biểu tình vung tay áo, triệt đi ly chén giai nhưỡng, quay người hướng khuôn mặt còn vương nước mắt vào bên trong, nằm nghiêng trên chiếc sập thấp, ngân phát yên ổn buông xuống, y lúc này mới nhàn nhạt nói một tiếng: “Vào đi.”

“Thuộc hạ tham kiến Phi Thiên bệ hạ.” Phía sau truyền đến tiếng người quỳ xuống thi lễ.

“Miễn lễ, Trùng Hoa cung đã xảy ra chuyện gì?”

“Việc này... Thánh Quân bệ hạ từ khi tỉnh lại dường như, dường như hơi bất đồng với trước kia.” Thân tín nọ cẩn thận cân nhắc câu chữ, không khó nhìn ra là y cũng biết đại khái tâm tư của Tu La, “Bệ hạ vừa tỉnh, Ma Thuật Sư đại nhân liền dâng lên một thiếu niên mỹ lệ, theo như bệ hạ ngày trước, chỉ sợ sẽ chẳng thèm nhìn lấy một cái? Nhưng lần này lại vui vẻ tiếp nhận.”

Tu La im lặng lắng nghe, không nói gì, y biết, bắt đầu từ rất rất lâu trước kia, Ma Thuật Sư Bối Lỗ say mê thu thập hồ điệp được thứ gì tốt, đều sẽ không hề giữ lại hiến cho Thánh Quân bệ hạ.

Tu La còn từng nghĩ liệu có phải y cũng ôm tâm tư với Vĩnh Dạ giống mình, cho nên trăm phương nghìn kế muốn làm vui lòng Vĩnh Dạ, song nhìn kỹ cặp mắt giấu dưới vành nón rộng kia, ánh mắt trên khuôn mặt vẽ đầy những vết sáng quý dị, ánh sáng mặc dù thiết tha, nhưng Tu La xác định đó không hề là yêu. Rất cuộc là gì, Tu La cũng không sao biết được.

“Thiếu niên đó quả thật cũng rất đẹp, hơn nữa ngoại hình có sáu bảy phần giống Già Lâu La vương ngày trước.” Thân tín nói rồi vội đưa mắt nhìn động tĩnh của Tu La một chút, “Đương nhiên là không thể bằng Già Lâu La vương, thuộc hạ thấy y có chút yêu khí.”

Giống hẳn! Trong lòng Phi Thiên chợt chấn động, đau đớn dâng lên, một câu tiếp sau không nghe vào tai, lặp đi lặp lại chỉ hai câu kia...

Theo như bệ hạ ngày trước chỉ sợ sẽ chẳng thèm nhìn lấy một cái? Nhưng lần này lại vui vẻ tiếp nhận.

Thiếu niên đó quả thật cũng rất đẹp, hơn nữa ngoại hình có sáu bảy phần giống Già Lâu La vương ngày trước.

Tu La im tiếng cười lạnh một thoáng, “Sau đó?”

“Thánh Quân bệ hạ lúc đầu còn tốt với y, ôm y cùng uống rượu, hỏi y ở có quen không, thích ăn gì, tối hôm qua... A, tối hôm qua họ... Nghe người hầu trong Trùng Hoa cung nói, bệ hạ đã gọi ‘Khuyên Thành’ cả đêm...”

“Nói tiếp.”

“Sáng nay rời giường, thiếu niên nọ bỗng nhiên thổi một khúc tiêu cho bệ hạ nghe, y thổi cũng coi như không thổi, bệ hạ nghe xong vẻ mặt buồn bã, chỉ ôm chặt y mà thở dài, kết quả không biết thiếu niên nọ có phải từng nghe chuyện Già Lâu La vương hay không, cư nhiên đánh bạo hỏi ‘Ta so với Khuyên Thành thì thế

nào?’... Bệ hạ tiu ngưu biến sắc, tàn nhẫn đẩy thiếu niên ra, không nhìn thiếu niên nữa, mà gọi hai lực sĩ đến, nói ‘Hắn đã tự so mình với Khuynh Thành, vậy ta sẽ thành toàn, cho hắn kiến thức vài thứ ngày xưa Khuynh Thành đã trải qua! Các ngươi, lôi hắn vào mật thất!’, lát sau, thiếu niên nọ bị khiêng ra khỏi mật thất Trùng Hoa cung, y đã chết, máu tươi đầm đìa, thuộc hạ chưa tận mắt nhìn thấy nhưng nghe nói là thảm không nổi nhìn.”

Hắn đã tự so mình với Khuynh Thành, vậy ta sẽ thành toàn, cho hắn kiến thức vài thứ ngày xưa Khuynh Thành đã trải qua? Tu La nhú mày, câu này có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ... Không! Không có khả năng!!

“Sau khi thiếu niên bị hành hạ chết, Thánh Quân bệ hạ có vẻ vô cùng nôn nóng, tiếp đó liền tuyên chiêu Phi Thiên bệ hạ, Địa ngục thất quân chủ, tứ ám ngự tiền, Linh Vu trưởng lão các Ma tộc thượng vị tới Trùng Hoa cung, hiện nay tứ ám ngự tiền đều vắng mặt thì không nói, tân nhiệm Linh Vu trưởng lão cũng không có trong Ma Linh cung, chỉ có Địa ngục thất quân chủ đang vội vàng chạy đến.”

Lão Linh Vu cuối cùng đã đỡ xuống trọng trách rồi sao? Hải tử kia hình như tên là Trúc Giản nhĩ, Phi Thiên nhớ tới dáng vẻ ngượng ngùng mất tự nhiên đầy trẻ con của thiếu niên thanh tú khi đối mặt với mình, không ở trong Ma Linh cung, lại chạy đi đâu đây?

“Bệ hạ, có phải là...”

“Được rồi, người đã vất vả, cứ lui xuống trước đi.” Phi Thiên cắt ngang lời y.

“Vâng. Thuộc hạ cáo lui.”

Đợi đến khi phía sau đã trở về yên lặng, Tu La mới chậm rãi quay người, vậy mà mắt đã đầy lệ, ngân phát, bích mâu, dung nhan lãnh tuấn như thế, giữa lệ quang lộ vẻ thê lương.

Hắn đã tự so mình với Khuynh Thành, vậy ta sẽ thành toàn, cho hắn kiến thức vài thứ ngày xưa Khuynh Thành đã trải qua?

Tu La dần dần siết chặt hai tay, trời lạnh quá...

...

Vị trí của tứ ám ngự tiền và Linh Vu toàn bộ để trống, Phi Thiên bệ hạ vẻ mặt lạnh lùng ảm đạm, Địa ngục thất quân chủ bỗng nhiên không hẹn mà cùng ngừng được mùi giống bão sắp tới.

Vương giả trên bảo tọa Ma tôn không nói gì, trong tay vẫn chơi đùa một khối băng hình cầu màu xanh. Khối cầu đó là gì, ở đây lại không ai không biết, món đồ đó, là linh lưu niệm châu.

Chỉ có thượng vị Ma tộc trong nháy mắt cuối cùng của sinh mệnh mới có thể tự hợp linh lực còn lại của mình hình thành linh lưu niệm châu!

Nó có thể ghi lại tình cảnh thượng vị Ma tộc đã mất nhìn thấy lúc lâm chung, cùng với một đoạn thoại, bay vào tay người được chỉ định.

Bất luận là tứ ám ngự tiền hay Linh Vu, đều có năng lực này. Năm chiếc ghế bỏ không nơi đó, rốt cuộc linh lưu niệm châu trong tay Thánh Quân bệ hạ là thuộc về ai đây? Lại đã cho bệ hạ biết những gì? Song, bất kể thế nào, chỉ cần xuất hiện linh lưu niệm châu, vậy có nghĩa là Ma giới đã mất đi một vị Ma tộc thượng vị.

Sự yên lặng khiến người ghẹt thở.

“Các ngươi, muốn xem thử nó đã ghi lại hình ảnh gì chứ?” Hồi lâu, Thánh Quân bệ hạ mỉm cười nói, kể đó ném lên không trung, hạt châu như có sinh mệnh từ từ triển khai, cuối cùng biến thành một bức họa chuyển động...

Trước mắt hiện ra chính là một kiến trúc quỷ dị kỳ vĩ, nền móng được dựng từ thanh thạch, trên có chín tháp sắp xếp theo chín cung, trên từng đỉnh tháp từng từng một tòa tinh đồ tổ tượng xoay tròn, thiên lôi chuẩn xác tích trên tổ tượng, tinh đồ theo đó sáng ngời, như đã hấp thu năng lượng phi phạm này.

Người bạch y tay cầm bích tiêu lặng lẽ đứng trên một bình đài khá cao, mặc dù có mào duy che chắn, y vẫn tỏa ra cảm giác áp bách cực lớn.

Gió lớn nổi lên, bạch y thiếu niên ổng tay tung bay, nhẹ nhàng như muốn lên tiên, gió thổi bay mạo duy của y, mái tóc dài đen nhánh nhất thời tùy ý hoa mỹ dấy đưa giữa không trung, khuôn mặt mỹ lệ không tỳ vết như ẩn như hiện giữa những sợi tóc.

Cười lạnh một tiếng, y dường như bình thản nói câu gì đó, bích tiêu trong tay giơ lên, chỉ thẳng thiên khuyết, nhất thời nộ lôi giáng xuống, kinh thiên động địa!...

Mấy hình ảnh vỡ vụn tan tành, hiển nhiên người lưu lại khối linh lưu niệm châu này tình cảnh lúc ấy vạn phần hung hiểm.

Nhưng mà, Cửu Tinh đài, ai có thể không biết?! Khuynh Thành, ai có thể không nhận ra?!

Địa ngục thất quân chủ, thậm chí Phi Thiên Tu La đều kinh hãi.

“Các người, còn muốn nghe xem Hoàng Tuyền thời khắc cuối cùng đã nói gì với ta chứ?” Không đợi mọi người phản ánh lại, Thánh Quân Vĩnh Dạ đã nhẹ nhàng phát tay, hình ảnh dừng lại, trong bóng tối liên bay ra thanh âm tịch tịch của tứ âm ngự tiền Hoàng Tuyền...

“Bệ hạ, xin tha thứ cho thần vì không thể tự mình tạ tội với ngài, bởi rằng, lúc ngài nghe được những lời này của thần, thần đã chết rồi, thần đang dùng linh lực cuối cùng còn sót lại của mình, cố chấp muốn nói cho ngài biết một số chuyện mà thần nhất định phải nói ra!”

Trong Trùng Hoa cung lặng ngắt như tờ, mọi người im lặng lắng nghe, đoạn chuyện xưa này, tình yêu điên cuồng quá khích, đã thiêu đốt bao nhiêu trái tim cao quý.

Linh Vu chế mộng, Bích Lạc trúng chú, Hoàng Tuyền bị uy hiếp, Triều Nhan hàm oan... Chân tướng dần như bóc kén trời lên mặt nước, cuối cùng càng lúc càng nhìn mà đau lòng!

“Lúc ấy, Tinh Chiêm Triều Nhan Thần giới dùng hết toàn lực lặng lẽ thu thập hồn phách Khuynh Thành điện hạ mất thấy tiêu tán trước Vân Tiêu quan, chuyển vào cơ thể đứa trẻ mới sinh trong Già Lâu La cung, Thiên phi Minh Hà xuất phát từ ghen ghét, đến Ma giới cùng Phi Thiên bệ hạ đặt thành hiệp nghị, thần bị bắt chấp hành mệnh lệnh huyết tẩy Già Lâu La cung, không lưu người sống...”

Thần không dám trông mong bệ hạ tha thứ, thần chỉ muốn nói, trong cảm thụ của thần, người quan trọng nhất là Bích Lạc! Ai ngờ biến khéo thành vụng, trên Già Lâu La cung đầm máu tanh, thần đã mất y vĩnh viễn, ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không thể... Hiện tại, Cửu Tinh đài tái hiện, Khuynh Thành điện hạ phục sinh có nhiều chỗ quỷ dị! Thần không thể im lặng nữa, đây có lẽ là cơ hội duy nhất để thần chuộc tội, hy vọng Bích Lạc, có thể tha thứ cho thần...”

Không ai nói gì, hoặc giả mỗi người đều chấn động rất lâu, không biết phải nói gì.

“Tu La.” Vĩnh Dạ thở dài, “Người thật sự làm ta thất vọng!”

Sắc mặt Phi Thiên khoảnh khắc trong trắng bệch lộ ra tái xanh, môi hơi run run, đột nhiên cười rộ lên, cơ hồ cười ra nước mắt, y cười nói: “Chính là một câu thất vọng này sao? Ta còn tưởng huynh sẽ hận ta cơ! Hóa ra chỉ là một câu thất vọng này...”

Vĩnh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu, “Người có biết, kỳ thật Khuynh Thành ở trong Già Lâu La cung đã trải qua những ngày thế nào không?”

“Những ngày thế nào? Nếu có thể được bên huynh, những ngày thế nào chẳng tốt...”

Hắn đã tựso mình với Khuynh Thành, vậy ta sẽ thành toàn, cho hắn kiến thức vài thứ ngày xưa Khuynh Thành đã trải qua!

Lát sau, thiếu niên nọ bị khiêng ra khỏi mật thất Trùng Hoa cung, y đã chết, máu tươi đầm đìa, thuộc hạch chưa tận mắt nhìn thấy nhưng nghe nói là thảm không nỡ nhìn...

“Thế thì thế nào? Ta muốn trải qua những ngày như vậy, không phải còn chẳng có cơ hội sao?” Thần trí của Phi Thiên rõ ràng đã hơi ngẩn ngơ.

Chỉ Sát Ma Nhan ngồi một bên không nhìn thấy y, thân thể bất an động đậy, sắc mặt cũng chẳng khá hơn Tu La chút nào, có điều cũng không có vẻ sợ hãi, chỉ bi thương...

...

“Tử Mạch đại nhân! Tử Mạch đại nhân, xin đừng tùy tiện xông vào...”

“Thế nào là tùy tiện xông vào? Ta là phụng Thánh Quân bệ hạ tuyên chiêu mà đến.” Thiếu niên mảnh khảnh lại cực kỳ mỹ lệ nói rồi bước đến gần, nhìn một vòng mọi người vẻ mặt khác nhau, chậm rãi quỳ một gối, chính là Tử Mạch, người cuối cùng trong tứ ám ngự tiền, “Tham kiến Thánh Quân bệ hạ, tham kiến Phi Thiên bệ hạ.”

“Bình thân.” Thánh Quân Vĩnh Dạ ôn hòa nhìn Tử Mạch, nói, “Người tên Tử Mạch? Là tứ ám ngự tiền mới nhĩ?” Đây vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy thiếu niên mới thăng nhiệm tứ ám ngự tiền sau khi y ngủ say trong băng.

“Phải.” Tử Mạch nói không kiêu không nịnh, “Khải tấu bệ hạ, thần ở phạm giới, phát hiện một thiếu nữ Ngũ Thú tộc, trời sinh có tiên tri nhân.”

Tiên tri nhân?!

Xem mọi người vẻ mặt kinh ngạc kia, một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng đại khái chính là chỉ tình hình kiểu này đây.

26. Quyển 2 - Chương 10

Đã nửa tháng rồi không có mưa, nam tử mà chân đường như không được thuận tiện lắm đang cật lực gánh một gánh nước đi về, dòng suối lân cận đã cạn khô, gánh nước chỉ có thể đi một lộ trình xa hơn. Bóng nam tử lắc lư hết sức kịch liệt, mắt thấy dọc đường đi, nước trong thùng đã lắc ra ngoài phân nửa.

“Ôi? A Sư, chân không thoải mái sao? Để ta giúp người gánh về.” Nửa đường gặp một nam tử tốt bụng, nói rồi đặt tay lên đòn gánh trên vai A Sư, “Mau để xuống, mau để xuống cho ta đi!”

“Cảm ơn, không sao đâu, ta tự mình làm được! Người xem cũng sắp đến nhà ta rồi, vả lại nước trong thùng này đã đổ hết phân nửa, không nặng đâu.” A Sư tươi cười từ chối khéo, mặc dù người đã ba mươi tuổi, nhưng khuôn mặt anh tuấn tao nhã cười rộ lên vẫn có chút trẻ con.

Nam tử tốt bụng cũng không khỏi sửng sốt một chút, tên này, khó trách chân không tốt mà còn được nhiều nữ hài hoan nghênh như vậy, thậm chí Bách Hợp công chúa cũng cứ thích tìm y, ngoại trừ có mỹ danh thần xạ thủ, khuôn mặt tuấn tú dễ thân này hẳn cũng là nguyên nhân quan trọng nhĩ? Trong lòng khê cảm thán một chút, phục hồi tinh thần, hơi cà lăm nói: “Người còn khách khí gì nữa? Nhìn người đầu mướt mồ hôi kia!”

“Thật sự không sao mà, không phải khách khí đâu, huống chi Đại vu sư từng bảo, chân ta phải di chuyển nhiều, càng không di chuyển càng không được.”

“Vậy... Đã như vậy, có chuyện gì cứ gọi ta!”

“Được rồi, mau đi đi! Người thật cho là ta không biết hiện tại ai đang đợi người à?”

Tiến nam tử kia đi, A Sư lại yên lặng quẩy gánh tiếp tục bước đi. Từ nhỏ đã một mình đến Nam Cương, người không quen sinh địa là y, đã sớm quen giải quyết mọi chuyện, có khó khăn hơn cũng không dễ dàng cầu người giúp đỡ.

Người Nam Cương mặc dù nhiệt tình rộng rãi, nhưng ý thức quê cha đất tổ rất nặng, nói cho cùng thì y chỉ là một người ngoài! Vậy thì cứ làm một người ngoài không gây phiền toái đi, như thế chung quy vẫn tốt hơn.

Trên đời này, người không xem ta là người ngoài, chỉ có y thôi! Ánh mắt A Sư thoáng buồn bã.

Cuối cùng đã về đến nhà, bỏ thùng xuống thở một hơi, A Sư không vội đổ nước vào ang, trước hết múc một gáo lớn đi đến hậu viện tưới cho gốc diêm hồng quả mà y trồng từ năm đầu tiên đến Nam Cương.

Diêm hồng quả, đặc sản Nam Cương, nghe nói những cây trưởng thành từ hạt của cùng một quả, nếu có một gốc chết đi thì những cây khác cũng sẽ lũ lượt khô héo, cho nên mọi người thông thường dùng nó để hình dung huynh đệ thân ái.

Người Trung Thổ thấy diêm hồng quả hiếm lạ, ngẫu nhiên có trồng đều là trong hoa viên những nhà phú quý nâng niu cưng chiều. Nhưng người Nam Cương lại không trồng nó trong viện nhà mình, bởi vì bạt ngàn sơn dã đều có, phóng tầm mắt nhìn cả Hồ bộ, trồng diêm hồng quả trong viện, quả nhiên chỉ có mình nhà A Sư y.

Đương nhiên người khác làm sao biết được tình cảm đặc biệt của y với loại cây này?

Nhìn nước nhanh chóng ngấm “Ào” xuống nền đất khô khốc, lá cây bị nắng gắt chiếu mấy ngày liền tiều tụy cụp xuống cũng phảng phất đứng thẳng lên một chút. A Sư nở nụ cười, ánh mắt ôn nhu.

Huynh vẫn khỏe chứ? Mấy năm nay huynh ở nơi nào? Chân có tốt lên chút nào không? Mắt có phải vẫn sáng động lòng người như ngày trước?

Mấy năm nay đệ vẫn sinh sống ở Nam Cương, không cần lo lắng cho đệ, đệ hết thấy đều tốt lắm, người ở đây cũng đối đãi không tồi, điều tiếc nuối duy nhất, chính là chẳng biết sinh thời còn có thể nghe tiếng huynh nữa không...

Ca ca...

“A Sư! A Sư, người có nhà không?” Bên ngoài truyền đến tiếng một nữ hài, A Sư mơ hồ ngẩng đầu, nghe có vẻ giống như Bách Hợp công chúa, sao công chúa đã về rồi? Y vội gượng thân thể mỗi một, bước ra ngoài.

Không phải là Bách Hợp sao? Hoàng y thiếu nữ nói cười xinh đẹp dưới ánh mặt trời, nàng đang nghịch ngợm chớp mắt, dùng ánh mắt ra hiệu cho y người bên cạnh nàng dẫn đến: “Xem người khách ta dẫn đến cho người...”

A! Trong nháy mắt lại có ảo giác là đại địa đều đang nổ vang! Y! Là y!! Y đang đứng đó! A Sư ngơ ngác nhìn, mà Bách Hợp thì cười khẽ tránh đi.

Thật tốt, là người ở cổ hương A Sư sao? Nhìn ngoại hình giống nhau như vậy, không chừng là thân nhân đấy! Xa xa nhìn hai người còn đang nhìn nhau ngẩn ra một cái, Bách Hợp mím môi, cảm thấy mình đã làm một chuyện rất tốt. Họ nhất định có rất nhiều lời muốn nói, cứ để thời gian lại cho họ đi vậy! Nàng nghĩ như thế, quay người bỏ đi.

“Ca ca...” A Sư bắt giác hô khẽ, nhưng vừa ra khỏi miệng đã lập tức hối hận. Đó sao có thể là Tiểu Trúc được? Đó chỉ là một thiếu niên xa lạ, thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, sao mà là ca ca y được? Bất luận cậu ta có giống Tiểu Trúc thế nào, giống đến mức ngũ quan như đúc từ một khuôn, chỉ hơn một cái nguyệt nha màu lam trên trán, nhưng cậu ta chỉ là một thiếu niên xa lạ. Vừa nãy sao y lại kích động đến mức quên mất là đã cùng Tiểu Trúc chia lỵ hai mươi năm rồi?

Thiếu niên trên trán có nguyệt nha màu lam không nói gì, chỉ yên lặng nhìn y.

Mặt A Sư bắt đầu nóng lên, cả mang tai cũng đã nóng hầm hập, “Xin lỗi, cậu rất giống ca ca ta lúc nhỏ, ta đã hai mươi năm không gặp y, rất nhớ... Đúng rồi, ta là A Sư, không biết khách nhân tìm ta có chuyện gì?”

“Ta là Trúc Giản.” Thiếu niên nhắm mắt khe khẽ thở dài, “Ta rất thích diêm hồng quả, hoa văn diêm hồng quả trên bội kiếm của công chúa quý bộ là huynh khắc sao? Có thể khắc giúp ta một thanh không?” Nói rồi lấy ra một thanh bội kiếm mới.

“... Được...”

Tưởng tượng đã hai mươi năm, tình cảnh hai người gặp lại sau hai mươi năm trông ngóng hóa ra bình thản và ảm áp như vậy.

Trúc Giản bó gối ngồi trên tấm chiếu sậy dày cộm, nhìn nam tử bên cạnh đang chuyên tâm dùng dao khắc từng nhát một lên bề mặt vỏ kiếm.

Hai mươi năm tuế nguyệt! Tiểu Cúc, đã trở thành nam tử anh tuấn tao nhã, trên mặt ít nhiều cũng là tang thương, đó là dấu vết năm tháng lưu lại, vô cùng công bằng với mỗi người.

Ngoại trừ y, y hầu như đã bị thời gian vứt bỏ, y sẽ phải chịu đựng hơn ngàn năm cô tịch.

Tiểu Cúc không thể biết, lúc trước vì gặp y, mình từng khốn khổ cầu xin thế nào, lại đổi lấy một câu của Trưởng lão: “Ta nói không được. Ta sẽ không lặp lại lần nữa, ngươi đã không còn quan hệ gì với phạm giới!... Nếu ngươi trực mê bất ngộ, Trúc Giản, ta cũng chỉ đành giết nó.”

Hiện tại sớm đã minh bạch, lúc ấy Trưởng lão không thông tình lý cũng là vì tốt cho mình! Tiểu Cúc sẽ ngày một trưởng thành rồi già đi, mà mình không còn là phạm nhân nữa, đã không còn thuộc về phạm giới, đừng đi quấy rầy y nữa.

Chỉ nhìn, ta chỉ đến nhìn y một chút là được!...

“Chân huynh không thuận tiện đúng không?” Trúc Giản tận lực bình tĩnh nhìn y nói, “Ta cũng biết một chút y lý, để ta coi thử xem.”

Động tác trong tay chợt đình trệ, sau đó A Sư chậm rãi nở nụ cười: “Hồi nhỏ bị ngã, những năm qua quả thật rất bất tiện, vậy làm phiền Trúc Giản.”

Hồi nhỏ bị ngã, những năm qua quả thật rất bất tiện, tay Trúc Giản run nhẹ nhẹ, cách ống quần sờ chỗ trên đầu gối trái một lông tay, vết sẹo quen thuộc kia, phồng tay như vậy.

“Sao Trúc Giản lại biết chuẩn xác vết thương của ta ở đâu như vậy?!” A Sư ngạc nhiên hỏi.

“Vừa rồi nhìn tư thế bước đi của huynh mà đoán.” Trúc Giản thu tâm thần, tay vận pháp lực sờ soạng qua lại nơi đó một phen, “Huynh cử động thử xem, thế nào?”

“Lại không còn một chút cảm giác!” Y vén ống quần nhìn nhìn, da trơn nhẵn, nào còn bóng dáng của việc từng bị thương?! Không khỏi vui vẻ nói, “Cư nhiên không nhìn ra, không ngờ cậu tuổi trẻ thế này mà lại có bản lĩnh như vậy, thật sự cảm ơn lắm!”

“Huynh cũng khắc xong vỏ kiếm rồi, ta thấy ta vẫn nên từ biệt tại đây!” Trúc Giản cầm lấy bội kiếm, nói khe khẽ.

“Từ từ...” A Sư một ngữ chưa xong, không trung bỗng nhiên mưa to tầm tã, A Sư không khỏi nở nụ cười, “Thời tiết đúng là hỉ nộ vô thường, hạn nửa tháng, hôm nay nói mưa là mưa ngay, có điều cơn mưa này rơi thật tốt! Đều nói ngày mưa lưu khách, thiên ý muốn ta cảm tạ cậu, vậy mời ở lại đi!”

Trúc Giản ngơ ngẩn đứng lại, Ma giới Linh Vu há lại sợ mưa? Tị thủy quyết vừa niệm, mặc nó rơi cách nào, đừng hòng ướt nổi một chút. Thế nhưng, y thật sự muốn ở lại, đại khái đây là lần cuối cùng được ở bên Tiểu Cúc...

Thấy Trúc Giản dừng bước, A Sư hiển nhiên vô cùng cao hứng, y nói: “Nơi này của ta khá nhỏ, nếu Trúc Giản không ghét bỏ thì cùng ta chen chúc một đêm nhé!”

Vui vẻ di tay, sao có thể ghét bỏ? Đệ đâu biết được rằng, ta muốn... ôm đệ lần nữa đến chừng nào!...

Ban đêm, hai huynh đệ xa cách hai mươi năm, hiện tại mặt đối mặt nhưng không cách nào nhận nhau, lại nằm trên một giường như hồi nhỏ, Trúc Giản ngổn ngang trăm mối cảm xúc, bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Liên, hài tử khờ khạo, căn bản chẳng biết phạm thế này, tâm ý của nàng, y chỉ có thể linh cảm lòng.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn chỉ to bằng hạt đậu, Trúc Giản đánh giá khuôn mặt bên cạnh này, không nhịn được phải hỏi: “Huynh làm sao mà đến Nam Cương? Trong nhà có còn ai không?”

“Hồi nhỏ phụ thân bị tội, nhà đã bị tịch biên.” Trong mắt A Sư như phủ lên một lớp sương mù, “Hiện tại chỉ có một ca ca, không biết đang ở phương nào, sống ra sao?... Hồi nhỏ tổ nãi nãi từng nói với chúng ta, huynh đệ xa cách nếu đứng dưới gốc diêm hồng quả nói chuyện, huynh đệ y buổi tối sẽ mơ thấy y. Vậy nên ta trồng một gốc diêm hồng quả trong viện nhà mình, thường nghĩ ca ca lúc này đang ở ngay bên cạnh.”

“Ca ca huynh, nhất định sẽ ngày ngày mơ thấy huynh.” Trúc Giản cố nén chua xót trong lòng, “Nhất định sẽ ngày ngày mơ thấy các huynh đang khoái hoạt.”

“Nói ra không sợ cậu cười, ngoại hình cậu rất giống ca ca ta, ngày ấy khi chúng ta xa cách, dáng vẻ y gần như giống hệt cậu, chỉ thiếu cái nguyệt nha màu lam trên trán.” A Sư nói, hơi tò mò sờ trán Trúc Giản, “Là vẽ lên à? Có gì đáng chú ý đây?”

“Đúng là vẽ lên, phong tục của quê ta, lúc nhỏ thân thể ta quá yếu, cha mẹ sợ không lớn nổi, mới vẽ cho ta.” Trúc Giản mặc cho y sờ, hàm hồ nói.

...

“A!...” Bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, cắt ngang đêm mưa, hai người lập tức cảnh giác ngồi dậy, bên ngoài dường như có rất nhiều người đang hỗn loạn, không biết vì sao mà chạy.

“Cứu mạng...”

“Người Hồ bộ đánh tới!!”

Hồ bộ, là bộ chiến lực mạnh nhất trong năm bộ Nam Cương, huống chi lại bất ngờ đến khi không chuẩn bị, quả nhiên lại giả bất thiện!

Hai người vội mặc quần áo, A Sư lấy cung tên chạy ra ngoài, thấy Trúc Giản đi theo, bèn áy náy nói: “Xin lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này, cậu không phải là người Hồ bộ, đừng đi mạo hiểm! Mau theo con đường này mà đi đi!”

“Ta đi cùng huynh!” Trúc Giản kiên định nói, sao y có thể đi được, y phải bảo vệ Tiểu Cúc, tình cảnh hai mươi năm trước sẽ không bao giờ tái diễn nữa! “Ta sẽ hạ chú, huynh không phải là thần xạ thủ sao? Ta hạ chú lên mũi tên huynh bắn ra, cam đoan giết chúng tôi bởi tan tác.”

“Cậu biết hạ chú?!” A Sư mở to mắt, nhưng nghĩ đến thiếu niên trước mắt chỉ sờ sờ một chút đã chữa khỏi vết thương hai mươi năm trên chân mình, còn có thể có gì không tin? “Có lẽ cậu thật sự là trời cao phái tới cứu vớt bách tính Hồ bộ! Xin cẩn thận một chút.”

“Ừm” một tiếng, Trúc Giản không nói gì nữa. Cứu vớt bách tính Hồ bộ? Ta chỉ muốn bảo vệ đệ thôi.

Cứ thế, trong tiếng mưa gió gào thét, A Sư giương cung cài tên, trời tối như vậy, y vẫn nhắm cực chuẩn, liên tục bắn trúng mục tiêu, không hổ danh thần xạ thủ! Lại có Trúc Giản ở bên giúp đỡ, mũi tên A Sư bắn đi lóe ra ánh sáng màu lam u u, tên như vậy, bắn một phát xuyên một chuỗi địch nhân, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp. Vừa có tiếng dây cung, những kẻ xâm lấn đến từ Hồ bộ lập tức hỗn loạn như chim sợ cành cong.

“Phía trước là thần xạ thủ A Sư sao?” Người đối diện hô lên, đẩy một thiếu nữ áo vàng ra trước, thiếu nữ nọ loáng thoáng phát ra tiếng “Ồ ô”, nồn nóng dị thường, tiếc là miệng đã bị người ta bịt kín.

“Bách Hợp công chúa?!” A Sư kinh hãi, buông cung tên xuống.

“A Sư! Người vốn không phải là người Hồ bộ! Chỉ cần người không đối địch với chúng ta, chúng ta sẽ để cho Bách Hợp công chúa một con đường sống!” Xem ra người Hồ bộ cũng biết chuyện Bách Hợp hay tìm vị thần xạ thủ này, cho nên tưởng là A Sư thích công chúa đây!

Chẳng qua cảm giác của y với nàng chỉ như muối muối, huống chi công chúa đối đãi y rất tốt, là niềm an ủi của người đã mất đi thân nhân! Vô luận thế nào y cũng phải nghĩ cách cứu nàng!

“Hồ Liệt Nhi.” A Sư gọi tên đầu mục kêu gọi đầu hàng nọ, bàn tay đầm mồ hôi lạnh, “Tại sao ngươi lại làm khó dễ Hồ bộ?”

“Bốn bộ chúng ta xưa nay cũng phục Hồ bộ, đều là vì cổ tế đàn! Hiện tại cổ tế đàn sụp đổ, trên Nam Cương đại địa có bao nhiêu tai nạn?! Đây đều là vì Hồ bộ hiến tế không chu đáo tạo thành! Nghe nói trong cổ tế đàn có bảo vật, Hồ bộ bây giờ còn dựa vào cái gì mà chiếm giữ? Mau giao bảo vật cho Hồ bộ chúng ta!”

“Toàn là nói bậy.” A Sư giận dữ mắng.

“A Sư, cứ tiếp tục nhắm, công chúa vừa qua đây thì huynh hãy bắn tên ngay.” Trúc Giản phía sau bỗng nhiên nói nhỏ.

“Cái gì? Công chúa sao có thể qua đây...” Một lời còn chưa xong, sớm thấy Trúc Giản nhú mày đặt tay lên lam nguyệt nha trên trán, môi mấp máy.

Người của Hồ bộ chỉ thấy trước mắt hoa lên, công chúa đã đến nơi rất xa, chính là A Sư đón được nàng, lại xé vật đang bịt miệng Bách Hợp, Bách Hợp nhất thời không nói gì, hiển nhiên hơi choáng váng với việc mình đột nhiên qua đây.

Hồ Liệt Nhi bên kia thẹn quá hóa giận, gầm lên giận dữ: “Yêu nhân phương nào? Bắn tên cho ta! Bắn tên! Bắn chết hết bọn chúng! Dù sao cổ tể đàn đã ở ngay trước mặt!!”

Tức khắc tên bay như châu chấu, khí thế hùng hổ mà đến! “Đi mau!” Trúc Giản nói, kéo A Sư và Bách Hợp, họ liền chạy về phía phế tích cổ tể đàn, nơi đó có chỗ che.

“Bắn Bách Hợp! Bắn về phía y phục màu vàng kia!” Hồ Liệt Nhi nhón nhác quát.

Quần áo của Bách Hợp công chúa thật sự rất dễ thấy, nhất thời tên nhọn đều bay về phía nàng, một mũi tên đỏ thẫm bay thẳng đến ngực nàng, tình thế nguy cấp!...

“Công chúa cẩn thận!!” A Sư quát to một tiếng, vội bổ lên, che chắn phía sau Bách Hợp, mũi tên nhọn hoắt, trượt phập vào lồng ngực mảnh khảnh!...

...

... “A!” Là Tiểu Cúc kinh hô! Tiểu Trúc liều mạng giãy giụa ngẩng đầu, mũi tên trúng ngay đùi Tiểu Cúc, máu, bắn lên mũi tên ghim vào thân cây từ trước kia.

Máu! Máu của Tiểu Cúc! Đâm hai mắt y đau buốt!

Cắn một miếng diêm hồng quở dưới đất, nuốt vào một lớp bùn đất nâu nhạt...

Từ hai mươi năm trước, ta đã mất đi đệ một lần, chẳng lẽ đệ thật sự tàn nhẫn như vậy?! Lại muốn ta một lần nữa mất đi đệ sao!!

Muốn để ta lại một lần trải qua đau đớn khoan tâm thứ cốt đó sao?!

“A, A Sư...”

“Tiểu... Cúc...”

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên trước phế tích cổ tể đàn hoang lương, hắc ám, bùn lầy, máu tươi, đan xen thành hình ảnh khiến người ta nát lòng chực điên, mưa ào ào rơi xuống, là trời đang khóc!

Trúc Giản đôi mắt đầm lệ, y bổ lên ôm lấy A Sư, nghẹn ngào: “Tiểu Cúc, Tiểu Cúc, là ta đây! Là ta đã trở về rồi đây!”

“Ca ca?...” Ánh mắt A Sư thoáng sáng ngời, y gian nan đưa bàn tay bị máu nhuộm đỏ lên, “Thật sự là huynh, đệ không hề nằm mơ, thật tốt... thật... tốt...” Y mỉm cười nhắm mắt.

“A!!...” Trúc Giản gào khóc thảm thiết, ôm chặt thân thể Tiểu Cúc đang dần lạnh giá, người của Hồ bộ đều ngơ ngác nhìn, nguyệt nha trên trán y phát ra hào quang chói mắt!

“Kẻ thương tổn y, chết đi.” Trúc Giản lạnh lùng nói ra câu này giống hệt như người phát ngôn của tử vong, cái gì mà đại khai sát giới ở phạm giới là đại kỵ của thần ma? Hiện tại y chỉ muốn dùng máu tươi để gột rửa thể giới này!

Thế giới này dơ bẩn quá mức, dùng mưa gột rửa vẫn rất không đủ! Phải dùng máu tươi mới được!!

“Bắn... Bắn tên!” Hồ Liệt Nhi hoảng hồn lùi một bước dài, chỉ biết khiển trách bọn thủ hạ đang ngây như phỗng.

Đám cung thủ Hồ bộ mặt như màu đất nọ mới như mộng vừa tỉnh, nhao nhao giương cung bắn tên, nhưng những mũi tên thấp thỏm bắn ra kia vừa đụng tới hào quang của lam nguyệt nha liền lục tục rơi xuống, căn bản không có lực sát thương.

Là một tiếng nổ “Ầm” vang, cắt ngang Trúc Giản đang sa vào tà cảnh phệ huyết, cổ tể đàn phía sau họ đột nhiên lung lay, giống như có cự biến gì sắp phát sinh, bỗng nhiên, cột sáng chói mắt phóng lên trời!

Đất trời lập tức rực sáng như ban ngày!

Hồ bệ thần xạ thủ – A Sư – Ngữ

Hai mươi năm trước, nhà ta ở tại ngoại ô kinh thành, phụ thân là sĩ phu có tiếng, mặc dù không làm quan tại triều, nhưng quan viên quốc gia khoa khảo sinh ra, rất nhiều người từng là học trò của phụ thân, ngay cả tiên hoàng cũng từng tán dương tài hoa của phụ thân, bởi vậy triều đình luôn ưu lễ có thêm với nhà ta.

Khi đó thật náo nhiệt, lão nãi nãi của phụ thân, cũng chính là tổ nãi nãi của chúng ta, chín mươi tuổi thân thể vẫn khỏe mạnh, tứ đại đồng đường, thật sự là ước ao của người khác, một đại gia tộc thân thân mật mật sống chung, quan hệ mấy phòng đều hòa thuận vui vẻ, nhớ lúc ấy Hoàng đế trẻ tuổi cũng từng cảm thán, “Trị quốc phải như tiên đế, tề gia phải như Văn thị.”

Không sai, ta, chính là hài tử nhỏ nhất Văn gia, khi đó ta không tên A Sư, ta là Văn Cúc. Ta cùng tiểu ca ca ruột thịt lớn hơn hai tuổi ở trong một gian phòng, tiểu ca ca của ta, tên là Văn Trúc.

Từ nhỏ những người từng gặp ta đều khen mắt ta sáng ngời trong suốt, kỳ thật đó là bởi họ chưa từng gặp ca ca đấy thôi, mắt ca ca, mới chân chính động lòng người đến mức có thể khiến người ta không thốt nên lời!

Tiếc rằng ca ca trời sinh chân bị tật, bốn tuổi mới có thể miễn cưỡng bước đi. Có lẽ chính là nguyên nhân này nên ca ca thích ngồi trong phòng đọc sách, rất ít khi ra ngoài đi lại.

Có một lần, mùa đông vừa rơi trận tuyết đầu tiên, ta từ bên ngoài chạy về, thấy ca ca ngồi trước song cửa trong phòng ngủ của chúng ta, tay cầm một quyển “Kinh Thi”, khuôn mặt thanh tú an tĩnh, bóng loáng như ngọc, cả người lộ ra một loại khí chất tuyên vĩnh trong lành, thật sự là tuyết cũng chẳng đẹp bằng y.

Bắt đầu từ đó, ánh mắt ta luôn không tự giác đuổi theo bóng ca ca, ta sẽ vì nụ cười ngắn ngủi giấy lát của y mà hân hoan vô cùng, ta thích nghe ca ca gọi tên ta, “Tiểu Cúc, Tiểu Cúc”, từng tiếng âm áp thân mật.

Trong hậu viện nhà ta có trồng một gốc diêm hồng quả Trung Thổ rất hiếm gặp, nghe tổ nãi nãi nói, đó là mầm non gia gia chúng ta mang về từ Nam Cương khi còn trẻ lớn lên, ý tứ của việc trồng nó là hy vọng con cháu Văn gia đời đời hòa thuận sống chung, gia đình mới có thể vạn sự hưng.

Diêm hồng quả, đặc sản Nam Cương, nghe nói những cây trưởng thành từ hạt của cùng một quả, nếu có một gốc chết đi thì những cây khác cũng sẽ lũ lượt héo rũ. “Huynh đệ xa nhau nếu đứng dưới gốc diêm hồng quả trò chuyện, huynh đệ y buổi tối sẽ mơ thấy y.” Tổ nãi nãi kéo tay cho chúng ta biết.

Khi đó chúng ta vẫn còn nhỏ, đều khờ khạo cho rằng chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau, sẽ không có ngày xa cách.

Hàng năm diêm hồng quả chín, ta liền trèo lên cây hái quả xuống ăn cùng ca ca. Ca ca luôn đứng dưới tàng cây trông ta, lo lắng gọi: “Tiểu Cúc, mau xuống đây! Coi chừng ngã!” Ta cao hứng lắm, ta biết thời khắc đó chứa trong lòng ca ca, toàn là ta thôi.

Năm ấy chín tuổi, cô cô ôn nhu mỹ lệ xuất giá. Người tự mình ném tú cầu chọn phu quân, cô cô nói người đứng trên tú lầu, nhìn tới nhìn lui, chẳng thấy ai vừa lòng, bỗng nhiên một công tử trẻ tuổi cười tuấn mã đến, mỉm cười với người, cô cô liền đỏ mặt, chính là y.

Một ngày trước hôm cô cô xuất giá, ta khóc lóc nói cho người biết ta không nỡ để người đi, từ nhỏ cô cô đã yêu thương chúng ta như vậy! Cô cô lại xoa đầu ta nói, đồ ngốc, tương lai mấy đứa trưởng thành cũng đều phải thành thân, tổ thành gia đình của riêng mình.

Vậy là ta thôi khóc, bước ra khỏi phòng của người, gió lạnh ban đêm làm ta thanh tỉnh đôi chút, ta suy nghĩ về những lời cô cô nói, ý nghĩ đầu tiên lại là ca ca tương lai cũng sẽ kết hôn, sẽ rời khỏi ta để sống cùng một nữ nhân xa lạ!

Ta không muốn!

Hai năm sau, kinh thành xảy ra biến cách nghiêng trời lệch đất, Tề vương tạo phản, một đường đánh tới, sinh linh đồ thán. Hoàng đế trẻ tuổi thì hành nền chính trị nhân từ tung tích không rõ, nghe nói đã chết thảm giữa loạn quân. Phương Đông quốc gia vẫn có Hải Doanh quốc lom lom mắt hổ. Hải Doanh quốc đó, từ sau thời Minh Nguyệt Thái tử Hiên Viên Kỳ vẫn không ngừng quấy rối nước ta, ngày trước khi quốc lực cường thịnh thì họ cũng không dám có động tác gì lớn, nhưng hiện tại gặp phải Trung Nguyên chiến loạn, chẳng có thời gian đi trông chừng phía Đông, Hải Doanh quốc dù chưa trắng trợn đến xâm phạm, song hành vi nhiều dân của quân đội tăng lên, không ít bách tính ở duyên hải phía Đông phải trôi giạt khắp nơi.

Vì thế, phụ thân đuổi mấy quan viên đầu nhập Tề vương, họ từng là học trò của phụ thân, sau đó lập linh vị than khóc vong đế trong nhà. Hành động này của phụ thân, không hề nghi ngờ đã thành cái đình trong mắt, cái gai trong thịt tăn đế.

Không quên được ngày ấy, chúng ta đang chơi đùa chỗ cây diêm hồng quả ở hậu viện, bị sĩ binh đột nhiên xông vào dọa gần như ngất ra. Một mũi tên bắn trúng chân ta, ta đau đến nỗi rơi từ trên cây xuống... Chân, từ đây bị thương, đau nhức hai mươi năm, không thể chạy, chỉ có thể miễn cưỡng đi lại.

Lần cuối cùng trông thấy ca ca, đó là khi y bị mấy sĩ binh thô lỗ đè xuống đất, ra sức giày giụa ngẩng đầu, nhìn ta, gọi tên ta, lệ rơi đầy mặt...

...

Ta và ca ca bởi vì tuổi còn nhỏ, chúng ta là hai người vên vẹn trong Văn gia được miễn đi thị tào. Nhưng từ tội miễn, tai vạ khó thoát, vận mệnh chờ đợi chúng ta sẽ là chia lìa mỗi người một ngã. Ta bị đưa đến Nam Cương, do Ngũ Thú tộc Hồ bộ quản, nghe nói ca ca phải đến bằng nguyên phương Bắc, một Nam một Bắc, từ đây muốn gặp lại, sao mà mịt mù.

Nam Cương khắp sơn dã đều là diêm hồng quả, nhưng người từng bầu bạn bên cạnh hiện tại đang ở một nơi khổ hàn, đem so sánh, ta thật sự muốn đổi với y, Nam Cương, chỉ ít còn có ánh dương tươi đẹp, với người cô độc mà nói, chung quy vẫn dễ chịu hơn bằng nguyên lạnh giá.

Chân ta, quả nhiên không xong, sinh hoạt rất bất tiện, ta lại lo nghĩ cho ca ca, y không chỉ chân không tốt, thân thể còn yếu, phải làm thế nào đây?

Về sau, ta phát hiện nơi này không ai có mắt tốt như ta, Hồ vương bởi vậy coi trọng ta, nói ta trời sinh có khiếu trở thành xạ thủ vĩ đại, chú ý bồi dưỡng ta, ta cũng biết phải thành thạo một nghề mới được, cho nên đặc biệt cố gắng, kết quả là không lâu sau lại bách phát bách trúng trên tỷ đấu xạ tiền mỗi năm một lần, danh thần xạ vang xa.

Kỳ thật mọi người đối đãi ta rất tốt, nhưng ta đã định trước chỉ là kẻ ngoại tộc cô tịch dưới phiên dương quang này.

Sau mười lăm tuổi thỉnh thoảng sẽ có nữ hài làm cung trụ tặng ta, nhưng ta trước nay đều không chịu nhận. Trong tim ta đã có một hình bóng, ta lo lắng mình không thể làm một trượng phu xứng đáng.

Huynh đệ xa nhau nếu đứng dưới gốc diêm hồng quả trò chuyện, huynh đệ y buổi tối sẽ mơ thấy y.

Câu này đã cho ta niềm an ủi cực lớn, gần như phao cứu mạng của người sắp chết đuối, ta trò chuyện với cây diêm hồng quả trong viện nhà mình, chỉ tưởng tượng trước mắt chính là ca ca. Ta thường ngồi ngủ dưới tàng cây, giấc mộng có y, ta hy vọng mỗi ngày đều mơ thấy.

Không biết là bắt đầu từ khi nào, tiểu công chúa Bách Hợp rất thích tới tìm ta, cô nói với ta: “Sao nhìn người chẳng giống với mọi người vậy?” Cô quần lấy ta, muốn ta nói về phong tình Trung Thổ, còn hưng trí bưng bưng dựa theo miêu tả của ta, làm một cái tú cầu.

Nhìn thấy tú cầu là nhớ tới cô cô sớm mất, là nhớ tới những lời cô cô từng nói, ca ca, giờ đã là người lớn, hẳn đã thành gia rồi? Ca ca, vậy là có thể hạnh phúc rồi sao?

Mắt Bách Hợp công chúa rất giống mắt ca ca, đều sáng ngời phi thường, vậy nên ta thích cô đến, thích nhìn mắt cô.

Lúc sinh nhật cô đòi ta tặng quà, ta chẳng nghĩ gì nhiều đã khắc ngay một thanh bội kiếm có hoa văn diêm hồng quả, lại khắc lên hai chữ “Trúc Cúc”, lúc ấy cách nghĩ rất đơn giản, chỉ là dồn nén trong lòng quá khó

chịu, có cảm giác ngọt ngào không thở nổi.

Bách Hợp bối rối cười ta, “Thật chưa từng thấy người nào thích điểm hồng quả như ngươi”, ta tùy tiện cười cười cho qua.

Sau đó cổ tế dần sụp đổ, bốn bộ ồn ào, đủ các loại đại sự, ta cố nhiên phải bảo vệ Hồ bộ, nhưng thủy chung là người cách biệt nhất. Người có phen kinh lịch này như ta, có lẽ đã mất cảm giác với bất cứ kịch biến nào rồi?

Thoảng cái mà hai mươi năm đã qua đi, ta cũng ba mươi một tuổi rồi, lại qua hai mươi năm, ta cũng phải già, ca ca bây giờ đáng vẻ thế nào? Nếu gặp lại, ta còn có thể nhận ra y không? Y lại có thể nhận ra ta được chăng?

Hôm nay, Bách Hợp từ Trung Thổ trở về dẫn theo một người đến nhà ta, nhìn qua là một thiếu niên chừng mười bốn, mười lăm tuổi, thế mà ta lại buột miệng gọi cậu ta là ca ca, thật là... xấu hổ quá.

Cậu ta thật sự quá giống ca ca, chẳng qua trên trán có thêm một cái lam nguyệt nha kỳ dị mỹ lệ, hơn nữa, cậu ta cũng thích điểm hồng quả.

Cậu ta cúi người thoáng sờ sờ đầu gối ta, vết thương hai mươi năm cư nhiên đã không còn một chút dấu vết, ta nói, “Ngày mưa lưu khách”, muốn cảm tạ đảng hoàng, kỳ thật ta giữ cậu ta lại còn vì một nguyên nhân mà cậu ta không biết, đó chính là khi cậu ta khom lưng giúp ta chữa chân, ta phát hiện sau tai cậu ta cùng vị trí với ca ca có một cái bớt cũng màu tím nhạt, hình dạng giống nhau.

Rõ ràng là người xa lạ, lại mang đến cho ta cảm giác quen thuộc mãnh liệt, ta nghĩ mình đúng là đã quá nhớ ca ca, nhớ quá thành bệnh luôn rồi.

Đêm đó, giống như lại trở về hai mươi năm trước, ca ca ngủ bên cạnh, chúng ta nhỏ giọng trò chuyện, vẫn như hai đứa trẻ sợ bị người lớn phát hiện chưa ngủ...

Ai biết tai nạn thành linh ập đến, tiếng gào khóc chói tai bên ngoài đánh thức chúng ta, ý thức dần trở lại thân thể, nơi này là Nam Cương, Ngũ Thú tộc, Hồ bộ.

Hồ bộ đã tâm vẫn không nhỏ, tối nay nổi loạn cũng chẳng cần quá bất ngờ, chỉ là cậu ta không nên bị cuốn vào! Ta bảo cậu ta mau rời đi, nhưng cậu ta lại nói mình biết hạ chú, kết hợp với tên của ta nhất định uy lực cực lớn.

Cậu ta ở bên cạnh không rời một tấc, từ trong ánh mắt ta nhìn ra là cậu ta rất lo cho mình. Trong lòng lướt qua một chút ngọt ngào, phảng phất lại là ngày xưa ta ngồi trên cành cây nhìn xuống, thấy ánh mắt lo lắng của ca ca...

Một mũi tên bắn về phía Bách Hợp công chúa! Ta không do dự nhiều vội vàng bổ lên, tình cảnh này với ta mà nói thật sự quá sức quen thuộc.

Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên, một tiếng là của Bách Hợp, cô gọi ta là “A Sư”, còn một tiếng là của thiếu niên kia, y cư nhiên gọi ta là “Tiểu Cúc”!

Ta nhìn thấy mắt y rơi lệ, khoảng thời gian hai mươi năm nháy mắt đan xen chồng chéo, buổi chiều nóng bức nọ, ca ca chính là khóc thảm mà nhìn về phía ta như vậy.

Thật sự là huynh... Ta không hề nằm mơ, thật tốt, thật... tốt...

Ca ca, ta không kịp nói nhiều hơn với huynh, ta thấy máu của mình, ta cảm thấy cơ thể ta đang từ từ lạnh băng, sinh mệnh đang rời ta mà đi đúng vào lúc ta không muốn rời đi nhất.

Hóa ra chúng ta biệt ly hai mươi năm, sum họp lần nữa chỉ có một ngày này, nhưng ta vẫn cảm kích ông trời, cảm kích kiếp này đã cho chúng ta làm huynh đệ.

Nếu có kiếp sau, ca ca, chúng ta vẫn làm huynh đệ, huynh nói được chứ?

Chúng ta suốt đời chẳng phân ly, huynh nói được chứ?

Được chứ?...

27. Quyển 2 - Chương 11

Mây mù lượn lờ trên đỉnh tòa cung điện có hình dáng lẫn màu sắc tựa như một chiếc lá sen, cầm nó triệt đi tiếng đàn, vũ cơ tan trường, chủ nhân Nghê La cung, hiện tại phải nghỉ ngơi.

Chúng tiên tử mặc váy lụa màu xanh nhạt như khói khè khàng đóng cửa, sau đó đều tự lui về chỗ ở trong Nghê La cung. Thiên phi điện hạ đã nhập mộng, điện hạ tính tình không tốt, thích an tĩnh, phải cẩn thận nhất thiết đừng quấy nhiễu người.

Thiên phi Minh Hà lúc này đang nằm thiếp thiếp trên đại sàng trong tấm cung Nghê La cung, trần trọc trở mình, nửa ngủ nửa tỉnh chỉ buồn bực khó hiểu.

Đang lúc phiền lòng, chợt có mấy tiếng nổ nặng nề vang lên cách chỗ nàng không xa, là ai lớn mật như thế? Minh Hà buồn bực mở mắt, nhưng tập trung nhìn lại, lòng nhất thời lạnh mất một nửa.

Đây đâu còn là Nghê La cung phú lệ hoa mỹ, hiện tại nàng rõ ràng đang ở trong một cái lồng sắt lớn âm u lạnh băng! Minh Hà bỗng nhớ đến cái lồng huyền thiết lúc trước giam cầm Triều Nhan ba trăm năm đằng đẳng, là ai, là ai đã nhân lúc nàng ngủ mà nhốt cả nàng vào?!

Minh Hà cố lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng đứng dậy, khi tay sờ đến đệm giường, lại cảm thấy thô ráp, cúi đầu nhìn, hóa ra dưới thân chỉ có một tấm chiếu rách nát, không khỏi đau buồn từ trong lòng.

Làm sao lại đối xử với ta đến bước này?!

Mơ mơ màng màng đi đến cửa, phát hiện chìa khóa vậy mà đã bị người mở ra, nàng rút thiết liên, đẩy cửa ra khỏi lồng sắt, trong lòng thoáng ổn định. Nhưng vừa đưa mắt nhìn, không khỏi càng thêm ngỡ ngàng, bốn phía đâu đâu cũng là hàng rào sắt thô ráp cao vút, không làm sao tìm được lối ra.

Nàng đi lòng vòng, nhưng có đi thế nào cũng chẳng ra được, nơi này quả nhiên là một mê cung không có đường ra. Minh đến Thần giới đã nghìn năm, sao chưa bao giờ biết Thần giới còn có một nơi thế này? Minh Hà hoảng sợ, hay là, nàng đã không còn ở Thần giới?!

Bệ hạ, ngài đã đuổi ta đến nơi nào? Ngài thật sự cứ thế nhẫn tâm, muốn nhốt ta trong tử lộ này sao?!

Lệ, đã rơi xuống. Minh Hà vô lực ngồi bệt xuống nền đất lạnh băng, mặt vùi trên đầu gối mà khóc nức nở.

Bệ hạ, chỉ ngài mới có thể, mới có thể đối xử với ta như vậy? Chỉ bởi vì hấn?! Tại sao? Tại sao vậy?!

Hấn rốt cuộc có gì tốt? Ta rốt cuộc có gì không tốt?...

...

Nha đầu ngoác à, sao lại khóc thương tâm như vậy chứ?

Phảng phất có người đang nói chuyện với nàng ở trong đầu, Minh Hà cả kinh, từ từ ngược dung nhan bị nước mắt làm hoa, mê mông trông thấy giữa luồng ánh sáng nhu hòa trước mắt, có một nữ tử trẻ tuổi đang đi về phía nàng, đứng lại cách nàng không xa.

Nữ tử mũi quỳnh đậm đậm, môi hồng đậm đậm, con ngươi đậm đậm, mày nguyệt đậm đậm, thậm chí cả hơi thở cũng đậm đậm, lại lộ ra nét quyến rũ kỳ dị. Nàng, bên hông lẳng lặng đeo hai cái chuông màu vàng, trên vai khoác một tấm sa mỏng manh như ẩn như hiện. Hình tượng này, với bất cứ ai cũng không hề xa lạ, cho dù là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy nàng ta.

“Người là ai?” Minh Hà cảnh giác đứng dậy, trong giọng nói kèm theo một chút run rẩy.

“Người không biết ta sao?” Nữ tử nọ mỉm cười, “Ta là Nguyệt Cơ.”

“Nguyệt Cơ?!” Minh Hà không tự giác lui lại hai bước, như khó lòng tin tưởng mà nhìn chằm chằm mỹ nhân mắt ngọc mày ngài, giò trắng tóc đen nọ, “Thì ra người chính là Nguyệt Cơ làm hại thương sinh kia!”

Nghe vậy Nguyệt Cơ lạnh lùng bĩu môi, “Hừ, thương sinh? Hay cho thương sinh, lại là thương sinh!”

“Người, người muốn làm gì?” Minh Hà không biết tại sao Nguyệt Cơ giống như rất ghét hai chữ “thương sinh”, chẳng qua vừa nghĩ đến Nguyệt Cơ bắt nhốt mình vào nơi này liền rất tức giận, nàng chất vấn, “Tại sao người phải nhốt ta ở đây?!”

Hiện tại nàng đột nhiên không thấy sợ chút nào, người nàng yêu không yêu nàng, nàng còn gì phải sợ nữa? Cùng lắm là chết thôi, còn đỡ phải chịu đựng sự giày vò nghìn năm như một ngày kia!

Nguyệt Cơ như khá hưng trí mà đánh giá Minh Hà một phen, cười nói: “Thế nào? Tiểu nha đầu, người cho là ta nhốt người ở đây? Người là đóa hoa nở ra trong tim ta, sao mà ta phải nhốt người?” Ngữ khí nói chuyện rất ái muội, lại còn đến gần Minh Hà hai bước, “Người không phải vẫn luôn bị Thiên Đế bệ hạ của Thần giới giam giữ sao? Người xem, đây chính là nơi bệ hạ của người nhốt người.”

“Người nói vậy!” Minh Hà bịt tai kêu lên, “Người là yêu nữ! Người nói vậy! Nói vậy! Bệ hạ sẽ không đối xử với ta như vậy!”

“Có hay không thì người tự mình nhìn đi!” Nguyệt Cơ cười khẩy, trong tay nàng bỗng nhiên xuất hiện một mặt gương nhỏ, trong gương có hình ảnh biến ảo, nàng vẫy Minh Hà, “Đến đây, tự mình đến xem chuyện xảy ra năm đó đi!”

Biết rõ không nên bị nàng ta mê hoặc, Minh Hà vẫn không nhịn được phải lại gần.

Chỉ vừa nhìn, tầm mắt đã bị hấp dẫn thật sâu, không cách nào dời đi nữa...

... Một trận chiến kinh thiên động địa, Diêm Hoàng hóa thân minh ám, Nguyệt Cơ chìm dưới nhược thủy, đỉnh Kim Cương Luân chân hỏa tắt lụi, phong ấn tứ phương hào quang sáng rực, khổng chế nghiêm ngặt liên hệ của khu vực đang trấn áp lực hồng hoang này với tam giới.

Không biết bao nhiêu năm sau, dưới nước có đóa hoa sinh ra từ ngực Nguyệt Cơ, hình dáng tương tự nhưng to hơn nhược thủy kim liên, cánh hoa màu vàng, nhụy hoa màu đỏ thắm, đài hoa hướng về phía sơn thể Kim Cương Luân chân hỏa đã tắt, ngày ngày có giọt hồng lệ ngưng kết trong nhụy hoa, xuôi cánh hoa lặn xuống nhược thủy...

Minh Hà đang nhìn chăm chăm mặt gương đột nhiên kích động run rẩy, nàng thấy Thiên Đế bệ hạ, biểu tình lạnh băng xuất hiện bên nhược thủy, ngắt đi đóa hoa khác thường kia.

Nháy mắt kế tiếp, hình ảnh bỗng nhiên biến thành nàng, đang cao hứng bùng bùng thử bộ váy cưới mới, thỉnh thoảng lại lên nhìn Thiên Đế tuần mỹ một cái, song Thiên Đế thủy chung chưa hề nhìn nàng lần nào.

Sau đó là trong Yên Hà đào lâm, y chăm chú nhìn thiếu niên giữa tay áo có phong cốt cục hoa nọ, tình sâu thâm thiết, lúc này ngưng nhìn...

“Ta sẽ không tin! Người gạt ta!” Minh Hà cắn môi, quay mặt nói.

“Đóa hoa biết rơi hồng lệ người nhìn thấy đó, là oán liên, là oán khí của ta khi bị Diêm Hoàng trấn áp dưới nhược thủy biến thành, nói cách khác, chính là chấp niệm của ta.” Nguyệt Cơ buồn bã nói.

Miệng nói không tin, nhưng Minh Hà vẫn không nhịn được chú ý lắng nghe.

“Thiên Đế Thần Hi vì đối phó ta, đã căn cứ nội dung gợi ý trong Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung đời trước, lấy đi oán liên, bởi vì nếu ta và tâm nguyện tư niệm người kia của ta xa cách, cho dù phong ấn tứ phương giải trừ, ta cũng không cách nào thi triển ra lực lượng như năm ấy.” Nguyệt Cơ nhàn nhạt nói, “Mà người, chính là đóa oán liên đó.”

“Nói chuyện vô căn!” Minh Hà chợt dạ hỏi ngược, “Người phải cường đại như vậy làm gì? Tiếp tục làm hại thương sinh?!” Biết đối phương ghét hai chữ này, nên mới như giận dỗi mà cố ý phát âm nặng hơn.

Nhưng Nguyệt Cơ không hề lộ ra vẻ gì là không vui, chỉ mỉm cười hỏi lại: “Người rất để ý cái gọi là thương sinh sao? Nếu người yêu không yêu người, thương sinh thế nào, lại có liên quan gì đến người?”

Một lời trúng ngay yếu hại, sắc mặt Minh Hà nháy mắt trắng bệch.

“Sau Yên Hà cung Thiên Đế ở, sâu trong Yên Hà đào lâm có một khu vực cấm, bố trí cấm chế rất mạnh, trừ bản thân Thiên Đế Thần Hi thì không ai có thể đi vào.” Nguyệt Cơ nói rồi tháo chuông vàng bên hông

giao cho Minh Hà, “Chẳng qua đeo chuông vàng hợp hoan, thiên hạ sẽ không có nơi nào là người không đến được.”

Minh Hà ngơ ngàng nhìn cặp chuông khéo léo tinh xảo trong tay, chính là chuông vàng hợp hoan trong truyền thuyết thuộc về Nguyệt Cơ, bảo vật nổi danh trên đời.

Đích xác, nàng ngơ ngẩn nhớ được trong Yên Hà đào lâm mệnh danh đứng đầu Thần giới tứ cảnh, quả có một nơi khá nhỏ mà nàng không làm sao lách vào được. Nhưng nàng đã hơn ba trăm năm không đến Yên Hà đào lâm, kể từ hơn ba trăm năm trước, nàng nhìn thấy Thiên Đế bệ hạ hôn lên môi thiếu niên được xưng là mỹ nhân đệ nhất tam giới ở đó.

“Đi xem đi! Chân thân của người đang ở ngay đó.” Bóng dáng Nguyệt Cơ càng lúc càng mờ nhạt, chậm rãi biến mất, “Chân thân của người vẫn bị giam giữ, bị người người yêu nhốt ở nơi mịt mù tăm tối...”

“Này! Chờ một chút!”...

“Chờ một chút...” Minh Hà ngồi bật dậy trên giường, người đầm mồ hôi, nàng nhìn quanh bốn phía, bố trí của Nghê La cung quen thuộc ánh vào mi mắt, không khỏi thở phào một hơi thật dài, là mộng, đúng là một giấc mộng cổ quái, có điều may mà là mộng.

“Thiên phi điện hạ, có chuyện gì sao?” Thị nữ canh bên ngoài hỏi khẽ.

“... Không việc gì.” Nàng uể oải lên tiếng, tay vừa động liền chạm phải một thứ lạnh lạnh, phát ra một thanh âm rất nhỏ lại dễ nghe, Minh Hà ngẩn ra, chợt cúi đầu nhìn xuống.

... Chuông vàng hợp hoan?!

Minh Hà nhất thời tỉnh ngủ hẳn.

Trên chiếc áo ngủ bằng gấm là một vệt màu vàng chói mắt như vậy!

Chẳng lẽ, vừa rồi lại không chỉ là mộng sao?! Minh Hà chợt cảm thấy bóng đêm lạnh hơn rất nhiều.

Đêm dài đằng đẵng, đêm nay, không thể ngủ nữa rồi.

28. Quyển 2 - Chương 12

“Tu La.” Người kia thở dài như vậy, “Người thật sự làm ta thất vọng!” Nhẹ tênh như mây gió, lại đủ để đập nát mặt nạ kiên cường nhất.

Thất vọng? Ha ha, thất vọng!

“Chính là một câu thất vọng này sao? Ta còn tưởng là huynh sẽ hận ta cơ! Hóa ra chỉ là một câu thất vọng này...” Thân thể y hơi run rẩy lão đảo, y thà là được hận, cũng không muốn nhận được mỗi thất vọng!

Rõ là, mĩ mai biết bao! Người kia đã đem toàn bộ tình yêu cho Khuynh Thành, mà với y, dù là hận cũng bủn xỉn!

Ngân phát che phủ bên mặt y, tóc này, là vì người mà một đêm bạc trắng, trong bích mâu sâu thẳm lưu động nổi thống khổ, rờn rã ba trăm năm tuế nguyệt, mãi thắm thiết nhìn chăm chú dung nhan vĩnh hằng đang ngủ say trong tầng băng màu lan nhạt, chính là đôi mắt này đây.

Hoàng tuyền chi chủ cười đôi tiếng trầm thấp, vẻ tươi cười thập phần cay đắng, rồi y bỗng nhiên biến sắc, một búng máu tươi rớt cuộc không kiềm chế được, phun lên vạt áo trắng như tuyết, nhìn mà đau lòng.

“Phi Thiên bệ hạ?!” Thượng vị Ma tộc có mặt đều kinh hô, chỉ có Chỉ Sát Ma Nhan tái nhợt mặt vô lực dựa ra sau, mà Độc Thánh U Minh thì ngẩn ngơ nhìn hết thấy, như là tâm tư đang lạc vào cõi tiên, hoàn toàn không ở nơi này, chỉ riêng viên hồng trĩ trĩu nặng chực rơi ở đuôi mắt kia dường như càng tươi đẹp hơn.

Dần dần, trong đôi mắt lãnh khốc của Thánh Quân Vĩnh Dạ cũng lộ ra vẻ mỗi một ưu thương giấu rất sâu. Nhìn thấy Tu La như vậy, những lời nhẩn tâm đã chuẩn bị nói lại chẳng thốt được một câu.

Nhớ khi mới quen bên cầu Nại Hà, bỉ ngạn hoa nở rộ, hừng hực như lửa. Mùi bỉ ngạn hoa, thanh sắc mà lộ ra vị đắng nhàn nhạt, đặc biệt giống với hơi thở của Vĩnh Dạ. Việc này đương nhiên chẳng cần khó hiểu, nhớ ngày xưa Diêm Hoàng chính là dùng thất minh chi, thương hải lệ làm Thần Hi của mình, dùng bỉ ngạn hoa, vong xuyên thủy làm Vĩnh Dạ của ám.

Bỉ ngạn hoa, có thể nói là mẫu thân của Ma giới chí tôn này, nằm trong lòng khóm bỉ ngạn hoa, Vĩnh Dạ cảm thấy sự thoải mái hài lòng ít có.

Vừa mở mắt, liền thấy đôi mắt trong veo lại phong mang lãng lợi đang từ phía trên tò mò nhìn y, mái tóc xanh thật dài buông xuống, lướt qua mặt khiến y nhột muốn hắt hơi. Y mỉm cười đẩy tóc người kia ra, trong đôi mắt họ đột nhiên hiện lên một tia khiêu khích, tức khắc ống tay áo bay lên, cánh bỉ ngạn hoa bay múa ngập trời, bên cầu Nại Hà hai cao thủ tuyệt thế đánh nhau một trận kinh thiên, một người nhàn nhã, chỉ muốn vui đùa, một người từng bước áp sát, trong lòng giận dữ.

Thời gian vạn năm, tình cảnh Ma giới Thánh Quân cùng người tương phùng có thể coi là chấn động, để lại ấn tượng sâu sắc cho y, chỉ có ba lần.

Lần đầu tiên, là khi vừa mở mắt, trông thấy Thần Hi. Thế giới đều là hắc ám hoàn toàn, trong hắc ám y thậm chí chẳng biết bộ dáng của mình, sau đó ngay sâu trong hắc ám kia, quang minh sinh sau cuối cùng từng bước lớn mạnh, nam tử trẻ tuổi bước ra từ trong ánh sáng, giữa mi vũ khắc vẽ cô độc không khác gì mình, thấy y, Vĩnh Dạ có loại vui mừng không nói nên lời.

Lần thứ ba, là khi bất ngờ đi qua vùng trời đảo quốc Phi Chân, trong ánh lửa Khuynh Thành im lặng nhìn trời, muốn khóc mà vô lệ, chỉ nháy mắt đã khiến tim Vĩnh Dạ đập thành thạch vạn năm vụn vụn một lần. Y ôm Khuynh Thành đang hôn mê trong lòng, nụ hôn triu mến tột cùng không cảm nổi hôn lên vầng trán lạnh lẽo của thiếu niên, thiếu niên vẽ mặt thống khổ, trên mặt còn vương một giọt nước lóng lánh, nhưng đó không phải lệ, mà là giọt nước do trận sóng lớn ngập trời vừa bắn lên.

Một lần còn lại, chính là khi cùng Hoàng tuyền chi chủ không đánh không quen, giữa những cánh hoa xoay tròn bay lên như mưa máu, tuyết y nhẹ nhàng, ô phát bích mâu. Tu La khê mân cánh môi mỏng, mắt phượng hẹp dài bay nghiêng lóe ra quang hoa vừa quật cường vừa bội phục, dù sao cũng sẽ tuyệt đối không khinh ý thỏa hiệp. Khi đó ai có thể nghĩ đến ngày sau giữa họ, sẽ có mấy ngàn năm rối rắm?

Tu La, phải là như vậy, là bảo kiếm phong mang tất lộ, là cơn gió tự do phóng túng, không ai có quyền che giấu mị lực không gò không bó của y, kể cả y!

Hiện tại, mái tóc bạc của y, là thời điểm đó một đêm hình thành, sắc thái lạnh băng lại tuyết quyết. Y cư nhiên tiếp nhận điều kiện của Thiên phi Minh Hà, hiệp bức Hoàng Tuyền, hãm hại Triều Nhan, bao nhiêu sinh mệnh vô tội bởi vì một câu mệnh lệnh “Huyết tẩy Già Lâu La cung, không lưu người sống” mà tan thành tro bụi. Bởi vì y hận, thời đổi cảnh dời, y đã biết hận!

Tu La như vậy, không thể nghi ngờ là sẽ làm người ta đau lòng.

Chính là một câu thất vọng này sao? Ta còn tưởng là huynh sẽ hận ta cơ! Hóa ra chỉ là một câu thất vọng này...

Nhìn vết máu đỏ thắm chói mắt trên vạt áo Tu La, Vĩnh Dạ nói thầm trong lòng, y không có lý do gì để hận Tu La, bởi vì người đáng hận nhất kia, chính là y.

Nhất là lúc nhớ đến Khuynh Thành, nhớ đến dáng vẻ Khuynh Thành mình đầy thương tích trong Già Lâu La cung, cho dù là khi không kiềm chế được rên rỉ đau đớn, ánh mắt cũng là lạnh lùng. Khuynh Thành, chưa bao giờ đem tim cho y, mà y, cũng chưa bao giờ muốn thử tiếp nhận trái tim khác nữa.

Tình yêu trên đời, chỉ một phần này, là biển cạn đá mòn, là không thể quay đầu.

Y vậy. Tu La cũng vậy.

Những ngày thế nào? Nếu được bên huynh, những ngày thế nào chẳng tốt...

Bích mâu si si nhìn Thánh Quân ẩm đậm trên vương vị, với máu tươi bên môi, Tu La dường như hoàn toàn không thấy. Lời y trầm mặc đã nhiều năm như vậy, thậm chí năm đó lúc Vĩnh Dạ chính miệng thừa nhận “Ta đâu chỉ thích y? Ta cần bản là yêu y”, vẫn giấu tận đáy lòng, hiện giờ đã nói ra, nói ra rồi, thì không thể thu lại nữa.

Có vài thứ, định trước là phải phát sinh vào lúc này.

Tu La cười, cười rất tùy hứng rất bi tráng, từng có nữ nhân xuất hiện trong mộng nói với y một câu, nữ nhân nọ là yêu nữ trong miệng mọi người công nhận, nhưng một câu đó của nàng ta, y lại ghi nhớ vững vàng.

Ở trong mộng nàng ta nói với y: “Nếu người đã định trước là không thể có được y, vậy thì, ai cũng đừng mong!”

Ôm tâm tư như vậy, Tu La thôi cười, rất bình tĩnh nói với Vĩnh Dạ: “Đại khái đây chính là tình kiếp mà phạm nhân vẫn nói ấy nhỉ? Chính như Khuynh Thành đối với huynh, chính như huynh đối với ta.... Ca ca, nếu ta hiện tại cùng huynh cáo biệt, huynh có vì ta mà buồn hay không?”

“Người muốn làm gì?...” Vĩnh Dạ nhú mày, sắc mặt thoáng biến, trong lòng bỗng nhiên dâng lên dự cảm không tốt.

“Không...” Chỉ Sát Ma Nhan vẫn có vẻ im lặng nhất đã đứng dậy, bất cứ ai cũng nhìn ra là y đang run rẩy thập phần kịch liệt. Hai hàng lệ trong ngấm ướt khăn gấm che trên mặt, y bi thương nói với Tu La, “Phi Thiên bệ hạ, đừng mà!...”

Những người còn lại vẫn đang sững sờ chưa hiểu nội tình, chỉ có Vĩnh Dạ bỗng nhiên tỉnh táo lại, cả giận nói: “Phi Thiên! Người thật lớn gan!”

Hả? Cái gì? Mọi người đều cùng nhìn về phía Tu La, chỉ thấy toàn thân Tu La hiện tại bao phủ một lớp khí đen mông lung, vẻ tươi cười của y có vẻ càng lúc càng không chân thật.

Hóa ra là tình chú, tình chú truyền từ thượng cổ do Nguyệt Cơ sáng chế, có thể hối diệt hết thảy!

Mọi người đều kinh hãi, cái gọi là tình chú, tức là lấy nguyên thần làm tiền cược, liên hệ cùng dạng sự vật nào đó, đồng sinh cộng tử, thông thường liên hệ đều là người mình yêu, xưa nay những kẻ si tâm sao mà nhiều thế? Nghe nói năm đó Nguyệt Cơ dự định hạ trên người Diễm Hoàng, chẳng qua cuối cùng chưa được mà thôi. Chẳng lẽ, tình chú của Phi Thiên bệ hạ là hệ trên người Thánh Quân bệ hạ? Mọi người thấp thỏm bất an nhìn về phía Ma giới chí tôn, Hoàng tuyền chi chủ cược nguyên thần còn có thể là vì cái gì đây? Huống chi y quả thật có thực lực này.

“Được, Tu La.” Thánh Quân bệ hạ suy sụp thở dài, “Được lắm...”

“Ca ca... cũng cho là tình chú hạ trên người huynh sao?” Phi Thiên thất khiếu đổ máu, nụ cười thê lương khiến người ta xót xa, “Không, cho dù là đến bây giờ, ta vẫn sẽ không gây bất lợi cho ca ca.”

Nếu người đã định trước là không thể có được y, vậy thì, ai cũng đừng mong!

Đúng vậy, Phi Thiên muốn hủy diệt, không phải y, không nữ! Mà là mọi người trên đời! Một thế giới hoang lương, không có người, tự nhiên sẽ chẳng còn ai có thể được y!!

Tu La cười to, mạch máu toàn thân toác ra, trong khoảnh khắc ngã xuống kia, là Vĩnh Dạ phi thân lên, đỡ lấy y.

“Chết trong lòng huynh ôi...” Mắt Tu La đã bị máu phủ kín, chẳng nhìn được gì nữa, nhưng chỉ vòng tay của người kia, mới có thể làm y an tâm như thế? Cánh tay vĩnh viễn ngưng thành một độ cong tiếc nuối, y chỉ lưu lại một tiếng thở than thỏa mãn, “Ca ca... Vĩnh... Dạ...”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nước mắt Thánh Quân từng giọt rơi xuống, rơi lên khuôn mặt Phi Thiên không bao giờ còn nói cười với y nữa.

Y cả đời chỉ quý trọng ba người, vừa vạn đại biểu cho ba phần tình cảm ắt không thể thiếu theo lời phạm nhân, mà họ, đều lần lượt rời khỏi thế giới của y.

Đầu tiên là Thần Hi của tình thân, đệ đệ chào đời cùng y, hai người trước Vân Tiêu quan chém giết một trận. Sau đó là Khuynh Thành của tình yêu, người với y mà nói là quan trọng như vậy, thế nhưng trong lòng lại chưa từng có y. Hiện tại, ngay cả Tu La của tình bạn, vốn tưởng rằng cho dù thế giới hủy diệt vẫn sẽ đứng bên cạnh y, cũng bỏ y mà đi.

Vĩnh Dạ vui mặt vào cổ Tu La, trong mùi máu tươi nồng nặc còn xen lẫn đôi chút mùi bỉ ngạn hoa, trong thanh sáng lộ ra vị đắng nhàn nhạt. Xin lỗi, ta thật sự quá tham lam, ta ích kỷ định vị các người theo cách nghĩ của mình, hiện tại mất đi các người, dường như là trừng phạt của ta.

Chỉ là thật sự khó mà tin được, người đã rời đi mất...

“Bệ hạ.” Vĩnh Dạ chậm chậm ngẩng đầu, thấy là Chỉ Sát Ma Nhan đang quỳ trước mặt.

“Ma Nhan, không cần nói nữa, ta không muốn truy cứu gì cả, người lui xuống đi...” Vĩnh Dạ khản giọng nói.

Môi Chỉ Sát Ma Nhan hiện lên nét cười khổ, y chậm rãi đưa tay lên, tháo chiếc khăn gấm vẫn che trên mặt xuống, ngay lập tức bao quát Thánh Quân, mọi người có mặt đều rùng mình.

Y có chiếc cầm thanh tú, khăn gấm che mắt chỉ khi thi pháp mới tháo xuống. Bởi vì phàm là những ai từng nhìn thấy ánh mắt y đều sẽ cam tâm tình nguyện mặc y sử dụng, cho nên có người đoán mắt y có lẽ còn mê người hơn cả Đãi Đọa Công Tước, bằng không làm sao có thể khiến người ta lạc mất tâm trí?

Thế nhưng hiện tại, mắt Chỉ Sát Ma Nhan đã để lộ trước mắt bao người, y không có con ngươi! Không, là nơi đó không có gì cả, chỉ có hai cái hốc đen ngòm!

“Đáng sợ lắm sao?... Kỳ thật thần đeo khăn gấm là vì che đây,” có thể nhìn ra dung mạo Chỉ Sát Ma Nhan, có lẽ vốn cũng là tuyệt mỹ, “Thần là vì đạt đến cảnh giới cao nhất của thuật mê hoặc, có tư cách đứng sau Phi Thiên bệ hạ, mà tự hủy hai mắt... Chỉ có khi thi pháp, mắt thần mới hiển hiện ra.”

Y nói rất bình thản, nhưng người nghe lại cảm thấy chấn động mãnh liệt. Nói rồi y nghiêng mặt, phương hướng nhìn đối thẳng với Độc Thánh U Minh, y rõ ràng không có ánh mắt có thể nhiếp người, song Độc Thánh U Minh lại chẳng kiên trì được bao lâu đã tránh né.

“Nơi Phi Thiên bệ hạ hệ tình chú, là phong ấn phương Đông.” Chỉ Sát Ma Nhan lại quay đầu từng chữ nói với Thánh Quân bệ hạ, “Lúc này trong Huyền Vân thành, tình cảnh đại khái còn đáng sợ hơn luyện ngục.”

Phong ấn tứ phương, đến đây toàn bộ giải trừ, hóa ra đây chính là tính toán của Tu La! Thánh Quân Vĩnh Dạ không nói năng động đây, cũng chẳng biết y rốt cuộc có nghe hay không.

Nói xong quanh thân Chỉ Sát Ma Nhan cũng sinh ra hắc khí lờ mờ, Vĩnh Dạ bỗng trợn to mắt trừng y. Thì ra, y cũng dùng tình chú, y hệ, hẳn là Phi Thiên Tu La! Tu La đã đi, y tự nhiên cũng chẳng thể sống một mình! Nguyên thần tan hết, luôn có một người bầu bạn!

Quy khứ lai hề, giác kim thịnhhi tạc phi...

(Về đi thôi chứ, thấy hôm nay thị còn hôm qua phi)

Trong nháy mắt cuối cùng ấy, Vĩnh Dạ phảng phất trông thấy một thiếu niên thanh lệ ưu nhã, đứng giữa khóm bỉ ngạn hoa, ngoái đầu cười, mắt y, quả nhiên mê người vẹn vẹn trên đời, đây chính là tình cảnh khi Tu La sơ ngộ Ma Nhan sao? Vĩnh Dạ phảng phất nghe thấy y nói –

Tình kiếp của ta, Phi Thiên bệ hạ đối với ta.

29. Quyển 2 - Chương 13

Mưa đêm lạnh lẽo thê lương, gió vù vù cắt qua xương cốt đau buốt, thổi nguội nhiệt huyết. Người mới vừa rời còn nói nói cười cười, còn khát khao “Cho nên ta trồng một cây diễm hồng quả trong sân nhà mình,

thường nghĩ ca ca lúc này đang ở ngay bên cạnh”, hiện giờ lẳng lặng nằm trên mặt đất bên cạnh, máu và bùn nước lẫn lộn chảy xuôi.

Chậm chạp đứng dậy, Trúc Giản lạnh lùng nhìn chằm chằm những kẻ cách đó không xa đã rối loạn cả, đi chết hết đi! Đi bồi táng Tiểu Cúc hết đi! Đáy mắt y lướt qua hàn quang phê huyết, với y mà nói, giết chóc đã thành lựa chọn phát tiết vô ý nghĩa duy nhất, sinh mệnh trôi qua là chuyện không thể chết lặng hơn.

Là một tiếng nổ “Ầm” đã đánh thức y, quay đầu nhìn lại, cổ tế đàn phía sau đột nhiên lắc lư, giống như có cự biến gì đó sắp phát sinh, bỗng nhiên, cột sáng chói mắt phóng lên trời! Trong thiên địa vạn vật nhất thời rõ nét như ban ngày, có thể thấy rõ từng li từng tí.

Người Hồ bộ sớm sợ đến mức nhũn giò dưới đất, có vài kẻ bò trên mặt đất lầy lội dập đầu lễ bái không ngừng, miệng lẩm nhẩm, Hồ Liệt Nhi thường ngày uy phong bát diện lúc này cũng không dám thở mạnh, hẳn cuối cùng đã được ném thử mùi vị khủng bố.

“Đại vu sư?!” Theo tiếng hô kinh ngạc của Bách Hợp, Trúc Giản chăm chú nhìn, giữa quảng sáng cổ tế đàn bộc phát quả nhiên có một bóng người lao đảo đi ra. Không kịp nghĩ nhiều, Trúc Giản phi thân lên, một phen ôm lấy người nọ, cảm thấy sóng nhiệt đốt người phát ra từ trong phế tích cổ tế đàn, Trúc Giản cả kinh, vội bay lại vùng an toàn, nhẹ nhàng thả lão giả xuống.

Bách Hợp nhìn Đại vu sư hấp hối mà òa khóc nức nở, trong một thời gian ngắn ngủi, gồm cả A Sư, những người xưa nay luôn tốt với nàng lần lượt rời khỏi nàng trong trường đột biến này, hiện tại thậm chí Đại vu sư không gì không biết, không gì không làm được trong mắt nàng, lẽ nào cũng sắp không xong rồi?!

“Lam nguyệt nha... Dấu hiệu của Ma giới Linh Vu.” Đại vu sư mái tóc bạc tán loạn, cả người toàn là máu, nhưng ông lại là người một đời ung dung tao nhã, trong tình cảnh như thế chẳng những không thảm hại, ngược lại hiện ra một phần bi tráng của anh hùng tuổi xế chiều, bàn tay run khe khẽ cất lực vỗ về Bách Hợp đang khóc nức nở, ánh mắt tích tắc nhìn Trúc Giản chột sáng ngời.

Ánh mắt Trúc Giản lạnh băng, trong lòng lại rất rõ lão nhân này đã tiến vào lúc hồi quang phản chiếu, không khỏi rầu rĩ.

“Ma giới Linh Vu?...” Bách Hợp mặt đầm nước mắt, thì thào lặp lại. Với nàng mà nói, danh từ này không hề xa lạ, đây là lần thứ ba nàng nghe thấy.

Lần đầu tiên là hai năm trước, vào cái đêm trước khi nàng lên đường đi Trung Thổ Huyền Vân thành, Đại vu sư ôn hòa vuốt tóc nàng, nói: “Con là một hài tử trời sinh mắt có tinh khí, dự ngôn giả Linh Vu của Ma giới chính là hài tử nhân giới như con, từ nhỏ đến Ma giới tu tập pháp môn liên quan, nhằm phát huy thiên phú này.”

Về sau lạc khỏi tộc nhân, Tử Mạch vì giúp nàng tìm kiếm tộc nhân, từng vẽ một cái họa phù đặc biệt trên trán giúp nàng, cũng cho nàng hay, “Chiêu này ta dùng là pháp thuật của Ma giới Linh Vu hệ, cô không phải là mất sinh tinh khí sao? Hiện tại hẳn có thể trông thấy tộc nhân của mình ở đâu rồi chứ?”...

Nghĩ như vậy, tầm mắt Bách Hợp nhìn về phía nguyệt nha màu lam mỹ lệ trên trán Trúc Giản kia, bất giác hơi ngầy ra. Hóa ra, trên đời còn có người giống như nàng! Đôi mắt Trúc Giản, nhìn kỹ quả nhiên rất giống mình, sáng trong thần kỳ, đột nhiên, nàng dường như hiểu được tại sao A Sư lại tốt với mình như vậy, hơn nữa có mấy lần rõ ràng nhìn mắt nàng ngẩn người, đại khái chính là nguyên nhân này đây!

Đại vu sư đang định nói điều gì đó, đột nhiên ho khan kịch liệt một hồi, ho ra một búng to máu tươi! Sắc mặt Bách Hợp nháy mắt trắng bệch, Trúc Giản phản ứng rất nhanh, lập tức ra tay phong mấy đại huyết trước ngực Đại vu sư, sau đó thăm vận pháp lực.

“Không cần... lãng phí pháp lực của người...” Đại vu sư hô hấp gian nan nói, “Người trẻ tuổi, pháp lực mạnh hơn, người có thể xoay chuyển trời đất sao?”

Nghe vậy, Trúc Giản không khỏi ngẩn ra, huyết dịch toàn thân như trí trong hầm băng.

Pháp lực mạnh hơn, người có thể xoay chuyển trời đất sao?

Không ngờ một người phạm giới, lại có thể nhìn thấu triệt thế sự hơn bao nhiêu thần ma thông thiên triệt địa! Đúng vậy, nếu đủ lực lượng là có thể giải quyết tất cả vấn đề, vậy Thánh Quân bệ hạ cần gì phải tự

trầm trong băng? Phi Thiên bệ hạ cần gì phải một đêm bạc đầu? Mà y, làm sao đến nỗi trở mặt nhìn người quý trọng nhất, Tiểu Cúc của y, một lần nữa ngã trước mặt y, từ đây không còn tỉnh lại?!

Biết Trúc Giản đã có giác ngộ, Đại vu sư mỉm cười nói: “Tuy rằng cậu là Ma giới Linh Vu, nhưng ta thấy cậu thực tế tuổi tác không lớn, thứ lỗi cho ta vì gọi cậu một tiếng người trẻ tuổi, ta sắp không xong rồi, nhân lúc này cổ tể đàn hơi an tĩnh, có mấy câu nhất định phải cho hay.”

Trúc Giản thấy ông nói trịnh trọng, gật đầu, tập trung lắng nghe, trái lại Bách Hợp, nghe ông nói “sắp không xong”, liền không nhịn được nằm phục lên gối ông, nghẹn ngào khôn kể.

“Đừng khóc, hài tử ngoan!” Bản thân Đại vu sư ngược lại đáng vẻ rất ung dung bình tĩnh, lão nhân cả đời cơ trí này thở than, “Hài tử mất sinh tinh khí, rất hiếm thấy, các người đều là người của vận mệnh, nếu cả các người cũng khóc, vậy thế giới còn gì cứu được đây?”

Vừa nói như vậy, quả nhiên Bách Hợp miễn cưỡng ngừng nước mắt, hơn nữa đáng vẻ của Đại vu sư hiện tại ai cũng nhìn ra được, quả thật là sắp không xong, cho nên không dám lơ đãng, chú ý chờ ông nói tiếp.

“Ước chừng hai nghìn năm trước, vương của Hồ bộ lúc ấy bệnh nặng, nghe nói chỉ có tuyết liên băng nguyên mới có thể cứu chữa. Tổ tiên Đại vu sư vì thế không ngại muôn sông nghìn núi, xuyên qua cả Trung Thổ, tiến về băng nguyên Bắc quốc xa xôi.” Chuyện cũ trước kia, lão nhân từ từ nói ra, thật là cảm khái vô hạn, “Ngay trên băng nguyên, tổ tiên chúng ta gặp phải bão tuyết, tội nghiệp người Nam Cương chưa từng gặp tuyết, bị mất phương hướng trong bão tuyết, lúc mất thấy không thể tiếp tục cầm cự, một thiếu niên tay cầm tuyết liên, đột nhiên xuất hiện trước mặt họ...”

...

Thiếu niên nọ chỉ chừng mười sáu, mười bảy tuổi, ngũ quan không hẳn là quá đẹp, nhưng khí chất lại đặc biệt thanh thuần quyến rũ, có thể làm người ta trông thấy mà thất thần. Y cầm tuyết liên đi về phía những con người đã dần tuyệt vọng, thật sự có cảm giác như là sao từ trên trời giáng xuống vậy.

Nam Cương có một truyền thuyết cổ xưa nhất, nói là khi người ta sắp chết sẽ có một vị thần mỹ lệ thiện lương xuất hiện làm người dẫn dắt, tránh để người tốt sa vào đạo ác quỷ, súc sinh. Bởi vì truyền thuyết này, cho nên những người sắp chết không biết từ đâu sinh ra chút sức lực, nhao nhao bò dậy phục lấy thiếu niên nọ.

Thiếu niên vốn đi rất nhanh, dường như cũng không có ý nhìn những người này nhiều, thế nhưng những người Nam Cương nhao nhao phục lấy y, gọi y là thần linh, không khỏi khiến y hơi quần bách.

“Mấy người ăn mặc thật kỳ quái, quỳ lạy ta làm gì?” Thiếu niên hơi ngượng, “Thôi được, cứ cứu các người một mạng đi vậy! Ta đang phải đưa tuyết liên đến cho ca ca, băng động đó cách đây không xa, ta mang luôn mấy người này vậy.”

Không đợi mọi người hiểu được, thiếu niên đã vung tay, nổi một trận gió, mọi người chỉ cảm thấy loáng thoáng như đang ở giữa không trung, sau đó mở mắt ra, thấy mình đã ở trong một băng động. Tuy là ở trong băng động, lại không hề lạnh, giữa những tầng băng ấy có ánh sáng màu lam u u đang nhấp nhót, có người tò mò sờ thử, lại thấy mặt băng ấm áp, chỉ kỳ lạ là băng chưa mấy may tan chảy.

Có một người trẻ tuổi chỉ độ hai mươi mấy đang ngồi xếp bằng cách đó không xa, đáng vẻ cực kỳ anh tuấn, hơn nữa ánh mắt nhìn người ta rất ôn hòa, y tự xưng là “Mộ Yên”, là một người lánh đời muốn suy ngẫm một số bí mật tự nhiên, người đưa mọi người đến là đệ đệ y, Mộ Ưu...

Mộ Yên?! Trúc Giản không khỏi nhú mày, trong ký ức hình như Thần giới Huyền Vũ thiên quân là tên này! Y nhìn sắc mặt Đại vu sư, mặc dù kính nể, nhưng vẫn rất bình tĩnh, xem ra ông không hề biết đây là tên huy của Bắc thiên trí tuệ thần.

So với Mộ Yên, Trúc Giản lại cảm thấy hứng thú với đệ đệ Mộ Ưu của y hơn. Hai nghìn năm trước với thân phạm nhân mà đã thần thông như vậy, hiện tại hai nghìn năm sau nếu không có gì bất ngờ cũng nên liệt danh vào hàng ngũ thần ma cao nhất. Ca ca y không phải là Thần giới thiên quân sao? Thế nhưng, nghĩ tới nghĩ lui, Trúc Giản lại chẳng nhớ nổi là có ai tên Mộ Ưu.

... Người nọ cười tà tà, vọt lên không trung mà quay một vòng cực kỳ tiêu sái, áo vải bình thường bỗng nhiên biến thành trường bào hoa lệ mà quyết không tục khí, hoa văn màu đen quý dị thần bí, mê hoặc lòng người. Bên tay phải là một đóa hoa hồng yêu đã đang nở rộ, đỏ tươi ướm át.

Đôi mắt hẹp dài thoảng nhìn có vạm chủng phong tình, con ngươi màu vàng kể ra loại ái muội dẫn phát tội ác nào đó, độ cong đôi môi ngọt ngào hấp dẫn vừa đủ. Về mặt y biếng nhác như một con mèo danh quý, quyến rũ mà ưu nhã. Khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn đóa hồng trong tay một chút, sau đó dùng giọng điệu ngả ngón nói với thiếu niên: “Hoa của ta đẹp chứ?”...

Như mộng vừa tỉnh, chẳng lẽ là... y?! Hai nghìn năm trước, đến từ băng nguyên phương Bắc, chưa từng cho người khác biết tên mình, Đãi Đọa Công Tước trong Địa ngục thất quân chủ! Trúc Giản cơ hồ đầm đìa mồ hôi lạnh.

“Y là một vị trí giả chân chính! Y đã phát hiện bí mật lợi dụng lực lượng tự nhiên như thế nào, đồng thời truyền thụ khá giản đơn cho tổ tiên chúng ta.” Đại vu sư hiển nhiên không phát giác sự khác thường của Trúc Giản, nói tiếp, “Phần sau, chính là thứ lão nhân ta đây kéo dài hơi này muốn cho các người biết!”

Trúc Giản vội vàng thu tâm thần, cùng Bách Hợp tập trung lực chú ý.

“Trí giả Mộ Yên lúc ấy nghe nói chúng ta nhiều đời thủ cổ tể đàn này, liền cảm thấy vô cùng hứng thú, cho rằng đây là một phần thuộc về một đại phong ấn. Về sau, qua thêm mấy trăm năm, y lại đến đây, dung nhan vẫn là một người trẻ tuổi tầm hai mươi mấy, y ở lại cổ tể đàn hai ngày, sau đó nói với Đại vu sư thời ấy, cổ tể đàn này là phong ấn phương Nam trong tứ phương phong ấn thượng cổ Diễm Hoàng thiết lập để trấn áp yêu nữ Nguyệt Cơ... Khụ khụ...” Thanh âm của lão nhân thấp dần, Trúc Giản Bách Hợp mỗi người kéo một tay ông, chờ phân phó cuối cùng, “Y nói... Sâu trong cổ tể đàn có một pháp khí, là phong ấn phương Nam riêng có. Nếu ngày khác Nguyệt Cơ khôi phục lực lượng, pháp khí không còn an ổn nữa, sẽ bộc phát... Các người, các người...” Đại vu sư dường như kiệt lực muốn nói câu gì đó, nhưng đầu chợt vẹo qua, đã không còn hơi thở.

“Đại vu sư?” Bách Hợp gọi hai tiếng, sau đó như là đột nhiên hiểu ra, phục lên người lão nhân mà kêu khóc: “Gia gia! Trưởng lão gia gia, người đừng bỏ con! Người đừng bỏ lại Bách Hợp mà! Người đừng bỏ lại bách tính Hồ bộ mà...”

Trúc Giản đứng dậy, gió lạnh khiến y thanh tỉnh đôi chút, y nhìn phế tích cổ tể đàn còn đang phun đầy hào quang, như một cự thú viễn cổ ngoác cái miệng to tướng đầy máu, chờ những sinh mệnh tươi sống lấp đầy đã tâm của nó!

Ngày mai, sẽ thế nào đây?

30. Quyển 2 - Chương 14

Chính là nơi này!

Yên Hà đào lâm, Yên Hà đào lâm ba trăm năm qua chưa từng đặt chân trở lại! Yên Hà đào lâm mỹ lệ, danh liệt đứng đầu Thần giới tứ cảnh, lúc ấy, dưới hoa, y nhẹ nhàng ôm vai một người thanh nhã mảnh mai khác, một nụ hôn lạnh thấu tim nàng!

Phàm giới lúc này đang vào thu, chính là thời điểm mà phàm nhân vẫn cảm thán “Lá khô bay theo gió, lòng nát gửi chốn nao”, xuân đào rầm rộ, cũng chỉ có trong phủ thần tiên tiêu dao này mới có thể lĩnh hội.

Thiên phi Minh Hà dạo bước trong tiên cảnh Thần giới này, bỗng nhiên muôn vàn cảm giác tự cả trong lòng.

Khứniên kim nhật thuở lâm trung, nhân diện đào hoa tương ánh hồng. Kim niên nhân diện hà xứ khứ? Đào hoa y cựu tiếu đông phong.

Chợt nghe tiếng cười khe khẽ, Minh Hà quay đầu, thấy sâu trong biển hoa mang máng có hai bóng người đang hạnh phúc rúc vào nhau. Một người trong đó khí chất đặc biệt cao quý, không biết y cúi đầu nói gì mà người còn lại bật cười, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành đã khiến nàng bao đêm mất ngủ?!

Minh Hà khi đó tình cờ đến giải sầu, lại bất ngờ gặp phải một màn như thế. Cả người nháy mắt ngây ra, nàng nhìn y, nhìn họ, sau đó nén nhịn khổ sở chạy đi, Thiên phi đường đường quý trước Cửu Tinh trường giai mà rơi lệ đầy mặt, trong lòng một lần lại một lần cầu xin viên bảo thạch hải thiên chi lệ luôn vô lý cự tuyệt nàng từ xa kia.

Không biết vì sao, hải thiên chi lệ đường như đặc biệt bài xích nàng, thần tộc bình thường có thể lên chừng một nửa Cửu Tinh trường giai mới bị sấm sét vây trở, độc mỗi Minh Hà, dù là Thiên phi cao quý, vừa đi đến gần dưới chân Cửu Tinh trường giai là sẽ có sấm sét đánh xuống, ngăn bước chân nàng.

Chính như bản thân nàng từng xót xa nói với Thiên Đế Thần Hi, “Kỳ thật có lẽ, ta muốn đến đó hơn ai khác, nhưng cự tuyệt ta nhận được lại triệt để hơn bất kỳ ai.”

Khi nàng quý trước Cửu Tinh trường giai, trơ mắt nhìn loi đình phần nộ kia, đau đớn trong lòng, oán hận trong lòng, ủy khuất trong lòng, thật sự không cách nào hình dung.

Nhưng nếu giấc mộng đêm qua là thật, vậy phản ứng của hải thiên chi lệ sẽ không còn là không nói đạo lý nữa. Bất kể trên tình cảm rất không muốn tin, nhưng sự thật bày ngay trước mắt, lại không thể do nàng không tin!

“Đóa hoa biết rơi hồng lệ người nhìn thấy đó, là oán liên, là oán khí của ta khi bị Diễm Hoàng trấn áp dưới nhục thủy biến thành, nói cách khác, chính là chấp niệm của ta.” Trong mộng Nguyệt Cơ đã nói với nàng như thế, “Thiên Đế Thần Hi vì đối phó ta, đã căn cứ nội dung gợi ý trong Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung đời trước, lấy đi oán liên, bởi vì nếu ta và tâm nguyện tư niệm người kia của ta xa cách, cho dù phong ấn tứ phương giải trừ, ta cũng không cách nào thi triển ra lực lượng như năm ấy... Mà người, chính là đóa oán liên đó.”

Giọt lệ phong tồn trong hải thiên chi lệ nọ là một giọt cuối cùng còn lại sau khi Diễm Hoàng năm xưa trấn áp Nguyệt Cơ, đặc biệt có linh tính, nếu Nguyệt Cơ không lừa nàng, hải thiên chi lệ đương nhiên sẽ khá bài xích nàng, hóa thân của oán liên!

Ta sẽ nhanh chóng biết được ả có gạt ta hay không! Minh Hà không khỏi nắm chặt chuông vàng hợp hoan trong tay.

Đúng vậy, chính như lời Nguyệt Cơ nói, trong Yên Hà đào lâm có một cấm khu, thoát nhìn không khác gì với xung quanh, chẳng qua là có dựng bốn cột đá đặc thù, như bốn góc của một hình vuông, có thể xem như một phong ấn tứ phương quy mô nhỏ. Ngoại trừ Thiên Đế, những người đến gần hình vuông hư cấu kia sẽ bị lực lượng rất lớn hất văng, khi vừa tới Thần giới, Minh Hà không biết lợi hại, đã tự mình ném qua.

Do dự quanh quẩn trước cột đá, Minh Hà cúi đầu nhìn chuông trong tay, thứ bé teo này thật sự thần kỳ như trong truyền thuyết sao?

“Chẳng qua đeo chuông vàng hợp hoan, thiên hạ sẽ không có nơi nào là người không đến được.”

Cuối cùng thúc đẩy Minh Hà chọn tin tưởng cặp chuông vàng, hạ quyết tâm tiến thêm một bước nhìn lên kết cục lại không phải câu này của Nguyệt Cơ, mà là cảnh tượng Nguyệt Cơ triển hiện trong gương cho nàng xem – tân nương đang cao hứng bùng bùng thử bộ đồ cưới, thỉnh thoảng lại lên nhìn Thiên Đế tuần mỹ một cái, thế mà Thiên Đế thủy chung chưa hề nhìn tân nương mỹ lệ một lần.

Bất đắc dĩ biết vậy, nàng không thể không thừa nhận điều đó là thật, mà tân nương kia, chính là nàng.

Người yêu nhất, lại xem nàng là đối tượng phải phòng bị!

Bí mật trong Yên Hà đào lâm, liệu có thật sự liên quan đến nàng không? Vừa nghĩ vừa bất tri bất giác bước vào phạm vi cấm chế, chuông vàng hợp hoan quả nhiên hữu dụng, Minh Hà còn chưa kịp tán thán, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nàng nhắm mắt, thống khổ ôm đầu, qua một lúc lâu mới thấy không còn lắc lư, chậm chậm mở mắt, vừa nhìn, không khỏi giật mình kinh hãi...

Đây đâu còn là Yên Hà đào lâm đẹp dễ phồn thịnh như tiên cảnh? Đây rõ ràng là một mê cung u ám do vô số lồng sắt tạo thành! Hơn nữa cùng trong mộng đã thấy, lại tương tự đến kinh người!

Minh Hà thấy người ớn lạnh, rùng mình một cái, giọng nói cuối cùng lộ vẻ giấu cợt của Nguyệt Cơ lại như vang lên bên tai.

“Đi xem đi! Chân thân của người, ở ngay đó... Chân thân của người vẫn bị giam giữ, bị người người yêu, nhốt ở nơi mật mù tăm tối...”

Gượng xốc lại tinh thần, Minh Hà men theo con đường hơi mờ lung trong mộng đã đi, tiến vào sâu trong nơi khiến nàng lạnh tim. Lúc đi đến nơi nàng mộng thấy mình tỉnh lại trên chiếu cỏ, nàng thấp thỏm nhìn qua.

A! Thấy rồi! Đóa sen với cánh hoa màu vàng, nhụy hoa đỏ thắm, đài hoa nghiêng sang một bên, có giọt hồng lệ ngưng kết giữa nhụy hoa, theo cánh hoa lặn xuống...

Oán liên! Lại thật sự là oán liên!

Tại nơi âm trầm không thấy mặt trời này, vô thần nở ra, vậy nàng, nàng lại tính là gì đây?!

Đừng khổ sở, đến đây đi, chúng ta trở về nào!

Trong lúc ngỡ ngàng dường như có thanh âm nho nhỏ đang mê hoặc nàng, thanh âm ấy thân thiết, quen thuộc là như vậy, Minh Hà không khỏi ngây dại, vươn tay từng bước đi về phía nó, tức khắc, mắt thấy sẽ chạm đến.

Ta nhớ người lắm, ta khổ sở lắm, đến đây đi...

Một chút lý trí cuối cùng lưu luyến, là dung nhan tuấn mỹ lãnh đạm của Thiên Đế bệ hạ...

Mau tới đi, chúng ta trở về nào!...

...

“Minh Hà!” Phía sau bỗng nhiên có tiếng quát khê giận dữ, Minh Hà ngẩn ra, tay khựng giữa không trung, quay đầu lại.

Chỉ thấy Thiên Đế Thần Hi giật mình nhìn nàng, biểu tình đầu tiên là khó tin, nhưng sau khi nhìn thấy chuông vàng hợp hoan nàng đeo trên cổ tay, đồng tử nháy mắt co lại, mặt mấy lần đổi sắc. “Nàng...”

Bản thân Minh Hà trái lại đã bình tĩnh, nàng bi thương nhìn Thiên Đế bệ hạ, gọi là bi ai, chớ lớn hơn tâm chết. Nhưng lại không nhịn được muốn xác nhận từ chính miệng Thiên Đế, nàng hàm lệ hỏi nhỏ: “Bệ hạ ngàn năm qua, có từng thương tiếc Minh Hà không?”

Có từng thương tiếc nàng không?

Thiên Đế Thần Hi nhớ tới ngày ấy, nàng mặc chiếc váy cưới mới, lén nhìn mình, chẳng khác gì một thiếu nữ phạm giới, vẻ mặt dào dạt hạnh phúc. Nhớ tới nàng rơi lệ quỳ trước Cửu Tinh trường giai, ánh mắt si si nhìn phương hướng hải thiên chi lệ không thể trông thấy. Nhớ tới vẻ tươi cười ấm áp, nàng cúi đầu nói “Biết đâu lời cầu nguyện của bệ hạ trên Cửu Tinh trường giai kỳ thật là ứng trên người ta?... Ta vẫn luôn muốn lên đó cầu nguyện vọng này.”

Đúng vậy! Y rốt cuộc có từng thương tiếc nàng chứ? Cho dù chỉ là trong nháy mắt? Bản thân luôn khắc ý lảng tránh nàng, kỳ thật chỉ bởi vì nàng lấy từ chấp niệm của Nguyệt Cơ mà tâm tồn khúc mắc.

Chậm chậm, Thần Hi gạt đầu.

Về mặt hồng y mỹ nhân nhất thời giãn ra, động lòng người như gọi trong gió xuân, khiến người nhìn thấy nàng có thể hoàn toàn nhãng qua hoài cảnh u ám nơi này lúc này, khắp tâm mắt chỉ là nàng chói lòa!

Đầu Minh Hà bỗng hơi đau nhói, vang vọng trong đầu nàng, thanh âm dường như là của đóa oán liên kia cấp bách hẳn lên: “Mau tới đây! Người đừng tin hắn! Hắn chỉ lợi dụng người thôi, hắn sẽ không yêu người! Mau tới đây với ta đi!”

Nàng cố nén từng cơn đau đầu đang dần tăng lên như từng phạt, nhìn Thiên Đế nói từng chữ: “Như vậy, bệ hạ có từng yêu ta chứ?”

“Ta...” Thần Hi không biến sắc nhìn nàng, lại nhìn oán liên, biết lúc này không nên kích thích Minh Hà, thế nhưng trên vấn đề này, y không thể, cũng không cách nào nói dối, “Ta, chỉ yêu Khuynh Thành.”

... Chỉ yêu Khuynh Thành!

“Ầm” một tiếng, phảng phất có sấm nổ vang trên đầu nàng, Minh Hà cơ hồ không đứng nổi, trong đầu là tiếng cười đáng ghét vang vọng. Kẻ thắng ngang tàng tuyên cáo: “Xem đi! Ta nói không sai chứ? Nha đầu ngốc, hần căn bản không biết chỗ tốt của người, trong lòng hần chỉ có mỹ nhân đệ nhất tam giới kia! Làm sao có vị trí của người? Đến đây, ngoan ngoan đến bên ta đi...”

“A...” Minh Hà ôm đầu rít lên, “Câm mồm! Câm mồm!!”

“Minh Hà, nàng mau cách oán liên xa một chút!” Thần Hi thấy nàng như vậy, đương nhiên hiểu được xảy ra chuyện gì, muốn tiến lên kéo nàng ra, nhưng đáng hận là chuông vàng hợp hoan pháp khí thượng cổ trứ danh, kẻ hô người đáp với oán liên tà niệm, ngay cả y cũng không dám manh động.

“Cách nó xa một chút lại như thế nào?” Minh Hà chậm chậm ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, thần trí rõ ràng đã mơ hồ, tư duy đang từng bước bị oán liên khống chế, trong giọng điệu tự nhiên cũng lộ ra oán phần, “Tiếp tục thay người làm công cụ cứu vớt thương sinh sao?!”

Người rất đỗi cái gọi là thương sinh sao? Nếu người người yêu không yêu người, thương sinh thế nào, lại có liên quan gì đến người?

Thương sinh thế nào, lại có liên quan gì đến người?!

“Ha, ha ha ha...” Minh Hà ngửa mặt lên trời cười sảng sặc, trâm cài đầu trượt xuống, tóc nhanh chóng dài ra, oán liên bên cạnh nàng cũng phóng ra ánh sáng u ám. “Người đợi ta lâu lắm sao?” Minh Hà thất thần đi về phía oán liên mà vươn tay ra, “Bây giờ thì tốt rồi, ta đến đây...”

Tình huống nguy cấp như thế, Thần Hi cũng chẳng để ý được nhiều nữa, phi thân lên định kéo Minh Hà về, lại bị lực trường của chuông vàng hợp hoan ngăn trở, chuông vàng này trước đây từng hòng làm gì được mình chỉ Thiên Đế, nhưng hiện tại hô ứng với oán liên, lực lượng tăng mạnh, lại có thể đối kháng với Thiên Đế, Thần Hi nhất thời cũng không cách nào thủ thắng.

Hai bên đang giằng co, đầu ngón tay Minh Hà đã chạm đến cánh oán liên, oán liên run run, một quang sáng nhu hòa bao phủ Minh Hà, “Chúng ta về đi.”

“... Được.” Do dự một chút, Minh Hà khe khẽ gật đầu.

Bên trong chợt sáng rực, tầm mắt trắng lóa, chẳng nhìn thấy gì! Thiên Đế không khỏi giận dữ, thôi động lực trường đẹp như ba trăm năm trước Vân Tiêu quan đại chiến Ma tôn, cả kết giới đều rung chuyển bất an!

Tức khắc ánh sáng tiêu tan, hết thảy khôi phục bình thường, Thần Hi nhìn về chỗ của Minh Hà và oán liên vừa rồi, ngõ ngàng, nơi đó, đã trống không.

Chuông vàng hợp hoan bại trận đào tẩu. Nhưng nó kiên trì kéo Minh Hà trở về oán liên.

Thân thể Thiên Đế run khe khẽ, một búng máu không kiềm chế được, phun ra ngoài.

Vừa rồi, y chính bởi vì biết được Huyền Vân thành phương Đông phát sinh dị biến, phong ấn tứ phương đều đã bị mở ra mà vội vàng đến cấm khu trong Yên Hà đào tìm xem thử, há lại dự liệu... chuyện không nghĩ sẽ xảy ra nhất, đã xảy ra ngay trước mắt y!

Thiên Đế mệt mỏi thở dài, Nguyệt Cơ, sớm đã tỉnh rồi sao? Hơn nữa lực lượng hiện tại triệt để hồi phục, so với ngày xưa khi bị Diễm Hoàng trấn áp nên chỉ hơn không kém!

“Bệ hạ.” Có người gọi nhỏ, “Về nghỉ ngơi một chút trước đi!”

Thần Hi hờ hững nhìn qua, hóa ra là Thanh Long La Huyền vẽ mặt lo âu. Chắc cấm khu kết giới đã bị phá hoại nghiêm trọng trong kịch đấu vừa rồi, cho nên Thanh Long mới có thể vào đây?

Gật đầu, Thần Hi vô lực vịn Thanh Long rời khỏi, lúc quay đầu lần nữa, lòng bỗng xót xa mãnh liệt, hầu như không đứng nổi.

Rất nhanh chóng, tai họa viễn cổ sẽ tái diễn, bọn họ lần này còn có thể qua ải không?

31. Quyển 2 - Chương 15

Bão cát lớn dần, trời đất tối sầm, đất đá mù trời. Tuần mã hí khê, cúi đầu xuống, bốn chân giậm tại chỗ, cào cát đất bên dưới, nhất định không chịu đi thêm bước nào nữa.

Võ sĩ trên ngựa xoay người nhảy xuống, vỗ về bờm tuần mã, hỏi: “Tử Điện, sao vậy?” Thanh âm của võ sĩ rất dễ nghe, vóc dáng cũng rất cao lớn, nhưng bởi vì phòng bão cát, đầu quần chặt chẽ chẽ, cho nên không biết dung mạo thể nào.

Tuần mã mũi thở phì phì, móng vẩy vẩy, lại miễn cưỡng chậm chạp tiến bước.

“Nếu không phải độc khí biển Tử Vong không tầm thường, không thích hợp phi hành thì cũng chẳng cần bắt mày đến chịu tội.” Võ sĩ thở dài, “Lát nữa nhớ phải bố trí cương khí hộ thể.”

Con ngựa kia hiểu tính người cũng thật sự không bình thường, vừa nghe chủ nhân nói vậy, liền kề tới thân mật cọ cọ mặt võ sĩ, chớp chớp mắt, đáng vẻ như đang bảo chủ nhân yên tâm, nó nhớ rồi.

Võ sĩ mỉm cười, đôi mắt trong trẻo sâu thẳm dời về phương xa, bão cát mịt trời che cả trời đất, căn bản chẳng nhìn thấy thái dương, trong mắt võ sĩ lộ ra vẻ đau thương thấp thoáng, rất lâu về trước, nơi này từng là một ốc đảo, khi đó, y, Tử Điện, còn có người kia, ngay tại nơi này, đã sống những ngày vui vẻ mà trời cao cũng phải ghen tị.

Hiện tại, độc khí của biển Tử Vong đã ảnh hưởng đến nơi xa như vậy rồi sao?

Chân Lâm, lúc này đang làm gì nhỉ? Vẫn còn say mê luyện độc như ngày xưa sao? U minh, kịch độc mà y nằm mơ cũng muốn luyện thành, đại khái đã luyện thành rồi nhỉ? Người trẻ tuổi mỹ lệ hiếm thấy trên đại mạc kia, một thân liệt diễm dã tính của đóa hoa sa mạc ấy, hiện giờ, còn lại được bao nhiêu đây?

Đại khái cảm xúc chợt phát, võ sĩ bất giác nói một câu: “Cổ đạo Tây phong sáu mã, tịch dương Tây hạ, đoạn trường nhân tại thiên nhai... Ôi!” Đột nhiên sau lưng bị đụng một phát không khách khí, võ sĩ quay đầu, thấy Tử Điện nổi giận, “Hử? Tao có nói mày đâu! Mày sao có thể là sáu mã? Mày là thần câu!”

Tử Điện lúc này mới cao hứng lên, dương dương đắc ý lắc lắc cổ.

“Mày không phải sáu mã, nhưng tao... lại thật sự là người đoạn trường!” Võ sĩ nói, “Tử Điện, nói cho tao biết, mày có nhớ y không?”

Tuần mã gật đầu, nhìn chủ nhân một chút, bỗng nhiên lại lắc đầu.

Lần này, võ sĩ ngược lại đã bị chọc cười, gõ đầu ngựa một cái, “Hay cho cái đồ giảo hoạt!”

Dần dà cũng đến được nơi mà bão cát nhỏ hơn một chút, trên mặt đất thậm chí cũng có chút màu xanh, xem ra sắp tới một ốc đảo thủy thảo tốt tươi, võ sĩ vào lúc này lại kêu một tiếng, tuần mã một lần nữa dừng bước, “Mày không thể lên trước nữa, ở đây chờ tao đi... Nếu tao rất lâu không về, hoặc là phát hiện có gì khác thường, mày cứ chạy đi, mau chạy về tìm Huyền Vũ, hiểu chưa?”

Từng giọt lệ to trào ra từ trong mắt Tử Điện, nó cắn vạt áo võ sĩ, không chịu nhả ra.

“Mày không nghe lời sao? Coi mày kìa, tao sẽ còn trở về, còn không bố trí cương khí hộ thể?” Võ sĩ vừa nói vừa tháo bỏ vây phòng bão cát trên đầu xuống, lộ ra Lư Sơn chân diện mục, rõ ràng là Thần giới Chiến Đấu Thiên, Bạch Hổ Gia Bó!

Đội thấy quanh thân thể tuần mã đã có bạch quang mờ mờ lui tới, như có vài chiếc phi đao mềm mại đang bảo hộ nó, Bạch Hổ mới yên tâm quay người đi về hướng biển Tử Vong.

Tử Điện lặng lẽ đứng đó, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Bạch Hổ, nó vẫn bi thương nhìn phương hướng y biến mất...

Cảnh sắc phía trước càng lúc càng mỹ lệ, cỏ xanh như đệm, cây cối xanh um tươi tốt, dường như cũng chẳng khác gì những ốc đảo bình thường, nhưng chỉ cần hơi chú ý sẽ phát hiện, vô luận là trên cỏ hay trên thân cây lá cây, đều lác đác rải rác một ít màu son li ti cực vụn vặt, nơi ngẫu nhiên tụ tập lấm tấm, sẽ nở ra một đóa nho nhỏ cũng là màu son, vừa giống hoa lại giống nấm.

Bạch Hổ biết thứ đó gọi là nấm trà, còn là tên Chân Lâm năm ấy đã đặt. Dải thực vật phổ thông này có thể sinh trưởng trong hoàn cảnh kịch độc như thế, toàn là nhờ độc tố chúng hấp thụ trong cơ thể ban tặng.

Quả nhiên, tạo vật thần kỳ.

Nhưng nơi này tuyệt không thấy được bóng dáng bất cứ động vật nào, kể cả chim chóc cũng không dám ghé qua vùng trời này. Độc khí của biển Tử Vong bốc hơi rất mạnh, vùng trời của nó còn đáng sợ hơn bốn phía, đây cũng là nguyên nhân Bạch Hổ không phi hành mà cưỡi ngựa.

Bỗng nhiên dưới chân dường như đá trúng thứ gì đó, Bạch Hổ cúi đầu nhìn, thấy là một tinh thể bảy mặt thiên nhiên hình thành, nhìn từ mỗi mặt đều là một màu sắc bất đồng, lấp lánh lấm màu, thì ra là bảo thạch thất sắc đặc sản của biển Tử Vong. Nhớ ngày trước, biển Tử Vong mặc dù là nơi hung hiểm, nhưng nguyên cớ cũng bởi vì phụ cận có bảo thạch thất sắc, đã thu hút hằng hà sa số những người mạo hiểm.

Vì thứ này, không biết bao nhiêu người vùi thân nơi đây. Bạch Hổ hơi chau mày, không hề khách khí đá một phát, viên bảo thạch thất sắc nọ lăn tròn như bánh xe, cuối cùng rơi “Tôm” xuống nước biếc tĩnh lặng. Chỉ nghe “Xèo” một tiếng, trên mặt nước chỗ vừa vịn mới bị bảo thạch thất sắc phá tan sự yên lặng nổi lên một làn khói xanh, rồi chẳng còn động tĩnh. Bạch Hổ biết, viên bảo thạch đó, nháy mắt đã tan thành mây khói.

Bảo thạch thất sắc không chỉ mỹ lệ, cũng lấy cứng chắc vang danh, những người thợ điêu khắc đá khảm một viên lên mũi dao khắc, đâm đá lì lợm lập tức biến thành cừ non ngoan ngoan. Nhưng hiện tại, nó lại khoanh khắc biến mất dưới làn nước thoát nhìn không có lực sát thương.

Dòng nước đó, chính là biển Tử Vong ma thần cao nhất cũng phải nghe mà đau đầu, Diêm Hoàng thiết lập phong ấn phương Tây ngay dưới làn nước này, hiện giờ phong ấn phương Tây mở ra, khí độc của biển Tử Vong không còn bị áp chế, càng không kiêng nể gì.

Song tầm mắt Bạch Hổ không dừng trên mặt nước, mà dừng ở bên bờ biển Tử Vong, trên bóng dáng khỏe khoắn đang dựa một gốc đại thụ, đưa lưng về phía y.

Biển Tử Vong ba quang lập lòe, phác họa ra đường nét của y đặc biệt tiêu điều tịch mịch. Chân Lâm, tim Bạch Hổ gần như ngừng đập, lòng thâm hô hoán, sau đó tiến về phía người kia, Chiến Đấu Thiên của Thần giới, dáng vẻ kiêu ngạo lúc này quả thực hết như một thiếu niên ngượng ngùng chẳng dễ dàng gì mới trông thấy người trong lòng.

Người kia chờ Bạch Hổ đến gần, mới chậm chậm quay lại, trên khuôn mặt tái nhợt đến quỷ dị, mạch máu màu xanh rõ ràng dị thường, một viên lệ trĩ đỏ tươi như máu nằm ngay khóe mắt, trĩu nặng chực rơi.

Tướng mạo như thế không hề nghi ngờ là dọa người, nhưng Bạch Hổ nhìn y, trong mắt lại mừng rỡ ôn nhu vô hạn, Bạch Hổ run rẩy vươn tay, khe khẽ bóc chiếc mặt nạ mỏng manh trên mặt y, tức khắc, lộ ra một khuôn mặt thoắt tái nhợt nhưng đẹp đến linh động như một áng phù vân phía chân trời.

“Chân Lâm...” Trong mắt Bạch Hổ tự nhiên có ánh sáng lấp lánh.

“Không, không phải Chân Lâm.” Y đột nhiên lui lại một bước, nở nụ cười bi thương tàn nhẫn, “Trên thế giới chỉ có Độc Thánh U Minh.”

“Trong mắt ta, mặc kệ người biến thành dáng vẻ nào, người đều là Chân Lâm...” Bạch Hổ nói rồi lại bước đến gần y một bước.

“Đừng qua đây.” Y lạnh lùng nói, cánh tay duỗi thẳng kéo ra khoảng cách với Bạch Hổ, “Bạch Hổ, xin người thời khắc ghi nhớ, ta là Độc Thánh U Minh trong Địa ngục thất quân chủ, hơi thở của ta đều là kịch độc, chỉ sợ chống đỡ độc khí của biển Tử Vong đã là cực hạn của người rồi nhỉ?”

“Đừng gọi ta là Bạch Hổ, gọi ta là Gia Bó.” Bạch Hổ sải một bước dài, hai tay nắm vai U Minh, “Cứ giống như ngày trước, được không?”

Ngày trước?...

Ngày trước, trên ốc đảo đại mạc, hai thiếu niên, một cao lớn uy vũ, một nhẹ nhàng mỹ lệ, trung gian lại chen một con tuần mã, thật là một bức họa quyển động lòng người.

Đáng tiếc có một ngày...

“Người nên đi nhanh đi, người không giống ta, người không thể ở lại đây quá lâu.” Thân thể loạng choạng, U Minh quay mặt không chịu nhìn ánh mắt thiết tha của Bạch Hổ, “Ta đã không thể quay lại ngày trước, người biết mà.”

“Không! Ta không biết!” Bạch Hổ kêu lên, vành mắt vậy mà đã đỏ, y ra sức lay bờ vai gầy gò của U Minh, “Tại sao? Người phải gánh vác vận mệnh nặng nề như vậy?! Chân Lâm, Chân Lâm! Chân Lâm của ta! Chúng ta đi đi! Chúng ta cùng đi, được không?!”

Độc Thánh U Minh bỗng nhiên đưa tay đẩy Bạch Hổ ra, hô hấp dồn dập, “Không thể nữa rồi! Ta đã không còn là một con người nữa!... Người, cứ nhất định muốn ta chính miệng... nói ra sao?...”

Sự trầm mặc khiến người ta ngạt thở. Sự yên lặng xấu hổ.

Bạch Hổ ngơ ngẩn nhìn người kia, Chân Lâm, mấy nghìn năm trước từng ngã trong lòng y, người y nguyện ý đi chết! Người y đuổi đến khu vực tử vong, y có dũng khí tác chiến với bất cứ lực lượng nào muốn dẫn về! Hiện tại nói với y...

Ta đã không còn là một con người nữa!

Cái gọi là u minh, cái gọi là thiên hạ đệ nhất kỳ độc, thật ra chính là bản thân Độc Thánh! Độc được y mất trăm ngàn năm tuế nguyệt luyện chế thành chung cực, dùng, chính là thân thể của bản thân, chính là hết thảy của bản thân!

Nếu đây là một trò đùa, vậy thì đây là một trò đùa vô tình xiết bao, ác liệt xiết bao!

“Chân Lâm...” Bạch Hổ đột nhiên ôm ngực, một tia đỏ chói mắt tràn khỏi môi.

“Gia Bó!!” U Minh kinh hãi, bỗng ý thức được sự thất thố của mình, y lạnh lùng dùng ngón tay điểm mấy chỗ huyết vị của Bạch Hổ, “Người đi đi, còn nán lại nữa, người sẽ nguy hiểm... Và, người tránh xa ta một chút.”

Nhưng Bạch Hổ lại bỗng kè đến, ôm U Minh không kịp tránh né vào lòng, “Nói cho ta biết, Chân Lâm, người nói cho ta biết, biển Tử Vong sở dĩ chuyển biến xấu thành như hôm nay, đến nỗi phá tan phong ấn phương Tây, có phải bởi vì thứ tương tự cô hồn tự do dưới nước? Có phải người dùng chúng để luyện...”

Lệ, lệ của Độc Thánh U Minh đã rơi xuống.

Lịch sử Thần giới ghi lại: Trạch bộ phương Tây có dũng sĩ Gia Bó, do người yêu chết đi mà tự sát đuổi đến Hoàng tuyền, dùng đầu sứ giả của Hoàng tuyền u minh, chặn thông lộ Nại Hà, kinh động người đứng đầu Hoàng tuyền, Phi Thiên thấy y si tình, dũng khí đáng khen, mới cho y và người yêu hoàn dương. Dũng sĩ phương Tây vì yêu mà chết lại vì yêu mà sinh, Thiên Đế dùng y làm Tây thiên Bạch Hổ.

U minh, vốn là một loại sinh vật của quốc gia thu dung tử vong, nó hút cô hồn, bản thân cũng rất giống cô hồn, hút càng nhiều thì độc tính càng lớn.

Hoàng tuyền cảnh và nhân gian không có thông lộ thực tế, vong hồn phải do sứ giả chỉ dẫn mới có thể đến được cầu Nại Hà, nhưng hai bên đã đối diện nhau thì không khỏi có chỗ phân ly bạc nhược, biển Tử Vong vừa vặn là nơi ngăn cách Hoàng tuyền cảnh với nhân gian yếu nhất, trong Hoàng tuyền cảnh oán khí ngút trời, biển ốc đảo yên lành thành cơn ác mộng sinh linh dừng bước.

Diễm Hoàng thiết lập phong ấn phương Tây tại đây, một phương diện, cố nhiên là vì áp chế Nguyệt Cơ, không gian độc lập trấn áp Nguyệt Cơ, không để người trong tam giới đã ổn định tùy tiện tiến vào, một phương diện khác cũng có thể áp chế các loại oán linh ở Hoàng tuyền cảnh rục rịch ngóc đầu, có thể nói là

nhất cử lưỡng tiện, cho nên tình hình ở biển Tử Vong ngàn vạn năm qua đều không xấu đi, phạm vi độc khí ảnh hưởng trước sau chỉ trong phương viên mười dặm mà thôi.

Cho đến hơn hai ngàn năm trước, dũng sĩ phương Tây vì tìm lại người yêu đã chết, tự sát bên biển Tử Vong, đại náo Hoàng tuyền cảnh, quây một trận long trời lở đất. Dũng sĩ này lại không phải bình thường, y chính là Chiến Đấu Thiên của Thần giới ngày sau, y ồn ào như vậy, ngay cả phong ấn phương Tây cũng bị ảnh hưởng, có rất nhiều u minh nhân trốn mà vào, về sau bởi vì ngăn cách yếu ớt giữa Hoàng tuyền cảnh với nhân gian có một vết nứt, lại không ngừng có u minh lén ra, tích lũy từng ngày, năm rộng tháng dài.

Cho nên phong ấn phương Tây không phải bị ai mở ra, mà là bị chậm rãi tầm ăn sụp đổ!!

Cuối cùng, hình thành cục diện sinh linh đồ thán, tuần hoàn ác tính hiện tại.

“Phong ấn phương Tây mặc dù không phải ta mở, nhưng ta có tội.” Bạch Hổ thất thần nói.

“Có tội chính là ta, ngươi là vì cứu ta.” Chân Lâm hàm lệ mỉm cười, ngón tay khe khẽ chặn môi Bạch Hổ.

“Những kẻ hại ngươi đó về sau?...”

“Chết hết rồi.” Về mặt Chân Lâm bỗng cứng đờ, độ ấm chẳng dễ dàng gì mới tụ lại trong mắt chợt hóa lạnh, “Chết dưới u minh.”

Mặc dù khi báo thù u minh hỏa hầu chưa đạt đại thành, nhưng đã đủ đáng sợ.

Như vậy, hiện tại...

Gia Bố mở to mắt nhìn Chân Lâm, như sợ vừa chớp mắt là y sẽ biến mất vậy, sau đó, đột nhiên ra sức ôm chặt y vào lòng, hôn lên đôi môi lạnh băng của y. Chân Lâm giãy giụa một chút, nhưng cuối cùng vẫn yếu ớt dựa lên ngực Gia Bố.

Một vầng hào quang màu trắng nhu hòa chợt xuất hiện trong tay Bạch Hổ, “Đây là cái gì?” U Minh sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, “Người muốn làm gì?!”

“Toàn bộ pháp lực của ta.” Bạch Hổ cười yếu ớt, rồi U Minh mà đi về hướng biển Tử Vong, “Ta đại khái không đủ để tu phục phong ấn phương Tây áp chế Nguyệt Cơ, nhưng áp chế Hoàng tuyền cảnh bất an hẳn là không thành vấn đề.”

“Đừng mà!” U Minh từ phía sau ôm lấy y, “Sao ngươi lại kiên trì đến rồi khỏi ở đây?”

Bạch Hổ nhắm mắt, vầng hào quang nọ vỡ tung rồi từ từ chìm xuống mặt nước biển Tử Vong mỹ lệ yên ả, ngay sau đó, chỉ nghe dưới nước nổ rền một tiếng, rất nhiều cô hồn kêu thảm lao khỏi mặt nước, lại tiêu tan giữa không trung.

Bạch Hổ nở nụ cười: “Chờ ta chết rồi, thân thể sẽ hóa thành lá chắn dưới dòng nước này đoạn tuyệt Hoàng tuyền cảnh và nhân gian.”

“Gia Bố, như vậy khổ lắm...” U Minh khóc ròng.

Quay đầu ôn nhu ngưng mắt nhìn y, “Chân Lâm...” Bạch Hổ cuối cùng không thể cầm cự ngã xuống, vẫn nắm chặt tay Độc Thánh U Minh, “Người nhất thiết đừng làm việc ngốc, ngươi phải tiếp tục sống thật tốt.”

U Minh nắm tay y, gạt đầu, nước mắt càng chảy tận.

“Đừng khóc, đừng khóc... Ngươi vẫn thích khóc như vậy.” Bạch Hổ khẽ lau nước mắt, “Ta không sợ chết, chỉ sợ thấy ngươi khóc...”

...

“Hííí...” Tuần mã quanh thân có điện quang màu tím lưu chuyển chạy tới, nhưng da nó đã chảy máu lở loét.

“Tử Điện!” U Minh hô hoán vừa sợ vừa đau.

Tuần mã chạy đến gần, thấy Chân Lâm, không để ý vết thương khắp người, dường như rất vui mừng mà phì phò mấy tiếng, khẽ tới dùng miệng huých huých y. Sau đó vừa nghiêng đầu lại thấy Bạch Hổ đang hấp hối, nước mắt “tóc tóc” từ trong đôi mắt to màu nâu tuôn rơi.

“Đồ ngọc này, không phải đã nói chờ sót ruột thì cứ tự mình chạy về sao?...” Bạch Hổ muốn cười, lại bị ngăn bởi một búng máu, “Hóa ra lúc ta chết, có mặt hai người, ta đã không còn nuối tiếc...” Y bỗng dùng chút khí lực cuối cùng nắm chặt tay U Minh, “Ta biết người ở đây, cho nên vô luận thế nào cũng nhất định phải đến gặp người một lần... Bất cứ thời điểm nào, phải nhớ là người đã đáp ứng ta... Xin nhất thiết, tự mình bảo trọng...” Nói rồi Chiến Thần nhắm mắt mà mất!

“Gia Bố...” Không hề bi thiên hô địa, U Minh khê khàng nằm lên người y.

Tuần mã ngựa mặt lên trời hí vang một tiếng, không cảm cự được ngã phịch xuống đất.

Qua một lúc, thân thể Bạch Hổ dần dần phai nhạt rồi biến mất, U Minh như đã phát điên cố muốn nắm lấy y, lại chỉ tóm được không khí. Cuối cùng, U Minh bình tĩnh trở lại, biết rằng Bạch Hổ đã như lời y nói, hóa thành lá chắn giữa Hoàng tuyền cảnh và nhân gian.

Y dùng toàn bộ bản thân để vĩnh viễn bảo hộ vùng đất từng vì sự tùy hứng của mình mà đầy rẫy thương tích này.

U Minh đứng dậy, mắt sưng húp nhìn bốn phía yên tĩnh, độc tổ sẽ theo thời gian chậm rãi tỉnh lọc, nhiều năm sau, nơi này, và còn rất nhiều những nơi khác, sẽ biến về thành ốc đảo tràn đầy sức sống.

Mọi người sẽ quay về an cư lạc nghiệp, ban đêm lúc bọn hài tử sắp ngủ, chẳng biết những người lớn liệu có kể cho chúng nghe câu chuyện về Chiến Thần Tây thiên này không.

Nhưng muốn đến ngày đó, chúng quy vẫn phải vượt qua họa Nguyệt Cơ trước mắt mới được!

Ta biết người ở đây, cho nên vô luận thế nào cũng nhất định phải đến gặp người một lần... Bất cứ thời điểm nào, tự mình bảo trọng...

“Xin lỗi các người, ta nhất định phải đi làm một chuyện.” U Minh lẩm bẩm, lau khô nước mắt, sắc mặt càng thêm tái nhợt tiêu tụy.

Một chuyện để chuộc tội.

32. Quyển 2 - Chương 16

Trên tòa kiến trúc nền móng dựng từ thanh thạch, chín tháp xếp theo chín cung, từng đỉnh tháp sừng sững một tòa tinh đồ tổ tượng xoay tròn, thiên lôi chuẩn xác tích trên tổ tượng, tinh đồ theo đó sáng ngời, như đã hấp thu năng lượng phi phạm này.

Bạch y nữ tử ung dung đứng trên phần đầu mái cong của một tòa tháp lớn nhất ở giữa, ống tay áo tung bay, mái tóc dài được búi thành kiểu dáng đoan trang phong cách cổ xưa càng phụ trợ cho vẻ thanh lịch quyến rũ độc đáo của nàng. Nữ tử hơi nhếch môi, đáng vẻ như tâm tình rất không tồi, ngũ quan vốn mỏng lung thanh đạm, hôm nay cũng bỗng dựng sinh động tươi đẹp hơn rất nhiều.

Nhìn chiếc chuông khéo léo tinh xảo trong tay, mặc dù bảo bối chuông vàng hợp hoan mặt ngoài có chút hư hỏng, nhưng Nguyệt Cơ lại như chẳng hề để ý. Hiện tại, phong ấn tứ phương trừ hết, niệm lực oán liên bảo tồn cũng về lại cơ thể, nàng cảm thấy toàn thân tinh thần thịnh phát, quả thực không gì không làm được! Chuông vàng hợp hoan nho nhỏ bị chút tổn thương, đương nhiên chẳng đáng cho nàng để tâm.

Nghĩ vậy, Nguyệt Cơ siết chặt chuông vàng hợp hoan trong tay, đặc chí mãnh ý cười rộ. Nàng nhìn nhìn Cửu Tinh đài sau khi dựng lại còn hùng vĩ hơn ngày xưa, sấm sét kinh thiên, tứ phương sinh hồn khóc kêu cuộn cuộn không ngừng bị lực trường nơi này hút đến, làm cho lực lượng của Cửu Tinh đài càng lúc càng lớn!

Truyền thuyết cổ xưa, lệ khí hóa thân nữ tử, tên Nguyệt Cơ, mắt ngọc mây ngài, giò trắng tóc đen, khoác mộng trạch yên sa, đeo chuông vàng hợp hoan, yêu mị vô song. Nhưng thuật pháp độc địa, hút tinh phách người sống để tu hành, mỗi ngày hại mấy trăm sinh linh, những nơi đi qua oan hồn ngập trời, lại dựng Cửu Tinh đài làm nhiều nhật nguyệt, mưu toan khổng chế mệnh số thiên địa.

Hôm nay xem ra, truyền thuyết này chưa hình dung được một phần vạn cảnh tượng thảm thiết.

Đông Quân, Đông Quân, hiện giờ chẳng còn gì có thể ngăn cản ta nữa rồi!

Nguyệt Cơ vẫy tay, từ trong mây đen ngập trời bắt xuống một oan hồn vẫn một thân trang phục võ sĩ Nam Cương, oan hồn nọ nhìn thấy Nguyệt Cơ mỹ lệ lộ ra dáng vẻ sợ hãi cực độ, cây cung đeo trên lưng còn treo một cái cung trụ, nắm đó cũng là một cô nương khát khao hạnh phúc, cười ngọt ngào, từng đường kim mũi chỉ thêu tên người trong lòng, đổ mặt nhét vào tay y.

“A Bố? Là tên người sao?” Nguyệt Cơ đọc cái tên trên cung trụ, tựa tiểu phi tiểu nhìn y, “A Bố, người nói xem, ta muốn phục sinh Diễm Hoàng các người yêu quý kính ngưỡng, tại sao các người còn phải khóc?”

Oan hồn tên A Bố run rẩy như rất sợ hãi.

“Ha ha ha ha...” Nguyệt Cơ cười to, tay vờ một cái, hồn phách nọ trong tay nàng đau đớn vặn vẹo, tan thành mây khói. “Đông Quân, chàng thấy rồi chứ? Đây là ‘thương sinh’ mà chàng tâm tâm niệm niệm, xem bây giờ còn ai có thể bảo vệ chúng?!”

Ta nhất định muốn hủy diệt những sinh linh nhằm chán này, thế giới này, sáu kiến không xứng tồn tại! Thế giới này, chỉ nên có ta... và chàng.

Mà chàng, lại nhẫn tâm áp chế ta ở nơi mịt mù tăm tối suốt vạn năm!

Sự oán hận của ta, sự không cam của ta, Đông Quân, chàng có biết?...

...

Thiếu niên tuyệt sắc đứng cách đó không xa nhìn ngôn hành của nữ tử bạch y nọ, ánh mắt yên lặng. Trên vạt áo trắng thuần là cúc hoa nhã trí đang nở rộ vạn chủng phong tình, đôi mày mảnh dài hơi nhướng lên, con ngươi màu lưu ly lưu động vẻ ưu thương thấp thoáng.

Không biết vì sao, rõ ràng đối mặt với bạo hành tàn khốc, rõ ràng đối mặt chính là hồng nhan tình yêu thể lương, trước mắt y, lại hiện ra từng hình ảnh ôn nhu lưu luyến.

Giống như rất nhiều năm tháng trước, nhiều không đếm được, giữa biển hoa cúc, chính là bạch y nữ tử đó, dựa lên vai y, cùng y nói trời tàn đất tận, biển cạn đá mòn.

Nàng hỏi: “Đông Quân, chàng yêu ta chứ?” Môi đỏ đậm đậm là sự mê hoặc mỹ lệ ám áp.

“Xin lỗi, ta vẫn không hiểu được, yêu là gì.” Người nói câu này là y sao? Vừa giống vừa không giống, “Ta rất thích bên nàng, nhưng không biết đây có phải là yêu.”

Nữ tử ngũ quan đậm đậm như ánh trăng, nụ cười trên mặt tắt dần, rơi xuống bụi bặm.

Y hiện tại đã biết yêu là gì, câu nói ấy không hề sai. Lý trí mê loạn trong hoàng cung Phi Chân quốc đã dạy y biết, ánh nến chập chờn, màn tung bay, thờ dốc kịch liệt, họ đã định trước là phải vạn kiếp bất phục mà thân thể dây dưa cùng nhau.

Khó mà chống cự, vừa là đau đớn, cũng là ngọt ngào.

Huynh trưởng, đại ca, thế nào cũng được, thế nào cũng xong, một trò chơi hại người hại mình, lại cam tâm tình nguyện thiêu thân lao đầu vào lửa.

Yêu, thứ từng mất rất nhiều năm muốn làm rõ, chính là hủy diệt dưới sóng cả ngập trời...

“Đông Quân là ai?” Thiếu niên không nhịn được lên tiếng hỏi nữ tử còn đắm chìm trong tưởng tượng không hề phát hiện mình. Đông Quân, tên này vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của y, trong mơ, có người gọi Đông Quân, đối tượng lại là hướng về phía y, trực giác có ngàn vạn mối liên hệ với y.

Nguyệt Cơ hơi ngẩn ra, chợt quay người, nhìn thấy thiếu niên, “Chàng dậy rồi? Vừa rồi ngủ ngon chứ?” Nàng nhẹ nhàng bay đến bên thiếu niên, bàn tay ôn nhu vuốt mấy sợi tóc bị gió thổi hơi rối của y, cùng y vừa rồi hoàn toàn như hai người.

“Đông Quân là ai?” Thiếu niên hờ hững nhìn nàng, lại hỏi một lần nữa.

“Chính là chàng đấy?” Nguyệt Cơ cười rạng rỡ, “Chàng quên rồi, nhưng chàng sẽ nhớ lại thôi, chờ ta đủ mạnh là có thể ngưng tụ ý thức của chàng.”

Chỉ là ý thức, ký ức tái tạo sẽ chấp hành nguyện vọng của ta, Đông Quân, chàng sẽ không còn quan tâm thứ gì khác, chàng, sẽ yêu ta! Đương nhiên câu này Nguyệt Cơ chỉ lặng lẽ bổ sung trong lòng, thời cơ chưa đến, nàng vẫn không thể nói ra.

“Ta là Đông Quân?...” Thiếu niên lẩm nhẩm, hơi nhú mày, “Ta tên Khuynh Thành.”

Đúng vậy, y là Khuynh Thành, y dường như đã ngủ một thời gian rất rất dài, một giấc tỉnh dậy, đã ở nơi này, y cảm thấy mình quên mất rất nhiều chuyện, nhưng chỉ ít y còn nhớ người bồi hồi dưới khóm hoa Phi Chân quốc kia.

Người ấy từng gọi y: Khuynh Thành.

“Được rồi, chàng là Khuynh Thành.” Hiếm thấy, Nguyệt Cơ cũng có lúc cúi người thuận theo, đối với đôi mắt màu lưu ly kia, thật là ý chí sắt đá cũng phải hóa thành nước. Nàng kéo tay Khuynh Thành chậm chậm bước xuống Cửu Tinh đài, “Chúng ta trở về nào, chàng phải uống thuốc rồi.”

“Không! Ta không uống!” Vừa nghe chữ “thuốc”, Khuynh Thành liền hất tay Nguyệt Cơ, “Ta không bị bệnh... Khụ khụ...”

“Còn cái kính trẻ con vậy sao?” Nguyệt Cơ sốt ruột tiến lên vuốt lưng y, “Ngoan, nghe lời, chúng ta về uống thuốc... Uống thuốc rồi chàng sẽ không ho nữa.”

Ho là việc nhỏ, mấu chốt là Nguyệt Cơ rất rõ lai lịch của thân thể này.

Khuynh Thành bình tĩnh trở lại, nhưng dáng vẻ rất suy yếu, y hiện tại càng lúc càng tùy hứng, hơn nữa dáng vẻ tối đa chỉ mười sáu tuổi. Nguyệt Cơ hiểu rõ, thân thể y rất yếu ớt, hơn nữa phụ đang lớn dần, nói đúng hơn là càng ngày càng trẻ hơn, càng ngày càng nhỏ hơn!

Đại khái nguyên nhân là nhược thủy kim liên và chân hỏa Kim Cương Luân khắc nhau.

Nguyệt Cơ nghĩ, vô luận thế nào, thân thể này chung quay vẫn phải kiên trì đến lúc tụ về ý thức của Đông Quân mới được! Thuốc nàng cho y uống chính là để ức chế phụ lớn dần, nếu không lần này hồn phách y tan nữa thì gay to!

Theo lý thuyết, Khuynh Thành là chuyển thể của Đông Quân, là bất đồng với người bình thường. Ý thức cất chứa ký ức, ý thức của người thường không thể thoát ly hồn phách tồn tại độc lập, nếu không sẽ trở thành hoạt tử nhân, chỉ có số ít người tu đạo có lẽ có thể thần du thái hư trong một thời gian ngắn.

Người thường sau khi chết hồn phách sẽ bị sứ giả Hoàng tuyền dẫn đến cầu Nại Hà, một bát canh Mạnh Bà, ký ức của hồn phách này sẽ bị xóa đi, ý thức chứa đựng ký ức sẽ trống rỗng, không vướng không bận mà đầu thai.

Nhưng sau khi Khuynh Thành chết, y sẽ không rơi vào tay Phi Thiên, bởi vì không một Hoàng tuyền sứ giả nào có thể tìm được y. Ý thức của y sẽ không bị trừ sạch, không ngại muôn sông nghìn núi, y đều sẽ trở về nơi y sinh ra, đỉnh Kim Cương Luân, đục hỏa trùng sinh.

Nhưng ba trăm năm trước, không biết xảy ra chuyện gì, Nguyệt Cơ chỉ nhận được hồn phách mê vông, ý thức của y không biết đang quanh quẩn lưu luyến chốn nào, Nguyệt Cơ có muốn thay đổi ký ức của y cũng không có biện pháp, bất đắc dĩ để y ngủ say. Mãi đến khi trùng kiến xong xuôi Cửu Tinh đài, nàng mới dùng nhược thủy kim liên tái tạo thân thể y, đánh thức y, thế nhưng phụ lớn dần còn lợi hại hơn trong tưởng tượng!

Phải mau chóng tìm được ý thức của Đông Quân, triệt để phục sinh Đông Quân, mới có thể át chế phụ lớn lên!

Đông Quân, chàng... rốt cuộc đang nhớ mong nơi nào?

Ban đêm, Nguyệt Cơ bao nhiêu lần nghe Khuynh Thành trần trọc gọi một cái tên mơ hồ. Y hiện tại đã không còn ký ức, duy nhất có ấn tượng chính là cái tên mà người kia gọi y.

Nếu không minh tâm khắc cốt, làm sao có thể đem tư niệm xâm nhập linh hồn?!

“Xin lỗi, ta vẫn không hiểu được, yêu là gì... Ta rất thích bên nàng, nhưng không biết đây có phải là yêu.”

Chẳng lẽ chàng hiện tại đã biết rồi sao? Nguyệt Cơ mặt không biến sắc, nhưng trong lòng ruột gan đứt đoạn. Ta và chàng bên nhau ngàn vạn năm, vẫn không bằng thời gian phàm thế nháy mắt đã qua kia sao?!

Bỗng nhiên nhớ đến Minh Hà, Nguyệt Cơ bật cười, tâm tình của họ, đúng thật giống nhau.

Có điều, nàng là Nguyệt Cơ, không phải Minh Hà. Nàng là Nguyệt Cơ có thể khiến nhật nguyệt vô quang, thiên địa chấn nhiếp kia! Không phải Minh Hà.

Đông Quân, chàng chính là của ta, chỉ cần ta đủ cường đại, là có thể nắm giữ hết thảy.

33. Quyển 3 - Chương 1: Đông Quân – Lệ

Tăng sáng, trời dần tỏ, vẻ bi thảm dưới đất cũng từ từ lộ rõ. Bởi vì một cơn mưa to đúng lúc đêm qua, cho nên mùi máu tươi đã bị pha loãng rất nhiều, từng dải phòng ốc cũng bởi vậy phơi bày ra dáng vẻ thảm hại bị lửa đốt sém.

Người hôm qua còn nói cười, mà hôm nay đã nằm ngổn ngang dưới đất, thân thể lạnh giá, thậm chí trên mặt vẫn còn đọng lại vẻ kinh hoàng. Những gia đình hôm qua hãy còn vui vẻ đầm ấm, hôm nay đã thành linh tan tành.

Thiếu nữ mà cuộc sống mỗi một ngày đều là ánh dương tươi đẹp, tận đến lúc này mới đột nhiên minh bạch, nhân thế vô thường, phù sinh như mộng là gì. Mà thiếu niên sớm đã trải qua sinh ly tử biệt, từ đầu chí cuối chỉ thờ ơ nhìn, chẳng qua đáy mắt có thứ gì đó bị thương sắp sửa hòa tan đang lấp lóe.

Ngay vừa rồi, y đã tự tay chôn cất thân nhân cuối cùng.

Diễm hồng quả, nghe nói những cây trưởng thành từ hạt của cùng một quả, nếu có một gốc chết đi, những gốc khác cũng sẽ lũ lượt héo rũ, cho nên mọi người thông thường dùng nó để hình dung huynh đệ thân ái.

A Sư đã rời đi, y lại vẫn còn sống! Đáng sợ hơn chính là, y còn phải cô độc sống hơn ngàn năm nữa!

Thiếu niên thống khổ mệt mỏi nhắm mắt...

Những người còn sống dọn dẹp với vẻ mặt chết lặng, động tác cứng đờ. Bắt đầu từ hai năm trước ngày ấy cổ tể đàn sụp đổ, Nam Cương đại địa từ đó bắt đầu sa vào ác mộng, dường như mọi người đã tùy thời chuẩn bị cho tai nạn đột nhiên giáng xuống.

Người chết đã thôi, nếu giữa huyết sắc đậm mạt còn lưu lại nét cười mỏng manh, cũng có thể để người sau tưởng nhớ.

Mà người còn sống, chung quy vẫn phải cố lấy dũng khí, tìm kiếm lý do tiếp tục sinh tồn.

Đôi mắt Bách Hợp sưng đỏ như hai quả đào, từ đêm qua nước mắt của nàng vẫn chưa từng ngừng lại, hiện tại nàng ôm khóc trong lòng thân thể lạnh băng dường như còn là một đứa trẻ kia, Trúc Giản nghe nàng một mực gọi “A Đạt”.

Đứa bé tên A Đạt ấy, rạng sáng lúc họ phát hiện thì nó vẫn còn sống, nó đang gian nan kéo lê đôi chân gãy, dùng mười ngón tay đầm đìa máu tươi mà đào bới. Bách Hợp giữ chặt tay nó, ôm vào lòng mà khóc, Trúc Giản ở bên nghe được đối thoại của họ:

“A Đạt! Em đào gì thế?”

“Là A Y... A Y, cô ấy bị chôn bên dưới rồi...”

“... Chúng ta để người khác làm đi!... Chân em sao mà bị thương?”

“Xà nhà cháy gãy, rơi xuống...”

...

Hiện tại đau đớn của A Đạt đã vĩnh viễn kết thúc, nó nằm trong lòng Bách Hợp, ngủ im lặng, mặt mày mặc dù hơi nhú, nhưng khóe miệng lại hiện lên chút ý cười như ẩn như hiện. Bởi vì nó tin công chúa, nhất định sẽ cứu sống người bạn nhỏ của mình.

A Đạt có thể yên tâm, nhưng Bách Hợp và Trúc Giản lại không thể. Căn nhà đã sập đến mức độ đó, cho dù đào ra người chôn bên dưới, chỉ sợ cũng...

Mấy võ sĩ toàn thân đầy máu, nghe công chúa phân phó phải đào A Y ra, máu lem luốc khiến màu sắc quần áo ban đầu hầu như không thể phân biệt. Máu ấy, có của bản thân họ, cũng có cả của những người khác, có địch nhân cũng có thân hữu tất thảy đang ôm trong lòng.

Đám người Hồ bộ thể đến rào rạt, đầu tiên bị Trúc Giản làm rối vị trí ngay trước mặt, sau đó lại sợ hãi tan tác trước cổ tể đàn bùng nổ. Dưới sự phản kích của võ sĩ Hồ bộ càng hỗn loạn, những người còn lại nào dám tái chiến, nhao nhao trốn về bản bộ.

Hồ Liệt Nhi đã mất uy phong cũng trong đám người bỏ chạy, nhưng hấn chẳng thể chạy trốn, Trúc Giản đã bố một tiểu kết giới vây khốn hấn. Trong mắt Trúc Giản bắn ra lửa giận đủ để bỏng người, y định giáo sống Hồ Liệt Nhi, là Bách Hợp không nhận được một đao đâm vào tim hấn.

Sau khi giết Hồ Liệt Nhi, Bách Hợp vút thanh đao đâm máu ôm đầu khóc lóc, nàng cho Trúc Giản hay, đây là lần đầu tiên nàng giết người, cũng nên là một lần cuối cùng. Bởi vì vừa vặn, Hồ vương tắt thở được khiêng ra, Hồ vương, Đại vu sư, A Sư, thậm chí A Y và A Đạt... những người tốt với nàng đều đi cả rồi, giờ thì nàng chẳng còn gì để mất, trên đời chẳng còn ai có thể tổn thương nàng nữa.

Nghe nàng nói như vậy, Trúc Giản vốn đã tâm như tro tàn bỗng quay mặt đi, cổ nén chua xót trong mắt.

“Công chúa...” Có võ sĩ ôm một thân thể bé nhỏ, tàn tạ bất kham bước đến trước mặt Bách Hợp, nức nở nói, “A Y, đã...”

Bách Hợp mắt đăm đăm, chẳng hề động đậy.

“Đem chôn cô ấy và A Đạt chung một chỗ đi!” Trúc Giản nhìn đáng vẻ nàng sợ không tốt, liền nói thay, đồng thời vỗ vỗ lưng nàng. Bách Hợp lúc này mới lại “Oa” một tiếng òa khóc ra, buông tay giao A Đạt cho võ sĩ.

“A!... A BỐ! A BỐ!!” Cách đó không xa có tiếng nữ nhân khóc kêu thảm thiết vang lên, “Các người buông tay! Trả A BỐ cho ta! Trả A BỐ cho ta!”

Hai người vội vàng qua xem, thấy một nữ nhân trẻ tuổi tóc tai bù xù đang phục trên người một võ sĩ đã chết, mũi tên cắm trước ngực võ sĩ kích động nàng cực độ. Nàng bỗng rút mũi tên ấy, giơ trước ngực mà cười ha ha.

Mũi tên màu đỏ thắm, đồng tử Trúc Giản nháy mắt co lại.

Hai mươi năm trước, mũi tên phá nát thời niên thiếu khoái hoạt rực nắng của y, là màu đỏ thắm, từ đó, gia đình hạnh phúc như thế liền tan tành, y và Tiểu Cúc mỗi người một phương.

Ngay đêm qua, thân ảnh Tiểu Cúc đã lớn thành một nam nhân anh tuấn ôn văn ấy ngã xuống ngay trước mắt, mũi tên cắm trước ngực, là màu đỏ thắm, từ đây họ chẳng những sẽ mỗi người một phương, còn phải sinh tử mật mù, kỳ vọng kiếp sau.

Thậm chí hiện tại, mũi tên xuyên thủng trái tim dũng sĩ Hồ bộ, vậy mà vẫn là màu đỏ thắm!

Màu đỏ thắm...

“A BỐ tẩu!...” Chính vào lúc thất thần đột nhiên Bách Hợp bên cạnh gọi một tiếng, nhìn thấy nữ nhân kia đã cắm phập mũi tên bắn chết tượng phụ vào yết hầu mình.

Người nhìn không ai không che mặt.

Bách Hợp cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh...

...

“Công chúa, em đói bụng quá, chúng ta ăn chút thịt viên chiên rồi đi tiếp!” A Đạt còn rất trẻ con, ngửi được mùi thức ngon mê người liền đi hết nổi, gần như vừa nói vừa chảy nước miếng, A Bố cầm đầu, mấy võ sĩ tuổi trẻ lên cười.

Sao mọi người đều còn cả đây? Thật tốt quá!

Đan Chân đầu nhân nghĩ một thoáng, liền thống khoái nói: “Chúng ta cũng hiếm khi mới đến Trung Thổ một lần, hiện tại đã phải trở về, đồ ăn bên này chúng ta nơi đó không ăn được, cứ dứt khoát đến tửu lâu bao một bàn lớn, mọi người cùng náo náo nhiệt nhiệt ăn một bữa!”

Tức khắc mọi người gần như là hoan hô mà ào vào một gian tửu lâu bên cạnh thoát nhìn còn đầy khí thế, làm người qua đường phải nhìn chằm chằm.

Bỗng chốc đến nguyên một đám khách như vậy, chương quầy tự nhiên phải mừng rỡ sẵn đón, nhóm Bách Hợp công chúa lại không thiếu tiền, cứ việc hào phóng gọi món, tiểu hồ tử chương quầy kia càng mừng đến độ mặt nở hoa, liên tục gọi tiểu nhị: “Rượu ngon thức ngon phục vụ quý khách!”

Đó là trong Huyền Vân thành nhỉ? Rượu say người tận hoan, chén rượu đan xen, A Y A Đạt tranh nhau gấp thức ăn cho nàng. A Bố bên cạnh trêu ghẹo: “Hai người cũng gấp cho ta một miếng đi...” Một câu chưa xong, A Y lập tức nhét cả đồng đồ ăn vào miệng A Bố, khiến y nghẹn đỏ bừng cả mặt, đồ ăn của A Đạt cũng lập tức chạy đến, A Bố đành phải xin tha.

“Thế nào? Người lại không muốn ăn đồ tỷ tỷ ta gấp?” A Y trước nay miệng mồm sắc bén, há lại dễ dàng chịu thua, nói rồi cô đưa mắt ra hiệu cho A Đạt, “Hừ, không ăn cũng phải ăn!” Lại đưa tới một đĩa.

A Đạt hoan hô một tiếng, vội vàng hưởng ứng, tính ham chơi của hai người nổi lên, chỉ tội nghiệp A Bố. Mọi người thấy A Bố bị hai hài tử khiến cho trốn đông trốn tây, đều hô to thú vị.

Đáng giận nhất chính là A Mộc, muốn nói giúp A Bố, nhưng y vốn bị cà lăm, một câu lại nói thành ba câu, “Các các các người, kỳ kỳ kỳ phụ A Bố A Bố người ta, người ta như vậy, lại lại không sợ A Bố Bố tẩu hử!”

Đan Chân đầu nhân tự nhiên cũng không muốn bỏ qua cơ hội trêu đùa này, một tay đập đầu A Mộc, “Tiểu tử A Mộc người, khắp đầu trừ vàng với A Bố tẩu, có còn thứ gì khác không?!”

Mọi người cười vang, ngay cả mấy người khách bàn bên cũng bị chọc cười mà nhìn họ.

Thật tốt, thật tốt.

“Bách Hợp, cô đến rồi?” Thiếu niên tuần tú kéo tay nàng nói, “Cô xem nơi này tốt biết bao, cứ ở lại đây đi!”

“Tử Mạch?!” Bách Hợp cao hứng, “Tử Mạch, thật sự là huynh sao? Ta vừa mơ một giấc mơ thật đáng sợ! Ta mơ thấy huynh đi rồi, không bao giờ trở về tìm ta nữa, ta còn mơ thấy... mọi người đều chết hết...”

“Đồ ngốc, cô xem mọi người không phải đều khỏe mạnh sao?” Tử Mạch mỉm cười bẹo mũi cô.

Bách Hợp gạt đầu, nín khóc mỉm cười.

Ý thức càng lúc càng mơ hồ, thà rằng cứ thế ngủ đi...

...

“Bách Hợp! Mau tỉnh lại! Bách Hợp!!” Hình như là tiếng Trúc Giản.

Sau đó có càng nhiều càng nhiều tiếng gọi nàng, “Công chúa, công chúa, người mau tỉnh lại!...”

...

... Ánh sáng.

Sau đó là những tiếng reo hò.

“Cảm ơn cậu.” Màn đầu tiên nhìn thấy chính là Đan Chân đầu nhân thành khăn cảm tạ thiếu niên ngoại tộc trên trán có lam nguyệt nha.

Vừa rồi suýt nữa thì không bao giờ tỉnh lại, là Trúc Giản đã cứu nàng sao? Bách Hợp định thần, từ bên rìa sinh tử trở về, nàng đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Nàng cẩn thận nhìn nguyệt nha trên trán Trúc Giản, hỏi: “Ta nghe Đại vu sư nói, ngươi là Ma giới Linh Vu?”

Mọi người nhất thời im lặng. Trúc Giản thấy vẻ mặt nàng rất khác vừa rồi, đoán trạng hơn rất nhiều, vì thế cũng nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy.”

Do dự một chút, Bách Hợp lại nói: “Trước kia Đại vu sư từng nói mắt ta là tiên tri nhân, nghe nói tiên tri nhân chính là ánh mắt có thể nhìn thấu bí mật trong thiên địa... Ta muốn nhìn, ngươi giúp ta đi!”

Tiên tri nhân, ánh mắt không cần Bích khung ngự không hủy đi một đời Tinh Chiêm cũng có thể hiểu thấu mệnh số thiên địa. Tiên tri nhân vạn năm khó gặp! Cấm đồ quả thật đủ lớn, nhưng vấn đề là, hiện tại tình trạng thân thể Bách Hợp... Hô hấp của Trúc Giản trở nên dồn dập, y khó xử nói: “Tiên tri nhân không phải đơn giản như vậy đâu, cô vốn chưa từng tu tập thuật pháp của Linh Vu hệ, hơn nữa cô hiện tại hơi thở suy yếu, nếu miễn cưỡng, chỉ sợ...”

“Không được!” Đan Chân đầu nhân nghe ra ý tứ của Trúc Giản, lập tức mở miệng phản đối, “Công chúa, người hiện tại chính là vương của chúng ta! Công chúa, người không thể có việc! Người còn phải dẫn dắt chúng ta đi báo thù!!” Nói rồi quỳ xuống.

Mọi người nháy mắt quỳ cả xuống: “Đúng vậy! Công chúa, dẫn dắt chúng ta đi báo thù đi!” Từng khuôn mặt toàn là bi phần tràn ngập.

“Đan Chân đầu nhân, kể từ lúc này, ông chính là Hồ vương.” Bách Hợp đỡ ông dậy, bình tĩnh nói, “Nhưng hãy vĩnh viễn ghi nhớ, vũ khí của ông không vì thù hận mà bạt. Hiện tại thế gian đang đứng trước một hồi đại tai nạn, mỗi người, mỗi bộ lạc, đều phải đoàn kết lại, mới có thể cùng nhau vượt qua.”

“Công chúa...”

“Được rồi, đừng nói nữa, nếu ông công nhận người vương này, vậy thì đây là mệnh lệnh duy nhất ta hạ... Mọi người, xin nhờ ông.” Sau đó nàng chuyển hướng sang Trúc Giản, “Còn nhớ lời Đại vu sư từng nói với chúng ta chứ? Ông nói chúng ta đều là người của vận mệnh, có lẽ đây là sứ mệnh của ta, xin ngươi, hãy cho ta biết phải làm thế nào!”

Trầm mặc một lát. “Những người khác xin hãy ra ngoài trước.” Trúc Giản cuối cùng đã đáp ứng nàng.

Đan Chân đầu nhân dường như còn muốn nói nữa, nhưng đối mặt với ánh mắt sáng ngời lạnh lạnh của Bách Hợp, lời đã ra đến bên mép cuối cùng vẫn nuốt vào. “Chúng ta chờ tin tốt của công chúa.” Sau đó người cuối cùng rời khỏi, cửa nhẹ nhàng khép lại.

Trúc Giản chỉ điểm Bách Hợp xếp bằng ngồi đối diện trên chiếu, bàn tay hai người đối hợp, Trúc Giản nói: “Cô có muốn tu tập pháp môn thì lúc này cũng không còn kịp, chỉ có thể để ta dẫn dắt. Cô đừng quan tâm gì hết, cứ nhắm mắt nhìn là được, nhưng nhất định phải chú ý, nếu như đau đầu, phải lập tức cho ta biết! Chúng ta sẽ ngừng lại.”

“Được, ta biết rồi.” Bách Hợp đáp một tiếng, chậm chậm nhắm mắt, “Chúng ta hiện tại bắt đầu luôn đi!”

Trúc Giản lắc đầu, cũng tập trung tinh lực, nguyệt nha màu lam trên trán phát ra quang hoa tươi đẹp.

Trong tiếng ngâm tụng, có quang sáng hình sao sáu cánh lên từ đất bằng, vây hai người bên trong.

34. Quyển 3 - Chương 2

Bỉ ngân hoa, nở tại bỉ ngân, không thấy hoa, không thấy lá.

Chỉ nở rộ bên cầu Nại Hà, bởi vì quá đẹp, mà bị trời phạt. Chỉ khi hoa tàn, lá mới mọc ra, vô luận ngàn năm hay vạn năm, hoa lá vĩnh viễn chẳng gặp nhau.

Nước vong xuyên, là thứ nước vô tình gột rửa quyền luyện trần thế, dựng dựng ra loài hoa đỏ thắm như máu, mang theo thứ mùi hăng hắc, khi có gió thổi, phảng phất biển máu nổi những cơn sóng vụn vặt triền miên. Lũ vong xuyên điệp màu xanh đen lưu luyện trong đó, đôi cánh mềm mại đuổi theo sóng máu, hoặc chìm hoặc nổi, thỉnh thoảng thoáng hiện.

Thường có vong hồn vì cảnh đẹp này mà lạc đường, quên cả việc qua cầu Nại Hà, cam nguyện phiêu du dài lâu giữa biển hoa này, cho đến khi tiêu tan, hoặc trở thành bữa ăn ngon cho vong xuyên điệp. Ngẫu nhiên, vong hồn vận khí tốt sẽ trông thấy một nam tử trẻ tuổi ô phát bích mâu dạo chơi bên sông Vong Xuyên, khuôn mặt tuấn mỹ chẳng có một chút bóng mờ.

U minh sứ giả ngông nghênh trước mặt y sẽ cung kính cúi đầu, gọi y là “chủ nhân”.

Đó là sủng nhi trời sinh, là chúa tể của Hoàng tuyền cảnh này. Rất nhiều năm sau, y đã thành nghĩa đệ của Ma giới vương giả, từ đó càng ngày càng ít thấy y bên cầu Nại Hà, cho dù nhìn thấy, cũng là ngày càng sa sút tinh thần, ngày càng buồn bã, ngồi bên sông Vong Xuyên lẳng lặng nhìn bỉ ngạn hoa nở rộ như lửa, ánh mắt si si, đã không còn thời gian, không hề gì kinh hỉ, hoặc là ưu thương.

Cho đến một ngày của ba trăm năm trước, Ma giới xảy ra biến cố cực lớn, nghe nói tóc xanh của y trong một đêm hóa thành tuyết trắng, từ sau hôm ấy, y chẳng bao giờ còn đến nữa...

...

Về nhà rồi, Tu La, đệ xem đây là đâu? Bỉ ngạn hoa đỏ, vong xuyên điệp xanh, đây là nơi mấy ngàn năm trước chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, còn nhớ lúc ấy, trong mắt đệ tràn ngập vẻ khiêu khích, mỗi chiêu mỗi thức là một hải tử mười phần giận dữ. Đâu ngờ được, khi chúng ta cùng trở về lần nữa, lại đã biến thành tình huống thế này.

Thiên nhân vĩnh cách, sinh tử mị mù.

Phàm nhân sau khi chết, hồn phách sẽ qua cầu Nại Hà chuyển sang kiếp sau, nhưng đệ là chủ nhân Hoàng tuyền cảnh, sau khi chết hồn phách sẽ tu luyện ngàn năm giữa dòng nước Vong Xuyên, cho đến khi quên hết mọi tiền trần, một lần nữa chuyển Hoàng tuyền.

Tu La, đệ cuối cùng, cũng sẽ quên mất ta...

Hiện tại, phong ấn tứ phương Diễm Hoàng thiết trí đều đã mở ra, Nguyệt Cơ sống lại, Cửu Tinh đài tái hiện hậu thế, phàm giới sớm đã là cảnh sinh linh đồ thán, Ma giới Thần giới cũng rung chuyển bất an, thời khắc nguy cấp như vậy, là một Ma tôn, Vĩnh Dạ lại dùng chân rất lâu trước ngôi mộ giấu dưới biển bỉ ngạn hoa, chỉ chuyên tâm nhớ lại âm dung tiểu mạo đã mất đi kia.

“Đại khái đây chính là tình kiếp mà phàm nhân vẫn nói ấy nhỉ? Chính như Khuynh Thành đối với huynh, chính như huynh đối với ta.... Ca ca, nếu ta hiện tại cùng huynh cáo biệt, huynh có vì ta mà buồn hay không?”

Đệ thật sự đã quá coi nhẹ bản thân, Tu La. Khuynh Thành với ta mà nói, đích xác là thiên hạ vô song. Nhưng đệ với ta mà nói, cũng là độc nhất vô nhị!

Cho nên, hiện tại ta đâu chỉ là buồn, ta đã đứt ruột đứt gan.

Những ngày thế nào? Nếu được bên huynh, những ngày thế nào chẳng tốt...

Đúng vậy, ta vẫn luôn biết tâm tư của đệ, nhưng ta thật sự quá ích kỷ. Ta đã thương tổn người ta yêu, lại thương tổn người yêu ta, rốt cuộc các người đều rời đi, ta cuối cùng đã thương tổn đến chính mình.

“Chết trong lòng huynh ôi...” Thất khiếu đổ máu, cuối cùng mắt y bị máu phủ kín chẳng nhìn được gì, cánh tay khựng lại ở nơi cách khuôn mặt Vĩnh Dạ chỉ một chút, chỉ còn lại một tiếng thở dài thỏa mãn, “Ca ca, Vĩnh... Dạ...”

Ngốc quá mà! Tu La!...

Một thật, cái thế giới kia ra làm sao, cứ mặc kệ nó. Thần Hi, đã xa lạ, Khuynh Thành đi rồi, ngay cả đệ cũng đi mất, thế giới kia chẳng còn người mà ta bận lòng, tại sao ta còn phải bảo vệ nó nữa?

Vĩnh Dạ nhớ tới lúc y ở trong Trùng Hoa cung ôm Tu La lạnh băng chậm chậm đứng lên, ánh mắt đảo qua Địa ngục thất quân chủ và Tử Mạch ngự tiền. Chỉ có Độc Thánh U Minh không còn thấy bóng dáng, chẳng biết đã lặn lẽ rồi đi từ khi nào.

Khôi Lỗi Sư Tô Ma ôm Chỉ Sát Ma Nhan, biểu tình như đang cực lực kiềm chế bi thương. Tô Ma là một người trầm lặng kiệm lời, sống rất khép kín, dáng vẻ này đích xác rất hiếm thấy. Vĩnh Dạ nhớ quan hệ của y và Ma Nhan rất tốt, bèn nói với y: “Ta nhớ người có một hoa viên rất đẹp, Ma Nhan thích lắm nhỉ?... Đem chôn y ở đó đi!”

Tô Ma ngăn người, đại khái chẳng ngờ Thánh Quân bệ hạ lại đích thân phân phó việc này, khe khẽ gật đầu.

Chỉ Sát Ma Nhan từng nói, nếu mất y không hỏng, y rất muốn trồng một đại hoa viên mỹ lệ. Để y yên giấc trong Phi Chân viên, cũng coi như là tâm nguyện của y! Với y, Vĩnh Dạ không thể không có tâm tình thương tiếc, y rất giống mình.

“Bệ hạ, ngài muốn đi đâu?...” Lúc Vĩnh Dạ ôm Tu La rời đi, Đãi Đọa Công Tước có vẻ bình tĩnh nhất trong mọi người mở miệng hỏi. Cũng chỉ có Đãi Đọa Công Tước, đối mặt với bất cứ chuyện gì, dường như đều có thể tĩnh táo thản nhiên cách biệt ngoài việc.

Không thể quên câu đầu tiên y nói với mình lúc ở trên băng nguyên: “Ta không hứa hẹn thề thốt với bất cứ ai, nhưng xin hãy tin là ta nguyện ý hiệu trung cho ngài. Trừ phi ngài cần sự hy sinh của ta, bằng không ta sẽ tiếp tục sống tốt, sẽ không còn ngu ngốc cảm thấy trên đời có thứ gì đáng để ta vứt bỏ sinh mệnh nữa.”

Đây chính là Đãi Đọa Công Tước, đã từng thương tâm, có thể vô tình. Coi sinh mệnh như thứ có giá trị lợi dụng, lúc nên vứt bỏ thì vứt bỏ, sẽ không vì sự biến mất của sinh mệnh trước mắt mà đau lòng.

Đương nhiên đây làm sao không phải là một việc may mắn? Chỉ ít, nếu y có thể làm được, vậy thì ba trăm năm trước y đã chẳng cần đau đến độ phải tự trầm trong băng, lẩy trốn tránh để đạt được giải thoát tạm thời, hiện tại lại đau đến mức cảm thấy thế gian hết thảy đều tẻ nhạt vô vị, không có giá trị như vậy.

“Người nói người ở phạm giới phát hiện một thiếu nữ Ngũ Thú tộc, trời sinh tiên tri nhân?”

“... Đúng vậy.” Trẻ tuổi nhất và cũng là một tứ ám ngự tiền cuối cùng, Tử Mạch thu tâm thần, trả lời câu hỏi của bệ hạ, đợi ngài hạ mệnh lệnh.

“Vậy thì dẫn cô ta tới tìm ta!” Cuối cùng Vĩnh Dạ đã nói một câu như vậy, “Ta ở bên cầu Nại Hà Hoàng tuyền cảnh...”

...

Người hắc y gầy gò như quỷ mị lặng lẽ im tiếng đến gần, dưới mạo duyên hình đa giác sụp xuống rất thấp lộ ra một khuôn mặt quanh năm tô những vệt sáng quỷ dị, con ngươi như hai viên thủy tinh đen, sâu thẳm sáng ngời, nhìn chằm chằm bóng lưng Thánh Quân Vĩnh Dạ.

Người đầu tiên đến Ma giới trong Địa ngục thất quân chủ, đam mê duy nhất chính là thu thập tiêu bản của tất cả hồ điệp trên đời, nghe nói trong Mị cung của y trưng bày hơn hai ngàn tiêu bản của nhiều loại hồ điệp trên thế giới, lộng lẫy phong phú, nếu còn thiếu một loại, vậy thì chỉ có thể là vong xuyên điệp.

Vong xuyên điệp không ai có thể bắt được, vong xuyên điệp nếu bị người nắm giữ sẽ lập tức hóa thành một làn khói nhẹ!

Hơn nữa mỗi lần có được thứ gì tốt, y sẽ không chút do dự hiến cho Thánh Quân bệ hạ. Ngay cả Phi Thiên Tu La cũng từng hoài nghi, phải chăng y cũng ái mộ vương giả anh tuấn của Ma giới, nhưng trên thực tế lại không phải.

“Là Bối Lỗ đến?” Vĩnh Dạ không quay đầu, nhàn nhạt nói, “Ta sẽ trở về, để ta một mình yên tĩnh một lúc đi!” Quả nhiên là lời của người tùy hứng.

Ma Thuật Sư Bối Lỗ nghe vậy khoe miệng hơi đau đốn giật giật, Thánh Quân bệ hạ đang hoài niệm Phi Thiên bệ hạ ư? Nơi đây, là nơi họ gặp gỡ lần đầu tiên. Nhưng mà, ngài đại khái đã chẳng còn nhớ, lúc ngài gặp mình lần đầu, cũng là nơi này đây!

Ha! Sao y có thể so với Phi Thiên bệ hạ được? Thật không biết lượng sức! Y là tồn tại nhỏ bé như vậy, nụ cười của người kia lúc ấy chỉ là tán thưởng cảnh đẹp trước mắt thôi, ngài căn bản chẳng hề chú ý đến mình!

Nhưng mà sự sùng bái của y với người kia, nghĩa vô phản cổ, hết như sùng bái sao trên trời vậy!

“Thần không phải đến khuyên bệ hạ trở về, thần chỉ đến bắt một con hồ điệp.” Bối Lỗ cười cười, “Vong xuyên điệp.”

“... Vong xuyên điệp là không thể bắt được.”

“Có thể, nếu như, một con vong xuyên điệp cam tâm tình nguyện muốn ở lại bên một người.”

Nếu nói như vậy, cho dù con bướm này hình thể tiêu tan, nó cũng sẽ đổi một phương thức để lưu lại. Chỉ là, có lẽ là bởi vì dựa vào việc hút du hồn lạc đường giữa biển bĩ ngạn hoa mà sống, ông trời không cho phép vong xuyên điệp hạnh phúc quá mức. Cho nên người nó chọn sẽ không nhớ nó, trừ phi nhìn thấy thể xác vốn có của nó mới có thể phá trừ lời nguyện.

“Lại có loài bướm như vậy?” Vĩnh Dạ mỉm cười.

“Ngày trước, nơi này có một con vong xuyên điệp.” Bối Lỗ nhẹ nhàng nói, “Nhưng những con khác đều hòa nhau trên chọc nó, giấu cợt nó.”...

Ngày trước con bướm bị mọi người kỳ phụ kia là con đẹp nhất cũng nhu nhược nhất, đại khái là vì vậy, nó mới bị quần thể bắt dung nhĩ? Hồ điệp, là sinh linh ưa ghen tị nhất trên đời, hướng chi nó thường thích mơ mộng viễn vông, đây càng là lý do trọn vẹn cho việc bị ghét.

“Đẹp thật.” Người nọ mỉm cười vươn tay về phía nó, “Mày là con đẹp nhất ở đây nhĩ?”

Nó nhất thời vì dung nhan tuần mỹ vô song của y mà thần mê mắt hoa, đẹp là y mới đúng! Nhìn thấy tay y, nó kịp thời tỉnh lại, linh hoạt tránh đi.

“Suýt chút nữa quên mất, vong xuyên điệp là không thể bắt.” Người kia không ảnh hưởng thanh nhã mà tự giấu một chút.

Y quay người rời đi, y đâu biết, con bướm vừa rời si si ngóng theo bóng y, sau đó bỗng nhiên hạ xuống, hóa thành hình người...

“... Sau đó thì sao?” Vĩnh Dạ khá hứng thú hỏi.

Một tia sáng ảm đạm xẹt qua khuôn mặt tô vẽ những vệt sáng, người kia, quả nhiên không còn nhớ y.

Trong Mị cung của y có tiêu bản của hai ngàn loại hồ điệp, độc thiếu một con. Thiếu một con có thể làm cho người y sùng bái nhớ lại y, bản thân y, vong xuyên điệp mỹ lệ nhất.

Khi y vì muốn ở lại bên Ma tôn mà hóa thân thành người, đã vứt bỏ.

Ngày Phi Chân quốc bị diệt, Thánh Quân Ma giới ôm chặt thiếu niên tuyệt sắc tam giới, tuyên cáo lòng ngài đã có nơi thuộc về. Mà y, lúc ấy ở ngay bên cạnh, mắt thấy hết thấy. Y cao hứng như vậy, rồi lại không nhận được sầu lo, thiếu niên nọ, không giống như sẽ đáp lại tình yêu của Thánh Quân bệ hạ.

Nhìn ngài vì thiếu niên mà tiêu tụy, điên cuồng, dốc hết tất cả, cuối cùng ảm đạm thần thương. Không dám tin đây là người từng cười nói “Đẹp thật”, khiến y cảm động đi theo vĩnh viễn kia.

Vân Tiêu quan ba trăm năm trước, chính là nơi giấc mộng ấy kết cục. Sân khấu hoa lệ hạ màn, một thủ thiên cổ tuyệt xướng đã kết thúc. Khuynh Thành cười, khuynh quốc khuynh thành. Sau khi nói với Thánh Quân bệ hạ, y nhắm đôi mắt màu lưu ly mê hoặc chúng sinh.

Ma Thuật Sư Bối Lỗ cách đó không xa, nghe tiếng kêu gào bi tuyệt của bệ hạ, cùng với tiếng một trái tim vỡ vụn.

Bệ hạ, ta chỉ là, hy vọng ngài có thể hạnh phúc.

35. Quyển 3 - Chương 3

“Lúc này trong Huyền Vân thành, tình cảnh đại khái còn đáng sợ hơn luyện ngục.”

Lời Chỉ Sát Ma Nhan nói khi lâm chung không hề là suông, ngàn năm trước sau khi Khuynh Thành điện hạ trở thành Áo cảnh chi chủ đã phát giác phong ấn phương Đông không ổn định, linh lực của Áo cảnh thiên tiết ra ngoài, cho nên dựng Huyền Vân thành.

Phi Thiên Tu La nói “Nếu ta không thể được huynh, vậy thì ai cũng đừng mong!” Y tuyệt vọng không cần thể giới này tiếp tục tồn tại, tình chú đã hệ lại chính là Huyền Vân thành! Kết quả Tu La vừa chết, chẳng những Hoàng tuyền cảnh chấn động, ngay cả Áo cảnh thiên cũng đứng trước nguy cơ sụp đổ!

Kỳ thật đây làm sao không phải là mưu kế của Nguyệt Cơ? Trong mộng của Phi Thiên nàng sớm đã ám chỉ – “Nếu người đã định trước là không thể có được y, vậy thì, ai cũng đừng mong!”

Linh khí tích tụ dài lâu phóng lên trời, phá tan phong ấn phương Đông đã qua vạn năm, nỗ lực hết đà! Linh khí của Áo cảnh thiên thứ kích phạm nhân cực đại, người trong thành chứng kiến đều là yêu ảnh trùng trùng, từ từ lạc mất tâm trí.

Huyền Vân thành ngàn năm trước từ trên trời giáng xuống, ngàn năm qua mây tía tràn ngập, đô thành chìm lạnh vô tai vô nạn, bỗng nhiên chỉ trong một đêm, đích xác đã biến thành nơi còn đáng sợ hơn luyện ngục trong ác mộng.

Người già ngã xuống, lập tức có chân người bước qua đầu. Bọn trẻ cao giọng gào khóc, đổi lấy sự thô lỗ. Đàn ông, đàn bà chẳng còn biết thẹn, trần truồng dưới ánh mặt trời, xấu xí vắn vẹo eo, phát ra tiếng thở dốc dâm loạn.

Người vật chẳng khác gì nhau, trắng đen điên đảo. Những chuyện bội đức điên cuồng trình diễn trong từng góc ngách, người ăn vận chỉnh tề duy nhất bằng quan đứng trên đỉnh tòa lâu cao nhất toàn thành, là một đại thần cấp thiên quân, y chống lại linh khí Áo cảnh thiên ăn mòn hoàn toàn không có vấn đề, nhưng lúc này, y cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Gió lạnh thổi qua đầu, y mở to đôi mắt như khó lòng tin tưởng, nhìn nhân tính yếu ớt này, trong lòng không khỏi buồn nôn từng cơn.

Bởi vì vô luận thế nào, những người vô tội này, đã sa thành tể phạm.

“Nếu ta có thể làm rõ một việc, đồng thời có thể sống sót trở về, vậy thì không thể tốt hơn. Còn nếu ta không thể trở về...” Chiến Thần Tây thiên trịnh trọng nói, “Mộ Yên, xin nhất thiết lấy tốc độ nhanh nhất đi phương Đông, Huyền Vân thành.”

Biển Tử Vong đã đột phát dị biến, phạm vi tàn hại của độc khí đang dần thu nhỏ, oan hồn như là đã bị áp chế. Ánh mắt Huyền Vũ trở nên âm đạm, giải thích duy nhất chính là, Bạch Hổ đã hy sinh bản thân, hóa thành phong ấn phương Tây.

Khúc mắc của Gia Bố, cuối cùng cũng coi như giải thoát rồi ư?

Khỏi phải chứng kiến thảm trạng của Huyền Vân thành lúc này, làm sao không phải là một chuyện may mắn?...

Một lát sau, tầm mắt Huyền Vũ bị tình cảnh của hơn mười nam nhân và một thiếu niên gầy yếu nhợt nhạt cách đó không xa thu hút. Y quả thật đã sợ ngây người, muốn quay mặt đi lại phát hiện cổ mình căn bản không động đậy được.

Rất lâu trước kia, y đã biết chuyện Nhiễm Tích và thiếu niên ngoại tộc, về sau Thiên Đế bệ hạ ái mộ Khuynh Thành, bản thân y cũng thường bởi vì tưởng tượng có thể ôm ấp Mộ Ưu mà trần trọc không yên, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy cảnh nam nhân giao hợp.

Những nam nhân đã mất đi lý trí động tác kịch liệt, không hề có khái niệm thương hương tiếc ngọc. Thiếu niên gào thét, trên làn da trắng như tuyết là dòng máu diễm lệ, thị giác dâm mỹ như thế, đừng nói đám nam nhân phạm giới càng thêm hưng phấn, ngay cả Huyền Vũ, cũng cảm thấy ngực khô nóng lên...

“Nếu chúng ta không phải là huynh đệ, người sẽ yêu ta chứ?” Ánh mắt y khi nói chuyện rất gần, cũng rất xa, chính là mê hoặc vi diệu vừa đúng, “Nếu chúng ta không phải là huynh đệ.”

Mộ Ưu, Ưu...

“Chúng ta cùng nhau tiến vào không gian đó không tốt sao? Không ai biết chúng ta là huynh đệ, ngay cả chính chúng ta cũng sẽ quên mất!... Vốn chẳng có tội nghiệt, người còn chống cự gì nữa? Mộ Yên, đến đây đi! Ta biết tình cảm của người đối với ta, đừng gạt ta nữa, cũng đừng gạt bản thân nữa...”

Hoa hồng tản ra mùi hương yêu dã.

Hấp dẫn vô lực và cũng không muốn cự tuyệt tùy ý lan tràn, khuôn mặt mỹ lệ hiện ra vẻ tươi cười thắng lợi.

“Người yêu ta chứ?” Mái tóc dài tháo ra, buông xuống, y giống như một con mèo, híp mắt cuộn tròn trong lòng mình, ngửa mặt, xương quai xanh như ẩn như hiện dưới áo. Bàn tay run rẩy xé rách quần áo vướng víu, từng mảng da thịt trắng nõn bại lộ trong đêm lạnh, y hơi lui lại, tiếp đó kẻ đến, đầu lưỡi liếm liếm vành tai, tản ra một chuỗi hơi thở hừng hực như lửa.

Ca ca...

“Ưu...” Bỗng nhiên không tự giác rên rỉ ra tiếng, Huyền Vũ thành linh tĩnh lại, đủ loại thanh âm khiến người đỏ mặt tới mang tai lại đổ vào tai, thoát nghe như một lời châm chọc. Huyền Vũ đầm đìa mồ hôi lạnh, lực linh khí chí huyền của Huyền Vân thành quả nhiên không thể coi thường, hơi khiêu khích là chúng lập tức thừa cơ.

Thiếu niên kia hiện tại thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, đã chẳng còn khí lực để kêu đến kinh tâm động phách nữa, mặt vô lực dán lên bãi cỏ lạnh lẽo, tay cũng bất tri bất giác buông ra, không còn nắm thành nắm mà đập xuống đất như vừa rồi, chưa biết chừng đã sắp không xong. Nhưng đám nam nhân tra tấn gã lại như chẳng những không có ý dừng tay, ngược lại còn đổi mới nhiều kiểu.

Huyền Vũ định thần, quyết định cứu gã. Thế là những nam nhân đang khoái lạc chỉ cảm thấy mắt hoa lên, bị ném phịch xuống, thiếu niên dưới thân đã không thấy bóng dáng!

Có lẽ là công tử của nhà thủ Huyền Vân thành, Huyền Vũ phát hiện chiếc vòng ngọc trên cổ thiếu niên, mặt trên có khắc năm áng mây tươi đẹp. Thật đáng thương, mới hơn mười tuổi, vốn có thể có được cuộc sống thoải mái mái, thế nhưng hiện tại, lại bởi vì trường kiếp nạn này mà chịu hết ô nhục tra tấn!

Thương xót nhìn khuôn mặt mỹ lệ của thiếu niên nhắm chặt hai mắt, Huyền Vũ thận trọng lui về sau, đám nam nhân bước chân loạng choạng xúm lên, trong mắt chỉ có dục vọng dục ngẫu mà dày đặc. Bộ dáng đó đáng ghê tởm là như vậy, Huyền Vũ lại hiểu là không thể trách họ. Nên trách, kỳ thật là thần ma cao cao tại thượng bao quát y, không thể ngăn cản màn bi kịch nhân gian này phát sinh!

Lực chú ý của Huyền Vũ đặt hết trên đám nam nhân trước mắt, không hề chú ý thiếu niên trong lòng tỉnh lại từ khi nào. Chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh, Huyền Vũ kinh ngạc cúi đầu nhìn, vạt áo trước ngực đã bị thiếu niên xé ra!

Thiếu niên ánh mắt trống rỗng, trên mặt lại lộ ra nụ cười tham lam, đầu lưỡi màu hồng phấn mắt thấy sắp chạm tới ngực Huyền Vũ.

Tại sao ta lại khổ sở như vậy chứ? Đáy lòng Huyền Vũ chợt dâng lên nỗi bi ai thật lớn, ta là đang đồng tình gã, đồng tình họ. Đồng tình, những người đã không còn nhận thức của con người!

Khi lưỡi thiếu niên sắp liếm đến da mình, Huyền Vũ nhẫn tâm đẩy gã ra. Thân thể gầy gò của gã như lá rụng, giữa không trung lưu lại một chuỗi tiếng cười hàm hồ.

Những người trần truồng xung quanh như đã bị kích thích, chen nhau mà lên, có điều đối tượng không còn là thiếu niên, mà là Huyền Vũ. Họ bao quanh Huyền Vũ, không biết có bao nhiêu bàn tay vươn qua túm

xé quần áo y, bầu không khí khiến Huyền Vũ gần như ngạt thở!

Hiểu tình thế không thể phát triển nữa, đề xuống sự đồng tình, Huyền Vũ vận pháp lực chấn văng mọi người, sau đó bay lên không trung. Đứng trên mây nhìn xuống, những người đó ngửa khuôn mặt vận vẹo, liều mạng vươn tay về phía y, trong miệng phát ra tiếng kêu khó mà phân biệt, không khác gì cầm thú.

Thần trí tuệ nhắm mắt, bất đắc dĩ, vì thiên hạ thương sinh, rơi xuống một giọt lệ...

...

“Người thương tâm lắm sao?” Có một thanh âm trầm thấp lãnh đạm nhưng cũng không mất đi sự êm tai vang lên phía sau Huyền Vũ.

Hơi ngẩn ra, Huyền Vũ quay đầu đánh giá người tới, đang đứng trên mây mù mỏng manh như y, cự ly chừng mười bước, nam tử trẻ tuổi khí chất lạnh lùng, khuôn mặt mỹ lệ cực kỳ, tiếc là ánh mắt tràn ngập vẻ cự người ngàn dặm.

Thần ma hai giới, những người biết phi hành không hề hiếm, nhưng biết lưu vân thì không nhiều. Trong mắt Huyền Vũ lướt qua một chút nghi hoặc, người tới có thể khẳng định không phải là người của Thần giới, vậy thì lại là người nào trong Ma giới đây?

Đột nhiên phát hiện châu liên ngọc bích trên cổ tay bên phải của y, trong đầu Huyền Vũ hiện lên hình tượng Độc Thánh U Minh trong Địa ngục thất quân chủ tại trận chiến Vân Tiêu quan ba trăm năm trước, đó không phải châu liên ngọc bích bình thường, đó là bảo vật của Độc Thánh U Minh, độc nha, trợ giúp áp chế độc tính trên người y đừng phát tác.

“... Độc Thánh U Minh?...” Huyền Vũ gọi rất không xác định. Trong ký ức dung mạo của U Minh thập phần hời hợt, còn có một viên lệ trĩ màu đỏ, nhưng nam tử trước mặt mặc dù thoáng tái nhợt, lại tuấn mỹ không thể nghi ngờ.

“Không tồi.” Người nọ nhàn nhạt cười cười, “Trí Tuệ Thiên, chúng ta không phải lần đầu tiên gặp mặt.”

Nếu y sớm đã đến, e rằng đã trông thấy chuyện vừa rồi. Huyền Vũ nghĩ đến đây không khỏi xấu hổ, máu cũng xông thẳng lên đầu.

Quả nhiên, chừng như đang đáp lại tâm tư của Huyền Vũ, U Minh nhìn xuống dưới, trước cảnh tượng thế này mà còn có thể bảo trì vẻ lãnh đạm bình hòa đến bước đó cũng thật hiếm thấy, y khe khẽ thở dài nói: “Có lúc đồng tình sẽ chỉ kéo dài thống khổ.”

Nghe vậy Huyền Vũ không khỏi hơi cay đắng, có lúc đồng tình sẽ chỉ kéo dài thống khổ, đạo lý này đâu phải y không hiểu, chỉ là nói thì dễ, chứ làm thì có đơn giản vậy đâu?! Huyền Vũ và U Minh chẳng qua mới gặp đôi lần, phỏng phát từng nghe Bạch Hổ nói đến uyên nguyên giữa họ, vẫn lập tức mở miệng phản kích: “Không biết Độc Thánh có cao kiến gì? Giết sạch họ sao? Có thể, chỉ là đừng quên linh khí của Áo cảnh thiên đã xâm nhập linh hồn họ, vãng sinh kiếp sau vẫn chẳng được giải thoát!”

Đây mới là chỗ nan đề!

U Minh cúi đầu cười nói: “Vẫn còn biện pháp.”

Huyền Vũ chợt như bị đánh trúng, sắc mặt trắng bệch, đúng vậy, vẫn còn một biện pháp, không cần U Minh nói, y biết, nhưng y không cách nào chọn dùng! Y miễn cưỡng nhếch khóe miệng, gạt ra một chút cười khẩy, dùng ngữ khí có phần trào phúng nói: “Độc Thánh đại nhân quả nhiên cao kiến thật! Huyền Vân thành trăm vạn sinh linh, Độc Thánh đại nhân nhẫn tâm khiến họ tan thành tro bụi, Huyền Vũ lại không nỡ.”

Không sai, biện pháp đó chính là hủy diệt những linh hồn đã bị linh khí của Áo cảnh thiên cảm nhiễm, khiến họ không thể vãng sinh, tự nhiên cũng không thể nguy hại nữa!!

Nhưng đó cũng không hề nghi ngờ là biện pháp tàn nhẫn nhất! Với một sinh linh mà nói, chuyện đáng sợ nhất không phải tử vong thể xác, mà là diệt hết thần hình.

“Thỉnh giáo Trí Tuệ Thiên một vấn đề.” Thấy phản ứng của Huyền Vũ, U Minh mỉm cười, “Tình hình Huyền Vân thành có thể bỏ mặc không?”

Tình hình Huyền Vân thành có thể bỏ mặc không?! Hay cho một câu hỏi sắc bén! Nói cách khác thì chính là hỏi, phong ấn phương Đông có phải là nhất thiết cần khôi phục?

Việc này còn cần trả lời sao? Tâm Huyền Vũ dần chìm xuống đáy, ta thật sự có thể suy nghĩ vì đại cục, hy sinh những con người bởi vì sự vô năng của chúng ta mà vạn kiếp bất phục sao? Y tự hỏi bản thân, y có thể làm được sao?!

Thần trí tuệ? Hiện giờ danh hào trọng đại này, nghe mới mĩa mai biết mấy! Trí tuệ kiểu gì, đến lúc này không phải chẳng đứng tẹo nào?!

“Ha ha ha...” U Minh cười to, vừa cười vừa nhìn về phía Huyền Vũ, “Trí Tuệ Thiên có từng nghe nói u minh?”

Vấn đề gì đây, không phải y tên U Minh sao? Huyền Vũ nhíu mày, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Đó là tên loại độc được lợi hại nhất của Độc Thánh?” Đến nay vẫn chưa có ai từng kiến thức, Huyền Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ sự tình có chuyển cơ? Liền xóc lại tinh thần.

“Ta, chính là định dùng u minh để giải thoát tòa thành này.”

“Hóa ra người vẫn muốn giết họ!” Huyền Vũ thất vọng nói. Gọi là Độc Thánh, quả nhiên tâm địa đủ độc ác!

“Họ tự nhiên phải chết, nhưng... cũng có thể thanh thanh bạch bạch đi chuyển sinh.” U Minh nhàn nhạt nói.

“Ý của người, chẳng lẽ là...”

“Trí Tuệ Thiên, đã có duyên, thì làm một người chứng kiến đi! Định nghĩa của cái gọi là độc được chung cục.”

“U minh kia, rốt cuộc dùng làm gì?...” Huyền Vũ khàn giọng, nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt mà nhu mì như mây của U Minh, như sợ rơi mất một chữ.

Đôi môi củ ấu khê mở.

... “Tinh lọc.”

Địa ngục thất quân chủ – Độc Thánh U Minh – Ngữ

Bắt đầu từ cái ngày ta mang mặt nạ đó, ta liền quyết định đem quá khứ triệt để chôn vùi trong lòng, không chia sẻ với bất cứ ai.

Độc Nha cung của ta, bị xưng là nơi âm trầm đáng sợ nhất Ma giới, ta thừa nhận sự tàn nhẫn của ta, ta dùng người sống để thử độc, đối với một người từng bị thủ đoạn sỉ nhục giết chết một lần mà nói, bất cứ tiếng kêu thảm nào cũng có thể trở thành tiên nhạc.

Người khác kính mà không dám gần ta không quan tâm không nói, ngược lại còn rất cao hứng, như vậy thì sẽ chẳng còn ai đến quấy rầy ta nữa.

Chỉ là, những khi đêm khuya mộng tỉnh, thỉnh thoảng sẽ lạnh giá ôm chặt lấy mình. Thời gian hạnh phúc hai người một ngựa vẫn mồn một trước mắt, chưa bao giờ rời xa ta.

Cho đến một ngày, một thiếu niên đã xông vào, ta không dùng gã thử độc cho xong như nhất quán, ánh mắt gã, dáng vẻ gã ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe sáng nhìn thẳng vào ta, đã đả động ta. Từ sau khi mang mặt nạ, đã rất lâu rồi không có ai nhìn ta như vậy.

Khuôn mặt tái nhợt đầy những mạch máu màu xanh như mạng nhện, lệ trĩ đỏ tươi yêu dã bệnh trạng, dung nhan của cái mặt nạ này, ngay cả bản thân ta khi nhìn vào gương cũng phải không rét mà run, huống chi người khác?

Ta dùng phương pháp này để nhắc nhở bản thân, ta không còn là “sa mạc chi hoa”, ta không cần quan ái ôn nhu, cũng cần cách biệt tâm mắt dâm loạn. Ta hiện tại, là một trong Địa ngục thất quân chủ của Ma giới, không còn là thiếu niên nhu nhược vô trợ, mặc người xâm lược năm đó nữa!

Cảm giác này, thật sự rất tốt.

Không ngờ sau khi đến Ma giới, ngoại trừ vài người thượng vị bao quát Thánh Quân bệ hạ và Phi Thiên bệ hạ từng thấy diện mạo chân thực của ta, thiếu niên xuất thân hạ cấp Ma tộc này lại là ngoại lệ duy nhất. Gã chẳng những không sợ ta, hơn nữa trong mắt dường như còn lóe ra loại hào quang nào đó ta từng rất quen thuộc, mà hiện tại đã chẳng còn bắt gặp từ lâu rồi.

Gã không thể không khiến ta nhớ đến người đêm đêm vẫn xuất hiện trong mộng, vương bận lòng ta giữa chốn hồng trần. Cho nên, ta chẳng những không giết gã, còn đặt cho gã cái tên “Hong Trần”. Về sau, gã được Phi Thiên bệ hạ tán thưởng, trở thành Hong Trần ngự tiền trong tứ ám ngự tiền.

Hong Trần, là người duy nhất chủ động đến Độc Nha cung, dung mạo của gã có lẽ không thể xưng là xuất sắc bao nhiêu, gã có một bằng hữu tên Tử Mạch, ta cũng từng gặp rồi, họ là tân tú cùng được Phi Thiên bệ hạ tán thưởng. Ngũ quan của Tử Mạch, mới chân chính gọi là đẹp, ngoại trừ Khuynh Thành nhiều năm trước, chỉ sợ Ma giới không ai có thể bì kịp. Song nếu muốn ta nói, ta lại thích nhìn Hong Trần hơn, bởi vì khí chất của gã mê người không ngờ. Điểm này, gã rất giống với Đãi Đọa Công Tước, vừa nhắc tay nhắc chân là có thể khiến người ta vui vẻ thoải mái mà không nhận thức được.

Nhưng gã dù sao vẫn không giống Đãi Đọa Công Tước, Đãi Đọa Công Tước thích rêu rao phô trương rằng mình chẳng hề để ý gì, mà Hong Trần, lại luôn yên lặng đứng sau ta như một cái bóng. Gã không gọi ta là “Độc Thánh U Minh đại nhân” như những người khác, mà thủy chung cố chấp gọi ta là “chủ nhân”. Hơn nữa những lúc ta ngóng trông Ngọc Dương quan thông giữa Ma giới với bên ngoài, gã sẽ nhìn ta bất an khó chịu.

Ta biết điều gã vẫn canh cánh trong lòng, gã vẫn rất trẻ con mà muốn tiến vào thế giới của ta, nhưng đâu biết, ai cũng có thứ cần bí mật bảo hộ, ta cũng không ngoại lệ. Trân bảo của ta, chỉ ở trong mộng, nói đến, lại dài dòng...

Đa số người Trung Thổ đều có quy củ, quân đội cũng vậy, không có kỳ thuật gì, lại quý ở chiến thuật linh hoạt, muôn người thống nhất, cho nên đế quốc Long có thể uy nhiếp tứ phương.

Chỉ cách Huyền Vân thành đại thành thị phương Đông đế quốc Long nhất eo biển chật hẹp, là đại đảo quốc có diện tích chừng bằng một nửa đế quốc Long, Hải Doanh quốc. Hải Doanh quốc thực lực tuyệt đối không được khinh thường, nghe nói Thần giới Thủ Hộ Thiên, Thanh Long phương Đông chính là danh tướng phá quân xuất thân từ Ly vương triều của Hải Doanh quốc, chính là người cùng thời với Hiên Viên Kỳ, vị Thái tử danh dự chết trẻ mà đã tâm bình khí yên muốn chinh phục đế quốc Trung Thổ kia, có thể nói, uy hiếp lớn nhất của đế quốc chính là đến từ một phương này.

Trong Hải Doanh quốc ảo thuật hoành hành, ảo thuật của họ, nói trắng ra chính là một loại ám thị tâm lý. Người ý chí không đủ kiên định trước mặt cao thủ ám thị của Hải Doanh quốc, thường sẽ tự mình tước khí giới đầu hàng. Cho nên quân đội chính quy của Hải Doanh quốc số lượng khá ít, phần lớn thời gian và tiền tài của họ đều dùng để bồi dưỡng ảo thuật sư.

Bằng nguyên phương Bắc lại là thiên hạ của thuật sĩ, những thuật sĩ này thiên về vận dụng lực lượng ngũ hành tự nhiên, bởi vì lực lượng tự nhiên là vô hạn, cho nên thuật sĩ lợi hại có thể cường đại đến không thể tưởng tượng, đương nhiên người như vậy rất ít gặp. Thuật sĩ cường đại nhất trong lịch sử nên thuộc Mộ Yên, không chỉ cường đại nhất, hơn nữa cũng là người sáng chế kêu gọi lực lượng tự nhiên. Về sau y đã thành Thần giới Trí Tuệ Thiên, thần trí tuệ, là hoàn toàn xứng đáng.

Thần xạ thủ Nam Cương nổi danh trên đời, bởi vì Ngũ Thú tộc sống bằng săn bắn, cho nên địa vị xạ thủ trong tộc được đặc biệt tuân kính. Trừ điều này, Nam Cương còn có cổ thuật mà hiếm người biết, thực chất là trở chú lấy oán trùng làm mối dặt, chỉ các đời Đại vu sư của Hồ bộ mới biết sử dụng, cho nên rất là thần bí.

Mà dân tộc trên đại mạc phương Tây, đầu đội nắng gắt, chân đạp cát vàng, điều kiện sinh tồn gian khổ nhất, có điều cũng có sở trường của mình, đó chính là dụng độc.

Hoàn cảnh cực nóng, lại khô hanh, là môi trường thích hợp cho rất nhiều kịch độc có hiệu lực. Huống chi còn có nguồn độc biển Tử Vong nổi tiếng này. Thời xưa đã có người biết cẩn thận thu thập độc khí của biển Tử Vong để dùng, sau đó kỹ xảo dụng độc càng ngày càng thành thục chú trọng, dần hình thành một vài tập độc thế gia.

Ta, chính là sinh trong gia đình như vậy, tên của ta, là Chân Lâm.

Người bên ngoài nhìn tập độc thể gia khó tránh khỏi có vẻ lãnh khốc thần bí, kỳ thật chẳng phải vậy đâu. Phụ thân thích đùa và mẫu thân ôn nhu hiền lành, làm cho thời thơ ấu và thiếu niên của ta rất vui vẻ, hưởng chi khi đó ta còn có hảo bằng hữu, Gia Bố.

Gia Bố là một thiếu niên võ sĩ còn tự do hơn cả gió, trong ký ức bên hông y luôn giắt một thanh đoản kiếm sắc bén, mái tóc ngắn màu nâu tiêu sái vô cùng. Y cười một con tuần mã tên Tử Điện, thường đứng chờ ta dưới mấy gốc táo ngoài cửa nhà ta, ta vừa ra ngoài, y liền thoáng ngưỡng chừng cười nhìn ta, tặng cho ta lễ vật mang về từ phương xa.

Thứ ta thích nhất chính là một cái vỏ sò y mang về từ Huyền Vân thành, hình gợn sóng, mặt ngoài màu đỏ nhạt, đẹp đến không thể hình dung. Hơn nữa y còn cho ta biết, nếu kẻ tai sát lên vỏ sò cẩn thận lắng nghe, sẽ nghe được tiếng thủy triều lên xuống trên biển, a, “biển”... với đứa trẻ trong sa mạc mà nói, là chữ có ma lực biết mấy!

“Biển là như thế nào?” Ta thật sự rất thích vỏ sò đó, ôm nó trong lòng mà hỏi y.

“A... Rất lớn, không thể nói rốt cuộc lớn chừng nào, bởi vì căn bản không nhìn thấy bờ bến.” Gia Bố cố gắng khoa tay múa chân, hy vọng ta có thể tưởng tượng ra, “Mà còn là màu lam, đẹp lắm.”

“Màu lam, như bầu trời vậy à?” Dù rằng Gia Bố ngôn từ vụng về, đã đủ khiến ta mê mẩn.

“Không! So với màu lam của bầu trời, cũng so với màu lam của ngọc bích, là loại màu lam thần bí lắm.” Ánh mắt Gia Bố phủ lên một chút mơ màng, ta đoán y đại khái đang hồi ức cảnh đẹp mình từng thấy, “Tâm sự của nó, luôn giấu ở nơi sâu rất sâu, con người không thể nhìn thấu nó, lại luôn không nhận được muốn phỏng đoán. Lúc nó ôn nhu, có thể như tình nhân ngọt ngào nhất, nhưng nếu tức giận, lại có được lực lượng phá hủy hết thảy.”

Không chỉ ta, ngay cả Tử Điện cũng im lặng, phảng phất cũng vì tài ăn nói khó gặp chủ nhân nó tình đến bày ra mà nghe tới mê mẩn.

Nói đến Tử Điện, Tử Điện là một con ngựa đặc biệt thông nhân tính, thấy chủ nhân tặng ta lễ vật, sẽ chớp chớp mắt với ta, lại vẫy vẫy đuôi, dùng đuôi quất mông Gia Bố, mỗi lần Gia Bố đều bị nó trị cho mặt đỏ tai hồng, ta thì cười to không ngừng.

Khi đó ta mong ngóng có thể cùng y cười Tử Điện, chu du tứ phương biết mấy, chỉ tiếc, ta phải thành thành thật thật ở trong nhà tập độc.

Trong sa mạc cũng có rất nhiều tiểu bang quốc, họ cần dùng độc để võ trang bản thân, tập độc thể gia chính là thu lợi qua đây. Trong mấy tập độc thể gia khá lớn trên đại mạc, nhà ta là nổi danh nhất, không chỉ bởi độc của nhà ta lợi hại, càng là vì thiên thạch truyền thuyết. Cho nên quân chủ các quốc thích phái người đến tìm nhà ta, thành ra cũng khó tránh khỏi bị người khác đổ kỵ.

Lâu nay, vẫn có người không ngừng bịa đặt nói thiên thạch truyền thuyết căn bản là giả dối không tồn tại. Kỳ thật khối thiên thạch đó được cúng ngay trong tổ từ nhà ta, ta đã thấy không chỉ một lần.

Về cái gọi là thiên thạch truyền thuyết, thời cổ có sao băng rơi xuống nhà ta, tinh hoa tan đi, chỉ còn lại một tảng đá có khắc chữ, nói nhà ta sau mười đời sẽ xuất hiện Độc Thánh, giải cứu thương sinh.

Chuyện này lúc ấy huyền ảo lắm, bang quốc lân cận đều có người đến, muốn chứng minh.

Tính ra, ta vừa vặn là hậu duệ đời thứ mười tính từ đời thiên thạch tới nhà ta, trên ta có ba ca ca và một tỷ tỷ, đều vô cùng xuất sắc, bên dưới còn có một đệ đệ, tuổi nhỏ nên vẫn chưa bắt đầu tập độc, nhưng sinh trong gia đình như thế, về sau sớm muộn gì cũng phải bước lên con đường này. Thiên thạch truyền thuyết nếu là thật, không biết sẽ ứng nghiệm trên người ai trong chúng ta.

“Kỳ thật người đời ứng với truyền thuyết mới tốt, chờ qua một vài năm nữa chúng ta sẽ cùng nhau cười Tử Điện tự tại lữ hành, chẳng phải là tốt?” Gia Bố từng nói như vậy, ngữ khí khát khao, cũng thấp thoáng lo lắng.

Ta mặc dù cũng khát khao một ngày như vậy, nhưng không để tâm lo lắng của y.

Từ nhỏ, ta đã biểu hiện ra thiên phú rất cao, nhưng bản thân cũng không xác định đã đạt đến trình độ nào. Cho đến ngày mấy đại thế gia đấu độc mỗi năm một lần lại tới, phụ thân vậy mà phái ta đi tham gia.

“Việc này... Tứ đệ tuổi nhỏ, đi có thích hợp không?” Đại ca do dự nói, những năm trước đều là y và nhị ca cùng đi, năm nay phụ thân lại bảo ta đi một mình, khó trách sắc mặt y khó coi. Lại nhìn nhị ca, vẻ mặt càng không phục.

“Chân Lâm không có vấn đề.” Ánh mắt phụ thân vô cùng khắt thiết, sự khẳng định của ông đã cho ta lòng tin lớn lao. Cũng khiến ta hữu ý vô ý nhăng qua vẻ không cam của đại ca và vẻ độc ác chột lóe trong mắt nhị ca.

Trên đại hội đấu độc, ta quả nhiên đã chấn kinh bốn tọa, bất luận dược lý hay kỹ xảo hạ độc. Những tân tú các nhà khác cùng đến tỷ thí vừa nói chuyện với ta đã ngã, thậm chí còn không biết là mình thua vì đâu.

Khi đó ta mới biết hóa ra mình lợi hại như vậy.

Các bang quốc cũng có phái người xem chiến, đại hội đấu độc tổng cộng ba ngày, ngày đầu tiên vừa kết thúc, đã có sứ thần rất nhiều quốc gia nhao nhao báo tin về. Chẳng bao lâu nữa, sẽ có rất nhiều xe ngựa chở đầy tài bảo các nước chạy đến nhà ta.

Gia Bố và Tử Điện mỗi ngày đều đợi ta dưới gốc táo, đợi nửa tháng liền, cuối cùng đã đợi được tin tử của ta.

Ta bị người sát hại trên đường về nhà sau khi đại hội đấu độc kết thúc. Cái đêm ác mộng như chân thật ấy, dưới ánh sao mờ mờ, thân thể ta bị người một mặt dùng dao nhọn chạy dưới da, thương thức ta kêu thảm thiết khi bị chậm rãi lăng trì, một mặt dùng tay thô lỗ vuốt ve tất cả những bộ vị mẫn cảm trên mặt và thân ta.

Bị bức cong người lên, ta thống khổ nức nở, so với tra tấn đau đớn, ta càng không chịu nổi chà đạp mà hạ thể gặp phải. Hậu đình bị cự vật xỏ xuyên, máu tươi đầm đìa, mà phân thân mềm mại thì bị chúng đâm kim thép có bôi thuốc vào.

Vận vẹo khó chịu, nghe thấy tiếng cười ồ khiến ta tuyệt vọng: “Sa mạc chi hoa động tình rồi?! Chúng ta nhất định sẽ làm đến khi ngươi thỏa mãn mới thôi! Ha ha ha!”

Có một bàn tay tàn nhẫn bóp ta một cái, “Bộ dáng nhỏ nhắn dấu hiệu! Nếu không phải nhị ca ngươi cho chúng ta biết tập quán sinh hoạt của ngươi, cũng khó mà bắt được ngươi dễ dàng như vậy! Tiểu tử, muốn hận thì cứ hận hắn đi!...”

Nếu không phải nhị ca ngươi cho chúng ta biết tập quán sinh hoạt của ngươi, cũng khó mà bắt được ngươi dễ dàng như vậy...

Ta không có bất cứ biểu tình hay phản ứng gì nữa, tim như thoáng cái đã bị vô tình móc rỗng. Cái đêm gian nan ấy, khổ hình đại khái còn duy trì rất lâu, ta như một con rối gỗ mặc người bài bố, dần dần lạnh băng, cuối cùng bị roi da thít trên cổ lấy mạng.

Nháy mắt tắt thở, nghĩ đến lại là gương mặt ấm áp của Gia Bố, nhớ y từng nói với ta...

“Kỳ thật ngươi đừng ứng với truyền thuyết mới tốt, chờ qua một vài năm nữa chúng ta sẽ cùng nhau cười Tử Điện tự tại tại lữ hành, chẳng phải là tốt?”

Như vậy, chẳng còn cơ hội nữa rồi...

Đáng tiếc biết bao, hóa ra tận đến khi chết, ta cũng chẳng thể đi ngắm biển một lần, cùng ngươi... ngắm biển một lần...

...

Hồn ta không chịu qua cầu Nại Hà, cứ du dương bên sông Vong Xuyên mà thút thít. Không biết qua mấy ngày đầu cầu Nại Hà bỗng nhiên phát sinh biến cố, cư nhiên có người đại náo cầu Nại Hà! Làm du hồn, nên hiểu phải tránh việc này, nhưng ta chẳng hề gì, chỉ ngồi trong bụi bỉ ngạn hoa, nhìn dòng sông Vong Xuyên mà ngẩn người.

Từng màn hình ảnh tán vụn kia không ngừng thoáng hiện, ta không cam tâm biết mấy! Không! Ta không chịu quên!!

“Quả nhiên là một linh hồn không như phần đông.” Ta kinh ngạc nhìn nam tử anh tuấn tóc đen mắt xanh xuất hiện trước mặt, “Ta là Phi Thiên Tu La, đứng đầu Hoàng tuyền. Có một võ sĩ tên Gia Bố đang đại náo cầu Nại Hà, vì tìm người về.”

Cái gì?! Gia Bố y... Ta mở to mắt nhìn Tu La, trong lòng dâng lên nỗi xót xa vừa ngọt vừa đắng.

“Y rất lợi hại, ngay cả U minh sứ giả cũng không phải là đối thủ của y, trừ ta. Nhưng ta không hề muốn động thủ với y, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người như vậy... Rất thú vị.” Tu La mỉm cười nói với ta, “Nếu người muốn báo thù, ta có thể cho người và y quay về nhân gian. Nếu người không muốn báo thù, thể hiện tại cứ thành thành thật thật theo ta qua cầu Nại Hà mà chuyển sinh đi! Người muốn báo thù không?”

Thật sự không phải đang nằm mơ chứ? Lại có cơ hội như vậy! Huống chi, ta muốn Gia Bố phải sống tiếp thật tốt, vậy là ta trả lời: “Muốn! Vô cùng muốn!”

“Được, nhưng thân thể người hư hao rất nghiêm trọng, đã không được rồi, ta tạo lại cho người một cái, dung mạo không đổi, mà có thể thừa nhận độc tính mạnh hơn ngày trước.” Phi Thiên nói, “Người là Độc Thánh thiên mệnh, có được thân thể như vậy, có thể lợi dụng trong rung chuyển lần này bằng hữu vì cứu người mà tạo thành, u minh của Hoàng tuyền cảnh đến biển Tử Vong hàng loạt để luyện chế độc lợi hại nhất.”

“... Cảm ơn ngài.” Trừ điều đó, ta chẳng biết còn có thể nói gì với y.

“Người không cần cảm ơn ta, dù sao ta cũng không phải là không công trợ giúp người. Ta muốn người thể hiện trung cho Ma giới, dù phải đối địch với người yêu cũng không tiếc. Hơn nữa người phải nhớ kỹ, một khi bắt đầu tu luyện u minh, sẽ không cách nào dừng lại giữa đường, đến chết mới thôi.”

Ý nghĩ muốn phục sinh đã áp đảo hết thảy, nhất là Gia Bố, ta không thể để y hy sinh vì mình. Ta gật đầu, một cơn choáng váng mãnh liệt nhất thời kéo đến...

Khi mở mắt lần nữa, ta đang nằm trong vòng tay ấm áp của Gia Bố, trên khuôn mặt lo lắng của y bởi vì ta tỉnh lại mà thái dương sống lại, Tử Điện cũng ở bên phát ra tiếng kêu hân hoan, ta run rẩy ôm cổ Gia Bố, hôn má y, chẳng biết lệ rơi đầy mặt từ lúc nào.

Thật như một giấc mộng, nhưng ta biết là không phải. Trước ngực ta vốn có một chu sa trĩ, mà hiện tại đã không còn. Thân thể này đích xác là mới.

Ta không thể về nhà, bắt đầu dựa theo lời Phi Thiên bệ hạ đi dùng u minh tu luyện, dần dà, ta xa lánh Gia Bố, bởi vì ta phát hiện trong hơi thở của ta cũng có độc.

Trên đời có chuyện còn thống khổ hơn cả thù hận sao? Có. Đó chính là người yêu gần ngay bên cạnh, lại bắt buộc chỉ có thể dựng lên một phòng tuyến lạnh lùng.

Gia Bố không hề hiểu những điều này, y chỉ cho là ta đã thay lòng đổi dạ. Có vài lần, y nhìn ta vẻ mặt lạnh lùng, muốn nói lại thôi, cuối cùng ảm đạm rời đi, ánh mắt y, là đau thương. Y đâu biết được, sau khi y rời khỏi ta đã thở dốc hự thoát, để duy trì vẻ lãnh khốc trước mặt y, cơ hồ cả sức lực để khóc ta cũng hao hết.

Nhưng ta không thể mềm lòng! Nếu ta và Gia Bố đã định trước là vô duyên, vậy thì ta tình nguyện dùng bản thân đến gánh vác toàn bộ bêu danh phụ tâm bạc tình, cũng không muốn Gia Bố bất chấp an nguy bản thân ở lại bên ta!

U minh chưa luyện thành, nhưng đã đủ đáng sợ. Ta không chỉ tìm đến những kẻ ngày trước đã hại mình, mấy đại thế gia không một ai may mắn thoát khỏi. Ta nghe thấy những người đó hoảng sợ thét lên: “Quý! Có quý!!”, trong lòng lạnh giá.

Một người báo thù, là so với quý, càng đáng sợ hơn.

Người cuối cùng ngã xuống trước mặt, là nhị ca. Lúc sắp chết y còn chỉ mũi ta mà nói: “Người có điểm nào mạnh hơn ta?! Ta từ nhỏ đã lấy Độc Thánh trong thiên thạch truyền thuyết làm tiêu chuẩn cố gắng, nghiêm khắc yêu cầu bản thân! Mà người, chỉ biết dựa vào thiên phú rêu rao khắp nơi!...”

“... Hồi nhỏ, người là ca ca thích bế ta nhất...” Tiếc rằng câu này của ta, y đã không nghe thấy.

Thù báo xong, ta lại ngỡ ngàng vô thố đứng trong phòng nhị ca. Bỗng nhiên trông thấy trên bàn sách trong phòng y, vẫn lẳng lặng đặt một đôi châu châu cỏ, chỉ là lá cỏ đã úa vàng.

Ta run rẩy vươn tay về phía chúng, muốn cầm lên nhìn đàng hoàng, nhưng pháp thủ chỉ mảnh mai mới vừa chạm tới, lá cỏ quá yếu ớt đã lập tức tan rã, gió vừa thổi qua thì chẳng biết bao nhiêu mảnh vụn bay lên, dễ dàng như người chết.

Đôi châu châu cỏ này, ta biết, bởi vì chúng là do ta bện khi còn bé. Ta không biết, cũng rất khó tưởng tượng, khi nhị ca như rất trân trọng mà đặt chúng lên vị trí hiển hách trên bàn sách, là tâm tình thế nào.

Thân thể ta bất giác loạng choạng, suýt nữa đã vô lực ngồi phịch xuống đất, trong lòng lạnh buốt.

Bên ngoài ánh đuốc lay động càng lúc càng nhiều, đến đây đi, đến bắt ta đi! Ta không muốn đào tẩu, ném ta vào lưu sa đi, ta là quý quái trong miệng các người, dùng không sa chi hình mà xử quyết ta đi!

Là Gia Bố, thời khắc mấu chốt đã đến kéo tay ta, ta ngây ngây ngô ngô đi theo y, cho đến khi y không chèo chống được nữa mà ngã xuống đất.

“Gia... Bố...”

Ta rời đi. Qua một lúc là y sẽ tỉnh lại, nhưng ta không thể nán lại bên cạnh y nữa, nếu không một ngày nào đó y cũng sẽ trúng độc bỏ mình.

Kỳ thật người đừng ứng với truyền thuyết mới tốt, chờ qua một vài năm nữa, chúng ta sẽ cùng nhau cười Tử Điện tự tại lữ hành, chẳng phải là tốt?

Xin lỗi, Gia Bố, tự mình bảo trọng...

Nhiều năm sau, Gia Bố đã thành Tây thiên Chiến Thần Bạch Hổ, ta thành một trong Địa ngục thất quân chủ của Ma giới. Ta lấy U Minh làm tên, phong hào Độc Thánh, ta cuối cùng vẫn làm trọn thiên thạch truyền thuyết.

Hồng Trần đã vì ta mà vứt bỏ tình hữu nghị ngàn năm, thậm chí là bỏ mạng. Tin gã chết truyền đến, ta lại vẫn có thể bình thần thử luyện phương thuốc mới trong Độc Nha cung.

Ta nghĩ, tìm ta đại khái đã thật sự lạnh thấu, chai cứng rồi. Cho nên Hồng Trần là một hài tử ngốc, gã tưởng rằng dựa vào thanh xuân và nhiệt tình là có thể đả động một người từng trải qua cái chết.

Nếu, ta còn có thể có nhược điểm...

Chỉ là mỗi khi ngóng trông Ngọc Dương quan, sẽ nhớ đến thiếu niên võ sĩ anh tuấn kia cùng thần câu Tử Điện, đứng dưới gốc táo chờ ta, thoáng ngượng ngùng tặng ta lễ vật.

Gia Bố, những năm qua, người vẫn khỏe chứ?...

36. Quyển 3 - Chương 4

Giữa tiếng ngâm tụng trong trẻo, có quang sáng hình ngôi sao sáu cánh lên từ đất bằng, pháp thuật mở ra tiên tri nhân mà thượng cổ ghi lại đã bắt đầu, trong tiểu ốc bởi vậy bỗng dựng sinh ra bầu không khí thần thánh. Giữa hào quang, là dung nhan kiên nghị mà chuyên chú của thiếu nữ đang nhắm chặt hai mắt.

Thiếu niên ngồi đối diện thiếu nữ lên tác dụng dẫn dắt mặt trầm như nước, bởi vì y rất rõ việc này nguy hiểm nhường nào.

Trên vầng trán trắng ngần của thiếu nữ rướm lấm tấm mồ hôi, nàng nhú mày, đầu cảm thấy khó chịu, nhưng mặc dù đau đớn, vẫn dững cảm nhìn về nơi thâm sâu...

Biển hoa cúc vô biên, nở rộ ở tận cùng thế giới, thiên địa đồng thời, xán lạn hoặc menh mang. Là ai vì nó ngàn vạn năm xướng ca cầu nguyện, là ai rơi vào một giấc mộng ở trời nước bỉ ngạn?

Từ trong biển hoa, bóng người đi ra dần rõ ràng.

Nữ tử mũi quỳnh đậm đậm, môi đỏ đậm đậm, con ngươi đậm đậm, mây nguyệt đậm đậm, thậm chí cả hơi thở cũng là đậm đậm nốt, sa mỏng xanh biếc khoác lên bờ vai gầy, chuông vàng tinh xảo bên hông phát ra tiếng vang êm tai. Nàng là chồi non mới nhú đầu xuân, không có vẻ mỹ lệ kinh thiên động địa, lại có vẻ quynn rũ khiến người thương tiếc.

“Đông Quân.” Giữa lúc ngoái nhìn là phong tình vô hạn mà đem ánh mắt, nhẹ nhàng dừng trên người nam tử đang thổi tiêu giữa biển hoa cúc. Ánh mắt kiểu đây, Bách Hợp rất quen thuộc, nàng cũng từng nhìn người ta như vậy rồi, người ấy, là thiếu niên tuấn mỹ tên Tử Mạch.

Nam tử thổi xong một khúc, bích tiêu rời môi. Chờ khi thấy rõ khuôn mặt nam tử, Bách Hợp không khỏi lấy làm kinh hãi. Khuôn mặt ấy, tuyệt sắc vô song trong tam giới ấy, dù là ai cũng chỉ cần gặp qua một lần là không thể quên! Đúng vậy, nàng từng thấy, trong Huyền Yên Ba động, nàng nghe Tử Mạch gọi y – “Khuyhnh Thành điện hạ”!

Khi y được người như vương giả đứng trên gió sóng mừng rỡ ôm vào lòng, nàng rốt cuộc nghe Tử Mạch hô to “Khuyhnh Thành điện hạ... Ta yêu người! Khuyhnh Thành điện hạ, ta yêu người!”

...

Chỉ là người hiện tại nhìn thấy này niên kỷ dường như lớn hơn, nam tử chừng hai mươi tuổi dù rằng ngũ quan giống hệt Khuyhnh Thành điện hạ, trông mắt lại là màu đen. Màu đen sâu thẳm, màu đen thương xót. Con ngươi của Khuyhnh Thành điện hạ ngược lại rất giống nữ tử bên cạnh, màu lưu ly, đa tình mà hấp dẫn, lưu chuyển tự nhiên.

Tiếp đó, cách xưng hô của Đông Quân với nữ tử lại khiến Bách Hợp kinh hãi, “Nguyệt Cơ”.

Nguyệt Cơ?! Nguyệt Cơ!

... Giữa minh mông, hồng quang rạn nứt, trên xanh dưới đen, thiên địa bắt đầu phân chia. Trong thiên địa tự nhiên sinh thành chính lệ hai khí, hai khí giằng co lẫn nhau, sau phân hóa thành hình người.

Lệ khí hóa thân nữ tử, tên Nguyệt Cơ, mắt ngọc mây ngai, giò trắng tóc đen, khoác mộng trạch yên sa, đeo chuông vàng hợp hoan, yêu mị vô song. Nhưng thuật pháp độc địa, hút tinh phách người sống để tu hành, mỗi ngày hại mấy trăm sinh linh, những nơi đi qua oan hồn ngập trời, lại dựng Cửu Tinh đài làm nhiều nhật nguyệt, mưu toan khống chế mệnh số thiên địa.

Nhà nhà đều biết.

Nếu không phải nàng ta, nếu không phải có mỹ nhân tên Nguyệt Cơ này, có lẽ Nam Cương cũng chẳng có trường tai nạn này đâu? Mọi người... hẳn cũng sẽ không rời khỏi? Đôi mắt Bách Hợp đắm lệ.

“Trúc Giản, ngươi có biết Khuyhnh Thành điện hạ?”

“Hửm?” Đột nhiên nghe Bách Hợp nói, Trúc Giản không khỏi thoáng giật mình, “... Y từng là Già Lâu La vương của Ma giới, chấp chương Áo cảnh.” Thời gian y đến Ma giới chỉ hai mươi năm ngắn ngủi, sao có thể quen biết Khuyhnh Thành điện hạ? Nhưng mà y không thể nào không biết.

“Ta nhìn thấy, Nguyệt Cơ.” Bách Hợp mắt còn nhắm chặt, ngửa ra kinh người, “Nàng ta gọi một nam tử là ‘Đông Quân’, nam tử ấy, ngoại hình cực kỳ giống Khuyhnh Thành điện hạ.”

Trúc Giản run tay, vội vàng thu tâm thần.

Bách Hợp không nói nhiều nữa, đầu nàng đang đau đến phát khóc. Nhưng từng màn trước mắt đã thu hút nàng, giục nàng phải tiếp tục xem. Đông Quân và Nguyệt Cơ, yêu hận gút mắt, ân ân oán oán trong đó.

“Loại hoa cúc này gọi là lệ cúc, là tiên phẩm, thiên hạ chỉ có mỗi một gốc này.” Đông Quân tươi cười nhẹ tênh như mây gió, nhưng có ai biết, tâm tình của y khi một mình rơi lệ với lệ cúc trong đêm? Y nói với lệ cúc, “Ta không thể nhẫn tâm, e rằng mai sau thiên địa sẽ vì vậy mà long đong... Xin ngươi hãy bảo vệ nàng.”

Nguyệt Cơ nói: “Ta phải thay đổi vận mệnh của thế đạo này, dựng Cửu Tinh đài!” Kỳ thật, nàng chẳng qua là muốn hy sinh cả thế giới để cứu lại một người.

“Thế gian vạn vật bất luận trong mắt chúng ta là ngắn ngủi vội vàng thế nào, nhỏ bé thế nào, luôn có quyền lực tồn tại, chúng ta không nên dùng sự cường đại của mình để hủy diệt chúng.” Những lời thương xót của thiếu niên thanh nhã tuyệt mỹ như gió nhẹ thổi tung đóa hoa nhỏ bé mong manh trong tay nàng, “Nguyệt Cơ, thương sinh có tội gì, thương sinh có tội gì!”

“Thương sinh? Thương sinh so với chàng lại tính là gì?!” Si của nàng, cuồng của nàng, giữa đêm khuya nổ tung, ngừng khóc.

Thiên địa làm chứng, nhật nguyệt là giám, ta nguyện lấy tinh huyết cả đời làm khế ước, hóa lệ cúc làm tim Nguyệt Cơ, trấn tại Kim Cương Luân ba nghìn nhục thủy, thế đạo từ đây được thanh bình.

Cuối cùng ngày đó đã đến, khuôn mặt tuyệt vọng rơi lệ của Nguyệt Cơ nháy mắt trước khi bị trầm dưới nhục thủy, cho Bách Hợp sự chấn động rất lớn! Đông Quân nhắm mắt mà mất, hóa thân mình ám. Đến lúc này, Bách Hợp mới biết, hóa ra Đông Quân trong miệng Nguyệt Cơ, chính là Diễm Hoàng mà mọi người đời đời tương truyền ca tụng!

Nếu người biết có một người, từ khi sinh ra vẫn làm bạn bên cạnh người, trong hàng tỉ năm, thậm chí tuế nguyệt dài hơn nữa, nàng chứng minh người không hề là tồn tại cô độc. Người này, vì người vui vẻ mà cao hứng, vì người thương tâm mà ưu sầu, với người như vậy, dù không có tình yêu, chỉ ít cũng sẽ có tình thân. Đúng lúc người mình bạch những việc nàng làm có lẽ thiên lý bất dung, người tất phải ngăn cản, nhưng người vẫn muốn cho nàng một cơ hội, chẳng quan tâm hậu quả sẽ ra sao.

Diễm Hoàng hy sinh bản thân, thành toàn ngày mai của vạn vật sinh linh, lại bảo lưu cho Nguyệt Cơ chút mạch đập.

Đông Nam Tây Bắc, tứ phương đều có phong ấn, cách trở sơn thể Kim Cương Luân phương viên trăm dặm liên hệ với bên ngoài, không phải thần ma đỉnh cực thì không thể tiến vào, tam giới được an bình...

“Phụt” một tiếng, ngực phập phồng kịch liệt đôi chút, Bách Hợp phun ra một búng máu tươi, trực tiếp ngã ra sau.

Trúc Giản cuồng quát thu pháp, tiến lên đỡ nàng, “Bách Hợp? Bách Hợp!”

Ánh mắt Bách Hợp thất thần trong khoảnh khắc, lát sau thanh minh, nàng nhìn Trúc Giản, nén nỗi đau như muốn rạn đầu, mỉm cười: “Ta minh bạch cả rồi... Nắm chắc thời gian, nói cho người biết...”

...

“Người là ai?!” Đan Chân đầu nhân vẫn lo lắng canh ngay cửa tiểu ốc nhìn người trẻ tuổi đẹp đẽ khó tưởng mà nói.

“Ta đến bái phỏng Bách Hợp công chúa của quý bộ.” Người trẻ tuổi nói.

“Bằng hữu của công chúa sao?...” Đan Chân đầu nhân do dự một chút, dung mạo bất phàm của đối phương làm cho ông bỗng nhiên thông suốt, “A, người là người lần trước đưa công chúa trở về à? Người chờ một chút, công chúa có việc.”

Tử Mạch mặc kệ mọi người, trực tiếp đi thẳng vào gian phòng hiện tại còn vẹn toàn nhất.

“Này! Công chúa hiện tại không thể quấy rầy đâu! A...”

Nói thì chậm, cửa đã nhanh chóng mở ra, cảnh tượng bên trong lộ ra trước mắt mọi người, thiếu niên nhất quán lạnh lùng cũng đã đỏ hoe đôi mắt, thiếu nữ hấp hối trong lòng y, trước ngực bị máu tươi nhuộm thắm.

Đan Chân đầu nhân nào còn để ý được Tử Mạch, lập tức bỏ nhào đến bên chân Bách Hợp mà khóc rống: “Công chúa! Công chúa, người sao vậy? Làm sao vậy...”

Bách Hợp gượng mở tinh mâu, nhìn nhìn chúng nhân đang khóc thắm, bỗng nhiên phát hiện Tử Mạch, ánh mắt sáng lên, tuy rằng thoáng ảm đạm, nhưng tinh thần đã tốt hơn một chút. “Mọi người hãy nghe ta nói.”

Xung quanh nhất thời an tĩnh lại, mọi người đều nhìn công chúa như vậy, ánh dương chiếu lên người nàng, tái nhợt lại long lanh động lòng người.

“Ta không chỉ thấy được việc trong quá khứ, những việc này vừa rồi ta đã cho Trúc Giản biết. Ta còn nhìn thấy tương lai của thế giới.” Bách Hợp dừng một chút, rồi nàng chậm rãi nói từng chữ cực rõ, “Về tương lai của thế giới, có một câu cực trọng yếu, xin mọi người nhất định phải ghi nhớ. Chiến Thần trấn Tây, Độc Thánh ninh Đông, Linh Vu thủ Nam, Tuệ Thiên an Bắc.”

Cả phòng người, tĩnh đến mức châm rơi có thể nghe tiếng, gió khe khẽ thổi qua, có hương diễm hồng quả chậm chậm phiêu tán.

“Mấy câu này là một người trong bóng tối đã nói cho ta nghe, thanh âm đó chính là Diễm Hoàng.” Bách Hợp thở dài, “Kỳ thật Diễm Hoàng, đại khái từ ngàn vạn năm trước đã tính đến hết thấy, đã an bài cả rồi, phong ấn tứ phương phục hồi, chính là lúc đánh bại Nguyệt Cơ!... Chỉ có giọt lệ cuối cùng Diễm Hoàng lưu lại, có thể... Khụ khụ...”

“Công chúa!...”

“Bách Hợp...”

“Đan Chân đầu nhân...” Bách Hợp suy yếu gọi một tiếng, “Xin nhờ ông, cho mọi người hạnh phúc, ghi nhớ lời ta, vũ khí của ông không vì thù hận mà bại, đừng... tìm người Hồ bộ báo thù...”

“Công chúa...” Đan Chân đầu nhân nghẹn ngào, hán tử kiên cường như thép, hảo hán trước nay tin thờ nam nhi rơi máu không rơi lệ, lúc này đôi mắt cũng không khỏi đỏ hoe, cắn răng, cúi đầu nói, “Công chúa yên tâm!”

Khóe miệng khẽ giương lên, Bách Hợp nở nụ cười nhợt nhạt, “Vây là tốt rồi, ta vẫn hy vọng kiếp sau... kiếp sau vẫn có thể sinh trên mảnh đất này, đến lúc đó, hy vọng ta nhìn thấy, là một thế giới hòa bình tốt đẹp, không bao giờ còn như hôm nay... hôm nay... Khụ khụ! Khụ...” Một luồng đồ tươi chói mắt khiến người ta chột lạnh lòng.

“Bách Hợp! Đừng nói nữa, cô hiện tại nghỉ ngơi quan trọng hơn!” Ngay cả người như Trúc Giản, sống trong Ma Linh cung nhiều năm, ngoại trừ những lúc liên quan đến Tiểu Cúc, Thái Sơn đổ sụp trước mắt vẫn có thể không đổi sắc, mặt lúc này cũng đã biến sắc, vội dè vai Bách Hợp dường như đang muốn ngồi dậy.

“Ta không sao...” Bách Hợp miễn cưỡng xua tay, trước nhìn chúng tộc nhân Hồ bộ, lại nhìn Trúc Giản cảm tạ, cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt Tử Mạch...

... “Công chúa, đến ngồi bên lửa cho ấm đi! Thịt cũng sắp nướng xong rồi.” Nam hài tử nói, ánh mắt ngay thơ lấp lánh ngược nhìn nàng, “Em cũng ngửi thấy mùi rồi này.”

“A Đạt, người thì biết cái gì?” Nữ hài tử nhìn có vẻ già dặn hơn một chút ở bên cạnh gí đầu nam hài không chút khách khí, cười hi hi nói, “Công chúa bây giờ làm sao có hứng ăn uống gì? Công chúa ấy, nhất định là đang nghĩ đến nam nhân ban ngày kia!”

“Người nào cơ?” Nam hài gãi đầu.

“Đương nhiên là khách nhân tuần tú mang giày da hươu ở Huyền Vân thành hôm nay đã đến xem công chúa nhảy trên đao nhọn kia!” Nữ hài cười sang sảng, “Người đẹp như vậy đích xác rất hiếm thấy, khó trách công chúa nhìn theo bóng y đến ngây người!”

“Nhưng công chúa của chúng ta cũng rất mỹ lệ mà!” Nam hài bất bình dẩu môi, “Nói không chừng y còn chưa từng gặp người xinh đẹp như công chúa đấy, đêm nay y nhất định ngủ không yên!”...

...

A! Đứng đi! Đứng đi... Thời gian khoái hoạt.... Tiếng cười của bọn hài tử dần đi xa, Bách Hợp thấy rõ gương mặt quan tâm mà bi thương của mọi người. Điều duy nhất làm cho nàng vui sướng, là Tử Mạch không còn lạnh nhạt như trước kia, trong ánh mắt nhìn nàng có ánh sáng nhu hòa đang lập lòe.

“Công chúa?... Công chúa người, đang cười gì?...” Đan Chân đầu nhân nói.

Nàng đã cười? Nàng đã cười sao? Đúng vậy, nàng không thể không cười. Nhớ lúc ở ngoại ô Huyền Vân thành, bóng Tử Mạch đi xa khiến nàng tâm tàn ý lạnh, khi đó nàng tưởng rằng hai người sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại nữa.

“Huynh có mặt, thật tốt...” Bách Hợp cười ra nước mắt, “Hóa ra dự cảm của ta cũng có lúc sai...” Nàng run rẩy tháo tú cầu làm theo lời A Sư miêu tả bên hông kia xuống, đưa đến trước mặt Tử Mạch, “Nhận nó, được không?...”

Màu vàng nhạt, hai chữ nhỏ xinh xắn – “Tử Mạch.”

“... Cảm ơn.” Tử Mạch nhận lấy, “Đẹp lắm.”

Nụ cười vĩnh hằng.

37. Quyển 3 - Chương 5

Màn gấm đỏ thắm, nền đỏ thắm, khăn hồng đỏ thắm, quả thực hết như một tai nạn đỏ thắm tràn lan. Chúng tiên tử vừa bận rộn vừa mân mê cười đánh giá cô dâu mới, mặt mày rạng rỡ, vòng qua trước mắt như đèn kéo quân.

Thần trí lớn nhỏ không ngại muôn sông nghìn núi, từ bốn phương tám hướng chạy tới. Đến cùng họ, còn có kỳ trân dị bảo nhiều không đếm hết, quang hoa bắn ra bốn phía, ánh mắt khách mời, không ai là không diệu hoa.

Hỉ sự hôm nay, lại chẳng hề tầm thường.

Thần Đế lập phi, chính vào hôm nay.

Tân nương dùng ngón tay thanh mảnh vén một góc khăn voan, có lẽ hôm qua còn có thanh âm nghi ngờ nàng lai lịch bất minh, nhưng hiện tại, mọi người đều chỉ có thể kinh ngạc không thôi với sự mỹ lệ của nàng. Nàng thoảng ngưỡng ngừng mà cười uyển chuyển với vương giả anh tuấn sắp trở thành phu quân mình, biểu đạt vừa đúng của nàng, không có khả năng không mang theo tâm tình vui sướng đặc ý. Qua một lúc nữa, nàng sẽ là Thiên phi, là nữ tử cao quý hạnh phúc nhất trên đời, chẳng lẽ còn có thể có vấn đề gì sao?

Không tương xứng với bầu không khí náo nhiệt chính là tâm tình thờ ơ, ánh mắt lạnh nhạt của y đối lập với dung nhan hân hoan lộ rõ của nàng, suy nghĩ trong lòng lại là châm chọc rất nhỏ, một vở kịch, ai yêu sẽ thua. Hơn nữa, trò chơi này, trăm phương ngàn kế cũng được, cơ quan tính hết cũng thế, cuối cùng, chẳng qua là một canh bạc không hề công bằng.

Nàng đã thua, thua bởi y. Y cũng thua, lại thua bởi một thiếu niên tuyệt sắc, y phục thêu hoa cúc, đứng giữa biển hoa cúc một khúc tiêu thanh khiến người mê thất mà rất rất lâu về sau sẽ gặp.

Khoảnh khắc ấy mới minh bạch, rượu yêu, chỉ có một chén, uống xong rồi, thì chỉ còn lại tương tư cay đắng.

Y như thế, nàng đâu phải không như thế...

“Đương nhiên là khi đó biết đệ hạ đã cầu nguyện, nên mới nhờ Tinh Chiêm Triều Nhan tính giúp... Cô ấy vốn không muốn cho ta biết, nhưng không từ chối được khi ta cứ cầu mãi.” Nàng cúi đầu cười khẽ, dung nhan diễm lệ cũng phủ lên vẻ thâm đạm, “Khi đó thật khờ, sau khi nghe được lại cao hứng như gì, kỳ thật động não một chút là nghĩ ra thôi, ta vốn vẫn bồi bên cạnh đệ hạ, nếu trong lòng đệ hạ có ta, cần gì phải cầu nguyện?”...

Nên nói xin lỗi sao? Ngay từ đầu, y đã chỉ muốn lợi dụng nàng... Thậm chí là Khuynh Thành. Nhưng thất bại triệt để, bởi vì y tính sai, tính sai nàng yêu y, mà y, lại yêu Khuynh Thành.

“Đệ hạ, người xem.” Hồng y mỹ nhân khéo cười tươi đẹp, chỉ ngón tay.

Y nhìn theo, không khỏi ớn lạnh toàn thân, suýt nữa đã không đứng vững...

Thiên không, mây đen cuộn cuộn, ánh chớp thê lương, đại địa, khóc lóc rên rỉ, hồng lệ chảy xuôi, nhân gian nơi nơi đều chiếu tán bi kịch không nở nhìn. Sơn xuyên nhật nguyệt bị xâm phạm, dần từng chút sụp đổ, nhục thủy kim liên mỹ lệ, nổ đến đâu, liền đem nguyên rửa tử vong đến đó.

“Bệ hạ, đừng vội, lại nhìn nơi đó nữa.”

Bạch y thiếu niên nằm giữa vũng máu, cúc hoa thanh nhã mông lung trên ống tay áo, đều đã ngưng thành bi thương. Khuôn mặt y lạnh băng tái nhợt, đôi mắt màu lưu ly xuyên qua huyết sắc hồ hững, nhìn trời, trong suốt trống rỗng.

“Đẹp mắt không? Ha ha ha!” Hiện tại nói chuyện chính là nữ tử có được ngũ quan nhu mỹ làm người ta vui vẻ thoải mái, sa mỏng xanh biếc khoác trên vai nàng, lại vừa vận phụ trợ nụ cười sáng sủa kia cho dù tàn nhẫn cũng vẫn phong hoa bất tục. Tay nàng ái muội ôm vòng eo như liễu mảnh của hồng y mỹ nhân phía trước, cười thật bừa bãi phóng túng, “Khuyên Thành mỹ lệ!”

“Nguyệt Cơ?!...” Hiện giờ, ả là người chiến thắng lớn nhất sao?!

“Ha ha ha ha...”

...

“A...” Mở mắt ra, ánh sáng nhu hòa làm Thiên Đế Thần Hi hơi an tâm.

“Bệ hạ tỉnh rồi?” Có thanh âm trong trẻo ôn hòa vang lên bên cạnh, nam tử vận quần áo màu xanh nhướng đôi mày thanh dài, “Xin cứ nghỉ ngơi thêm lúc nữa đi!”

“... Thanh Long?” Thần Hi miễn cưỡng nhổm thân thể hư thoát, không khỏi nhú mày, sao mà không thể sử dụng một chút khí lực nào hết? Nhìn quanh bốn phía, bài trí quen thuộc ánh vào mi mắt, “Sao ta lại quay về tẩm cung rồi?...”

“Hôm qua cấm chế trong Yên Hà đảo lâm bị phá hoại, thần lo là có việc nên đã tiến vào.” Thanh Long La Huyền mỉm cười nói, “Bệ hạ quên rồi? Bệ hạ đấu pháp với chuông vàng hợp hoan tiêu hao rất nhiều, thần bèn đưa bệ hạ về Yên Hà tẩm cung nghỉ ngơi.”

... Bệ hạ ngàn năm qua, có từng thương tiếc Minh Hà không?

Đau đầu, đau đầu quá!

Như vậy, bệ hạ có từng yêu ta chứ?

Đầu đau như sắp nứt ra rồi!

Cách xa nó một chút lại như thế nào?... Tiếp tục thay người làm công cụ cứu vớt thương sinh sao?!...

Đúng vậy, nhớ ra rồi, đã nhớ lại cả rồi, Thần Hi vô lực dựa lên gối, hôm qua, oán liên trở về, thể lực của Nguyệt Cơ cuối cùng đã triệt để hoàn chỉnh. Một nước cờ năm ấy phí không ít tâm tư an bài, lại cứ thế hủy mất! Chuông vàng hợp hoan bị thương chạy trốn, y mặc dù không bị tổn thương gì, nhưng giận cấp công tâm, nhất thời cũng không thể duy trì, sau đó hình như Thanh Long quả thật đã đến. Chỉ là y cứ thể mê man một đêm rồi sao? Thật tình rất khó tưởng tượng, huống chi y hiện tại thân là Thần tôn, yếu ớt đến mức thật sự không hợp tình lý.

Thanh Long cẩn thận bưng tới một chén trà loãng, chờ sau khi Thiên Đế không nghi ngờ mình, uống một ngụm rồi, nét vui mừng nhanh chóng lướt qua đáy mắt.

“Người không phải Thanh Long, người là ai?” Thần Hi chợt nói rất bình tĩnh, “Người ở đây lại đã làm những gì?”

“... Không hổ là Thiên Đế, nhưng tiếc rằng người đã uống trà của Nguyệt Cơ đại nhân.” Nhanh chóng thu hồi vẻ kinh hoảng, La Huyền nhìn cái chén trong tay Thần Hi lấy lại bình tĩnh, “Cho dù là Thiên Đế, pháp lực của người hẳn cũng không thể ngang hàng với Nguyệt Cơ đại nhân như Diêm Hoàng? Nơi này đã bày kết giới chuyên môn hạn chế minh lực theo như Nguyệt Cơ đại nhân phân phó. Cho nên, đừng thấy người là Thiên Đế bệ hạ của Thần giới gì đó, người hiện tại đang ở trong tay ta, vẫn nên thức thời một chút đi!”

“Thật không ngờ.” Thần Hi khẽ cười khẩy, bỏ chén xuống, La Huyền chú ý đến trà trong chén không thiếu chút nào, hóa ra vừa rồi y chỉ làm ra vẻ, căn bản chưa hề uống. “Không ngờ Thái tử Hiên Viên Kỳ của Hải Doanh quốc chẳng những không chết, mà còn bán mạng cho Nguyệt Cơ.”

“Người... Người biết...” Thanh Long La Huyền cực kỳ hoảng sợ, lui về sau hai bước, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, buột miệng nói ra nửa câu, lại sửa lời, “Người đã biết, vậy thì không cần giấu người nữa, không sai, ta là Hiên Viên Kỳ, hiệu lực cho Nguyệt Cơ đại nhân. Những người như ta còn nhiều lắm, chúng ta sở dĩ cam nguyện nghe theo Nguyệt Cơ đại nhân phân phó, là bởi vì Nguyệt Cơ đại nhân có thể cho chúng ta thứ chúng ta muốn, mà người khác không thể cho!”

Nghe vậy Thần Hi bỗng không còn phần nộ như vừa rồi, y thở dài nói: “Người có biết, Nguyệt Cơ thù hận tất cả sinh linh, hết thầy mà ả muốn hủy diệt, cuối cùng cũng sẽ bao quát các người.”

“Người nói vậy?” Hiên Viên Kỳ mỉm cười, “Nguyệt Cơ đại nhân chỉ cần thu thập đủ số sinh hồn, huy phục pháp lực ngày xưa là sẽ cùng người yêu ẩn cư sơn lâm.”

“Ả nói như vậy?!... Người tin sao?” Nếu không phải là tình cảnh không hợp, Thần Hi nhất định sẽ làm ra biểu tình dở khóc dở cười. Cứ đùa, cùng người yêu ẩn cư sơn lâm! Tình yêu đậm bạc vô tranh thế này, có thể thuộc về bất kỳ ai, nhưng không có khả năng thuộc về Nguyệt Cơ! Thị trời sinh chính là loại người muốn trời nghiêng đất ngã kia! Không đúng! Thị không phải người, là hóa thân của khí hung lệ tự nhiên!

“Người tin hay không đều không hề gì, ta cũng chẳng hề cảm thấy hứng thú với việc chết sống của kẻ khác. Đúng rồi, đại nhân muốn ta hỏi người một câu, ‘Nếu người đã định trước là không thể có được một người với người mà nói là rất trọng yếu, tỷ như... Khuynh Thành, vậy thì, người chưa từng nghĩ chuyện dùng cả thế giới để chôn cùng, tránh cho y rơi vào tay người khác sao?’”

Thân thể chấn động, do dự một chút, Thần Hi lắc đầu thông thả mà kiên định, sau đó y nhìn thẳng Hiên Viên Kỳ đầy sắc bén, “Thanh Long hiện tại thế nào?”

“Đừng nhắc tới tiện nhân đó trước mặt ta!” Hiên Viên Kỳ vừa nghe, lập tức tái mặt quát lên, y dường như còn kích động muốn nói gì nữa, nhưng không biết có phải là ý thức được mình như bây giờ không thoát được hiềm nghi giấu đầu hở đuôi, bèn dừng lại trừng mắt nhìn Thần Hi một cái, trong phần nộ lộ ra ba phần chột dạ.

“Người hận y?” Thần Hi khe khẽ thở dài, ánh mắt y nhìn Hiên Viên Kỳ, mặc dù không lộ ra vẻ thích ghét gì, lại khiến Hiên Viên Kỳ không nhận được phải sợ hãi trong lòng, “Cũng khó trách... Kỳ thật người vẫn còn yêu y nhỉ?”

“Bớt nói chuyện cười với ta đi.” Hiên Viên Kỳ nhìn như chẳng thèm, “Ta yêu hắn? Ta yêu kẻ đã phản bội ta hết lần này đến lần khác như hắn?!”

“Tội nghiệp, người thật sự cho là y từng phản bội người?” Thần Hi cười khẩy, “Nếu có cơ hội không ngại tra sách sử một chút, xem kẻ hại người rốt cuộc là ai! Ta chỉ nhắc nhở một chút, trước nay tình vận che tuệ nhân. Nếu người nhất thời vì không rõ mà hại y, tương lai sẽ có lúc hối hận!”

Hiên Viên Kỳ nghe đến đó, cố nhiên biết tâm Thiên Đế gắn liền với an nguy của Thanh Long, lời nói không thể tin hết, nhưng vẫn không nhận được mắt sáng lên, lóe qua vẻ phức tạp, yên lặng cắn môi.

Thần Hi nhìn dáng vẻ của y, biết Thanh Long không việc gì, cũng hơi an tâm.

Bỗng nhiên không trung vang lên một tiếng kêu ngắn ngủi thu hút sự chú ý của họ, Hiên Viên Kỳ hơi nghiêng đầu, dáng vẻ như lắng nghe, chốc lát sau y lạnh lùng nói với Thần Hi, “Nguyệt Cơ đại nhân đang gọi ta, trước phải thất bại một chút, Thiên Đế bệ hạ.” Nói rồi lại kiểm tra chung quanh một phen, xác nhận không có vấn đề, “Tuy rằng người không uống trà, nhưng nếu dùng thân thể mỗi một chưa hồi phục, muốn mạnh mẽ phá tan cấm chế Nguyệt Cơ đại nhân đặc biệt thiết kế cho người, chỉ có thể chịu khổ toi công mà thôi! Thiên Đế bệ hạ là người thông minh, hãy tự giải quyết cho tốt.” Uy hiếp xong, Hiên Viên Kỳ cười to, nghênh ngang mà đi.

Sau khi Hiên Viên Kỳ rời khỏi, Thần Hi lập tức thử vận điều pháp lực, bỗng nhiên cả người đau nhức khiến y suy sụp ngã xuống. Trong lòng Thần Hi không khỏi dâng lên nỗi bi ai, hiện nay Tây thiên Bạch Hổ đã chết, hóa thân phong ấn, biến Tử Vong lại quay về an bình, Bắc thiên Huyền Vũ đang ở phạm giới, tung tích không rõ, Đông thiên Thanh Long quá nửa đã rơi vào tay Nguyệt Cơ, dù nhiều lành ít, làm người ta lo lắng. Từng khuôn mặt lướt qua trước mắt Thần Hi, Minh Hà, Triều Nhan, thậm chí còn có Tinh Chiêm Linh Lung rất lâu trước kia.

Nổi chua xót dâng lên trong đáy lòng Thần Hi, Thần giới, Thần giới hiện tại chỉ còn lại mấy tiểu thần tán tiên, không biết là quang cảnh thế lương thế nào, Ma giới của Vĩnh Dạ, đại khái cũng chẳng thế lạc quan đâu?

Đột nhiên trong đầu chợt lóe linh quang, hải thiên chi lệ! Hải thiên chi lệ!!

Liên hệ nội dung Bích khung ngự không của hai đời Tinh Chiêm lại, cái gọi là hóa lệ chi huyết, chẳng lẽ chính là gợi ý Diễm Hoàng lưu lại, lời giải cho mấu chốt của hải thiên chi lệ?!

Không được! Y nhất định phải phá tan cấm chế này! Tuyệt đối không thể để hải thiên chi lệ thất lạc!! Nếu cả hải thiên chi lệ cũng rơi vào tay Nguyệt Cơ, vậy thì hết thảy sẽ hoàn toàn không còn hy vọng! Nghĩ thông mấu chốt này, Thần Hi cắn chặt răng, dồn hết toàn thần, từ từ ngưng tụ pháp lực.

...

“Không biết đại nhân gọi ta đến có điều gì phân phó?” Nam tử đang nói tuy rằng mặt mày âm cơ, nhưng dáng vẻ dường như rất cung kính nữ tử áo trắng thoát nhìn nhu nhu nhược nhược trước mặt.

Nguyệt Cơ chỉ cười không đáp, dùng mắt ra hiệu.

Trên đài cao nền móng dựng từ thanh thạch, cửu tháp sắp xếp dựa theo chữ thập, từng đỉnh tháp đứng sừng sững một tòa tinh đồ tổ tượng xoay tròn, thiên lôi chuẩn xác tích trên tổ tượng, tinh đồ theo đó sáng ngời, sinh hồn tứ phương bị hút đến cuộn cuộn không ngừng.

Cảnh tượng này Hiên Viên Kỳ không hề xa lạ, nhưng hiện tại thiên lôi chỉ tích trên bảy tòa tinh đồ tổ tượng, hai tòa tháp phương Tây đã thành màu xám, không phát sáng nữa, hiển lộ tử khí trầm trầm.

“Cửu Tinh đài sao rồi?” Hiên Viên Kỳ kinh hãi hỏi.

“Phong ấn phương Tây đã bị tu phục, cho nên sinh hồn phương Tây đều đi vắng sinh, sẽ không bị Cửu Tinh đài hấp thu nữa. Hơn nữa không chỉ phương Tây, ta đã tính thử, phong ấn các phương sẽ rất nhanh chóng phục nguyên, đến lúc đó Cửu Tinh đài chỉ còn là một phế vật.” Nguyệt Cơ thu lại nụ cười lạnh băng, ánh mắt nàng hiện ra chút phiến muộn, “Những điều này đều là Đông Quân từ vạn năm trước đã thiết kế tốt.”

“Đông Quân? Đó là ai?” Hiên Viên Kỳ cảm thấy khó tin, an bài vạn năm trước khiến Nguyệt Cơ hôm nay cũng vô lực, đây phải là người thông thiên triệt địa thế nào?!

“... Chính là người các ngươi nói... Diễm Hoàng.”

Hiên Viên Kỳ không nói thêm gì nữa, mỗi người đều có nghịch lân, nghịch lân của Nguyệt Cơ, y không muốn cũng không dám đụng chạm.

“Ngươi không muốn ném nguyện vọng lâu nay sao? Ta cho ngươi quốc lực Hải Doanh, chinh chiến đại lực.” Giọng nói thấp thuận của Nguyệt Cơ từng bước dẫn dắt, “Hắn cũng cho ngươi, cần thì cứ lấy.”

“Thật sự?!” Hiên Viên Kỳ thoát tiên ngăn ra, sau đó vui mừng khôn xiết.

“Đương nhiên, chờ sự thành, ta tự nhiên sẽ giải pháp chú trên người hắn, mà còn có biện pháp làm cho hắn yêu ngươi. Đến lúc đó, ngươi được cả giang sơn lẫn mỹ nhân, mới biết cảm ơn ta.”

“Đa tạ đại nhân thành toàn.” Hiên Viên Kỳ vội vàng khom người thi lễ, cho nên y không nhìn thấy vẻ âm lãnh trào phúng lướt qua đáy mắt Nguyệt Cơ, “Nhưng hiện tại đại nhân có tính toán gì?”

“Ta? Hừ... Ta tự nhiên có chuyện không thể không tự làm.” Ánh mắt nàng bất giác chuyển hướng về phương xa, rõ ràng chính là phương hướng Thần giới Vân Tiêu quan!

Chiến hỏa ơi, đốt đi! Khiến cả đại địa, thút thít đi!

Hải Doanh quốc Thái tử – Hiên Viên Kỳ – Ngự

Có một nơi thích hợp để ngắm trăng nhất, nơi đó, chính là Quan Nguyệt đài. Trên vách núi xanh thẳm dựng đứng phía Đông Nam Ly cung, giấc mộng tiên đề tu kiến, hoàn toàn do đá cẩm thạch trắng thuần cấu thành, không chứa một chút tạp chất nào.

Nghe nói đây là nơi mà năm đó tiên đế thích nán lại nhất, bởi vì người duy nhất trọn đời ông yêu từng nói, ngắm trăng trên đỉnh núi ngát xanh này, thật là chuyện đẹp nhất nhân gian. Người kia về sau chết trong binh biến, khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh y chính là trên Quan Nguyệt đài, dưới ánh trăng sáng tỏ, trong lòng tiên đế bị ai khóc ròng, nhắm mắt.

Quan Nguyệt đài không chỉ ban đêm, ban ngày cũng rất đẹp. Điều hâu bay lượn trong mây như đang ở ngay trên đỉnh đầu người, khiến người cảm thấy thiên không dường như rất gần. Đương nhiên, mỹ lệ nhất, khẳng định vẫn là đêm trăng.

Ánh trăng lạnh lạnh chiếu lên đá cẩm thạch trắng tinh, chỉ nhìn một bài thơ khắc trên đá như ẩn như hiện này, liền không khó tưởng tượng ra cảnh sắc kia mê người nhường nào.

Xuân sơn đa thắng sự, thưởng ngoạn dạ vong quy. Cúc thủy nguyệt tại thủ, lộng hoa hương mãn y. Hưng lai vô viễn cận, dực khứ tích phương phi. Nam vọng chung minh xứ, lâu đài thâm thúy vi.

Chỉ tiếc nó cũng bất hạnh là nơi phụ thân ta, đương kim đế vương Hải Doanh quốc ghét hận nhất. Sau khi tiên đế xuất gia, phụ thân ta đăng cơ, Quan Nguyệt đài suýt nữa đã gặp phải số kiếp bị đại hỏa đốt rụi. Bởi tiên đế năm đó vì người ông yêu mến kia, mà lạnh nhạt hoàng hậu của mình, cũng chính là tổ mẫu của ta, đương kim thái hậu nhiều năm, phụ vương ta, tự nhiên vì thế mà canh cánh trong lòng.

Về sau vẫn là thái hậu một lời cời bỏ phần nộ của phụ vương, bà nói: “Quên đi, người cũng đi rồi... Hơn nữa ta cũng thích nơi u nhã đó, giữ nó lại đi!” Việc hỏa thiêu Quan Nguyệt đài mới thôi.

Có khi ta lại nghĩ, thái hậu nhất định là cực yêu tiên đế, cho nên mới có thể tiếp nhận mọi thứ của ông, kể cả những gì ông yêu. Thế nhưng, đó cũng là cảm giác mà ta cả đời chưa từng được cảm nhận.

May mà thái hậu đã cứu Quan Nguyệt đài, ta cũng thích nơi đó, không chỉ vì thưởng thức đêm trăng mỹ lệ, càng bởi vì, đó là nơi ta gặp La Huyền lần đầu tiên. La Huyền, con trai độc nhất của Đại tướng quân, sau này cũng thành danh tướng một thời.

Trong phủ của ta mỹ nhân nhiều không đếm nổi, trong đó không thiếu tuyệt sắc thù lệ, nhưng chưa ai từng cho ta phân tâm động kia như khi nhìn thấy La Huyền lần đầu tiên. Lúc ấy, y tắm mình trong ánh trăng, tựa như một vị thần bị lạc xuống thế gian, ta lặng lẽ nhìn y, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ vì sợ một khi bị quấy nhiễu thì y sẽ trở về thiên cung mất.

Khi đó sao có thể ngờ được giữa chúng ta, ngày sau sẽ phát sinh bao nhiêu yêu hận gút mắt?

Ta tuy được lập làm Thái tử, nhưng ta vừa không phải đích vương tử, cũng chẳng phải trưởng vương tử. Trên thực tế, hoàng hậu nhiều năm chưa sinh, ta sợ dĩ được phụ vương yêu thích gấp bội, chủ yếu là bởi ta có một mẫu thân sủng quan lục cung, Lan phi. Chỉ bởi vì một câu của mẫu phi, phụ vương cao hứng, bảo tọa Thái tử bỏ bên mười lăm năm.

Cũng thế, bởi vì mẫu phi chuyên sủng, số lượng huynh đệ của ta hẳn là ít nhất trong lịch sử Hải Doanh quốc, ta chỉ có hai vương huynh. Nhị vương huynh là một nhà sĩ, chỉ thích làm thơ vẽ tranh, về sau lại rời cung du sơn ngoạn thủy, sống những ngày thần tiên tiêu dao. Nhưng đại vương huynh Hiên Viên Thai lại chiêu hiền đãi sĩ, vốn có hiền danh. Dem so sánh, Thái tử ta đây lại thường bị đánh giá là sa vào chơi đùa, chẳng làm được việc gì đáng hoàng. Ánh mắt đại vương huynh nhìn ta rất thâm thúy, trong thâm thúy lại lướt qua chút chế giễu, bất quá ta chẳng thèm để tâm, bởi vì ta tin La Huyền sẽ ở bên cạnh ta, toàn bộ tâm tư của ta chỉ dùng vào việc làm sao cho y cao hứng, những chuyện khác đều chẳng buồn lo lắng.

Có một lần ta cố ý hỏi y rằng nếu có một nam nhân thích người thì người sẽ thế nào? Y giống như hết sức kinh hãi mà nhìn ta nói: “Không phải là ngài đó chứ?”

Cho nên ta vẫn rất cẩn thận, ta chưa từng mở miệng cho y biết ta yêu y, ta sợ dọa đến y thì về sau sẽ càng gay, ta nghĩ từ từ rồi đến.

Cho đến khi La Huyền trở thành danh tướng phá quân bách chiến bách thắng, mối quan hệ của chúng ta vẫn rất tốt. Cho dù y chưa từng lộ ra cảm xúc đặc biệt gì với ta, nhưng ta thích y cười nhẹ nhàng, ta tin, một ngày nào đó La Huyền sẽ hiểu được tâm ý của ta.

Phá tan giấc mộng của ta, là cuộc viếng thăm của tam hoàng tử đế quốc Long hùng mạnh lân cận phương Tây.

Tam hoàng tử đó, anh tuấn đến mức khiến người ta không thể dời mắt, ngũ quan bừng bừng sinh khí, mắt phượng như cười mà không, khiến rất nhiều phi tử đều bất chấp lễ nghi nhìn hấn chòng chọc. Hơn nữa chỉ mị lực của hấn mà nói, dung mạo vẫn là thứ nhì, khiến người ta chú ý nhất chính là phong độ tiêu sái quý khí tự nhiên. Hơn nữa, hấn dường như cũng bị La Huyền kinh động mà cho là thiên nhân, đến nỗi trên bữa tiệc đón gió cố ý làm một bài thơ vì danh tướng phá quân danh khắp thiên hạ.

Phải biết rằng đây chính là dung hạnh rất lớn, La Huyền tự nhiên vô cùng cao hứng. Ta nhớ y lúc ấy đã đứng dậy cười nói với tam hoàng tử: “Đa tạ điện hạ nâng đỡ.” Trong khoảnh khắc ánh mắt họ giao thoa giữa không trung, ta bỗng nhiên dâng lên cảm giác không tốt.

Quả nhiên, vào cái đêm hai ngày sau, tâm tình buồn bực không thể ngủ, ta bèn dậy dạo bước về phía Quan Nguyệt đài, kết quả nhìn thấy trên đá cẩm thạch màu trắng, có hai người đang ôm hôn nhau. Nương theo ánh trăng ta thấy rõ ràng hai người kia lại là tam hoàng tử và La Huyền!

Được lắm! Chúng ta bên nhau bốn năm, lại không địch nổi người kia bởi người hai ngày?!

Ta tức giận tiến lên túm áo tam hoàng tử, hấn lúc đầu cả kinh, đang định nổi giận bỗng nhiên thấy rõ là ta, trên mặt liền hiện ra chút xấu hổ. Đi sứ ngoại quốc lại cùng Đại tướng quân của người ta hoa tiên nguyệt hạ, truyền ra ngoài nói cho cùng chẳng vẽ vang gì. Bởi vậy hấn gắng sức giãy ra, sau khi thoát thân liền vội vàng chạy mất.

La Huyền vội kéo tay ta lại khi ta muốn đuổi theo, ta hiện tại cảm thấy ghê tởm tột cùng với việc bị y đụng chạm, chẳng thềm suy nghĩ rút phắt tay về, trở tay đánh y một cái.

Nghe phía sau có một tiếng nước nổ rất nhỏ, ta đột nhiên thanh tỉnh mình đã phạm sai lầm gì, ta quay mặt, ngơ ngác nhìn La Huyền ôm mặt, ủy khuất nhìn ta, ánh mắt bị thương.

Đánh y! Ta vậy mà đã đánh y!! Ta kêu lên một tiếng, quay người bỏ chạy!

“Kỳ! Ngài hãy nghe ta nói! Không phải như ngài nghĩ đâu, Kỳ ngài đừng chạy mà...” Thanh âm rất đổi lo lắng của La Huyền phía sau truyền đến, nhưng lòng ta đã rối như tơ vò, chẳng muốn nghe điều gì!

Bị y ghét rồi!! Bị y ghét rồi!!

Đầu óc đã bị ý niệm này chiếm cứ.

Bị y... ghét rồi...

Hôm sau La Huyền tự thân đến đứng trước cung Thái tử cả một ngày, muốn cầu kiến ta, mà ta thủy chung trốn trong phòng không ra, cho tới khi y vì thể lực không cầm cự nổi mà ngã xuống, được người hầu trong nhà khiêng về. Sau đó nghe nói y ngã bệnh, suốt mười ngày không vào triều. Ta muốn đi thăm y một chút, nhưng mà mỗi lần đều đi đến sau cửa phủ đệ tướng quân, lưỡng lự một hồi lại tự mình trở về.

Khi gặp lại, ta gần như không nhận ra y, y tiêu tụy khiến ta đau lòng, mỗi lần gặp ta y dường như đều có lời muốn nói, nhưng ta lại cúi đầu vội vàng tránh đi.

Tam hoàng tử của đế quốc Long kết thúc cuộc viếng thăm về nước trước thời hạn, chỉ có ba người chúng ta trong lòng biết rõ hấn vì sao phải đi gấp như thế. Trong lòng ta đã không thể nhẫn tâm trách La Huyền nữa, nhưng ta vẫn hận tên tam hoàng tử kia, cho nên tự nhiên cáo ốm không đi tiễn. Trong phủ có thực khách đi xem náo nhiệt, trở về nói cho ta biết, Đại tướng quân cũng cáo ốm không đi tiễn biệt, tam hoàng tử lúc đi đã nhờ thân tín của Đại tướng quân chuyển lời, “Bảo trọng nhiều hơn, đừng ủy khuất bản thân.”

Thế nào là “Bảo trọng nhiều hơn, đừng ủy khuất bản thân”?! Ta vừa nghe lại nổi giận.

Không bao lâu sau, bởi vì phụ vương bệnh nặng, ta liền lấy thân phận Thái tử gánh vác trách nhiệm giám quốc. Đúng lúc này đã xảy ra một sự kiện.

Mấy đội thuyền hàng của Hải Doanh quốc tiến về Huyền Vân thành, đô thành thương nghiệp lớn nhất trên đại lục, giữa đường bị thủy quân của đế quốc Long lấy danh nghĩa kiểm tra cường ép lên thuyền, kết quả là bị cướp sạch chưa nói, còn gây ra mạng người.

Sau đó đế quốc Long giải thích là tiểu cổ tác loạn thủy quân, đã xử lý nghiêm túc. Tam hoàng tử của đế quốc Long càng chủ trương giải quyết hòa bình, phái người đưa tới ít lễ vật có giá trị và tiền tài, xin triều đình Hải Doanh quốc mang đi trợ cấp cho người nhà của những người gặp nạn.

Lúc ấy chuyện này bởi vì tình tiết ác liệt, cho nên gây ra chấn động rất lớn, trong Hải Doanh quốc cũng tranh cãi chuyện chiến hòa không ngớt. Nhưng đế quốc Long đã thấp tư thái xử lý trước như vậy, thanh âm muốn chiến tranh giải quyết vấn đề dần dần nhỏ đi, chỉ là Thái tử ta đây giận tên tam hoàng tử kia, cố tình tiếp tục cứng rắn.

Xem ra ta quả không thích hợp làm Thái tử, càng không thích hợp trở thành vương, bởi vì trước mặt quốc gia đại sự, điều ta để ý đầu tiên, vẫn là ân oán của mỗi người.

Cuối cùng La Huyền bước ra khỏi hàng, trên điện Kim Loan y một mình kiên nhẫn trần thuật lợi hại, một đám cựu thần gật đầu lia lịa. Phải, ta cũng biết y nói có lý, không đủ lý do mà khai chiến với cường quốc là không được dân tâm, lại còn lão thân vương triều tiên để gì đó lom lom mắt hổ, khai chiến sợ lưng bụng thụ địch, những điều này ta đều biết, nhưng ta nhất định càng nghe càng giận!

Kia một kẻ nói muốn giải quyết hòa bình, đưa vàng bạc tới xin triều đình Hải Doanh quốc mang cứu trợ, đây một người lại nói tùy tiện khai chiến sợ mất dân tâm, quả nhiên không hổ là tình nhân, quả nhiên kẻ xướng người họa!

Cuối cùng ta phần nộ ném ngự bút xuống đất, lệnh cho lực sĩ lôi Đại tướng quân ra ngoài trong tiếng xôn xao! Đại thần cả triều đều quỳ xuống cầu tình, chỉ có đại vương huynh Hiên Viên Thai đứng bất động, vẻ tươi cười càng bí hiểm.

“Thái tử điện hạ! Nếu, nếu ngài giận có nguyên nhân của La Huyền, xin trách phạt một mình La Huyền!” La Huyền mặt đầm lệ, trên triều đường bị võ sĩ lôi ra với triều thần mà nói không hề nghi ngờ là ô nhục cực đại, nhưng y dường như hoàn toàn không để ý bản thân, chỉ là tiếng khóc thảm xa xa truyền đến, tim ta thất lại, “Điện hạ, chiến tranh chỉ khổ bách tính! Điện hạ...”

...

“Bệ hạ, sách sử đã đưa tới.” Thanh âm chợt kéo tâm tư ta quay về hiện thực, Quan Nguyệt đài, lại là Quan Nguyệt đài, cảnh còn người mất.

Không sai, thân phận của ta hiện tại, không phải Thái tử kém cỏi của hai ngàn năm trước kia, mà là vương hiện tại của Hải Doanh quốc. Vương chân chính đương nhiên đã chết, ta thần không biết quỷ không hay thay thế hắn, rốt cuộc có thể ném nguyện vọng san bằng đế quốc Long, hết thấy đều nhờ Nguyệt Cơ đại nhân ban tặng.

Ta kiểm chế tâm tình kích động, dùng biểu tình bình thản lật xem sử sách, rốt cuộc đã thấy ghi chép về mình:

Ly vương triều Thái tử Hiên Viên Kỳ, từ nhỏ thụ phong, tính thích yên vui, khi giám quốc thì chính kiến cực đoan. Song thân cực khiếp nhược, năm đó giám quốc nhiệm trọng tật, không trị mà chết, thụ Minh Nguyệt thái tử. Kỳ chết, anh trai Kỳ là Hiên Viên Thai trở thành Thái tử, năm kế cải nguyên đăng cơ, quốc hiệu Lạc.

Thân cực khiếp nhược? Nhiệm trọng tật, không trị mà chết?! Ta không khỏi cười to, cười đến rất bi thương.

Thử hỏi trên đời còn có cảnh nào hí kịch tính hơn đây? Một người lật sách sử xem ghi chép về mình, kết quả phát hiện toàn là chân tướng bóp méo, khắp trang giấy đều là lịch sử bị xuyên tạc.

Lịch sử, trước nay đều do người thắng viết ra, y biết. Nhưng y không ngờ được chính là, lại có thể hoàn toàn thay đổi đến bước này!

Kỳ thật tình huống năm đó là...

Ban đêm trần trọc không yên, ta không thể ngủ, trong đầu không thể ngừng hồi tưởng chuyện ban ngày, tiếng La Huyền quanh quẩn bên tai, tim ta, đau quá, đau quá.

“Kẻ nào?! Tự tiện xông vào cung Thái tử?! A...”

“Người đâu mau tới! Cứu giá!...”

Không đợi ta hiểu được, tấm cung bỗng nhiên sáng rực, vô số sĩ binh tay cầm đuốc xông vào! Chúng kẻ đao lên cổ ta, bắt ta ngoan ngoãn lên lầu.

Cung biến!! Thằng ngốc cũng hiểu, huống chi lúc nhỏ ta còn tự mình trải qua một lần, chính là lần đó, tiên đế mất người yêu nhất!

Ta bị chúng dùng những thanh đao sáng loáng áp chế, thấp thỏm lên lầu, một tiểu đầu mục đi tới, ta nhìn kỹ lại, cư nhiên là một gia tướng ngày thường La Huyền rất coi trọng. Hắn nhìn ta, ngoài cười trong không cười, nói: “Kỳ điện hạ bị kinh hãi rồi, hiện tại Thai điện hạ cùng tướng quân nhà ta đang ở ngay dưới lầu, chỉ cần Kỳ điện hạ nhường hiền, có thể miễn chết. Bằng không...”

“Người nói vậy!! La Huyền sẽ không!...” Nói đến sau cùng bản thân ta cũng không chắc chắn, ngẫm xem ta đã đối xử với y thế nào đi! Không nói đâu xa, chỉ nói hôm nay trên triều đường, ta...

Gia tướng kia hừ một tiếng, cười khẩy. Ta rống to xông lên nhào tới bên lan can, vừa nhìn xuống, vậy mà, vậy mà thấy trước ba quân, hai người kia cười chung một ngựa, hơn nữa, hơn nữa Hiên Viên Thai còn dùng tư thế thân mật ôm La Huyền!!

Hiên Viên Thai một tay ôm cổ La Huyền, một tay lại luồn vào trong áo vuốt ve, hắn ngẩng đầu nhìn ta, cười như kẻ thắng lợi. La Huyền vẻ mặt lại như lo lắng, sau khi thấy ta thì hết sức kích động mà nói “Đừng sợ” gì đó, ta cũng chẳng nghe vào tai, trong đầu vang “ong ong”, mắt nhìn họ chằm chằm. La Huyền, La Huyền lại một lần nữa chui vào lòng kẻ khác!

Hiên Viên Thai kể tai y cười nói câu gì đó, y nghiêng đầu nhìn Hiên Viên Thai một cái, góc độ đưa lưng về phía ta, ta không biết biểu tình của y, chỉ thấy y bỗng nhiên trầm mặc.

Ta chỉ thấy được một màn này, tim cũng đau đớn chết lặng. Mấy sĩ binh lên kéo ta ngã xuống đất, một dải lụa lập tức thắt cổ, khiến ta không thể phát ra thanh âm gì nữa, tiếp đó, một chén rượu độc dốc vào miệng...

Nghĩ đến đây, ta vội mở những ghi chép về các tướng lĩnh vào thời ta trong sách sử, nhưng lật hai lần, vậy mà chẳng tìm thấy đôi câu vài lời về La Huyền!

Khép sách lại, lòng ta chùng xuống, là ai, là ai đã che giấu hết thảy về vị phá quân danh tướng thanh danh hiển hách này, muốn để lịch sử quên đi y?!

Lời của Thiên Đế Thần Hi kia cứ quanh quẩn trong đầu, thủy chung không thể xua đi – “Tội nghiệp, người thật sự cho là y đã phản bội người?... Nếu có cơ hội không ngại tra sách sử một chút, xem kẻ hại người rốt cuộc là ai! Ta chỉ nhắc nhở một chút, trước nay tình vận che tuệ nhãn. Nếu người nhất thời vì không rõ mà hại y, tương lai sẽ có lúc hối hận!”

Trước nay tình vận che tuệ nhãn...

La Huyền, phải chăng vẫn có cơ hội nghe người cho ta biết, ta rốt cuộc đã bỏ lỡ điều gì?...

Ngón tay khẽ phác họa đường cong ngũ quan của người đang ngủ say, y vẫn khiến ta động tâm như vậy, dù rằng, y từng hai lần tổn thương lòng ta nghiêm trọng!

Người rốt cuộc có chuyện gì giấu ta? Và, nếu ngày đó sau khi phá hỏng chuyện giữa người với tam hoàng tử của đế quốc Long trên Quan Nguyệt đài, ta không chạy đi, mà ở lại nghe người giải thích... người lại sẽ nói gì với ta đây?

Nếu người biết hiện tại ta vẫn đang tưởng tượng được cùng người khoát lạc bên nhau, phải chăng ngay cả người cũng sẽ cho rằng ta hết thuốc chữa?

La Huyền...

“Bệ hạ, ngày mai thân chinh, tối nay xin hãy nghỉ sớm!” Nội thị ân cần nói.

Đúng rồi, ngày mai, ta phải bắt đầu làm cho cả thế giới run rẩy khóc than! Chiến đấu đi! Đổ máu đi! Tử vong sẽ vô cùng gần mỗi người!! Ta cười khê, bỗng nhiên rút kiếm, đâm thẳng vào ngực nội thị vừa nói kia.

Ta đập lên hân mà đi, đứng ngay cửa nhìn lại, La Huyền, La Huyền lẳng lẳng nằm đó, khóe mắt nhắm chặt có thứ gì đó đang anh ánh.

Nhờ ánh trăng lành lạnh, ta trông thấy một giọt lệ im tiếng chảy xuống.

38. Quyển 3 - Chương 6

Nếu sinh mệnh không thể dùng nhân từ để cứu chuộc, vậy thì phải lấy giết chóc để kết thúc.

Tử vong, đối với những người thân bất do kỷ mà nói, có lẽ chẳng phải cướp đoạt tàn nhẫn, mà là một loại giải thoát hạnh phúc...

Huyền Vân thành, vẫn là Huyền Vân thành, tòa thành của mỹ nhân đệ nhất tam giới ngày xưa, thần thoại phú thứ nhân gian trời ban, mà nay yêu ảnh trùng trùng, oán khí ngập trời.

Đứng trên đỉnh núi xa xa, gió biển lành lạnh pha lẫn mùi máu tươi nhàn nhạt phát qua mặt. Đôi mắt nâu sẫm của Huyền Vũ phủ kín sương mù, lòng bàn tay nắm chặt, vừa rồi, một câu cuối cùng Độc Thánh U Minh nói với y: “Ta phải bắt đầu rồi, xin Trí Tuệ Thiên cam đoan cự ly.”

Ngữ khí của y rất bình thản, nhưng Huyền Vũ lại không khó để nghe ra phân cô đơn kia. Người nọ, không thể lựa chọn, từ khi sinh ra đã gánh trên lưng vận mệnh trở thành Độc Thánh, bởi vì quanh thân thậm chí hơi thở đều là kịch độc, cho nên hai người lưỡng tình tương duyệt phải biệt ly mấy ngàn năm, cho nên vô số năm tháng y đều cô tịch một mình, dùng ngóng trông Ngọc Dương quan xa xa để xua đi những đêm không ngủ, lấy chiếc mặt nạ đáng sợ cự người ngàn dặm để võ trang bản thân.

Vậy nên, cho dù hiện tại y sẽ phải hy sinh bản thân để cứu vớt sinh linh một phương, y vẫn cứ là cô độc, vẫn cứ là một mình một thân đi thừa nhận tất cả, một mình từng bước đi xuống, đi hết toàn bộ lộ trình.

Hiện tại, Độc Thánh U Minh lẳng lẳng đứng trên vùng trời Huyền Vân thành trầm luân trong ác mộng, tóc và vạt áo cùng tung bay. Giữa sợi tóc rối rắm dây dưa lộ ra khuôn mặt tinh trí, không hổ là người nắm đó được ca tụng là “sa mạc chi hoa”, y thật sự rất đẹp, nhợt nhạt không có huyết sắc, lại nhợt nhạt đến mỹ lệ, phẳng phát chẳng ăn khối lửa nhân gian.

Lúc này y đang nghĩ những gì? Huyền Vũ không khỏi suy đoán, là đang nhớ lại những ngày vô ưu vô lự hai ngàn năm trước trên đại mạc, hay đang tư niệm thiếu niên cười trên tuần mã chu du thế giới, uy phong bất diện lại chỉ ngưng ngưng đỏ mặt trước mặt y kia?

Ánh mắt U Minh chậm chậm đảo qua chúng sinh đang nghiêng ngửa giữa giữa trần thế, ánh mắt y bi thương xót xa là như vậy. Sau đó y nhắm mắt, Huyền Vũ thấy thân thể y có ánh sáng bảy màu nhu hòa tản phát ra.

Truyền thuyết của dân tộc đại mạc: cầu vòng, là cam lâm thiên đình giáng xuống nhân thế.

Độc Thánh trong Địa ngục thất quân chủ Ma giới, lấy kịch độc u minh chưa ai từng kiến thức là lợi hại bao nhiêu làm tên. Kỳ thật u minh ra sao, không phải là chưa ai từng kiến thức. Rất lâu trước kia...

Người có điểm nào mạnh hơn ta?! Từ nhỏ ta đã lấy Độc Thánh trong thiên thạch truyền thuyết làm tiêu chuẩn cố gắng, nghiêm khắc yêu cầu bản thân! Mà người, chỉ biết dựa vào thiên phú rêu rao khắp nơi!!

Đó là lần đầu tiên y chân chính hiểu được ý nghĩa chung cực của độc dược, tim bị đông lạnh cứng ngắc, đối với linh hồn đã bị ô nhiễm, chỉ có trải qua tinh lọc mới có thể tự do chuyển sinh! Nhị ca lúc ngã xuống rất bình tĩnh, không có một chút tàn ác nào.

Y đã là người thiên mệnh sở quy, vậy thì, Huyền Vân thành có lẽ chính là nơi kết thúc đã định trong số mệnh!

“Ta biết người ở đây, cho nên vô luận thế nào cũng nhất định phải đến gặp người một lần... Bất cứ thời điểm nào, phải nhớ là người từng đáp ứng ta, xin nhất thiết phải... tự mình bảo trọng...”

Xin lỗi, Gia Bố, lời người nói vẫn còn bên tai, nhưng xin hãy tha thứ cho ta, ta sẽ phải thất ước. Không sai, tiếp tục sống đúng là quan trọng hơn bất cứ điều gì, nhưng tiền đề là trên thế giới này còn có người.

Thân thể Huyền Vũ thoảng lão đảo, cơ hồ không thể tự kiểm chế, y đã bị cảnh tượng trước mắt chấn động thật sâu...

Hào quang như cầu vồng cuộn cuộn không ngừng nhẹ nhàng chiếu lên đại địa thê thảm trước mắt, như một nụ hôn ấm áp ngân nga, chiếu đến đâu, vết thương ở đó liền khép miệng, ngưng chảy máu.

Những người đã bị lạc đường trong ảo giác và dục vọng dần an tĩnh lại, khuôn mặt vắn vẹo chậm rãi giãn ra, họ ngược nhìn mỹ nhân với hào quang thánh khiết quanh thân đang ở giữa không trung kia, khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, trong mắt lộ ra sự cảm kích.

Mây đen bị xua tan, thái dương một lần nữa chiếu rọi vạn vật, linh khí tràn ra trong Áo cảnh thiên bỏ chạy tứ tán, lũ lượt tiêu tan dưới ánh mặt trời, không thể làm hại nhân gian nữa, đầu sở gây nên cuối cùng đã bị xét xử.

U Minh, nở nụ cười.

Truyền thuyết kể lại, cầu vồng là người thủ hộ thiện lương dẫn dắt những lữ nhân lạc đường. Khô và nóng trong sa mạc là ác ma cắn nuốt sinh mệnh, nhưng không có gì đáng sợ hơn là bị mất phương hướng trong sa mạc.

Hải sát Thận lâu tuy rằng rất đẹp nhưng thường là trí mạng. Những người lâm vào tuyệt vọng nếu nhìn thấy cầu vồng thì còn có hy vọng sống sót. Chỉ cần đi dọc theo phương hướng cầu vồng chỉ dẫn là có thể tìm được nguồn nước quý giá.

Cho nên dân tộc sa mạc gọi cầu vồng là “hóa thân của cam lâm”...

Nếu thật sự tồn tại người thủ hộ thiện lương kia, vậy thì có lẽ y chính là đáng vẻ của Độc Thánh U Minh lúc này đây! Y hiện tại làm sao không phải là đang dẫn dắt những người lạc đường giành lại con đường tân sinh?

Nhìn nhìn phương hướng Huyền Vũ đang đứng, ánh mắt họ chạm nhau, trong lòng Huyền Vũ rung động không thôi. Cách xa như vậy, Huyền Vũ phảng phất trông thấy U Minh dùng khẩu hình nói với y hai chữ – “Chân Lâm”.

Chân Lâm? Chân Lâm? Đó mới là tên của y! Đó mới xứng làm tên của y! Không hề là độc dược khiến người ta vừa nghe đã mất mật, mà là cam lâm chân chính cứu vớt thế nhân! Huyền Vũ mắt đã ướt ướt, giữa lúc bất tri bất giác, chút ý cười lộ ra bên khóe miệng.

Sâu trong tâm trái đất truyền ra tiếng nổ ran, đại địa lắc lư, thành thị sụp đổ giữa chấn động kịch liệt. Bóng dáng Chân Lâm trong gió dần nhạt đi, vẻ tươi cười của y, càng lúc càng mờ mịt xa xăm. Như không lâu trước, giữa yên khí mật mù ở biển Tử Vong, Chiến Thần nhắm mắt mà mất.

“Kỳ thật người đừng ứng với truyền thuyết mới tốt, chờ qua một vài năm nữa, chúng ta sẽ cùng nhau cười Tử Điện tự tại tại lữ hành, chẳng phải là tốt?”

Đáng tiếc biết bao, đây là giấc mộng vĩnh viễn không thể thực hiện. Bi thương ngưng mắt, từ đây hai ta, một người ở Huyền Vân thành nơi mặt trời mọc lên, người còn lại ở biển Tử Vong, nơi mặt trời lặn xuống, xa vọng đâu chỉ muôn sông nghìn núi!...

Khi hết thấy đều lắng bụi, Huyền Vũ mở to đôi mắt mê mông lệ, Huyền Vân thành phồn hoa đã chẳng còn tồn tại. Ngàn năm trước nó từ trên trời giáng xuống, trở thành thần thoại điềm lành một phương, ngàn năm sau nó lại trải qua hạo kiếp, một sớm biến thành đất vàng, Nam Kha một mộng, chắc là như thế.

Quầng sáng cự đại bạt đất mà sinh, phóng vút lên trời, ánh dương cũng thoảng tối. Độc Thánh ngã xuống, phong ấn phương Đông trong phong ấn tứ phương từ thượng cổ được tu phục.

Đạp trên đá vụn bị máu tươi nhuộm đỏ, phóng tầm mắt nhìn đi, Huyền Vũ có cảm giác như sống sót sau tai nạn. Y biết không chỉ Huyền Vân thành đã thành lịch sử, mà cả Huyền Vân thành cũng đã chẳng còn một người sống sót. May mắn là, những người này đã được giải thoát vào khoảnh khắc tử vong, biểu tình

dữ tợn được an bình thay thế, dường như họ chưa hề chết, chỉ lặng lẽ ngủ đi. Được sự bảo hộ của phong ấn phương Đông, linh hồn họ có thể sạch sẽ đi qua cầu Nại Hà đầu thai, khỏi cần vì từng mơ thấy ác mộng mà hoang mang không tiến bước, không ai cần lo lắng sẽ bị Cửu Tinh đài tà thuật hấp thu lợi dụng.

“Kỳ thật Chân Lâm là một người rất mềm lòng, trăng khuyết hoa tàn y đều sẽ đồng tình rơi nước mắt. Chỉ là bất đắc dĩ sinh tại tập độc thế gia, không thể không học những dược lý và kỹ xảo đó, thế nhưng lại vẫn chẳng thể nhẫn tâm sử dụng.”

Vào một ngày rất lâu về trước, trong Yên Hà cung, Bạch Hổ kể chuyện xưa với Huyền Vũ. Dáng vẻ của Bạch Hổ lúc đó, rất hướng về, rất cưng chiều, rất hạnh phúc... Là điều mà Huyền Vũ vĩnh viễn không cách nào quên được.

“Y khi đó đặc biệt mong ngóng có thể cùng ta cười Tử Điện suốt ngày chu du thế giới, mỗi lần ta đứng dưới gốc táo trước cửa chờ y, tặng y lễ vật mang về từ phương xa, bản thân y chỉ sợ cũng chẳng biết đáng về vui mừng rồi lại ngượng ngùng của y đáng yêu nhường nào. Vì muốn y tự nhiên tiếp nhận việc ta tốt với y, cho nên ta bảo Tử Điện cố ý chọc ta.” Bạch Hổ mỉm cười, “Tử Điện thật thông minh, biết dùng đuôi quất mông ta, trong lúc cười vui y liền quên mất xấu hổ.”

Bạch Hổ là một võ sĩ thô lỗ, nhưng nếu đối tượng là người y thật lòng quý trọng bảo vệ, vậy thì y trở nên cẩn thận, là sẽ thập phần động lòng người.

“Nếu không phát sinh chuyện về sau thì tốt biết mấy? Ta và Chân Lâm, chúng ta bên nhau, sẽ chỉ là Gia Bố và Chân Lâm, chẳng phải Chiến Thần Bạch Hổ cũng chẳng phải Độc Thánh U Minh. Mặc dù phạm nhân thọ mệnh ngắn ngủi, nhưng hơn mười năm hạnh phúc nắm tay, dù sao vẫn hơn thiên trường địa cửu thống khổ tư niệm.”...

...

Huyền Vũ cúi người nhặt một chuỗi niệm châu dưới đất, cẩn thận phỉ bụi đất bám trên hạt châu, quang sáng xanh biếc vốn lưu chuyển linh động lúc này đã chẳng thấy đâu. Người biết dùng nó đã vĩnh viễn ra đi, trân bảo cũng hóa thành phàm thạch. Huyền Vũ âm thầm thở dài, độc nha ơi độc nha, chủ nhân của ngươi đã đi rồi.

Huyền Vũ đột nhiên cảm giác được một loại chiêu hoán mãnh liệt, y quay đầu trông về thiên không phương Bắc âm u, minh bạch đó đại khái chính là chốn về của mình.

Nắm chặt độc nha lạnh băng trong tay, Gia Bố, Chân Lâm, chúng ta cũng sắp phải cùng nhau rồi!

Ngẩng đầu cùng thiếu niên mới đến bốn mắt nhìn nhau, trên khuôn mặt đẹp đẽ hiếm thấy của thiếu niên phủ đầy vẻ kinh sợ, y nhìn Huyền Vũ tiều tụy, nói giọng khàn khàn: “Chính là thần trí tuệ Bắc thiên Huyền Vũ?”

Ánh mắt Huyền Vũ bình thản, bản thân y cũng chưa từng nghĩ đến một ngày kia y sẽ tươi cười ảm áp như thế với một thiếu niên Ma tộc.

“Phương Nam, phong ấn phương Nam cũng đã khôi phục...” Rõ ràng phải là chuyện cao hứng, thế mà thiếu niên lại đang bi thương ghen ngào.

Thật sao? Xem ra cổ tể đàn của Ngũ Thú tộc cũng không cần lo lắng nữa rồi, vậy thì chỉ còn lại một nơi. Huyền Vũ gật đầu với thiếu niên nọ như cổ vũ. Còn một nơi, đó là của y! Y từng ở bên trong suy tưởng bấy năm –

Phương Bắc, huyền băng động.

39. Quyển 3 - Chương 7

Điều điều Khiên Ngưu tình, hạo hạo Hà Hán nữ. Tiêm tiêm trạc tổ thủ, trát trát lộng cơ trữ. Chung nhật bất thành chương, khắp thể linh như vũ. Hà Hán thanh thả thiển, tương khứ phục kỷ hứa? Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ.

“Huynh muốn để ta trở về?... Ta ta không thể đi cùng huynh sao? Không chừng ta còn có thể giúp huynh đấy!”

“Sắc mặt huynh nhợt nhạt quá, huynh thể này mà đi thật sự không sao chứ?... Ta đã lạc khỏi tộc nhân, ta cũng chẳng biết phải làm sao... Huynh đừng bỏ ta lại được không?”

“Này... Ta tên Bách Hợp... Cho ta biết tên huynh đi...”

“Huynh có mặt, thật tốt... Hóa ra dự cảm của ta cũng sẽ sai lầm...” Tú cầu màu vàng nhạt đưa đến trước mặt, “Nhận nó... được không?...”

...

Yên nghỉ đi! Bách Hợp...

Vóc đất cuối cùng trên mộ, là Tử Mạch tự tay rắc lên cho nàng.

Trước kia không phải cô muốn nghe chuyện của ta sao? Kỳ thật lần đó không phải không muốn kể cho cô, mà là thật sự chẳng có gì đáng kể. Ta sinh ra chỉ có mỹ mạo mà không có địa vị, không cam lòng trải qua mấy ngàn năm sinh mệnh trong sự khinh thị và lãng nhục của người khác, đó là tâm tình mà người sinh ra đã là công chúa như cô không thể tưởng tượng được. Mỗi một ngày đều rất nỗ lực, bất luận phải chịu khổ thể nào cũng chưa từng than một tiếng, không có cơ hội đi thể hội tình yêu là hạnh phúc như thế nào.

Người duy nhất từng ái mộ, chính là Khuynh Thành điện hạ. Tiếc là cô chưa tận mắt nhìn thấy y, nếu đã gặp y, cô nhất định có thể lý giải tâm tình của ta. Người kia, những linh tú trong thiên địa sơn xuyên nhật nguyệt phẳng phất đều bị một mình y chiếm hết! Với ta khi đó mà nói, y hệt như ánh trăng trên trời, có thể nhìn mà chẳng thể đến gần.

Cho nên ta lúc ấy nỗ lực như vậy, một mặt cố nhiên là vì thay đổi vận mệnh, một nguyên nhân khác, là muốn sau khi liệt danh vào thượng vị Ma tộc, có thể thường xuyên nhìn thấy Khuynh Thành điện hạ. Kết quả, khi ta cuối cùng đã thực hiện được mục tiêu, lại trở mắt nhìn y hờn đoạn Vân Tiêu quan! Y mỉm cười ngã trong lòng Thánh Quân bệ hạ, máu nhuộm đỏ thắm trước ngực đâm đau nhói cả thế giới của ta!

Cô biết cảm thụ của ta lúc đó chứ? Nghe nói phàm nhân thường cảm thán sinh mệnh vội vàng có quá nhiều biến cố, cái gọi là nhân sinh như kịch, ta hiểu được chính vào lúc ấy. Ta đột nhiên rất hy vọng ta vẫn là một vai nhỏ, mặc dù bị kỳ phụ, nhưng đại khái sẽ không có cơ hội tận mắt nhìn y bị thương rời đi.

Còn nhớ bài thơ Khuynh Thành điện hạ khắc trên vách đá mà chúng ta từng xem kia chứ? Lúc ấy cô còn hỏi ta là nó có ý tứ gì: Tầng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu sơn bất thị vân. Thủ thứ hoa từng lần hồi cổ, bán duyên tu đạo bán duyên quân. Ta đến nay vẫn không biết ai là nước biển xanh, mây non Vu của Khuynh Thành điện hạ, nhưng ta biết nước biển xanh, mây non Vu của ta, chính là Khuynh Thành điện hạ!

Y chết rồi, cùng chết đi, còn có lòng ta. Bách Hợp, thứ lỗi cho ta vì đã phụ hảo ý của cô, trong lòng ta đã chứa đầy một người, thật sự không thể chen thêm nữa.

Bách Hợp, cô là một cô nương tốt, an tâm đi đầu thai đi! Kiếp sau của cô, nhất định sẽ hạnh phúc...

Gió phát tóc Tử Mạch, y im lặng cầu nguyện trong lòng. Mắt y hệt như sao trời, lệ quang lấp lánh, lưu tình xẹt qua.

“Bằng hữu trẻ tuổi, bởi vì người đã tiếp nhận của công chúa, cái đó...” Đan Chân đầu nhân do dự với cái tên của món đồ kia, “Cái tú cầu đó, theo quy củ thì người đã có hôn ước với công chúa. Tiên vương chỉ có một hài tử là Bách Hợp công chúa, cho nên người hiện tại chính là vương của Hồ bộ chúng ta!” Đan Chân đầu nhân nói tới đây liền quỳ xuống trước Tử Mạch, phía sau cũng lập tức quỳ rạp một vùng, “Xin vương dẫn dắt chúng ta!”

Tử Mạch vội vàng đỡ ông đứng dậy, “Đầu nhân, ta nghe nói công chúa đã truyền ngôi cho ông, ta cũng giống như cô ấy, tin ông nhất định sẽ là một vị vương hiền đức!” Ánh mắt Tử Mạch rất chân thành.

Vậy là Đan Chân đầu nhân không chối từ nữa, ông gật đầu nói: “Xin hãy yên tâm. Ta định mau chóng đưa mọi người rời khỏi Nam Cương.”

“Rời khỏi nơi này?” Tử Mạch thoáng kinh ngạc, hiện tại Hồ bộ thiệt hại nghiêm trọng, nhất là nam tử thanh tráng trong bộ tộc đã mất không ít trong chiến đấu, vào lúc lực lượng suy yếu nghiêm trọng, di chuyển chỉ sợ không chắc là hành động sáng suốt, “Các người định đi đâu?” Do dự một chút, Tử Mạch vẫn nhẹ giọng nói, “Hồ bộ hẳn là không dám đến xâm phạm nữa.”

Nghe đến hai chữ Hồ bộ, đáy mắt Đan Chân đầu nhân lướt qua một chút hận ý, tuy trước mặt Bách Hợp công chúa đã hứa là sẽ buông thù hận xuống, huyết hải thâm thù như thế, tự cổ mấy ai có thể dễ dàng bỏ qua? Có điều ông vẫn nhẫn nại trả lời Tử Mạch: “Tạm thời còn chưa xác định, đại khái là đi về hướng Bắc thôi! Ta đã đáp ứng công chúa, thì dù phải liều cái mạng này, cũng nhất định phải tìm cho mọi người một nơi có thể an cư lạc nghiệp.”

Tuy vẫn thấy không ổn nhưng Tử Mạch cũng không thể nói gì hơn, đất đai Hồ bộ hiện tại thương tích đầy rẫy, bất luận thế nào, đây chung quy là sự thật không thể tranh cãi.

“Không, lưu lại đi.” Người nói chính là Trúc Giản này giờ vẫn lặng lẽ đứng nhìn, “Tai nạn trên vùng đất này sẽ mau chóng qua đi.” Y nhìn về phía cổ tế đàn, thông thả nói, “‘Chiến Thần trấn Tây, Độc Thánh ninh Đông, Linh Vu thủ Nam, Tuệ Thiên an Bắc’, trong đó có một phần của ta.”

Trúc Giản hiện tại đã không phải là Trúc Giản hôm qua có thể so được, trong đôi mắt y cũng ẩn ẩn có ánh sáng màu tím lưu chuyển, như mắt Bách Hợp, đó chính là tượng trưng cho tiên tri nhân!

“Hiện tại mới phát hiện, hóa ra người cũng có tiên tri nhân!” Bách Hợp vừa chết, Tử Mạch đã phát giác sự khác thường của Trúc Giản.

“Kỳ thật từ khi sinh ra thì ta vẫn có, chỉ là vướng bận quá nhiều làm ta phải tận lực kiềm chế nó.” Đại khái trong tiềm thức, y thật sự giống như Tiểu Liên đã nói, vẫn luôn hy vọng có thể trở lại phạm giới, trở lại bên cạnh người y để ý mà sống cuộc sống bình thường! Cho nên mới luôn bất giác lộ ra nỗi thương cảm vào những lúc ngóng trông Ngọc Dương quan, cho nên mới ngày càng trầm mặc kiệm lời trong Ma Linh cung, cho nên mới một mực hữu ý vô ý áp chế tiên tri nhân của mình, tiên tri nhân sẽ chỉ khiến khoảng cách giữa y và Tiểu Cúc càng ngày càng xa này.

Mà hiện tại, chính là tử vong liên tục hai ngày qua, bao quát cái chết của người y quan tâm nhất đã kích thích y, Trúc Giản vốn đã có cơ sở của Linh Vu, hiện giờ tiên tri nhân với y, thật là như hổ thêm cánh.

“Trường tai nạn này sau cùng nhất định sẽ bình an vượt qua, các người, về sau vẫn có thể an cư lạc nghiệp ở quê hương.” Trúc Giản nhẹ nhàng đặt tay lên vai Đan Chân đầu nhân, hiện nay Nguyệt Cơ đang kiêu ngạo, đối là người khác nói câu này có lẽ đã bị bảo là người si nói mộng, nhưng nếu là người có tiên tri nhân nói, vậy thì có thể khiến người ta tin phục rất dễ dàng.

“Vậy các người...”

“Chúng ta phải đi nơi đó.” Trúc Giản như rất thoải mái mà hướng về phía cổ tế đàn dần vật đã một ngày hai đêm vẫn chưa chịu an phận, nói, “Các người hãy bảo trọng nhiều hơn!” Dứt lời lập tức cất bước không quay đầu lại nữa.

Tử Mạch cũng không nói thêm gì nữa, cùng Trúc Giản đi về phía cổ tế đàn.

“Các người... bảo trọng!...” Đan Chân đầu nhân hướng theo bóng lưng hai người mà hô lên, nước mắt tuôn rơi. Ông biết, đây là lần cuối cùng mình nhìn thấy hai người trẻ tuổi này.

Ông trời ơi! Xin ông mở mắt ra! Phù hộ cho họ đi!...

...

Thạch điều tàn tồn, im lặng chứng kiến vạn năm phong sương, cho dù hiện tại vẫn thấp thoáng có thể nhìn ra những đồ đằng hoa văn tinh mỹ đó, không khó tưởng tượng sự huy hoàng từng thuộc về nó. Đứng trước

mặt nó, người ta sẽ không khỏi cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, dù rằng nó hiện tại đã tan hoang kinh khủng, nhưng nó vẫn cứ nói ra một loại hùng vĩ yên lặng trang nghiêm.

“Được rồi, người đi đến đây thôi, tiến về trước nữa sợ sẽ có nguy hiểm.” Trúc Giản nhàn nhạt nói.

Trước kia Trúc Giản là đệ tử kiêm người kế nhiệm của Linh Vu, hai mươi năm qua vẫn ở trong Ma Linh cung tu tập. Mà Tử Mạch là một trong tứ ám ngự tiền lại vẫn vì hoàn thành nhiệm vụ Phi Thiên bệ hạ giao cho, thời gian ở phạm giới ngược lại còn hơn thời gian ở Ma giới nhiều. Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện, không ngờ lại sắp phải chia lìa vĩnh viễn. “Vậy người...” Về kiên quyết trong mắt Trúc Giản, làm Tử Mạch không nói tiếp được nữa.

“Ta? Linh Vu thủ Nam, tự nhiên là nói ta.” Trúc Giản mỉm cười nhìn Tử Mạch nói, “Từ sau khi tiên tri nhân của ta bị kích phát ra, rất nhiều thứ thật sự rất thuận tiện nhìn rõ ràng rành rành. Người muốn biết, trong cổ tể đàn có một pháp bảo gì chứ?”

“... Cái gì?” Mặc dù có lẽ không phải thời điểm thích hợp để hiểu kỳ, nhưng muốn không hiểu kỳ với việc này chỉ sợ rất khó làm được.

“Một cái lọ.” Đáp án Trúc Giản nói ra quả nhiên đủ khiến người ta bất ngờ, “Cần dùng tiên tri nhân mở ra, dùng để cất chứa nó.” Nói rồi lấy từ trong lòng ra một vật, nhất thời bốn phía sáng ngời.

“Hạt nhược thủy kim liên?!” Tử Mạch không khỏi kinh hãi, chính là hạt nhược thủy kim liên lúc trước y trải qua trăm cay nghìn đắng lấy được, sau đó, Hồng Trần vì nó mà tình bằng hữu rạn nứt, cuối cùng nên rơi vào tay Tiểu Liên, không ngờ hiện tại lại ở chỗ Trúc Giản!

Nhìn thứ hào quang bắn ra bốn phía kia, Tử Mạch ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Từ sau khi thông qua linh lưu niệm châu Hoàng Tuyền ngự tiền lưu lại, biết Phi Thiên bệ hạ muốn họ lấy hạt nhược thủy kim liên là vì thu thập hồn phách của Khuynh Thành điện hạ để hủy diệt, y đã hết sức vui mừng vì trường biên cổ lúc ấy.

“Tiểu Liên vốn định dùng nó trả lại phạm thân, để ta có thể về nhà đoàn tụ với thân nhân, không thành công. Ai ngờ hôm nay âm sai dương thác, tác dụng của thứ này hóa ra ở đây!” Trúc Giản thở dài, “‘Chiến Thần trấn Tây, Độc Thánh ninh Đông, Linh Vu thủ Nam, Tuệ Thiên an Bắc’, lực lượng của ta khôi phục phong ấn phương Nam là không đủ, cần phải dùng nó. Diễm Hoàng mượn miệng Bách Hợp nói cho chúng ta biết lời tiên đoán này, chuyện trong minh minh, sớm đã có an bài.”

“An bài...” Tử Mạch nghe vậy, lòng thoáng chấn động, “Nếu hết thấy sớm có định số, không biết tương lai sẽ như thế nào?...”

“Vậy thì để ta tiên đoán một lần sau cùng nữa nhé!” Nói rồi Trúc Giản bình tĩnh nhắm mắt, giây lát sau lại mở mắt, nói rõ ràng, “Phong ấn tứ phương khôi phục, Cửu Tinh đài ảm đạm vô quang. Đại địa chiến hỏa tàn phá bờ bãi, thống khổ rên rỉ. Cho đến khi Diễm Hoàng rơi lệ, Nguyệt Cơ bị diệt.” Nói đến đây, y gật đầu với Tử Mạch, “Còn về người, người sẽ chứng kiến toàn bộ đầu đuôi, người kế tiếp có thể đi Huyền Vân thành một chuyến, Tuệ Thiên đi rồi, người nhớ đến hải vực phía Đông Nam không xa Huyền Vân thành, nơi đó có tảng đá ngầm, người sẽ gặp được người quan trọng nhất trong sinh mệnh của người.” Nói đến đây, y dừng một chút, lại nói, “Hơn nữa, sau khi bụi bặm lắng xuống, người sẽ còn có được một tuổi già không thoát khỏi sinh lão bệnh tử.”

“Gặp được người quan trọng nhất trong sinh mệnh của ta...” Tử Mạch nhú mày, thì thào lặp lại. “Tuổi già không thoát khỏi sinh lão bệnh tử?”

“Đến ngày đó người sẽ không còn là Ma tộc, trên thế giới sẽ chỉ có phạm nhân, không còn thần và ma nữa. Về phần người quan trọng nhất trong sinh mệnh người kia... vẫn chờ người chính mắt nhìn thấy y, tự mình đến vạch trần đáp án đi!” Trúc Giản cười cười, “Tiểu Liên nói trúng rồi, kỳ thật làm phạm nhân cũng không có gì là không tốt! Đúng rồi, còn phải nhờ người một việc.” Y kéo tay Tử Mạch, đặt một cái túi vải nhỏ vào tay Tử Mạch.

“Bên trong này là?” Cách vải bóp thử, cảm giác là mấy cái hạt, Tử Mạch thoáng kinh ngạc hỏi.

“Hạt diễm hồng quả.” Trong mắt Trúc Giản chợt lóe sáng, y quay mặt đi, chắc không hy vọng Tử Mạch phát giác sự yếu ớt của mình! “Người có từng nghe nói về diễm hồng quả chứ? Những cây trưởng thành từ

một quả, bắt luận cự ly cách nhau, nếu một gốc trong đó chết đi, những gốc khác cũng sẽ lũ lượt chết theo. Mọi người dùng nó để hình dung huynh đệ tương thân tương ái, sống chết có nhau.”

Chầm chậm nắm chặt tay, Tử Mạch không nói được câu nào.

“Hiện tại rất cuộc minh bạch, cách nói này là thật... Tiểu Cúc đi rồi, ta không thể nào sống một mình.” Giọng Trúc Giản hơi run run, “Nhưng mà ta không cách nào thực hiện nguyện vọng cuối cùng của Tiểu Cúc, y hy vọng chúng ta lại làm huynh đệ, thế nhưng ta sẽ chẳng có kiếp sau nữa... Ta vĩnh viễn ở nơi này, dùng toàn bộ lực lượng của mình trấn thủ phong ấn phương Nam!”

“... Ta đáp ứng ngươi, ta sẽ thay ngươi trồng một dải rừng diêm hồng quả thật lớn.” Tử Mạch khàn giọng nói.

“Cảm ơn!” Trúc Giản cười to, “Ta biết ngươi nhất định sẽ làm được, bởi vì, ta đã nhìn thấy rồi!” Nói xong y bước sâu vào trong cổ tế đàn.

Không biết qua bao lâu, trong cổ tế đàn như phát ra một tiếng thở dài đến từ viễn cổ, sau đó lắng lự, cả nền móng chìm ngấm dưới đất.

Tử Mạch hai mắt ngấn lệ nhìn hết thấy, mãi đến khi hoàn toàn không thấy nữa. Giác mộng này, thật sự quá chân thật, cũng quá tàn nhẫn...

...

“Tiếp đó ta liền chạy đến Huyền Vân thành, chẳng ngờ trước mắt... lại là...” Tử Mạch nghẹn ngào, Huyền Vân thành, tòa thành Khuynh Thành điện hạ tạo nên, nếu y trông thấy tình huống bi thảm của Huyền Vân thành bây giờ, liệu có thương tâm? Có, nhất định có, y là người thiện lương ôn hòa như vậy!

“‘Chiến Thần trấn Tây, Độc Thánh ninh Đông, Linh Vu thủ Nam, Tuệ Thiên an Bắc’?” Huyền Vũ lặp lại, bỗng nhiên cười nói, “Ta hiểu rồi.”

Phong ấn tứ phương chỉ còn lại một, chính là cái bị mở ra đầu tiên kia.

Quê hương của ta, ngươi vẫn tốt chứ?

Nhiệm Tích, ngươi thế nào?...

40. Quyển 3 - Chương 8

Ca ca, chúng ta đừng tranh cãi nữa được không? Ngươi đứng hay ta đứng, mấy thứ này nhất định phải luận ra thắng thua cũng có ý nghĩa gì đâu? Quang minh hắc ám trời sinh đã khắc nhau. Lời nguyện chúng ta nhất định không thể làm một đôi huynh đệ tốt, ta không tin! Ngươi thì sao? Chúng ta cùng phá tan nó đi!

Ca ca, nếu Diêm Hoàng biết chúng ta thế này, ngươi nói ông liệu có thương tâm không? Ông đã trao cho chúng ta lực lượng cường đại, nhưng dường như quên an bài cho chúng ta một tâm linh rộng lớn. Ngươi có biết khi ngươi say mê thành lập Ma giới vương triều mà ngươi hướng tới đã lâu, ta trốn ở một nơi ngủ say, ta đã mơ giấc mơ thế nào không? Ta mơ thấy chúng ta là một đôi huynh đệ bình thường giữa trần thế, bình thường mà khoái lạc. Cảm giác đó thật sự khiến ta thỏa mãn lắm!

Ca ca, ngươi yêu Khuynh Thành... đúng không? Chúng ta rất cuộc đã thống nhất một lần, không ngờ lại là hoàn cảnh xấu hổ như thế. Còn nhớ những lời ngày xưa ngươi từng nói chứ? Ngươi nói, nếu có một lần ta không làm ngược lại ngươi, ngươi sẽ đem thứ ngươi thích chia sẻ với ta... còn nhớ chứ? Cho dù nhớ, ngươi có thể chia Khuynh Thành cho ta sao?!

Ca ca, xin hãy mau tới! Thời gian không còn nhiều, khói mù đã bao phủ tam giới. Tử vong bùng nổ khắp nhân gian, ngươi có nghe tiếng mọi người kêu khóc không?! Hệ thống Thần giới đã sụp đổ hoàn toàn, ta cần ngươi, cần ngươi, xin hãy mau tới ngăn cản...

Ca ca, Vĩnh Dạ...

“Vĩnh... Dạ...” Bể ngạn hoa, nở tại bể ngạn. Không thấy hoa, không thấy lá.

Giật mình, Ma giới Thánh Quân choàng mở mắt, ánh vào mi mắt đầu tiên chính là lũ vong xuyên điệp đang bay lượn vui đùa, sau đó lại là mộ của Phi Thiên lấp trong bụi bể ngạn hoa đỏ rực như lửa.

“Bệ hạ, ngài sao vậy?” Tuy rằng trên mặt vẽ đầy những vết màu, nhưng vẻ thân thiết vừa nhìn là thấy ngay. Ma Thuật Sư Bối Lỗ, hóa ra y vẫn bồi bạn ở nơi này.

“... Vừa rồi dường như ta nghe thấy tiếng Thần Hi.” Vĩnh Dạ trầm ngâm.

“Thiên Đế?” Bối Lỗ hơi bất ngờ. Lực lượng của Thánh Quân và Thiên Đế là từ trong cùng một thân thể phân ra, hai người đồng thời chào đời, tuy tính chất hoàn toàn tương phản, nhưng cũng tính là huynh đệ sinh đôi, nghe nói giữa những cặp sinh đôi vào thời khắc nguy cấp đều có tâm điện cảm ứng, “Chẳng lẽ Thần giới có việc?”

Ca ca, xin hãy mau tới! Thời gian không... Hệ thống Thần giới đã hoàn toàn sụp đổ, ta cần người, cần người, xin hãy mau tới ngăn cản...

“Đi!” Vĩnh Dạ quả quyết đứng dậy, “Đi Thần giới!” Quay đầu nhìn lại một lần, Tu La, bảo trọng...

...

Vừa qua Vân Tiêu quan Thần giới, Thánh Quân Vĩnh Dạ và những người cùng đến, Ma Thuật Sư Bối Lỗ, Long Nữ Na Già và Âm Ảnh Phệ trong Địa ngục thất quân chủ đều sợ ngây người.

Thần Hi nói “Hệ thống Thần giới đã hoàn toàn sụp đổ”, căn bản không thể hình dung ra phân tàn khốc kia! Những kiến trúc lớn nhỏ của Thần giới đều đang bốc cháy, Thần giới tứ cảnh nổi tiếng đã tan thành mây khói, chúng tiên tử mỹ lệ gào khóc chạy trốn hóa thành khói nhẹ. Vệ binh nằm ngổn ngang ngay cửa Vân Tiêu quan, có mười hai người giáp đen dùng vũ khí chống đất, đến chết vẫn không chịu ngã xuống.

Đó là mười hai Dạ Xoa thủ hạ của Chiến Thần Bạch Hổ, trừ Thiên Đế và thiên quân, chiến lực của họ là mạnh nhất Thần giới. Hiện tại họ đã bỏ cả sinh mệnh vì bảo vệ Thần giới. Đôi mắt lạnh băng nhìn thẳng phía trước không hề chớp, tầm mắt vĩnh viễn dừng hình vào nháy mắt trước khi chết kia.

Vĩnh Dạ dẫn ba người đi thẳng đến Cửu Tinh trường giai, hải thiên chi lệ! Chỉ có thứ này, đại khái mới có giá trị và mị lực lật nhào Thần giới!!

Giữa sấm sét ngập trời, bạch y nữ tử ngự không phi hành, xông thẳng về phía đầu Cửu Tinh trường giai, khi có sét sắp giáng lên người, nàng vẫy tay một cái, trước mặt liền xuất hiện một cái khiên màu xám, thay nàng đỡ thiên lôi! Sau đó giữa tiếng kêu thảm, cái khiên như bị sấm sét đánh tan, vài luồng khói đen tan đi.

“Đáng hận!” Thấy thế Âm Ảnh Phệ khẽ mắng, “Yêu nữ này, lại dùng sinh hồn làm khiên!”

“Không tốt! Ắ sắp lên rồi!!” Vĩnh Dạ quát một tiếng, vội đuổi theo, ba người còn lại theo sát phía sau, sấm sét trước mặt họ tự động nhường đường.

“Ha ha ha ha!...” Nguyệt Cơ ngửa mặt lên trời cười to, đắc ý vô cùng, trước mặt nàng, hải thiên chi lệ phát ra ánh sáng ưu mỹ lại mê hoặc, giọt nước mắt trong suốt lăn lăn, phảng phất cũng cảm thấy bất an. Vẻ tươi cười thần thái phấn chấn của Nguyệt Cơ không hợp với phục sức và kiểu tóc cổ xưa, nàng rút cuộc kích động vươn tay về phía hải thiên chi lệ...

“Dừng tay!...”

“A!...” Một tiếng thét chói tai thật dài vang lên, thân thể mỏng manh của Nguyệt Cơ bay ngang ra như con búp bê vải bị chủ nhân vứt bỏ, suýt nữa rơi khỏi Cửu Tinh trường giai. “Đông Quân...” Nàng khẽ lẩm bẩm như khó lòng tin nổi, chừng như muốn khóc, cánh môi cắn chặt có từng sợi tơ máu chảy ra mà không hay biết.

Thấy hải thiên chi lệ bình yên vô sự, Vĩnh Dạ mới thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng nói: “Yêu nữ, ngươi đã làm gì Thần Hi?!”

“Hừ...” Nguyệt Cơ thê lương cười cười, “Người đang lo cho Thần Hi? Quả nhiên không hổ là huynh đệ! Quả nhiên không hổ là hảo huynh đệ thân thân thiết thiết! Lo cho hắn, thì đi gặp hắn đi!” Nàng đột nhiên quát to một tiếng.

“Bệ hạ! Cẩn thận!” Vĩnh Dạ nhất thời chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, một người giang tay che trước mặt, sau đó ngã ngửa ra sau – Ma Thuật Sư Bối Lỗ!!

“A, hóa ra lại là một kẻ cuồng dại?” Nguyệt Cơ thoáng ngẩn ra, sóng mắt vụt sáng, nàng cười khê, “Đã như thế, ta sẽ cho ngươi một cơ hội nói lời tạm biệt.”

Đôi mắt phẫn nộ của Phệ cơ hồ phun ra lửa, là Na Già đã giữ chặt nàng.

Vĩnh Dạ để ngoài tai lời Nguyệt Cơ nói, trong mắt y hiện tại chỉ có Bối Lỗ, máu của Bối Lỗ, đỏ tươi chói mắt, hơi lạnh, có mùi đặng đặng, cực giống bỉ ngạn hoa nở rộ bên sông Vong Xuyên kia.

“Bệ hạ, có còn nhớ... có còn nhớ con... bướm... kia chứ?...” Lời tận, hào quang trong mắt y chợt tan đi, thân thể nhạt dần, hóa thành con bướm màu xanh sẫm, lưu luyến bay lượn vài vòng quanh Vĩnh Dạ, dù rằng không muốn, rốt cuộc vẫn đi xa.

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, con vong xuyên điệp kia.” Vĩnh Dạ im lặng rơi lệ, cánh tay vẫn duy trì tư thế ôm Bối Lỗ, “Con bướm kia, con vong xuyên điệp mỹ lệ nhất kia...”

“A ha ha ha ha...” Tiếng cười của Nguyệt Cơ thoát nghe rất giả, nàng liếc Vĩnh Dạ hừ lạnh, “Thời gian nói lời tạm biệt đã kết thúc, Vĩnh Dạ, năm đó ngươi và Thần Hi phải cùng nhau mới áp chế được ta. Hiện tại chỉ có mình ngươi, không bằng cứ thuận theo ta, thế nào?” Ánh mắt nàng lóe qua một tia giảo hoạt.

Vĩnh Dạ chậm rãi đứng dậy, “Năm mơ ban ngày, chỉ mình ta cũng có thể đối phó ngươi!”

“Ta ghét nhất, chính là những kẻ không thức thời như ngươi...”

“Ngươi vẫn tự đại như vậy!... Vĩnh Dạ.” Thanh âm tuy rằng suy yếu, lúc này lại dễ nghe đến mức suýt nữa khiến người ta cảm động rơi lệ! Mọi người theo tiếng nhìn lại, nam tử tuấn mỹ sắc mặt tái nhợt ít nhiều có phần chật vật, nhưng sự xuất hiện của y lại đủ phần chấn lòng người. Y quay qua Nguyệt Cơ nói nhàn nhạt, “Thế nào là hiện tại chỉ có mình y? Ta không phải đã đến rồi sao? Để ngươi đợi lâu thật ngại quá!”

Ma giới Thánh Quân, Thần giới Thiên Đế, sau lần từ biệt vạn năm trước, khi lần đầu tiên gặp lại, Khuynh Thành đang ở trong lòng Thần Hi, Vĩnh Dạ buồn bã. Khi lần thứ hai gặp lại, hai người trước Ván Tiêu quan đại chiến một trường, thời điểm sinh tử là Khuynh Thành đã ngăn trở chính giữa, Khuynh Thành, trước mắt hai người họ, hương tiêu ngọc vẫn.

Hiện nay, lần thứ ba, họ lại nhớ đến vạn năm trước, bởi vì địch nhân chung mà sóng vai chiến đấu! Trong ánh mắt hai người nhìn nhau có loại cảm xúc nào đó, cảm khái nào đó, không tiếng truyền lại.

“Hai kẻ cùng đến, ta giải quyết luôn một thể là được! Còn đỡ mất công.” Trong vẻ mặt Nguyệt Cơ hàm chứa vẻ chế giễu rất nhỏ, “Trừ phi Diễm Hoàng của các ngươi đột nhiên đến đây, bằng không, chúng ta có cả đồng thời gian.” Khi nói đến mấy từ “Diễm Hoàng của các ngươi” này, ngữ khí của nàng không khỏi chua xót.

“Sao ngươi biết Diễm Hoàng đại nhân hiện tại sẽ không đến?” Vĩnh Dạ không khoan nhượng.

Thật cho rằng y đang thương tiếc Tu La ở Hoàng tuyền cảnh là sẽ không có chút an bài nào sao? Vĩnh Dạ thâm nói, Tô Ma, sự tình hiện tại thế nào rồi? Cần phải đến kịp!

Đồng tử của Nguyệt Cơ nháy mắt co lại, chậm rãi nhìn qua Vĩnh Dạ, Thần Hi, Na Già, Phệ từng khuôn mặt, vẫn không hề có vẻ sợ hãi. “Tạch” khê một tiếng, dây cột tóc trên đầu Nguyệt Cơ đã đứt, mái tóc dài nhất thời tùy ý tung bay, vạt áo không gió tự bay...

...

Cùng lúc đó –

“Ngươi là ai?” Tuyệt sắc thiếu niên trên chiếc đu nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mặt, toàn thân đầm máu này, hiểu kỳ hô khê, “Nơi này không phải ngoại trừ nàng thì không ai có thể ra vào sao?”

Mặc dù mặt toàn máu, nhưng vẫn cứ nhìn ra được đó vốn là một người cực kỳ anh tuấn, mái tóc màu lam sẫm tựa như hải dương thâm tình, ánh mắt nhìn thiếu niên lộ ra tâm tình kích động gần như khó mà kiềm chế. Y run rẩy vươn tay định sờ đầu thiếu niên, thiếu niên không trốn, nhưng tay y bỗng khựng lại giữa không trung, bởi vì y thấy tay mình đầy máu.

“Khuynh Thành.” Y cười khổ, “Ta đã dọa đến ngươi sao?”

“Ngươi biết tên ta?!” Thiếu niên cười, rất đổi kinh hãi, “Đúng vậy, ta đúng là Khuynh Thành! Ta chẳng nhớ được gì cả, nhưng ta luôn mơ thấy có người gọi ta là Khuynh Thành! Đó là một người rất quan trọng, nhưng vừa tỉnh lại thì chẳng nhớ nổi người đó là ai...” Ánh mắt y ảm đạm xuống, bỗng nhiên lại rạng rỡ lóe sáng nhìn người tóc lam, “Người đó là ngươi sao?”

“... Không phải.” Rất lâu sau, người tóc lam mới gian nan thở dài nói, “Ngươi muốn biết đó là ai chứ?”

“Muốn! Nằm mơ cũng muốn!” Khuynh Thành nhảy khỏi chiếc đu, “Ngươi biết đúng không? Ngươi mau nói cho ta biết đi!”

“Ta dẫn ngươi đi xem, không phải tốt hơn?”

“... Ta không thể ra khỏi nơi này.”

“Ngươi yên tâm, vô luận thế nào, ta nhất định đưa ngươi ra ngoài.” Người tóc lam mỉm cười, vẫy tay với phía sau, sắc mặt càng nhợt nhạt.

Mấy người mặt không biểu tình đi theo người tóc lam miễn cưỡng dùng thân thể căng ra kết giới, dù rằng thân thể họ đã chịu đủ thương tích, tàn tạ kinh khủng, nhưng chân mày lại chưa hề nhíu một chút, như thể những vết thương hãi người đó chẳng liên quan đến mình.

“Bọn họ, bọn họ không đau sao?!” Khuynh Thành kinh hãi.

“Họ không đau, bởi vì họ là rối.” Người tóc lam kéo y tăng tốc chạy đến thông lộ bị gượng mở ra kia, “Chúng ta nhanh lên, họ không cố được bao lâu đâu!”

Không có thời gian để nghĩ nhiều, Khuynh Thành mặc người tóc lam lôi mình chui ra, vừa ra ngoài chợt nghe một tiếng nổ phía sau, kết giới lại ầm ầm hợp vào, mấy con rối kia nháy mắt bị kẹp nát bấy, máu tươi tung tóe! Thân thể người tóc lam bỗng run rẩy kịch liệt một thoáng, Khuynh Thành hết sức sợ hãi ôm lấy y, “Ngươi không sao chứ?!”

An ủi vỗ vỗ tay Khuynh Thành, người tóc lam cười cười, “Không việc gì, chúng ta mau đi thôi, thời gian... không còn nhiều...” Y bỗng nôn ra một búng máu.

Khuynh Thành vỗ nhẹ ngực y, hoảng sợ tột cùng.

“Ngươi sợ? Đừng sợ...” Người tóc lam ôm chặt lấy y, nhìn y một cái thâm sâu, sau đó cắn răng, mang theo Khuynh Thành bay lên!

Bay qua vô số những non những nước, cuối cùng người tóc lam không chèo chống được nữa, y nhẹ nhàng đặt Khuynh Thành lên một tảng đá ngầm không quá nhỏ, rồi hôn mê mất.

Khi y tỉnh lại, mở mắt trông thấy Khuynh Thành bị thương nhìn y, nếu đổi là người khác, có lẽ đã rơi lệ đầy mặt, nhưng y biết Khuynh Thành trời sinh vô lệ. Hai tay Khuynh Thành sau khi luân phiên nhúng xuống nước biển lạnh băng, đặt lên vầng trán hâm hấp của y, nóng rồi lại đổi tay khác. Y gượng một hơi định cố ngồi dậy, bị Khuynh Thành đè lại.

“Tô Ma.” Khuynh Thành vậy mà đã gọi ra tên y! “Vừa đến nơi này là ta liền nhớ lại... Ngươi biết đây là nơi nào chứ? Tảng đá ngầm này, vốn là một ngọn núi... Là ngọn núi cao nhất Phi Chân quốc!” Y nghẹn ngào, “Ta đã nhớ ra toàn bộ rồi! Hóa ra ý thức của ta cứ một mực phiêu đảng trên vùng biển này!”

Hóa ra ý thức của y, ý thức mà Nguyệt Cơ lên trời xuống đất cũng chẳng thể tìm được, trước nay chưa từng rời khỏi nơi thất lạc ban đầu này!

Mãi phiêu đảng trên vùng biển này, bởi vì nơi này có vướng bận sâu nhất. Sớm đã khắc cốt铭心, bất luận bao nhiêu năm tháng đều không cách nào tiêu tan... quyền luyến.

“Người đã nhớ ra cả rồi sao?...” Tô Ma muốn nói lại thôi, chữa lại, “Ta sắp không xong rồi, người nhớ lại thì tốt...”

“Người sắp không xong?! Sao có thể?! Sao có thể!...” Khuynh Thành vừa kêu vừa bổ nhào lên người Tô Ma.

“Hài tử ngọc, kết giới Nguyệt Cơ vây người, con rối bình thường há có thể mở ra?...” Hơi thở của Tô Ma dần yếu đi, “Trên người những con rối đó, đều có một phần hồn phách của ta...”

...

“Tô... Ma...”

Địa ngục thất quân chủ – Long Nữ Na Già – Ngữ

Rất kỳ quái là ta mà cũng đột nhiên muốn nói chút gì đó, từ đầu chí cuối ta vẫn cảm thấy mình là một người vô tình, cách biệt ngoài bề dục, trước nay chưa từng yêu ai cũng đại khái chưa được ai yêu. Ta không thể lý giải ý nghĩ “Vấn thể gian tình vì hà vật? Chỉ khiêu nhân sinh tử tương hứa” của người khác, cho nên, hãy tin là ta hẳn có thể tự thuật vài việc từ góc độ công bằng.

Ta sinh trong long tộc Đông Hải, với phàm nhân mà nói long tộc là một loài rất thần bí. Có người cho rằng rồng là thiên thần ty chưởng mưa móc, ơn trạch đại địa, cũng có người cho rằng rồng tham tài háo sắc, là tượng trưng tà ác. Nhưng bất luận loại nào, đều là con người đang một sương tình nguyện, rồng chính là rồng, căn bản không thiết tha gì ích lợi của việc nhân loại xác định mình chính hay tà.

Trong tộc phải nói là ta vẫn khá đặc biệt, đầu tiên là bởi vì ta sinh ra có tám cánh tay. Tám cánh tay này nếu sinh trưởng trên người phàm nhân, đại khái sẽ bị xem là yêu quái, nhưng long tộc thì khác. Tuyệt đại bộ phận long tộc cố nhiên có hai tay như con người, họ là bình dân trong long tộc, tức những con rồng bình thường linh lực thấp kém, mà rồng sinh ra có tám cánh tay lại là cực hạn, là người của vận mệnh thiên phú linh lực cao cường hiếm thấy trong long tộc.

Tiếp theo là vì ta trời sinh vậy tím, rất đẹp, cũng rất hiếm thấy, hơn nữa nghe nói rồng vậy màu tím tương lai nhất định bất phàm, chỉ là sẽ khắc đến đồng loại chung quanh. Cho nên ta từ nhỏ hầu như chẳng có bạn bè gì, ta đã quen với việc tâm mắt kẻ khác xa xa trông chừng.

Lúc vừa tròn trăm tuổi, hai huynh trưởng của ta lần lượt bạo bệnh mà chết, rồng cũng sẽ sinh bệnh, đương nhiên rất ít, chỉ là nếu bị bệnh thường sẽ trí mạng. Vậy là không chỉ người ngoài, ngay cả gia tộc cũng bắt đầu lạnh nhạt hơn với ta.

Không nói thêm gì, ta rời khỏi Đông Hải, lên bờ du lịch. Khi đó ta mới biết sinh mệnh của phàm nhân hóa ra ngắn ngủi đến đáng sợ như sương mai, thế nhưng họ lại có thể diễn dịch rất nhiều những bi hoan ly hợp trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, chẳng biết là đáng mừng, hay là đáng buồn.

Có điều họ đáng mừng cũng được, đáng buồn cũng thế, đều chẳng mấy may liên quan đến ta, ta thích cảm giác lãnh nhàn bàng quan, cảm giác ấy thú vị hơn đặt mình trong đó rất nhiều.

Từ khi rời khỏi Đông Hải, mấy ngàn năm qua ta dường như chưa từng nhớ nhung cái gọi là quê nhà kia, ta chưa bao giờ có được sự ám áp ở đó. Nhưng Phệ thì khác, cô ta hàng năm đều trở về tế bái một ngôi mộ lẻ loi nở đầy hoa tử uý. Mà ta chính là vừa vận trông thấy cô ta khi cô đang tế bái. Trực giác của rồng đều rất nhạy bén, ta cảm thấy nữ tử này không giống người thường, bèn tùy tiện hỏi một câu, hỏi người cô bái là ai.

Cô cho ta biết dưới đó yên nghỉ mẫu thân cô, mẫu thân cô là một con báo, một con báo đã yêu con người. Con báo dùng toàn bộ đạo hạnh hóa thành hình người, lại biến về nguyên hình vào đêm sinh nở, nói rồi cô lạnh lùng quay đầu nhìn ta, con gái của người và báo, đôi mắt hẹp dài màu vàng, lập lòe vẻ linh mãnh và tàn nhẫn riêng có, cô nói: “Ta là một trong Địa ngục thất quân chủ, Âm Ảnh Phệ.”

Rất tự nhiên ta được Phệ dẫn kiến cho Ma giới Thánh Quân, lần đầu tiên nhìn thấy Thánh Quân bệ hạ, ta không khỏi giật mình, khó mà tưởng tượng trên đời lại sẽ có người như vậy!

Rõ ràng là người tuấn mỹ đến bạc tình, lại cố tình phối thêm đôi mắt dường như chứa đựng nội dung rất sâu, thần thái phi dương, không ai bì nổi, giống như trên đời căn bản không có cũng không thể có thứ nào có thể ràng buộc y, có thể được y để ý.

Khoảnh khắc đó, ta liền biết đó chính là người đáng để ta đi theo. Không liên quan đến tình yêu, đó là thứ mà ta đại khái cả đời cũng chẳng thể làm rõ. Ta không giống Phệ, ánh mắt cô ta nhìn Thánh Quân bệ hạ thật là kẻ khờ cũng hiểu được, còn cả Phi Thiên bệ hạ nữa. Ta chỉ sùng bái lực lượng, tín ngưỡng chấp nhất của Ma giới với lực lượng cường đại vừa vặn thích hợp với ta.

Thời gian cứ thế nhàn nhạt mà nhanh chóng qua đi, tâm tình của ta khi đối mặt với Thánh Quân bệ hạ vẫn như khi nhìn thấy ngài lần đầu tiên, vẫn sùng kính như vậy.

Hắn là bệ hạ thủy chung không biết, ta đứng phía sau ngài, nhìn ngài thần thái phi dương mà điều khiển hết thảy thành thạo thế nào. Ngài là vương giả trời sinh, đôi mắt sáng ngời kia giống như đang nói: Ta chẳng cần gì hết. Đáng vẻ đó, thật khiến người bội phục.

Ta không khỏi mê muội vì bệ hạ như vậy.

Hết thảy những điều này bắt đầu từ một ngày của ngàn năm trước khi ngài từ phạm giới mang về một thiếu niên hôn mê, đã lặng yên cải biến. Thiếu niên đó, không lâu sau chính là Áo cảnh chi chủ danh chấn tam giới, Già Lâu La vương.

Sự chấn động có thể nói là kinh tâm động phách khi mới gặp Khuynh Thành đó, đến nay ký ức vẫn còn mới nguyên. Y chỉ hờ hững đứng một bên, để chúng ta xa xa nhìn một cái, ta ngay lập tức lý giải tại sao bệ hạ nhất quán cao ngạo lại cười như một đứa trẻ được cho kẹo.

Phạm giới có một đảo quốc tên Phi Chân, ta từng ngang qua khi đi du lịch. Phi Chân quốc thịnh sản hai thứ, chính là vàng và hoa tươi, giàu và hoa đều là tồn tại như thần thoại nhân gian. Nhưng mà hiện tại, nó đã biến mất, vĩnh viễn ngủ say dưới biển, chính bởi vì thiếu niên này suýt nữa chết đi, đã chọc giận Thánh Quân bệ hạ.

Bệ hạ đối tốt với Khuynh Thành, thật là rõ như ban ngày, dựa theo lý giải về định nghĩa tốt của ta. Bệ hạ trao cho y lực lượng cường đại, đương nhiên càng nhiều người có thể càng để ý bạch tháp Áo cảnh thiên bệ hạ hàng đêm lưu luyến.

Sự ái mộ của Phi Thiên bệ hạ với Thánh Quân bệ hạ vẫn luôn biểu lộ rất rõ, Phệ ngược lại ầm nẫn hơn rất nhiều, Phệ thoát nhìn là một nữ tử mạo mỹ hào sảng, kỳ thật ta biết cô có sự tự ti chôn giấu trong lòng. Có một ngày cô nói với ta, mẫu thân của cô không nên yêu con người, cho nên cuối cùng buồn bực mà chết trong tiếng nguyên rủa.

“Bi kịch của bà, ở chỗ bà không nên yêu một người không xứng đôi với mình.” Cô cười, “Ta làm sao không phải? Ta làm sao xứng yêu Thánh Quân bệ hạ?!”

“Người say rồi.” Ta định lấy bầu rượu khỏi tay cô.

“Trước kia có Phi Thiên bệ hạ, hiện tại càng cần tự mình biết mình! Hiện tại có Khuynh Thành điện hạ...” Phệ nhoài trên bàn, giọng nhỏ dần, “Na Già, người thấy y là một thiếu niên làm người ta ái mộ như thế nào không? Bệ hạ cuối cùng...”

Ta cười khẩy, Phệ thật khờ, cô ta cho rằng bệ hạ hàng đêm ngủ lại bạch tháp là hai người liên tình đầu ý hợp sao? Nếu quả thật như vậy, bệ hạ cần gì phải luôn là đáng vẻ râu rĩ? Tình huống hiện tại của họ, chỉ có thể nói là mối tình thâm thiết đơn phương của bệ hạ mà thôi.

Yêu một người, nếu đạt được thân thể y là thỏa mãn, thế thì không phải yêu, mà là chiếm hữu đơn giản. Ta tin bệ hạ đích xác là thật lòng, ngài không vui vẻ là bởi vì ngài không chỉ muốn có được thân thể Khuynh Thành, cái ngài đã chiếm được ấy, quan trọng hơn là ngài còn muốn có được tâm của Khuynh Thành.

Nhưng bệ hạ đại khái phải thất vọng rồi, từ lần đầu tiên gặp Khuynh Thành ta đã cảm thấy, thiếu niên này không có tâm để có thể bỏ ra, hoặc là trời sinh bạc tình bạc tính, hoặc là y đã giao trái tim cho người, là tình huống nào thì ta không thể xác định, tóm lại, y chẳng cách nào đáp lại bệ hạ.

Có lẽ đây là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê! Nhiều người hiểu yêu là gì hơn ta như vậy, lại không sớm nhìn thấu như ta.

Công bằng mà nói, ta chưa từng thích Khuynh Thành điện hạ lắm, có lẽ bởi vì sự xuất hiện của y đã phá hủy hình tượng của thần tượng trong lòng ta. Thánh Quân bệ hạ nên là như khi ta mới gặp, duy ngã độc

tôn, tồn tại tự cao tự đại, mà không nên là nhi nữ tình trường, anh hùng thoái chí như bây giờ.

Khi Thánh Quân bệ hạ trên yến hội nói ra câu “Ta đâu chỉ thích y, ta cần bản yêu y.” này, ta thấy sự buồn bã của Phi Thiên bệ hạ, sự kích động của Khôi Lỗi Sư Tô Ma, Chỉ Sát Ma Nhan thì hướng ánh mắt chẳng nhìn thấy gì về phía Phi Thiên bệ hạ, từ đường cong khéo miệng mà nhìn thì nên là rất thương cảm, ta trầm trầm cười thầm trong bụng, chuyện nên phát sinh, chung quy vẫn phải phát sinh.

Quả nhiên, sau đó sự tình phát triển cấp tốc, nhanh đến mức ta cũng phải bất ngờ. Khuynh Thành diện hạ đi Thần giới, Khuynh Thành đại khái thật sự là một người thiên tính lạnh bạc, y rất nhanh chóng ngã vào lòng Thiên Đế, phong làm Nam Thiên Quân Chu Tước, rồi lại nhanh chóng cùng Thiên Đế trở mặt rời đi.

Trước Vân Tiêu quan, hai vị vương giả quyết chiến vì y, điều duy nhất ta không minh bạch chỉ là, tại sao dưới tình huống đó rồi mà y còn phải trở về?! Khoảnh khắc y ngã xuống, ta lần đầu tiên thấy được vẻ tươi cười của y, y tươi cười nói câu gì đó với bệ hạ, bệ hạ liền phát ra một tiếng gào đau triệt nội tâm.

Sau khi y chết, Thánh Quân bệ hạ tuyệt quyết tự trầm vào băng, Phi Thiên bệ hạ một đêm đầu bạc, tam giới phong vân kịch biến, tìm ta cũng phảng phất lạnh hơn trước kia, ta mê luyện lực lượng hơn bất cứ lúc nào, lực lượng tuyệt đối!

Đúng lúc này, Nguyệt Cơ xuất hiện.

Trong mộng, nàng ta khoan thai đi tới, cười rất mỹ lệ, nói với ta: Long Nữ chỉ sùng bái lực lượng, Ma giới hiện tại đã không còn thích hợp với ngươi, thích hợp với ngươi chính là ta, ta mới là người cường đại nhất tam giới.”

Giữa lúc ngơ ngẩn, ta quỳ xuống trước mặt nàng ta, thoáng run rẩy tiếp nhận thứ thuốc con người tươi cười ấy đưa cho, sau khi tỉnh lại, ta theo phân phó của nàng ta, dùng dược trên người Phi Thiên bệ hạ. Kỳ thật dược tính cụ thể ta không rõ, nhưng sau đó Phi Thiên bệ hạ ngày càng lãnh khốc phệ huyết. Cho nên ta nghĩ thứ thuốc đó không hề độc, chỉ là một chất dẫn, Phi Thiên bệ hạ là người đứng đầu Hoàng tuyến, muốn thôi miên y, dù là Nguyệt Cơ cũng không dễ dàng làm được.

Huyền Vân thành bị hủy, phong ấn phương Đông sụp đổ, nhân gian phát sinh thảm kịch, ta có trách nhiệm không thể trốn tránh, thế nhưng ta lại chẳng may cảm thấy hối hận.

Ta nghĩ, ta đích xác là một Long Nữ lạnh lùng, với sinh tử của kẻ khác, vĩnh viễn không có hứng thú, cũng chẳng hề quan tâm.

Lời tiên đoán về ta lúc nhỏ rốt cuộc đã thực hiện, đó là sau khi ta sinh ra không lâu, họ thấy ta vẩy tím tím tay, đều rất sợ hãi, bèn bế ta đến chỗ lão dự ngôn gia của long tộc tính thử, bản lĩnh dự ngôn của long tộc là cực kỳ nổi danh.

Về sau nghe mẫu thân nói, lão dự ngôn gia nhìn thấy ta, chỉ lắc đầu, chẳng nói gì hết, chờ mọi người đi rồi, mới lặng lẽ cho mẫu thân biết, Na Già tương lai nhất định không tầm thường, chỉ sợ còn liên quan đến một trường đại kiếp nạn tam giới, nhưng ngay cả ta cũng không thể nhìn ra nó tương lai là chính hay tà. Đợi nó trưởng thành, lại nói cho nó hay, nhất định ghi nhớ tự giải quyết cho tốt...

...

Hiện tại đứng trên Cửu Tinh trường giai của Thần giới, bốn đôi mắt đều nhìn ta, hoặc đắc ý, hoặc kinh ngạc, hoặc phẫn nộ. Phệ ngã giữa vũng máu, mình màu vàng rực cơ hồ phun ra lửa, cô ta hoàn toàn không ngờ ta sẽ đột nhiên công kích mình từ phía sau. Ta đảo mắt nhìn mọi người, chậm rãi lùi đến bên cạnh Nguyệt Cơ đại nhân.

Khéo miệng Phệ bỗng hiện lên một nụ cười quỷ dị, chậm rãi nhắm mắt, ta biết cô ta đã dùng một hơi cuối cùng để nguyện rửa ta.

Thánh Quân bệ hạ đã bị chọc giận hoàn toàn, hà! Lực lượng của ngài cường đại cỡ nào! Bệ hạ, ngài không biết ta thích ngài như thế này nhường nào đâu!!

Ta nhắm mắt, vừa không phản kháng, cũng không trốn tránh.

Trong nháy mắt, đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ bọn tiểu long khác nói sau lưng ta: Người xem Na Già, con rồng bất tường đó! Chúng ta tránh xa nó một chút đi!

Chúng ta tránh xa nó một chút đi!...

41. Quyển 3 - Chương 9

Chiến Thần trấn Tây, Độc Thánh ninh Đông, Linh Vu thủ Nam, Tuệ Thiên an Bắc. Huyền Vũ nở nụ cười thoải mái, giống như áp lực dài lâu cuối cùng trở thành hư không, hiện tại như đã trút được gánh nặng.

Khu vực biển Tử Vong phương Tây, sinh cơ rồi sẽ dần hồi phục nhỉ? Qua vài năm nữa, nơi đó lại sẽ có điều ngừ hương hoa, mục nhân sẽ trở về quê hương, có lẽ họ sẽ còn lưu truyền rất nhiều những câu chuyện về Bạch Hổ. Gia hỏa Gia Bồ này thỉnh thoảng vẫn rất trẻ con, thích nhất là được người ta ca ngợi, nếu có thể nghe những câu chuyện mà mục nhân kể, nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

Chuyện phát sinh trong Huyền Vân thành vừa rồi y đã tận mắt trải qua, Độc Thánh ninh Đông, kết thúc hủy diệt, bắt đầu thăng hoa. Sự thảm thiết của Huyền Vân thành có lẽ sẽ khiến Chân Lâm không thể được mọi người tưởng nhớ như Gia Bồ, nhưng cái giá y phải bỏ ra, thống khổ cả đời phải chịu đựng, lại lớn hơn Gia Bồ rất nhiều. Huyền Vũ cúi đầu nhìn độc nha đã chẳng còn phát ra quang hoa trong tay, trong lòng thầm nói: Chân Lâm, người tốt lắm.

Tin tức cổ tể đàn của Ngũ Thú tộc phương Nam là do vị thiếu niên Ma giới trước mặt này mang đến, hậu nhân Đại vu sư đại khái đã rồi, rất lâu về trước khi y đến cổ tể đàn xem xét thì đã tính ra, chẳng qua bất kể thế nào, nơi đó cũng không cần lo lắng nữa.

Còn có thiếu niên Ma tộc này, nhìn dáng vẻ phong độ rất bất phàm, địa vị hẳn là không thấp. Y nói y tên Tử Mạch, Huyền Vũ nhớ mình từng nghe qua cái tên này rồi, đây là tên của ngự tiền trẻ tuổi nhất trong Ma giới tứ ám ngự tiền.

“Tân nhiệm Linh Vu vẫn là một hài tử nhỉ?” Huyền Vũ không khỏi cảm thán, “Thật giỏi lắm!”

“Hài tử có được tiên tri nhân, tự nhiên không giống người thường.” Tử Mạch nhớ tới vẻ ổn trọng của Trúc Giản lúc tiên đoán lần cuối, dáng vẻ ấy thật sự khiến người ta tin phục, không khỏi thổ dài.

... Người kết tiếp có thể đi Huyền Vân thành một chuyến, Tuệ Thiên đi rồi, người nhô đến hải vực phía Đông Nam không xa Huyền Vân thành, nơi đó có tảng đá ngầm, người sẽ gặp được người quan trọng nhất trong sinh mệnh của người, hơn nữa, sau khi bị bặt lảng xuống, người sẽ còn có được một tuổi già không thoát khỏi sinh lão bệnh tử.

Lòng Tử Mạch chợt kéo căng, “Chính là y đã bảo ta đến Huyền Vân thành.”

Huyền Vũ gật đầu, “Hiện tại Thần giới và Ma giới đều đã mất đi người dự ngôn, tương lai... thật sự khó mà đoán được!” Trên mặt y mặc dù đang mỉm cười, nhưng vẻ lo lắng vẫn vừa nhìn đã thấy.

“Phong ấn tứ phương khôi phục, Cửu Tinh đài ảm đạm vô quang. Đại địa chiến hỏa tàn phá bờ bãi, thống khổ rên rỉ. Cho đến khi Diêm Hoàng rơi lệ, Nguyệt Cơ bị diệt.” Ánh mắt thoáng tối, Tử Mạch trầm ngâm nói, “Đây là dự ngôn lần cuối cùng mà Trúc Giản cho ta biết, y... còn nói ta sẽ chứng kiến toàn bộ đầu đuôi, cho nên...”

“Cho nên bảo người đến Huyền Vân thành gặp ta? Đúng vậy! Ta nên là người thứ tư, Tuệ Thiên an Bắc.” Vẻ tươi cười của Huyền Vũ hiện tại mới gọi là chân thành thoải mái, “Chờ phong ấn tứ phương khôi phục cả rồi, Cửu Tinh đài sẽ không thể gây hại nữa, đến lúc đó, ngày tàn của Nguyệt Cơ liền tới!... Đúng rồi, nơi này có chuỗi niệm châu, nói đến thì vốn là vật của Ma giới, ta lần này đi phương Bắc, có đi không về... thôi thì cứ giao nó cho người vậy! Người giữ lại cũng có thể làm kỷ niệm, chủ nhân của nó, là người rất giỏi!...”

“... Độc nha?!” Tử Mạch sau khi tiếp nhận do dự một chút mới kinh hô ra tên niệm châu, hiện tại nó vẫn đẹp như xưa, chỉ tiếc đã thiếu linh tính nào đó, có vẻ cứng nhắc, “Độc Thánh đại nhân...” Tử Mạch nghẹn ngào.

Độc Thánh U Minh đại nhân Hồng Trần sùng bái và ái mộ, y chưa từng oán hận Tử Mạch, thậm chí mỗi một lần y đến Độc Nha cung. Y gọi Độc Thánh đại nhân là chủ nhân, y từng nói, y sẵn lòng chết vì chủ nhân. Tình yêu cố chấp biết mấy, lời như còn văng bên tai, mà người lại đã một đi không về.

Bây giờ quay đầu nghĩ lại, lúc ấy ở Miếu Duyên Độ, Hồng Trần ra tay với y, biết đâu chính là vì mệnh lệnh của Độc Thánh đại nhân, ngoại trừ mệnh lệnh của người đó, Tử Mạch thật không nghĩ ra còn thứ gì có thể đặt trên tình hữu nghị của họ.

Đúng vậy, y từng vì thế mà đau khổ, buồn bã, nhưng y hiện tại vẫn đã tha thứ cho Hồng Trần, hướng chỉ sau khi biết được ý đồ của Phi Thiên bệ hạ, y còn vui mừng vì biết đâu Độc Thánh đại nhân chính bởi vì hiểu rõ chân tướng, cho nên mới bảo Hồng Trần làm như vậy?

Dù sao vô luận thế nào, họ không hề muốn hại tính mạng y. “Người xem, bên nhau một hồi người cũng từng thật lòng dẫn dắt ta, ta không hề muốn lấy mạng người, độc tính của tinh tâm tán chỉ cần người tỉnh tâm, thành thật bất động, qua một thời gian thì chỉ bị tan hết pháp lực mà thôi, không chết được đâu.” Lời Hồng Trần nói lúc ấy, Tử Mạch nhớ tới cũng sắp nát lòng.

Nghe Trúc Giản nói Tiểu Liên đoạt hạt nhục thủy kim liên là vì để y trở về phạm giới sinh sống, y nói, kỳ thật ở phạm giới cũng chẳng có gì là không tốt. Lúc ấy nếu không có Bích Lạc tiền bối, y lúc này lại nên là tình cảnh thế nào đây? Chắc là rất không cam tâm nhỉ?!

“Đến ngày đó người sẽ không còn là Ma tộc, trên thế giới sẽ chỉ có phạm nhân, không còn thần và ma nữa.”

Có lực lượng của Bích Lạc tiền bối, tưởng rằng hết thảy sẽ bắt đầu lại, kỳ thật cuối cùng còn không phải là vẫn kết thúc!

“Ồ...”

“Người sao thế?!” Huyền Vũ phát giác sắc mặt Tử Mạch tái nhợt, vội vàng ân cần hỏi han. Vào khoảnh khắc này, căn bản không cần để ý ai là Thần tộc, ai là Ma tộc, họ có địch nhân chung, địch nhân chân chính.

Tên là Nguyệt Cơ.

Tử Mạch ngẩng đầu nhìn y, sự ấm áp chảy qua trong lòng, “Trí Tuệ Thiên đại nhân, ta vẫn có một vấn đề rất hiếu kỳ, muốn hỏi thử người Thần giới nhưng không có cơ hội, Trí Tuệ Thiên đại nhân có thể giải nghi cho ta chứ?”

“Gọi Mộ Yên là được.” Huyền Vũ đã đoán được điều y hiếu kỳ là gì, hơn nữa chỗ của Thần giới mà người trẻ tuổi trong Ma giới hiếu kỳ, đại khái chính là chuyện đó rồi, “Có nghi vấn gì thì cứ việc nói ra.”

“Nghe nói dưới Thần giới Thiên Đế bệ hạ, thiết lập chỗ cho bốn vị thiên quân đại nhân, trong đó Đông thiên Thanh Long chương lực thủ hộ, Tây thiên Bạch Hổ chương lực chiến đấu, Bắc thiên Huyền Vũ chương lực trí tuệ, ba vị này đều sớm chọn được người thích hợp, chỉ độc vị Nam thiên Chu Tước là bỏ không mấy ngàn năm, nghe nói là bởi vì Thiên Đế vẫn chưa tìm được người có thể ngồi vào vị trí này. Vậy cũng thôi, nhưng tại sao hơn ba trăm năm trước, Thiên Đế bệ hạ vừa nhìn đã nhận định Già Lâu La vương của Ma giới ta?”

“Không sai, Đông thiên Thanh Long chương lực thủ hộ, cho nên bệ hạ đã tìm phá quân danh tướng bách chiến bách thắng, Hải Doanh quốc La Huyền tướng quân. Tây thiên Bạch Hổ chương lực chiến đấu, bệ hạ đã tìm dũng sĩ đại mạt Gia Bồ vì yêu mà chết lại vì yêu mà sinh. Bắc thiên Huyền Vũ chương lực trí tuệ, bệ hạ đã tìm ta, tuy rằng ta rất hồ thẹn, bất quá bệ hạ cho rằng ta đã lĩnh ngộ được một số điều ảo diệu của thiên địa trong khoảng thời gian bảy năm. Người thấy chúng ta đều được sắp xếp ổn thỏa nhỉ? Nhưng người có biết Nam thiên Chu Tước là ty chương gì không?” Huyền Vũ cố ý ngừng một chút, nhìn Tử Mạch, thâm nghĩ quả nhiên đã đoán trúng, chính là hỏi điều này, “Nam thiên Chu Tước ty chương lực tốc độ.”

“Lực tốc độ?!” Tử Mạch không nhận được phải buột miệng nói, “Lực tốc độ thì liên quan gì đến Khuynh Thành điện hạ?!” Khuynh Thành điện hạ chạy lại chẳng nhanh, y là người mảnh mai như hoa, không nói

đâu xa, chỉ Tây thiên Bạch Hổ, dũng sĩ Gia Bố kia, khẳng định cũng chạy nhanh hơn Khuynh Thành điện hạ?!

“Ha ha, Tử Mạch ngự tiền cho là cái gì mới có thể đại biểu cho lực tốc độ đây?” Huyền Vũ cười nói, “Người thử nghĩ xem, trên đời còn gì có thể nháy mắt cầm tù lòng người hơn mỹ mạo đây?”

Nghe vậy, Tử Mạch im lặng.

Tự cổ đã có giai thoại “Trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa”, đủ thấy lực chấn động của mỹ mạo. Trước mặt mỹ nhân như Khuynh Thành điện hạ, dù là mãnh thú cũng phải cúi đầu, đá lì cũng phải gật đầu thôi? Phàm nhân có bài thơ: Bắc phương hữu giai nhân, di thể nhi độc lập. Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc. Oai của nhất cổ, có thể khuynh thành khuynh quốc, khó trách Thiên Đế Thần giới phải để mỹ nhân khuynh thành đệ nhất tam giới làm Nam Thiên Quân Chu Tước ty chương lực tốc độ.

Hóa ra, như thế.

“Giờ thì người đã minh bạch rồi chứ?” Huyền Vũ nói, kỳ thật có rất nhiều chuyện y vẫn chưa nói ra, lúc đầu Thiên Đế bệ hạ quả thật suy nghĩ đơn thuần như thế, nhưng về Khuynh Thành còn có an bài bởi vì Bích khung ngự không của Tinh Chiêm Linh Lung, cũng giống như ý đồ khi lập Thiên phi Minh Hà, chỉ là... không ngờ được, bệ hạ về sau đã nảy sinh tình cảm thật.

Lại động chân tình với chuyển thế của Diễm Hoàng, người có được hóa lệ chi huyết!

Nhưng mị lực của thiếu niên kia, mấy ai có thể đối mặt với y mà không động phạm tâm đây?!

Không sai, Huyền Vũ rất rõ, kỳ thật mọi chuyện đã được định sẵn từ ngày trước giữa biển hoa cúc vô biên, khoảnh khắc tuyệt sắc kia ngoạn nhìn. Thiên Đế bệ hạ kích động thờ dài mà nói: “Là Già Lâu La vương của Ma giới sao?”

Xem, tự nhiên biết bao, y đã hấp dẫn bệ hạ, mê hoặc bệ hạ. Chẳng cần nói tới Bích khung ngự không gì đó của Tinh Chiêm, thậm chí thương sinh đại kế. Người, cho dù là vị chí tôn, chung quy vẫn không thể tránh khỏi lẽ thường.

Cho nên chẳng thể trách ai, vừa không thể trách bệ hạ khó cầm nổi lòng, càng không thể trách Khuynh Thành tuyệt nhiên rời đi. Nếu như nhất định phải trách, vậy thì chỉ đành trách tạo hóa trêu người...

...

“Cái gì thế kia?” Khóe mắt Tử Mạch giống như trông thấy có thứ gì đó chọt lóe qua sau lưng.

Nhưng Huyền Vũ vừa vặn đối mặt với Tử Mạch lại thấy rõ, mái tóc màu lam thiên hạ vô song, tuyệt đối không thể nhận sai, Khôi Lỗi Sư Tô Ma trong Địa ngục thất quân chủ ôm một người bay qua. Tô Ma toàn thân đầm máu, từ dáng vẻ cất lực phi hành mà nhìn, thương thế không rõ. Hơn nữa, người y đang ôm trong lòng kia, thật sự rất quen thuộc...

“Không phải người nói Linh Vu sau cùng bảo người nhớ đến hải vực phía Đông Nam không xa Huyền Vân thành, người sẽ gặp được người quan trọng nhất trong sinh mệnh sao?” Huyền Vũ cũng không nói toạc, chỉ nhắc nhở Tử Mạch, “Chưa biết chừng chính là người đó đến đây? Người nên mau đi thì hơn, ta cũng phải xuất phát đi phương Bắc rồi.”

Mặt Tử Mạch không khỏi đỏ ửng, lại nghĩ Huyền Vũ cũng phải đi rồi, hiểu lần này từ biệt chính là vĩnh quyết, trong lòng không khỏi khổ sở.

Huyền Vũ bỗng nhiên cười to, ồng tay áo khẽ giương lên, lại là phong lưu không nói nên lời, “Bảo trọng, Tử Mạch.”

Nhìn y đi xa, mắt Tử Mạch đã dần ươn ướt, quay đầu nhìn về phía mặt biển khói sóng mênh mông phía Đông Nam Huyền Vân thành kia, khẽ lẩm nhẩm, “Người quan trọng nhất trong sinh mệnh ta... là ai đây? Ngoại trừ y... còn có thể là ai đây?”

Là người sao?

Là người sao, Khuynh Thành điện hạ.

42. Quyển 3 - Chương 10

Đế quốc Long có hai nhánh quân tinh nhuệ, một nhánh tự nhiên là đóng ở đế đô, còn một nhánh đóng ở đại cảng phương Đông, thủ phủ thương nghiệp Huyền Vân thành. Ngoại trừ bảo vệ trị an của Huyền Vân thành, ý đồ trọng yếu hơn đương nhiên là vì dự bị cho trường hợp Hải Doanh quốc lom lom mất hổ đột nhiên làm loạn.

Nói đến thì đế quốc Long tứ phương cũng chỉ có phương Đông tồn tại ẩn hoạn. Phương Tây chúng tiểu quốc năm bè bảy mảng, xưa nay triều cung thượng bang, Nam Cương lực lượng nhỏ yếu cũng không được người thống trị của đế quốc Long để mắt đến, mà chính quyền phương Bắc là do mấy đại thế gia đứng đầu, thanh cao vô cùng, người không chọc họ, họ sẽ chẳng đi chọc người.

Nhưng Hải Doanh quốc phương Đông thì không như vậy, trên danh nghĩa tuy là một đảo quốc, nhưng diện tích không hề nhỏ, gần như có thể gọi là một vùng đại lục khác, hơn nữa quốc lực cường thịnh, từ thời Minh Nguyệt Thái tử vương triều Ly hơn ngàn năm trước vẫn muốn vượt biển Tây chinh, sau Thái tử nọ bạo bệnh mà chết, sự tình mới tạm thời gián đoạn, sau đó trong khoảng thời gian hơn hai ngàn năm, Hải Doanh quốc đến giờ vẫn nhắc mãi không quên chuyện Tây chinh.

Có thể nghĩ được cảnh tượng triều dã kinh hoàng đó khi tin tức nhánh quân tinh nhuệ trú thủ Huyền Vân thành kia bị giết một cách ly kỳ chỉ trong một ngày, Huyền Vân thành giàu có phồn hoa cũng tan thành tro bụi truyền đến. Đương nhiên càng khiến lòng người hoảng sợ hơn là đại quân Hải Doanh quốc vượt biển, đổ bộ lên nền cũ Huyền Vân thành, dọc đường vô lực ngăn cản, châu huyện thất thủ, bách tính trôi giạt.

Vua vương triều Lâm quốc chủ Hải Doanh quốc đương thời, thám tử ngày trước báo về nói vị đế vương này tính cách ôn lương, tạo nghệ thư pháp hội họa rất cao, là một văn nhân, không giỏi lý chính lắm, cũng không có hứng thú với chính sự, chính là kiểu đứng đầu lân bang có thể làm đế quốc Long yên tâm.

Không biết xảy ra chuyện gì, không lâu trước vị Hoàng đế văn nhân này bỗng nhiên tính tình đại biến, phê huyết thành tính, những nơi đi qua mười nhà trống chín. Vô luận có gặp phải chống cự hay không, tất lệnh quân đội tàn sát bốn phía, có khi ông ta còn ngồi trên xa giá cao cao mà thưởng thức, bách tính Trung Thổ không ai không mắng ông ta quả thực không phải người! Báo cáo của thám tử sao có thể sai quá như thế?!...

...

Lúc này, trong châu nha của một tòa châu phủ đế quốc Long vừa mới thất thủ, mãn đình hoa cỏ tỏa hương, không được hoàn mỹ chính là trong thâm uyển vẫn ẩn ẩn nghe thấy tiếng khóc thảm khắp huyết bên ngoài. Có điều y không hề sốt ruột, trước khi thái dương xuống núi, những thanh âm khiến tâm tình buồn bực ấy sẽ hoàn toàn kết thúc, lại một thành thị quy về tử tịch.

Người ngồi bên giường lẳng lặng, dường như không hề có cảm giác với mọi thứ xung quanh, ánh mắt nhìn chằm chằm người ngủ say trên giường, đau đớn nhàn nhạt, nhu hòa si si.

Tóc y buông rơi quét trên mặt người đang ngủ, nhưng người nọ lại không hề phản ứng, xem ra không phải ngủ say bình thường. Y cười khê, ánh sáng trong mắt, là yêu hận khó mà phân biện, sau đó, y chậm chậm cúi người.

Đó là thứ mùi y đặc biệt có, thanh mát, như hoa quỳnh đêm trăng.

Từ cái đêm họ mới quen tại Quan Nguyệt đài, y liền phát hiện. Y mê thứ mùi này trước, sau đó lại thích chủ nhân của mùi, chỉ là điểm này y chưa từng nói mà thôi.

Không! Kỳ thật y vẫn từng nói, y nói với người kia, thơm quá.

Thiếu niên áo xanh hỏi lại như không phục, ngài nói cái gì thơm quá? Mất phượng trong veo nghiêng nghiêng nhướng lên, động lòng người không nói nên lời.

Y cười, không nói gì, lại chỉ chỉ câu thơ khắc trên đá cẩm thạch màu trắng bên cạnh – “Cúc nhượng nguyệt tại thủ, lộng hoa hương mãn y.”

Người vẫn không minh bạch sao?

La Huyền...

...

Cửa gỗ điêu hoa “Két” một tiếng bị người đẩy ra, nam tử giật mình ngẩng phắt đầu, đang định nổi giận thì nhìn rõ người tới, liền ngó ra.

Thanh y nhã trí, tóc dài mềm mại, mình mâu trong treo, quen thuộc biết mấy, bao nhiêu lần cùng y triển miên trong mộng, bao nhiêu lần vì y mà đứt đoạn ruột gan!

... La Huyền.

“Kỳ.” La Huyền gọi khẽ, vừa vui sướng, vừa chua xót.

“... Chẳng lẽ ta nhớ người nhớ đến phát điên rồi sao? Lại gặp cả ảo giác?...” Hiên Viên Kỳ quay đầu nhìn nhìn, La Huyền trên giường vẫn đang nằm yên đó, y không khỏi đưa tay bưng mặt cười khổ.

“Không, Kỳ, ngài thật sự nhìn thấy ta, chẳng qua là ở trong giấc mơ của ngài.” La Huyền đến gần Hiên Viên Kỳ, dừng lại ở chỗ cách hai bước, “Nguyệt Cơ áp chế ta, ả thật sự quá cường đại, cho nên ta chỉ có thể dùng phương thức này, hồn phách ly thể để gặp ngài, ta không thể chờ nữa...”

“Hóa ra là nằm mơ, là mơ...” Hiên Viên Kỳ thất thần lẩm bẩm, “Vậy để ta ôm người một cái đi!” Y bỏ lên giường hai tay ra, lại trở mắt nhìn cánh tay xuyên qua thân thể La Huyền, y ôm phải khoảng không, trọng tâm bất ổn ngã xuống đất.

“Kỳ?!” La Huyền vội đưa tay định kéo y, nhưng bàn tay đến giữa không trung, bỗng nhớ là mình hiện tại làm sao có thể lấy đôi tay chân thật để đỡ người kia? Khựng lại, xấu hổ rút về.

“Tên khốn nạn người!! Tam hoàng tử chó má có thể ôm người! Hiên Viên Thai cũng có thể ôm! Tại sao ta lại không thể?! Tại sao...” Hiên Viên Kỳ rống lên.

“... Kỳ...” La Huyền rơi nước mắt.

Nghe La Huyền khóc nức nở, Hiên Viên Kỳ rốt cuộc tỉnh táo lại, “Huyền, khóc rồi... Đừng khóc, đừng khóc...” Y quay đầu, vẻ mặt hoảng sợ muốn lau đi nước mắt trên mặt La Huyền, lại phát hiện mình không làm sao chạm được y, Hiên Viên Kỳ suy sụp buông tay thở dài, “Xin lỗi, đều là ta không tốt.” Chỉ có y biết, danh tướng này, kỳ thật tâm lại là làm từ nước. “Kỳ thật ta vẫn luôn hối hận, người biết không?”

Nghe vậy, ánh mắt La Huyền sáng rực lên.

“Ta hối hận lúc ấy ở Quan Nguyệt đài, tại sao phải chạy? Tại sao không nghe người nói cho hết lời...” Hiên Viên Kỳ bình tĩnh nói, “Huyền, bây giờ hãy nói cho ta biết, được chứ?”

Rất nhiều lúc, thứ nhìn thấy không nhất định chính là chân tướng, nhất là những lúc sự việc có liên quan đến người để ý kia, thời điểm đó người ta sẽ luôn miễn cảm thái quá, thường phạm phải sai lầm, còn cảm thấy mình ủy khuất.

“Còn nhớ ngài từng hỏi ta, nếu có một nam nhân thích ta thì ta sẽ làm thế nào, ta hỏi đó là ngài à? Ta lúc ấy thật sự cao hứng lắm! Nhưng ngài lại trầm mặc, sau đó cũng chẳng nói gì.” Hàng mi thật dài của La Huyền ẩm đậm buông xuống, chiếu xuống hai cái bóng hình rẽ quạt trên mặt.

Hô hấp của Hiên Viên Kỳ dồn dập hẳn lên.

“Ta từng lưu học tại đế quốc Long, đã sớm biết tam hoàng tử, giữa chúng ta là quan hệ bằng hữu rất đơn thuần. Khi đó ta muốn y cùng ta diễn một vở kịch, thử xem ngài rốt cuộc có yêu ta không. Y vốn không muốn, nhưng không thể từ chối khi ta cứ liên tục van nài.” La Huyền cười khổ, “Kết quả là, biến khéo thành vụng, oán được ai đây?”

Nghe đến đó Hiên Viên Kỳ rốt cuộc không nhịn được nữa, “Tại sao người không sớm nói với ta?! Người có biết, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy người, người đã là người mà Hiên Viên Kỳ ta nhận định! Ta đối với người tốt như vậy mà người không nhìn ra sao?! Tại sao người...”

“Ta sợ ta không xứng với ngài, Kỳ... Ngài là Thái tử cao quý.” La Huyền vừa khóc vừa nói, “Huống chi ngài sẽ là Hải Doanh vương, vì giang sơn xã tắc, ngài nhất định sẽ có tam cung lục viện! Ta thì tính là gì? Ta đến lúc đó thì tính là gì?!”

“Vậy người cuối cùng chẳng phải đã ngã vào lòng Hiên Viên Thai?” Vừa nói đến đây, Hiên Viên Kỳ không nhịn được run rẩy.

La Huyền thoáng ngẩn ra, buồn bã, “Ngài ngày đó lệnh cho võ sĩ đuổi ta ra khỏi triều đường, sau khi trở về ta rất đau lòng, ta thương bách tính sẽ phải gặp tai ương. Ngay lúc đó, hoàng tử Thai tìm đến ta, y cho ta biết ngài đang ở trong tay y, ta lo lắng lắm, ngài biết đấy, thống lĩnh cấm quân chính là người của hoàng tử Thai. Y còn cười nói với ta, vốn trên tình lý đều không hợp, trong triều sẽ có người bảo thủ phản đối, chỉ tiếc cách làm của ngài trên triều đình khiến người ta rất sợ.” Nói đến đây thì ngừng, nội dung bên dưới cần rất nhiều dũng khí, “Hoàng tử Thai từ rất sớm về trước đã nói với ta, y thích ta, nhưng trong lòng ta chỉ có ngài. Lần đó y liền uy hiếp ta... Nếu ta không chịu nghe lời y sẽ giết ngài trước rồi nói sau.”

Hiên Viên Kỳ chưa xót nhắm mắt.

“Ta một mặt y theo tất cả, mặt khác âm thầm điều quân đội bên ngoài đến, định kéo dài thời gian để cứu ngài, thế nhưng... ngài...” La Huyền đau đớn vạn phần, đến nay hối hận, cứ nhiên không nghĩ tới trình độ tàn độc của hoàng tử Thai.

Ôm La Huyền cho Hiên Viên Kỳ nhìn thấy, khiến hoàng đệ đáng hận này chết không nhắm mắt, để La Huyền nhìn thấy Hiên Viên Kỳ một cái, tạm thời an tâm, lại không biết Hiên Viên Kỳ sẽ ngay lập tức bị độc chết. Hiên Viên Thai, khá lắm Hiên Viên Thai! Nhất tiễn song điêu, không! Là nhất tiễn tam điêu! Còn leo lên được vương vị Hải Doanh!!

“Ha ha ha ha...” Hiên Viên Kỳ thê lương cười to, “Ta thật ngốc!! Thật ngốc...”

Ngủ ngốc không thể tha thứ!!

Hạnh phúc suýt nữa đã có được, chính là như thế, lỡ mất!!

“Kỳ, ta phải đi rồi, lần này là ra đi vĩnh viễn.” La Huyền bi thương nói, “Ngài thu tay đi, đừng nghe yêu ngôn của Nguyệt Cơ, giúp ả giết người, thu thập sinh hồn cho ả nữa...”

“Người nói vậy!” Hiên Viên Kỳ kích động nói, “Người cũng đã trở lại, sao còn đi nữa?!”

“Ta đánh cược ba hồn sáu phách mới thoát khỏi cấm chế của Nguyệt Cơ để báo mộng cho ngài...” Giữa lệ quang, La Huyền mỉm cười, bước chân chậm chậm muốn lui ra ngoài phòng, “Đừng nhìn ta được chứ? Đáng về đó, ngài sẽ không thích thấy đâu.”

“Chờ... Chờ đã! Huyền...” Hiên Viên Kỳ kích động kéo tay y, lại chỉ chạm đến hư không.

“Có điều may mà ngài đã tha thứ cho ta, rất cao hứng, thật sự... rất...”

“La Huyền? La Huyền...”

Choàng mở mắt, là mơ?... Nhưng giấc mơ này chân thật đến đáng sợ. Nước mắt còn đọng trên khóe mắt Hiên Viên Kỳ, y cơ hồ không thể tin là mình còn có thể rơi lệ. Đúng rồi, La Huyền! Hiên Viên Kỳ ôm người mảnh khảnh kia, thân thể vốn hơi ấm, đã lạnh lẽo vô tình...

Xuân sơn đa thắng sự, thưởng ngoạn dạt vọng quy. Cúc thủy nguyệt tại thủ, lộng hoa hương mãn y. Hưng lai vô viễn cận, dục khứtích phương phi. Nam vọng minh chung xứ, lâu đài thâm thúy vi.

Bài thơ khắc trên đá cẩm thạch màu trắng trên Quan Nguyệt đài này, y từng đọc lên, là một phen phong tình khác.

Nụ hôn vụn vặt dừng tại vầng trán, trên chóp mũi lạnh lẽo, cuối cùng ngừng lại trên môi.

Hưng lai vô viễn cận, dục khứtích phương phi.

La Huyền, chúng ta vĩnh viễn bên nhau...

...

“A!... Người tới! Nguy rồi! Người đâu mau tới! Bệ hạ, bệ hạ giá băng rồi!!...”

Ngày hôm sau, sự tĩnh lặng trong tòa châu phủ này bị tiếng kêu khóc chói tai của thị nữ phá tan, rồi tung lên.

Trong gian phòng hoa mỹ nhất kia, Hải Doanh vương ôm một nam tử thanh y xa lạ nhưng vô cùng đẹp, lẳng lặng ngồi dựa đầu giường, hô hấp đã ngừng. Nhưng không biết vì sao, trên mặt Hải Doanh vương vẫn đọng lại vẻ tươi cười. Giống như...

Rất hạnh phúc.

43. Quyển 3 - Chương 11

Là ảo giác của ta sao? Vậy mà trông thấy người. Giữa hải thiên, trên tảng đá ngẫm cô độc lạnh băng, người đang tịch mịch, người đang bị thương, người đang muốn khóc mà vô lệ, sóng triều bên cạnh đập nên những tiếng vang kinh tâm động phách, mùi biển mông lung theo đó khuếch tán.

Bạc vụ nùng vân sâu vĩnh trú, thủy não tiêu kim thú. Giai tiết hựu trùng dương, ngọc chấm sa trù, bán dạ lương sơ thấu. Đông ly bả tửu hoàng hôn hậu, hữu ám hương doanh tụ. Mạc đạo bất tiêu hồn, liêm quyền Tây phong, nhân tử hoàng hoa sầu.

Bắt đầu từ bài từ này, ta rốt cuộc chẳng quên được người. Trong mùi cúc hoa tửu vui lòng người, trên bình phong hoa cúc, bài từ này, đã khắc vào lòng người trẻ tuổi.

Từ đây cứ nhìn y, không tự giác luôn muốn nhìn y, nhìn y được Đế Quân không ai bì nổi muôn vàn cung chiêu ôm trong lòng, nhìn y giữa biển hoa cúc một khúc tiêu thanh, dường như nói bất tận nhất là nỗi đau lòng miên miên kia, nhìn y ngồi trên vương vị cao quý, ánh mắt u buồn ưu sầu, mang theo vô tận tư niệm khiến người ta ghen tị, dừng ở phương xa...

Thật là người sao? Ta thật sự thật sự không dám tin tưởng. Ta không dám chớp mắt, ta sợ chớp mắt rồi sẽ chẳng còn thấy người nữa.

Dung nhan dường như còn trẻ hơn ngày trước, lộ ra vẻ thanh thuần quyền rũ khác.

Gió thổi mái tóc dài ưu mỹ bay lên, hoa cúc thanh nhã trên tay áo, dường như vẫn tản ra mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái như xưa. Tinh mâu màu lưu ly thiên hạ vô song, nhìn thấy đôi mắt như vậy, người sẽ minh bạch, trên đời có một loại người, là không cần ngôn ngữ, y chỉ cần nhìn người, là có thể truyền thiên ngôn vạn ngữ.

Ba trăm năm trước, Vân Tiêu quan Thần giới sương mù mê vông, nỗ lực nhiều năm tưởng rằng có thể thường xuyên nhìn thấy y, lại chỉ kịp chứng kiến đóa hoa máu đỏ tươi đang nở rộ lóa mắt trước ngực y, thân thể nhẹ nhàng mỏng manh của y ngã xuống nhu nhuyến vô trợ là như vậy, y cười, đâu chỉ là khuyên quốc khuyên thành, đâu chỉ trở thành mộng cảnh vĩnh viễn không thể phai mờ của riêng mình.

Tử Mạch chậm chậm bước lại gần y, tảng đá ngẫm nho nhỏ, lúc này có vẻ rất lớn. Y ngồi xổm dưới đất, tay đặt trên lồng ngực lạnh băng của Khôi Lỗi Sư Tô Ma, hơi thất thần, dường như hoàn toàn không có cảm giác với chung quanh. “Khuyên Thành, Khuyên Thành điện hạ...” Tử Mạch khàn giọng gọi khẽ.

Y chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe, nhưng nhất định không có lấy một giọt nước mắt, y nhìn Tử Mạch một chút, mỉm cười nhàn nhạt, vẫn động lòng người như gió mát, y nói: “Là Tử Mạch sao? Lâu rồi không gặp.”

“... Phải...” Tử Mạch không thể kích động hơn, cơ hồ toàn thân đang run khe khẽ. Nhưng ánh mắt Khuyên Thành điện hạ không dừng trên người y, lại ngơ ngác dời về phương hướng vừa rồi vẫn một mực ngóng nhìn. “Ánh mắt điện hạ thuyết minh, ngài đang tư niệm điều gì đó?” Tim Tử Mạch đột nhiên thất lại.

“Nơi đó dưới nước, là hoàng cung.” Tay Khuynh Thành điện hạ chỉ chính là hải vực y đang si si ngóng nhìn, “Hoàng cung Phi Chân quốc, ở ngay đó. Mà nơi chúng ta hiện tại đang ở đây... vốn là đỉnh núi.”

“Cái gì?!”

“Trước đây có một quốc gia, nhân xưng phú quý hoa đô, tựa như một viên minh châu mỹ lệ trên biển.” Khuynh Thành điện hạ nói từ xa thăm, vẻ ảm đạm bi thương của y khiến Tử Mạch tan nát cõi lòng, “Thế nhưng hiện tại... viên minh châu này đã vĩnh viễn ngủ say dưới biển, bởi vì, ta...” Y thống khổ che mắt, bả vai hơi co rúm.

“Chính là... nơi này sao?” Tử Mạch còn nhớ trong Miếu Duyên Độ Huyền Yên Ba động, nơi Khuynh Thành điện hạ suýt nữa bị xử tử, hình đài ngay trên một khoảng đất bằng ở lưng chừng tòa cao sơn sau hoàng cung, cách đó không xa Phi Chân vương lặng lẽ nhìn, hiện tại ngọn núi đó chính là chứng minh duy nhất cho sự tồn tại của Phi Chân quốc, đừng cho rằng nó chỉ là đá ngầm, có ai ngờ được là nó đang che giấu bí mật hùng hồn dưới đại hải sâu thẳm?

“Đúng vậy, chính là nơi này.” Khuynh Thành đứng dậy, thở dài nói, “Nước biển xanh khói sóng mệnh mỏng y nguyên, tiếc là, người lại đã chẳng còn.”

“... Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu sơn bất thị vân. Thủ thứ hoa từng lân hồi cố, bán duyên tu đạo bán duyên quân...” Tử Mạch như bị y mê hoặc không nhận được đọc ra.

Khuynh Thành hơi kinh ngạc nhìn y một thoáng, rất nhanh chóng hiểu được, cười khê như tự giễu: “Đúng rồi, người nhất định từng đến Miếu Duyên Độ, ta cũng thật là, lại đi khắc bài thơ này.”

“Điện hạ, có thể cho ta biết, nước biển xanh, mây non Vu trong suy nghĩ của người, là ai không?” Tử Mạch chưa xót hỏi.

Vẫn luôn, rất muốn biết.

Rốt cuộc là ai, có thể bá chiếm lòng người như vậy? Thậm chí Ma giới Thánh Quân, thậm chí Thần giới Thiên Đế, cũng tiếc rằng chẳng có chỗ.

Là ai?...

“Ta kể cho người một câu chuyện nhé.” Khuynh Thành mỉm cười, vẻ ôn nhu và hạnh phúc khi cúi đầu khiến Tử Mạch nhìn mà ngỡ ngàng, “Phi Chân quốc từng có hai vương tử, họ là hai trong rất nhiều những hài tử của quốc vương, cũng vừa vặn là người lớn tuổi nhất và nhỏ tuổi nhất. Đại vương tử là con của hoàng hậu sớm mất, mà tiểu vương tử khi đó còn rất nhỏ...”

Tiểu vương tử thân thể rất yếu, hơn nữa từ khi sinh ra vẫn chưa từng rơi lệ, y sư nói đây là một loại bệnh kỳ quái, mất vương tử này rất dễ mù, đồng thời tiên đoán y nhất định sẽ chết yếu. May mà vương huynh của y rất tốt với y, có một lần tiểu vương tử phát sốt, đại vương tử lên đến thăm, phát hiện mắt đệ đệ khô khốc sưng đỏ, đại vương tử khổ sở vươn đầu lưỡi liếm khe khẽ, làm dịu con người của đệ đệ.

Đại vương tử có lẽ vẫn không biết, đệ đệ từ thời điểm đó đã bắt đầu thích mình. Mắt y khó chịu như vậy, ngoại trừ ca ca, chẳng có ai nghĩ đến việc phải giúp y như thế, y tin, ca ca là người tốt với y nhất trên thế giới.

Ngày lại ngày qua đi, ca ca lớn hơn đệ đệ mười một tuổi đã trưởng thành, y là trưởng tử được thuận lý thành chương lập làm Thái tử, y vẫn rất thương yêu ấu đệ, nhưng y lại rất sợ mẫu thân lợi hại của đệ đệ, một phi tử được phụ vương sủng ái nhất, bà mà nhìn thấy đại vương tử thì nhất định sẽ chế giễu không留情 một phen, cho nên ca ca luôn lên đến.

Phi Chân quốc một năm bốn mùa hoa tươi nở khắp, tiếc rằng đệ đệ kia chỉ có thể trần trọc trên giường bệnh.

Có một lần, đệ đệ bệnh nặng đến mức suýt nữa đã quy thiên, ca ca chịu đựng trách phạt của lão sư, ngày ngày trông ngoài cửa sổ phòng đệ đệ, vừa thấy mẫu phi đệ đệ đi vắng, lập tức trèo vào nắm chặt bàn tay nhỏ teo trơ xương mà lạnh ngắt kia. Mẫu phi của đệ đệ, cũng chính là Hề Nhược phi phụ vương yêu nhất, nhiệt tâm quyền mưu, luôn có vẻ rất bận bịu, con mình bị bệnh mà giống như cũng chẳng có quá nhiều thời gian để trông nom. Chỉ cần bà đi vắng, ca ca có thể ở bên bảo vệ cả một đêm.

Nhìn dung nhan tiêu tụy của đệ đệ, ca ca đột nhiên rất sợ, cảm thấy y chẳng cách nào nắm giữ đứa bé đáng yêu này. Thân là đại vương tử vốn được coi trọng, chưa từng sợ điều gì, y rốt cuộc đã minh bạch sợ hãi là mùi vị thế nào. Y sợ, đệ đệ sẽ cứ thế rời khỏi y.

“Ca ca đến rồi...” Tiểu vương tử mơ màng yếu ớt hé mắt, thấy khuôn mặt quen thuộc tràn ngập vẻ lo lắng trước mắt kia, cười khe khẽ, y đã bệnh thành như vậy, có thể cười ra thật không biết phải cao hứng nhường nào, “Sáng sớm dường như đệ nghe có tiếng chim hót, mùa đông đã qua đi rồi sao?”

“Hôm qua vừa vặn là lập xuân.” Ca ca nắm tay y, nhẹ nhàng trả lời.

“Thì ra đã là mùa xuân rồi...” Trong lời nói của đệ đệ có sự phiền muộn không nói nên lời, hài tử nhỏ như vậy, xuất thân cao quý vốn có thể cho y cuộc sống vô ưu vô慮, song cung đình lạnh lùng cùng thân thể ốm yếu, lại khiến y sớm chẳng được vui vẻ.

“Đệ chờ một chút, để ta hái cho đệ một bó hoa.” Đau lòng lướt qua, ca ca nói xong lại theo cửa sổ ra ngoài, hành động này của đại vương tử đường đường nếu bị trông thấy, chỉ sợ sẽ dọa người ta nhảy dựng? Có điều y chẳng thêm quan tâm, y rất nhanh chóng trở lại, trong lòng ôm một bó hoa ngũ sắc rực rỡ thật to.

Bên trong chợt sáng ngời, vừa là vì hoa, cũng là vì vẻ tươi cười mỹ lệ trên mặt đệ đệ, làm ca ca thể phải vĩnh viễn bảo hộ vẻ tươi cười ấy...

Ngày đó, Ngự y lúc hội chẩn rất kinh hãi nói: “Sao hôm nay bệnh của tiểu điện hạ giống như đột nhiên giảm rất nhiều?”

...

Từ đó, ca ca luôn hái những đóa hoa bốn mùa đặt ở đầu giường y, lại còn kể cho y nghe về thế giới rực rỡ nắng vàng bên ngoài kia. Có đôi lúc đệ đệ khá hơn một chút, ca ca liền nắm tay y, đứng ngay trước song, gió mát thổi tóc đệ đệ bay lên, ca ca lần đầu tiên hôn y.

Họ đều cho rằng, hạnh phúc, là mãi mãi.

Chính vào lúc đó, ca ca biết được một chân tướng tàn khốc, hóa ra mẫu hậu y năm đó, là bị người dùng phương thức rất thâm thiết hại chết, hung thủ đằng sau, chính là mẫu thân của đệ đệ y yêu nhất! Không chỉ vậy, bà ta bây giờ còn muốn hại chết y.

Bởi vì vương vị của Phi Chân quốc, không có cái thứ hai.

“Sau đó, đại vương tử đã thay đổi, cả ngày thống khổ giữa giữa yêu và hận.” Khuynh Thành kể rất bình thản.

...

Tử Mạch lại nghĩ đến hình ảnh nhìn thấy trong Huyền Yên Ba động: Khuynh Thành điện hạ mười bốn tuổi! Trên đời chẳng thứ gì có thể hình dung ra một phần vạn vẻ mỹ lệ của y, trên ống tay áo thêu hoa cúc tinh mỹ thanh nhã, mái tóc dài đẹp để ôn nhu buông xuống, vẻ tươi cười nhàn nhạt của y, có thể khiến người ta tâm tụy thần mê.

A! Y ngã rồi! Chắc là y vừa khỏi bệnh, thân thể còn quá yếu đây? Tử Mạch cuống quýt chạy đến đỡ đỡ đỡ đỡ tay mình xuyên qua thân thể y.

Lúc này, có người đỡ y dậy, người kia thân thể run rẩy, ngay cả ánh mắt nhìn Khuynh Thành điện hạ cũng không ngừng run rẩy, giống như đang nhìn thứ đáng sợ nhất trên đời.

“Cảm ơn đại vương huynh.” Thiếu niên hồn nhiên tươi cười, ống tay áo giương lên đầy những phong lưu của cúc hoa thanh lệ thoát tục.

Thái tử không nói gì, chỉ là ánh mắt dần càng thương cảm tuyệt vọng...

“Y cuối cùng vẫn lựa chọn báo thù.” Khuynh Thành nói xong, ngẩng đầu nhắm mắt, ánh dương ấm áp chiếu sáng hàng mi mảnh dài, “Dùng khí cần để hận so với yêu, nhỏ hơn rất nhiều.”

... “A! Đại vương huynh?... Đệ là đệ đệ của huynh!”

“Câm miệng! Người không phải!!... Người là do nữ nhân thấp hèn của ngoại tộc sinh ra!... Người là đứa nhỏ yêu tinh! Ta nhìn thấy người là buồn nôn, người cũng giống mẫu thân người, để ta kiến thức xem người có thể thấp hèn đến bước nào!”

Ô nhục vô tình, thương tổn tàn nhẫn, dục vọng rồi rắm, còn có tình yêu lạc lối.

... Khuôn mặt Khuynh Thành diện hạ phiếm bệnh trạng đỏ bừng, tóc y tán loạn trên gối, tinh mâu bởi vì không có nước mắt làm dịu mà khô khốc sưng đỏ.

Tân vương Phi Chân mặc lại y phục, hôn lên tấm lưng trần trụi đổ máu kia rất lâu. Sau đó, y bỗng nhiên đứng thẳng dậy, lạnh lùng hạ lệnh: “Người tới, yêu nghiệt này mê hoặc thể nhân, không thể tha thứ, giao hấn cho Viện nguyên lão thẩm phán!”

Khuynh Thành diện hạ trên giường bình thản nhắm mắt.

...

“Là người sao? Là người sao?” Tử Mạch vừa khóc vừa hỏi, “Tiểu vương tử đó... chính là người... đúng không?”

“Không, không phải ta. Tiểu vương tử của Phi Chân quốc đã sớm chết rồi, chết vào cái ngày Phi Chân quốc bị chìm đắm.” Khuynh Thành chậm chậm mở mắt, mắt y rất trong suốt, loại trong suốt như chẳng chứa đựng thứ gì đấy, “Ta mà hiện tại người nhìn thấy, không phải Khuynh Thành, là Đông Quân.”

Tử Mạch ngơ ngẩn nhìn y, Khuynh Thành diện hạ quen thuộc lại xa lạ, thông dong, ưu nhã mà vô tình, thậm chí ẩn ẩn lộ ra khí độ của một cường giả thương xót thương sinh, cơ hồ khó mà nhìn thẳng.

Đúng vậy, không phải Khuynh Thành, là Đông Quân...

“Ta hiện tại chẳng có một chút pháp lực nào, xin người mau chóng mang ta bay đến chỗ Cửu Tinh trường giai Thần giới. Biết nơi đó chứ?” Gió thổi bay mái tóc, vẻ mặt y mơ hồ không rõ, “Đến đây, người như Tô Ma vừa rồi, ôm ta mà bay đi.”

Ôm y?! Ôm phong cảnh hoàn mỹ trong mộng kia, nhân sinh mãn ý nhất chẳng hơn như thế, mặt Tử Mạch đại khái đã đỏ đến mức có thể nhuộm cả phòng. Gió phát ra tiếng thở than bên tai, mây nhanh chóng trôi đi bên người. Y cẩn thận dùng hai tay vòng qua eo Khuynh Thành, cảm nhận được tiếng tim Khuynh Thành diện hạ cách quần áo truyền đến, trong lòng khoảnh khắc trống rỗng, một ý niệm duy nhất chính là:

Y thật gầy, thật nhẹ...

44. Quyển 3 - Chương 12

Thế giới bị tuyết phủ trắng xóa một vùng, người một thân y sam huyền sắc dễ thấy là như thế. Thôn dân đều tỏ mò đánh giá y, từ sau trận tuyết lở cực lớn, thành trấn đều bị hủy, những người có thể đào tẩu cũng chạy hết, nơi này sớm đã không còn phần hoa như ngày xưa, sao còn có người xứ khác, dáng vẻ như từ phương xa đến?

Người nọ khoảng hai sáu hai bảy, vẻ mặt cực kỳ cao nhã, đôi ủng màu đen đạp trên tuyết trắng, lại đẹp mắt không nói nên lời. Nhưng điều kỳ quái là, y không ngừng hỏi thăm chuyện về một gia tộc cổ xưa.

“Gia tộc đó nghe nói ngàn năm trước một thời cực thịnh, từng làm thủ tịch của mấy đại thế gia trên băng nguyên, ngay cả triều đình Trung Thổ cũng coi trọng.” Sau cùng vẫn mời ông già dạy học thông thái nhất mới nói ra được một phần, “Thế nhưng sau trận đại tuyết lở, nơi này... Ôi! Người trẻ tuổi cậu cũng thấy rồi đấy, nơi này liên suy bại, gia tộc đó sau khi trải qua tai nạn cũng chẳng còn huy hoàng, con cháu lại phần lớn không nên thân, tản đi cả rồi.”

“Đại tuyết lở...” Khách nhân đến từ phương xa hơi nhíu mày, mắt y đặc biệt sáng ngời, “Là lúc nào?”

“Đại khái là hơn trăm năm trước ấy! Đây, chính là ngọn đại tuyết sơn kia kìa.” Lão nhân nói rồi hất cằm, chòm râu bạc cũng rung rung theo, Huyền Vũ nhìn theo, đồng tử khoanh khắc co lại, “Tuyết lở rất đột nhiên, cũng rất mãnh liệt, sau khi tuyết lở, gia tộc cao quý đó cũng xong luôn. Hồi nhỏ ta nghe gia gia nói, khi đó mới qua vài thập niên, mọi người vẫn còn bàn tán khá say sưa, hiện giờ những người trẻ tuổi chẳng biết đâu.”

Huyền Vũ yên lặng gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía đại tuyết sơn. Nhiệm Tích, chính là bị xử bằng cực chi hình dưới chân núi đó.

“Nhìn dáng vẻ khách nhân chẳng lẽ là muốn lên núi? Sắc trời đã muộn, hay cứ đến hàn xá nghỉ tạm một đêm trước, sớm mai hãy đi.” Lão nhân rất tốt bụng, “A, đúng rồi, khách nhân xưng hô thế nào?”

Phong tục trên băng nguyên vẫn không đổi, Huyền Vũ cười cười, giữ người nghỉ lại chung quy phải biết tên mới có thành ý. “Mộ Yên.” Huyền Vũ nói nhàn nhạt, nhìn thấy lão nhân bỗng kinh ngạc biến sắc, “Đa tạ ý tốt của lão nhân gia, sắc trời không có ảnh hưởng với ta, cáo từ.” Nói rồi cất bước đi về hướng đại tuyết sơn.

“Gia gia, gia gia.” Tiểu nam hài túm chéo áo lão nhân, khuôn mặt bé teo lạnh đến đỏ bừng, “Ông sao vậy? Ông biết người đó à?”

“Mộ Yên... Mộ Yên...” Lão nhân thấp giọng thì thào, “Đó là tên của trí giả trong truyền thuyết!...”

Ca ca, người thật sự đến rồi, người... đúng thật là quá gốc...

“Ồ? Gia gia, hình như con vừa nhìn thấy một cái bóng, chợt lóe đến phương hướng khách nhân đẹp đẽ kia vừa đi.”

“Hài tử, con hoa mắt rồi, chúng ta về nhà thôi.”

...

Trên băng, hai thiếu niên tuấn mỹ lẳng lặng nhìn nhau. Máu đã đông lại, lệ đã đông lại, hô hấp đã ngừng, tim cũng ngừng đập. Nhưng mà ánh mắt họ nhìn nhau vẫn thâm tình không đổi, vẫn tin thủ lời thề sông cạn đá mòn.

Chuyện đáng tiếc nhất trên thế giới, chính là ta trăm cay nghìn đắng trở về, người lại đã vĩnh viễn hóa thành một pho tượng không biết khóc không biết cười, ngóng trông ta.

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới, chính là ta và người cùng hóa thành tượng, từ đây người đừng rời khỏi tầm mắt ta nữa.

Đã bao năm rồi? Cơn ác mộng ấy. Mỗi khi phải đi qua nơi đó là bước chân luôn không tự giác vòng qua đường khác. Ngón tay Huyền Vũ khe khẽ vuốt mặt băng kia, hơn hai ngàn năm trôi qua, bóng dáng Nhiệm Tích và thiếu niên ngoại tộc tự nhiên không thấy nữa, đại khái sớm đã bị chôn vùi dưới tuyết, chẳng biết sâu nhường nào rồi?

Nhưng Huyền Vũ tin, cho dù giữa họ ngăn đầy băng tuyết, họ vẫn có thể trông thấy đối phương, bởi vì tim họ đã sớm vĩnh viễn liền nhau...

Ta trở về rồi! Ta, trở, về, rồi...

Con đường dẫn lên núi chẳng tìm được một chút tung tích, xem ra trận tuyết lở hơn trăm năm trước không phải bình thường. Nó đã phá hủy một gia tộc kiêu ngạo mấy ngàn năm, từng sinh ra Thần giới Trí Tuệ Thiên và Ma giới Địa ngục quân chủ.

Có điều không tìm được đường cũng chẳng thể làm khó Huyền Vũ, y chỉ cần vung tay, tuyết đọng sẽ tự động lui bước, phân ra một con đường. Bản lĩnh đặc thù thao túng nguyên tố tự nhiên của dân tộc phương Bắc, vốn là sáng chế của y.

Huyền băng động, huyền băng động y từng ở bên trong suy ngẫm bảy năm. Huyền Vũ xem xét tường tận nơi này, mỗi một cột băng, mỗi một vết rạn nhỏ nhất, đều thâm thiết như vậy, bởi vì, nơi này cất chứa đoạn ký ức trân quý tốt đẹp cả đời này của y...

“Sợ cái gì? Đệ đưa cho huynh cả đời là được.” Thiếu niên tay cầm tuyệt liên, dựa vào lòng người, thật sự tuyệt liên cũng chẳng động lòng người bằng y. Tuổi còn nhỏ mà đã có ánh mắt mê người như thế, thật muốn biết sau khi lớn lên phải khuynh đảo chúng sinh thế nào.

“Ở đây là tốt nhất, nơi đây chỉ có đệ và ca ca hai chúng ta...” Thiếu niên len lén hôn lên môi người đang vờ ngủ, “Ca ca, Mộ Yên...”

Ưu...

Sau này không bao giờ có thể trông thấy đệ nữa, ta đã đi đến kết cục vận mệnh an bài, về sau, nhất định phải chăm sóc tốt bản thân, vô luận xảy ra chuyện gì, nhất thiết đừng để ta vì đệ mà lo lắng.

Huyền Vũ cất bước, chậm rãi tiến sâu vào băng động, mỗi lần tiến một bước, hàn khí lại tăng thêm một phần, mỗi lần tiến một bước, y biết mình đang cách thế giới ấm áp bên ngoài kia càng lúc càng xa. Thế giới ấy, thế giới có Ưu, cho nên cũng từng cho y rất nhiều niềm vui và nước mắt.

Lần này, thật sự là không bao giờ có thể quay đầu nữa.

Bất quá không sao hết, muốn Ưu hạnh phúc, không phải là tâm nguyện của mình bao lâu nay sao? Hiện tại y có thể nói là vui vẻ tiếp nhận vận mệnh này, bởi vì y rời đi, có lẽ là kết cục tốt nhất. Đúng vậy, Ưu nhất định sẽ khổ sở, nhưng vô luận nước mắt bị thương nhường nào, cũng luôn có một ngày bị gió thổi khô. Cùng với giấy giũa dây dưa trong cảm giác tội ác như bây giờ, không bằng cứ thống khoái hoài niệm triết để.

Nghĩ đến đây, Huyền Vũ lại cười nhàn nhạt. Ưu, hạnh phúc của đệ, cần dựa vào bản thân đệ đi tìm.

Tha thứ cho ta vì điều cuối cùng ta có thể cho đệ, chỉ là chúc phúc...

Nơi sâu nhất trong băng động, có cái bàn đá to mặt như bóng mặt trời, giữa bàn đá là một lỗ cấm. Huyền Vũ đã biết, chiếc chìa khóa to bằng ngọc khiên Nhiễm Tích nằm đó mất mạng nhất định có thể cắm vào, công tắc máu chốt của phong ấn phương Bắc.

Ngón tay lạnh lẽo tái nhợt nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt bàn thô ráp, Nhiễm Tích, kỳ thực người đã làm một việc thật sự ngốc, không chỉ hại bản thân, còn hủy cả phong ấn phương Bắc, thậm chí hủy diệt cả gia tộc, trận tuyết lở khiến nơi phồn hoa này hóa thành lịch sử cũng có quan hệ lớn lao với việc này!

Nhưng mà, ta lại không định oán người chút nào hết.

Chỉ bởi vì hai pho tượng mỹ lệ kia, đủ để xuyên qua mỗi một góc ngách còn biết rung động trong lòng ta.

Chiếc chìa khóa ấy, đã bị phá hủy. Hiện tại Huyền Vũ phải làm, chính là biến thành chìa khóa, cắm vào ổ khóa, trọn đời trấn giữ phong ấn phương Bắc!

Tuyệt Thiên an Bắc....

“Ca ca.”

Huyền Vũ chấn động, chậm chậm quay người. Dung nhan của nam tử trẻ tuổi đã tiêu tụy hơn không ít so với lần trước gặp y. Hương hoa hồng tịch tịch phát tán, là mê hoặc, cũng là lạc lối.

Mộ Ưu...

Hoặc giả nên gọi y là Đãi Đọa Công Tước trong Địa ngục thất quân chủ Ma giới.

“Người đến khuyên ta sao?” Huyền Vũ thở dài, quay người không nhìn y, “Người đi đi, năng lượng lát nữa phong ấn phương Bắc phát ra lớn lắm.”

“Ta không phải đến khuyên người. Đã đến bước này rồi, chẳng lẽ ta còn có thể khuyên được người sao?” Mắt Mộ Ưu đã hơi ướt, Huyền Vũ thoáng ngạc nhiên nhìn y. Thiếu niên thiện lương cũng vậy, Địa ngục quân chủ tà mị cũng thế, nhưng nhất định chưa từng thấy đáng vẻ khi y rơi lệ! Y nói, “Ca ca, ta vẫn chỉ vì hỏi người câu kia mà đến, nếu chúng ta không phải là huynh đệ, người sẽ yêu ta chứ? Nếu chúng ta không phải là huynh đệ.”

Huyền Vũ bỗng nhiên mở to mắt, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập. Không lâu trước tại Vân Tiêu quan đại phong gào thét, y cũng hồi như vậy. Còn nhớ mình lúc ấy trả lời thế nào chứ?

“Ta nhớ rất lâu trước kia ta đã từng nói với ngươi, ngươi đối với ta, không hề là yêu, mà chỉ xuất phát từ sự ngưỡng mộ với huynh trưởng... Hiện tại, ta cũng cho là như vậy không đổi.”

Nhưng hiện tại thì sao? Hiện tại còn có thể hạ quyết tâm nói với y như vậy sao? Nỗi đau triệt nội tâm khi nói câu này lúc ấy mình còn dũng khí chịu đựng lần nữa sao? Nhưng hiện tại không đem lời trong lòng nói cho y biết, thì khẳng định vĩnh viễn không còn cơ hội!

Hồi lâu vẫn không đợi được đáp án, ánh mắt Mộ Ưu dần ảm đạm, khóe miệng nhếch lên vẻ tự giễu rất nhỏ.

“Ta yêu ngươi.” Huyền Vũ mỉm cười nói, đối mặt với sự kinh hãi Mộ Ưu nháy mắt dấy lên, ngữ khí không khỏi hơi nghẹn ngào, “Trước nay ta yêu đều là ngươi. Huynh đệ cũng được, không phải huynh đệ cũng được... Có gì hệ trọng đâu? Ta yêu Mộ Ưu.”

Nghẹn ngào một tiếng, Mộ Ưu cười, giọt lệ vẫn lăn trong hốc mắt rồi cuộc thống thống khoái khoái rơi xuống, y hoan hỉ nhào vào lòng Huyền Vũ, “Mộ Yên, Mộ Yên...”

Trời ơi! Nghe thấy không? Y đã nói! Y rốt cuộc đã nói bốn chữ ấy – Ta yêu Mộ Ưu! Ta yêu Mộ Ưu!! Đây là ngôn ngữ êm tai nhất trên thế giới, thật hận không thể cho toàn thế giới nghe cùng ta! Vốn đã tuyệt vọng, tưởng mình vĩnh viễn không có duyên nghe mấy chữ này của y, mà hiện tại, vậy mà đã nghe được.

Mộ Ưu kích động dùng tay bịt miệng, tim Mộ Yên đập “Thịch thịch” ngay bên tai, bao nhiêu năm rồi, thanh âm không còn nghe được nữa? Ấm áp không còn cảm thụ được nữa? Giống như thuở nhỏ, mỗi khi có sấm sét, mình vẫn lao vào lòng y mà nghe được vậy, lúc ấy chỉ cần nghe tiếng tim đập này, dù sợ hãi nhiều hơn nữa cũng sẽ tan thành mây khói. Mộ Ưu cười, y cảm thấy cứ ở trong lòng Mộ Yên như vậy, trên thế giới sẽ chẳng còn thứ gì có thể khiến y sợ hãi, cho dù lúc này tử vong buông xuống, chỉ sợ y cũng chẳng cảm thấy thống khổ!

Ôn nhu vuốt tóc Mộ Ưu, Huyền Vũ cảm thấy có một nơi mềm mại nhất trong lòng đã hòa tan. Đã muộn rồi, không phải sao? Điều cuối cùng y có thể cho Mộ Ưu, chẳng phải hạnh phúc, mà là hoài niệm vĩnh viễn!

Hóa ra người tàn nhẫn nhất, chính là y!

“Ngươi đi đi.” Bình tĩnh đẩy Mộ Ưu ra.

“Ta không đi, ta sẽ ở đây cùng ca ca.” Mộ Ưu như hết sức cao hứng mà nói, “Không còn thứ gì có thể chia lìa chúng ta nữa.”

“Ngươi biết mình đang nói gì không?” Huyền Vũ nhíu mày, biểu tình nghiêm nhiên đang nói, ta đang dỗ tiểu hài tử, “Đừng tùy hứng.”

Mộ Ưu ôm cổ Huyền Vũ, đôi mắt xoay tròn, cười nói: “Trước kia không phải chìa khóa nơi này bị người lấy đi, phong ấn phương Bắc bị mở đầu tiên, sau đó mới tăng tốc sụp đổ phong ấn ba phương khác sao?” Y dừng một chút rồi nói tiếp, “Ca ca hóa thân chìa khóa, không sợ lại có người đến lấy đi?”

Huyền Vũ há miệng, cuối cùng lại chẳng ra tiếng phản bác.

“Cho nên, ca ca bảo hộ phong ấn phương Bắc, vậy thì cứ để Mộ Ưu bảo hộ ca ca đi!” Y nói tiếp, “Ca ca còn nhớ Trụ chi vũ chứ? Có ta hình thành không gian độc lập tại huyền băng động này, sẽ không bị ai quấy rầy nữa, ca ca, huynh nói có được không?”

Huyền Vũ không nói gì. Trụ chi vũ, chẳng phải chuyện đùa, Mộ Ưu dùng Trụ chi vũ bảo hộ mình, cái giá chính là... tự do.

“Ca ca?...” Mộ Ưu gọi vẻ không tự tin, lại có nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt, “Không đồng ý à?...” Nói đến cuối cùng hóa ra vẫn muốn đuổi y đi sao?

“Sao ngươi còn gọi ta là ca ca?” Hồi lâu Huyền Vũ cự nhiên nói ra một câu chẳng hề liên quan.

Mộ Ưu nghe vậy ngẩn ra, lập tức vui vẻ reo hò: “Đúng vậy! Ta ngốc thật! Mộ Yên, Mộ Yên, Mộ Yên của ta!”

Từ nay về sau sẽ chỉ gọi người là Mộ Yên!

Thật tốt quá, chúng ta vĩnh viễn tồn tại.

Vòng xoáy thời gian vĩ đại nhất đã mở ra, kể từ thời gian, tiến hành trò chơi của y đến cao trào.

Đây là Trụ chi vũ, Trụ chi vũ khó bề phân biệt nhất trong hệ pháp thuật thời gian không gian, thứ duy nhất có thể sáng tạo ra thời gian độc lập! Trước Vân Tiêu quan mấy hôm trước, Mộ Ưu suýt nữa đã dùng chiêu này hòng vây khốn Huyền Vũ và bản thân, vĩnh viễn không chia lìa, mà hiện tại, y càng phải phát động một Trụ chi vũ quy mô vĩ đại chưa từng có trong lịch sử, bởi vì không gian do y khai sáng này, phải dung nạp không chỉ họ, còn có cả huyền băng động, bao gồm phong ấn phương Bắc!

Có lẽ Diễm Hoàng thật sự thông thiên triệt địa không gì không biết như trong truyền thuyết, cho nên y sớm đã tính ra sự tồn tại của đôi huynh đệ này, đem phong ấn phương Bắc giao cho họ, vậy là tình huống phong ấn phương Bắc bị mở ra trước, dẫn đến phong ấn ba phương khác cũng sụp đổ từng có sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Có thể, yên tâm.

Khoảnh khắc cuối cùng, Mộ Yên và Mộ Ưu nhìn nhau cười.

Chúng ta vĩnh viễn bên nhau.

Chẳng còn thứ gì có thể chia lìa chúng ta nữa.

45. Quyển 3 - Chương 13

“A!...”

Kèm theo một tiếng kinh hô thật dài, trên vùng trời Cửu Tinh trường giai hải thiên chi lệ của Thần giới, ba thân ảnh vốn triển đấu một chỗ bỗng nhiên tách ra. Một bóng trắng bay xéo ra ngoài, một chuỗi đồ phẩm rơi phía sau người áo trắng, tựa như hoa rơi nhẹ bay kinh diễm mà thê lương.

“Thần Hi!!” Vinh Dạ hô to một tiếng, vội vàng phi thân lên đỡ lấy thân thể Thần Hi đang rơi xuống, nếu không y cứ thế rơi xuống Cửu Tinh trường giai, hậu quả thật sự không cách nào tưởng tượng, “Người thế nào?!”

Còn phải hỏi? Thần Hi không nhận được lại nôn ra một búng máu, lúc trước bị vây tại Yên Hà tẩm cung, phá tan cấm chế kia đã hao hết bao nhiêu tâm lực, y sớm đã là gượng cầm cự!

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười của Nguyệt Cơ thật là càng lúc càng không thể nghe, Vinh Dạ Thần Hi cùng nhú mày, lúc đầu họ còn cảm thấy nàng cũng xem như một mỹ nhân chí ít vẫn thanh nhã mềm mại trên khí chất bên ngoài, nhưng từ vừa rồi bị hải thiên chi lệ cự tuyệt, đại khái đã chịu kích thích không nhỏ, bản tính điên cuồng lộ rõ.

“Nhìn người cười thành dáng vẻ đó! Khó trách Diễm Hoàng đại nhân không thích người!” Đường đường Ma tôn tại thời điểm như thế nói ra lời trẻ con như vậy, thật là... Khiến Thần Hi cũng phải liếc xéo một hồi.

Khóe miệng Nguyệt Cơ khẽ giật giật, hiển nhiên đã bị đâm trúng chỗ đau, “Người có biết chuyển thế của Diễm Hoàng đại nhân của các người là ai? Là... Khuynh Thành!”

Dù đã sớm biết, lúc này nghe Nguyệt Cơ chính miệng nói ra vẫn không nhận được đổi sắc mấy lần, Nguyệt Cơ có thể không biết họ đã biết hóa lệ chi huyết chính là chỉ Khuynh Thành sao? Cho nên nàng nói như vậy chẳng khác nào châm biếm ngược lại họ, không phải đều không có được tình cảm của Khuynh Thành.

“Biết thì thế nào?!” Lại là hai miệng một lời?! Hai huynh đệ không khỏi nhìn nhau một cái, từ trong mắt nhau, đều đọc được một thứ có thể an tâm.

“Hừ...” Nguyệt Cơ khinh thường cười khẩy một tiếng, “Vậy thì phải hiểu là y không có khả năng trở lại nữa!” Nàng chậm rãi bước đến hai bước, “Ta thấy các người thôi khỏi phản kháng ta nữa, các người phản kháng không được đâu. Ta có việc khác, không bằng các người xuống trần thu thập sinh hồn cho ta, thấy thế nào?” Việc khác nàng nói, tự nhiên là tìm kiếm ý thức của Đông Quân.

Đợi khi tìm được ý thức của Đông Quân, sinh hồn cũng phải đủ rồi, pháp lực khôi phục mười phần, đương nhiên việc đầu tiên là phải khống chế được phụ trong thân thể Đông Quân lớn dần, sau đó... muốn khống chế Đông Quân cũng không phải là không khả thi! Ha ha, vẹn cả đôi đường!

“Người nghĩ thật hay!” Lần này bóp nghẹt vẻ tươi cười trên mặt Nguyệt Cơ chính là Thần Hi, “Thế nào? Hiên Viên Kỳ đã dùng hồng nhan như vậy?”

“Còn nhớ ta đã sớm cho các người biết, ta ghét nhất, chính là những kẻ không thức thời.” Mặt Nguyệt Cơ ửng đỏ, thẹn quá hóa giận là gì, cứ nhìn Nguyệt Cơ hiện tại là biết, “Đã muốn chết, thành toàn các người là được.” Cầm hận nói xong, nàng đột nhiên giơ tay giáng xuống một chưởng!

Đương nhiên Vĩnh Dạ và Thần Hi há lại có thể dễ dàng đỡ thương? Bằng không Nguyệt Cơ cũng đâu cần hai ba phiên muốn thuyết phục họ.

Lúc thiếu niên mỹ lệ vô song tam giới vừa đến, nhìn thấy chính là một màn này. Ba vị cao thủ khoáng thế giương cung bạt kiếm, sắp sửa quyết một trận tử chiến.

“Dừng tay!” Thiếu niên lên tiếng quát, ánh mắt mọi người nhất tề dừng trên người y.

Niên kỷ dường như nhỏ hơn trước kia, nhưng vẫn đẹp như vậy. Người mà sơn xuyên nhật nguyệt, thiên địa linh tú yêu quý, chỉ ánh mắt nhân nhật đã đủ khiến người ta muốn moi tìm ra giao cho y.

... Khuynh Thành?!

Nguyệt Cơ, Vĩnh Dạ và Thần Hi, ba người đồng thời dừng tay nhìn y, Thần Hi lóe qua một chút vui sướng phức tạp, Nguyệt Cơ đầu tiên cảm thấy khó tin, sau đó lại đột nhiên dâng lên nỗi phẫn nộ, tâm tình Vĩnh Dạ lại bất đồng, y thấy người đưa Khuynh Thành tới là Tử Mạch, hiểu Khôi Lỗi Sư Tô Ma đã vì hoàn thành nhiệm vụ mà...

Chậm rãi nhìn quét họ một vòng, Khuynh Thành rất bình tĩnh đi về hướng hải thiên chi lệ, tay đặt lên bảo thạch, bảo thạch phát ra ánh sáng lóng lánh nhu hòa, dao động rất khẽ, giống như đang nhu thuận gãi lòng bàn tay chủ nhân lâu ngày không gặp.

Tiếp đó, y bỗng nhiên nhắm mắt, bảo thạch rung rung, thoảng chốc đã tiến vào thân thể y, không thấy đâu nữa.

Khi Khuynh Thành mở mắt lần nữa, hoặc y hiện tại nên được gọi là Đông Quân, bốn người đều không khỏi ngừng hô hấp. Nếu nói y vốn đã đủ mỹ lệ, vậy y hiện tại càng mỹ đến không cách nào đối mặt. Nếu đối mặt sẽ như ma pháp vô lực tự thoát!

Đôi mắt màu lưu ly kia, nháy mắt đã có sinh mệnh, hào quang lưu chuyển, động lòng người tốt cùng, không ngôn ngữ nào có thể hình dung.

“Đông Quân...” Nguyệt Cơ cư nhiên cũng có thể phát ra một tiếng nức nở ủy khuất như thế. Nữ tử này hiện tại đôi tay mềm nhũn buông xuống, khí tàn nhẫn kiêu ngạo toàn thân cũng biến mất không thấy đâu, nhưng không phải là vì sợ hãi, mà là vì thương tâm, thậm chí tuyệt vọng.

“Nguyệt Cơ, còn nhớ ta từng nói với nàng thế nào chứ?” Đông Quân nhẹ nhàng nói, “Thế gian vạn vật bất luận trong mắt chúng ta là ngắn ngủi vội vàng thế nào, nhỏ bé thế nào, luôn có quyền lực tồn tại, chúng ta không nên lấy sự cường đại của mình để hủy diệt chúng... Thương sinh có tội gì!”

Nước mắt Nguyệt Cơ rơi xuống.

“Nàng xem nàng đã làm gì?” Đông Quân thở dài, “Cục diện hôm nay, ta có trách nhiệm không thể trốn tránh, là ta lúc trước thật sự rất không quyết tâm... Nhưng mà, sai lầm đồng dạng chung quy không thể phạm lần thứ hai.” Ánh mắt y lúc nói chuyện đã dần u ám.

“Không...” Nguyệt Cơ kêu lên một tiếng, bỏ về phía y, lại đột nhiên ngã nhào trước mặt y. Một luồng sáng ánh sáng hình cung lướt qua không trung, Nguyệt Cơ xòe bàn tay trắng nõn, thoáng ngậy người nhìn giọt lệ trong suốt trong tay, thần sắc thống khổ rồi cuộc chậm chậm hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp mà tái nhợt.

... “Chàng là Khuynh Thành đúng không? Chàng có từng có thời điểm đau triệt nội tâm, rất thống khổ, rất muốn khóc, rồi lại chẳng chảy ra được nước mắt không?”

“Chàng yên tâm, hoa của chàng ở đây này, hết thấy lệ chàng vì nó mà chảy tận... Không, chỉ còn lại một giọt lệ.”

“Ừa” một tiếng, nàng phun ra một búng to máu tươi, lệ của Đông Quân cũng bị máu che mắt không thấy đâu.

... Thiên địa làm chứng, nhật nguyệt là giám, ta nguyện lấy tinh huyết cả đời làm khế ước, hóa lệ cúc làm tim Nguyệt Cơ, trấn tại Kim Cương Luân ba nghìn nhục thủy, thế đạo từ đây thanh bình.

Ngày ấy, lời nói rơi vào tai.

Nếu y rơi lệ, tim nàng vỡ nát.

Hiện giờ, lệ y đã rơi, tim nàng... đã vỡ...

“Đông Quân... Đông Quân...” Nguyệt Cơ vươn tay, nhưng ở nơi còn chưa chạm đến chéo áo của người xuất trần kia, chợt khựng lại, sụp sụp rơi xuống.

Người tài ba hơn nữa, linh hồn ngông cuồng tự đại hơn nữa, nếu mất đi trái tim đang đập kia, cũng chẳng cách nào tồn tại.

Nàng mở to hai mắt mà nhìn, bỗng nhiên nở nụ cười, dung nhan ấy lại hiện ra vẻ mỹ lệ chưa bao giờ từng có, chỉ tiếc không ngừng có những mảng nhỏ nhạt bong ra từ trên mặt và thân nàng, phân mỹ lệ chấn động kia, sẽ mau chóng tàn khuyết, “Như vậy chúng ta sẽ có thể vĩnh viễn, bên nhau...” Đoạn cuối ngữ âm theo gió tan đi.

Kết thúc rồi... Cứ như vậy, rồi cuộc đã kết thúc rồi.

Vô số mảnh nhỏ lả tả, vờn bay rợp trời rồi dần mất hẳn, thân thể Đông Quân hơi loạn choạng, mắt thấy sắp sửa ngã xuống.

“Khuynh Thành!” Vĩnh Dạ Thần Hi đồng thời lao tới, một mình một ám quả nhiên chưa bao giờ ăn ý như hôm nay. Cứ đùa, trước Vân Tiêu quan họ đã một lần trải qua nỗi đau mất đi y, ai có thể chịu được việc mất y lần nữa?!

“Ngày trước hạ chú bằng lệ cúc là ta dùng một thân tinh huyết làm khế ước, hiện giờ chú này đã thực hiện... ta cũng sắp không xong rồi.” Y nở nụ cười ôn hòa cao quý nhắc nhở hai huynh đệ, y là Đông Quân, tức Diễm Hoàng, không phải Khuynh Thành. Trong lòng hai người chấn động mạnh, nhưng không còn biện pháp nào khác, đành phải nghe y phân phó, “Nhưng cứ thế này, hệ thống tam giới sẽ sụp đổ, trên đời chẳng còn không gian thần ma tồn tại nữa. Ý của ta... các ngươi minh bạch chưa?”

Một đường đỏ chói mắt theo khoe miệng y im tiếng chảy xuống.

Bốn phía bắt đầu chấn động kịch liệt, Ma Quân và Thần Đế, vẻ mặt trịnh trọng, song song quỳ xuống, Diễm Hoàng mỉm cười nhắm mắt.

Tử Mạch đứng một bên cũng quỳ xuống, y hiểu lời tiên đoán của Trúc Giản sắp thực hiện rồi, tương lai, sẽ không còn thần và ma. Bỗng nhiên lòng y dâng lên nỗi thương cảm không hiểu.

Vĩnh Dạ Thần Hi mười ngón úp vào nhau, lực lượng của họ sẽ một lần nữa hợp lại, lực lượng vô thượng mới sinh ra, tên là Vĩnh Hằng.

Tử Mạch liều mạng mở to mắt, nhìn hết thấy không tầm thường này, cho đến khi một cỗ lực ôn nhu mà cường đại nhẹ nhàng nâng y lên, đưa y đi xa.

Nháy mắt cuối cùng, Tử Mạch quay đầu, trong lúc ngẩn ngơ phảng phất lại trông thấy vẻ tươi cười tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành kia.

“Đây là cúc hoa nhường ta tự ủ, người thích sao? Thật khiến ta cao hứng đấy! Nào, thích thì uống nhiều một chút đi!”

Tửu bắt túy nhân, nhân tự túy.

Uống nhiều một chút đi...

Già lâu La vương – Khuynh Thành – Ngữ

Vẫn là lúc còn rất nhỏ, nhớ mẫu thân luôn kể chuyện về một nam nhân tên Tô. Ta hiểu mẫu thân sở dĩ luôn kể với ta, một mặt là bởi vì người cô độc trong hoàng cung Phi Chân, một mặt khác là người đại khái cảm thấy ta còn quá nhỏ, cho nên không thể nào nhớ được những lời này của người.

Thế nhưng, ta lại nhớ rõ.

Tô là một người đặc biệt, bởi vì y có mái tóc màu lam sẫm. Khi mẫu thân nhìn thấy y lần đầu tiên thì đã bị y hấp dẫn. Khi đó, người là mỹ nhân nổi tiếng, thiên kim quý tộc của vương triều Trung Thổ. Y lại là một nghệ nhân giang hồ, một nghệ nhân chuyên môn múa rối.

Rõ ràng là thân phận địa vị chênh nhau xa như thế, nhưng ánh mắt người nháy mắt bị chiếu sáng.

Người tìm một cơ hội, hẹn gặp y trong hậu hoa viên. Ánh trăng đêm đó nhất định là rất đẹp, y cho người biết y đến từ quốc gia hải ngoại rất xa, người hỏi biến ra làm sao? Có phải thật sự là màu lam bí hiểm như tóc y? Y cười, y nói biến là đẹp nhất, nếu có một ngày y chết, chỉ hy vọng có thể táng giữa biển. Khiến người thoáng kinh hoàng đưa tay bịt cái miệng nói bậy nói bạ của y.

Vốn người muốn xin y đưa người đi cùng, nhưng y cự tuyệt. Y mỉm cười nói, cô rất đẹp, nhưng ta hiện tại không thể đưa cô theo.

Sau đó, gia tộc của thiên kim quý tộc bị người hãm hại, đây vốn là chuyện đã nhìn quen. Lúc mất thấy sắp bị những quý tộc khác bắt làm cấm luyện, người dùng cách giả chết, cứ nhiên lại trốn thoát.

Sau đó nữa, người lại nghĩ hết biện pháp lên thuyền ra biển, người còn nhớ y từng nói mình đến từ hải ngoại, khi đó người ngây thơ cho rằng, chỉ cần ra biển là nhất định có thể gặp y.

Nhưng mà thế sự khó liệu, thuyền của họ gặp phải hải tặc hung ác. Mẫu thân, nói cho cùng là một nữ tử yếu ớt, sau khi chịu đủ lăng nhục, bị bán đến Phi Chân quốc, để trên bàn mặc người hô giá như vật phẩm.

Trong lòng càng hận, người ngược lại càng cười thật xinh đẹp, phong tình vạn chủng. Bắt đầu từ lúc đó, người đã bỏ xuống mộng tưởng đi tìm Tô, người muốn báo thù rửa nhục!

Bằng mỹ mạo hơn người và sự thông minh không từ thủ đoạn, người rất nhanh chóng đứng vững trong hậu cung của quốc gia xa lạ này. Phi Chân vương cũng ái mẫu thân, đến mức mà ngàn y trăm thuận, bọn hải tặc đã nhận được sự trừng phạt nên có, nhưng cũng có rất nhiều những người vô tội trở thành vật hy sinh, mẫu thân là loại người vì đạt được mục đích mà không quan tâm đã đạp lên bao nhiêu máu tươi.

Hai năm sau, ta ra đời, nghe nói tên của ta là mẫu thân, tức Hề Nhược phi tử đặt, ta nghĩ, mẫu thân đại khái vẫn nhớ mãi không quên người kia, cái người mà người nguyện ý khuynh thành để yêu ấy.

Câu chuyện về Tô mà mẫu thân kể đến đây thì dừng, bởi vì người không có thời gian kể chuyện xưa cho ta nghe nữa, người đã đặt tuyệt đại đa số tinh lực lên việc tranh đoạt ngôi vị Thái tử cho ta, người cố chấp tin rằng như vậy mới là tốt cho ta, mà việc này lại khó khăn hơn tranh sủng nhiều.

Ta có rất nhiều vương huynh, nhưng chỉ mình đại vương huynh là tốt với ta. Lúc nhỏ lên cơn sốt, nếu không có đại vương huynh dịu dàng liếm mát ta, e rằng đôi mắt khô khốc của ta đã mù từ lúc đó rồi. Khi đầu lưỡi ấm áp của y nhẹ nhàng đảo qua mắt ta, trong lòng ta dâng lên nỗi chua chát mãnh liệt, ta thật muốn khóc, ta chưa từng biết rơi lệ là niềm hạnh phúc như thế nào, là tình yêu của đại vương huynh, đã kéo dài ánh sáng cho ta.

Có lẽ không ai biết, khi đại vương huynh mang theo những bông hoa bốn mùa đến thăm đệ đệ vô dụng tự do bị giới hạn trên giường bệnh này, vẻ tươi cười của ta, có vài phần là bởi vì hoa, vài phần là bởi vì y.

Ánh mắt mỗi người nhìn ta, thậm chí ánh mắt mẫu thân, đều có thâm ý khiến ta mệt mỏi để hiểu, chỉ có một người là ngoại lệ, đó chính là đại vương huynh, đáy mắt y, là vẻ thương tiếc vừa nhìn đã thấy.

Nhưng hết thấy đã im lặng cả biến từ sau khi y được sắc phong làm Thái tử. Y chẳng còn đến thăm ta nữa, trước kia cho dù mẫu phi lời mắng lời phạt, y cũng sẽ lên tới, không phải sao? Y từng nói với ta, một ngày không thấy ta, trong lòng sẽ không yên, thế mà hiện tại y đã rất nhiều ngày chẳng xuất hiện.

Tại sao phải làm Thái tử cơ chứ? Mẫu thân chưa từng hỏi ý kiến ta. Lúc ấy, Thái tử là đại vương huynh, đại vương huynh từ nhỏ đã thương ta, ta thích đại vương huynh, ta căn bản không thích Phi Chân vương vị, càng không thích tranh giành gì với đại vương huynh. Xem đi! Đại vương huynh đã rất lâu rồi chẳng đến thăm ta.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, hơn nữa rất có thể là chuyện không tốt, ta có dự cảm, ta thật hận cái thân thể suy nhược của mình, vô luận chuyện gì, ta đều chỉ có thể bất lực.

Mẫu thân mất ngủ càng ngày càng trở nên cuồng loạn, chắc áp lực của người kỳ thật vẫn rất lớn nhỉ? Lúc không hài lòng, người liền lấy những trận bão vô giá đó trút giận. Trận bão có quý giá hơn, chung quy vẫn chẳng có sinh mệnh, thế thì cũng thôi, nhưng về sau mẫu thân lại lấy việc tra tấn cung nữ làm vui, trong Phượng Tê lâm sau Miên Điệp cung, chẳng biết đã chôn bao nhiêu thi thể cung nữ bị tra tấn đến chết. Ban đêm không một ai dám đi qua đó, họ nói nơi đó có tiếng khóc hòa cùng tiếng gió, đặc biệt thảm thiết kinh tâm.

Có một ngày, thân thể khá hơn một chút, ta bèn ra ngoài ngắm ánh tà dương, có hai cung nhân đại khái không chú ý đến ta, tiếng thì thầm bị gió thổi vào tai ta...

“Nghe nói Thụý Yên bị bệnh?”

“Còn phải nói, là bị dọa thành bệnh đó, ai kêu hôm qua phải đi tắt qua Phượng Tê lâm cơ! Cô ta xưa nay lớn gan, lúc này cũng biết tốt xấu rồi!”

“Ôi, Phượng Tê lâm, rõ là nghiệp chướng!”

“Ta thấy, Hê Nhược phi hiện tại càng ngày càng điên cuồng tàn nhẫn, chắc là liên quan đến việc Thái tử bức bách nhỉ? Bà ta có lẽ cũng chẳng sống lâu đâu!”

“Này! Người nói nhỏ chút!”

Thanh âm của họ bỗng nhiên hạ thấp, lòng ta rất khó chịu, bèn cẩn thận lại gần hơn, nghe xem họ rốt cuộc nói gì mẫu phi, hơn nữa, hình như họ còn nhắc tới đại vương huynh... Nhắc tới, vương huynh bức mẫu thân?...

“Người còn nhớ hoàng hậu chết như thế nào chứ?”

Hoàng hậu, đó không phải là sinh mẫu của đại vương huynh sao? Ta nhớ bà ngã bệnh qua đời, chẳng lẽ còn có vấn đề gì? Ta lắng nghe càng nghiêm túc.

“Nghe nói hoàng hậu lúc chết thảm lắm!... Cuối cùng bà thật sự không chịu được nữa tự mình cắn đứt đầu lưỡi, câu cuối cùng bà nói chính là, con của bà, cũng chính là Thái tử, tương lai kế vị phải cho Hê Nhược phi hãm hại mình một kết cục giống mình!...”

Phảng phất trời trong giáng sét, thiên địa nhất thời quay tròn trước mắt. Hai chân mềm nhũn, ta ngồi dưới đất không nói gì, còn “Ừa” một tiếng phun ra một búng máu tươi, nhuộm đỏ lá xanh trước người.

Hóa ra... như thế!!

Tại sao?! Tại sao?! Lại không cho ta hưởng thụ sự quan ái của đại vương huynh?! Mẫu phi phải làm những chuyện thương tổn y, chính là vì muốn ta leo lên Phi Chân vương vị sao? Nhưng tại sao chẳng ai đến hỏi thử xem ta có cần cái vương vị đầm máu đó không?

Ta không cần! Ta không cần mà!!

“Ai ở đó?!” Hai cung nữ không ngờ những lời mình nói lên bị người nghe được, khẩn trương qua đây, vừa nhìn thấy là ta, vẻ mặt tức khắc tái nhợt như giấy. Một người trong đó lập tức quỳ xuống, run rẩy dập đầu, chỉ lặp đi lặp lại hai câu: “Nô tỳ không dám nữa... Điện hạ tha mạng... tha mạng...” Mà người còn lại, tuy cũng quỳ xuống nhưng không dập đầu xin tha, trong đôi mắt đang nhìn ta chằm chằm ngược lại lộ ra sự hung ác.

Ta rất hiểu tâm tư của cô ta. Nếu ta không chịu thứ lỗi, họ tất chết không nghi ngờ, chỉ bằng cứ lập tức giết ta trước rồi nói sau. Liều mạng cá chết lưới rách như thế, không chừng ngược lại có một đường sinh cơ. Bởi vì, cô ta đã khẳng định thù hận của đại vương huynh với ta, có Thái tử đó, mẫu phi thất thế chỉ là chuyện sớm muộn. Huống chi từ trong ánh mắt, ta nhìn ra được cô ta hận mẫu phi! Phượng Tê lâm... E rằng, nơi đó đã chôn bạn tốt của cô.

Ta cười lạnh dưới đáy lòng, chết lặng mà lạnh băng bảo họ rời đi. Họ không chịu đi, ta bảo ta sẽ không nói với ai, hai cung nữ mới rời đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Họ đi rồi, ta gian nan từ dưới đất bò dậy, hòn đá sắc nhọn cửa rách lòng bàn tay, ta xòe tay cúi đầu ngơ ngàng nhìn, vậy mà chẳng hề biết đau, chỉ cảm thấy máu chảy ngứa thật đấy...

...

“Đệ đang làm gì thế?!” Một chiều mùa hè bốn năm trước, Miên Điệp cung, chẳng hề lạnh lẽo như bây giờ. Thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi, nhũn nhặn một tay cầm thứ chẳng biết là hà bao hay là kỳ hình quái trạng gì, tay kia thì cầm mấy ngón tay rướm máu của tiểu hài tử lên, “Đệ làm mấy cái này làm gì? Nếu đệ thích, cứ bảo họ làm là được, muốn bao nhiêu chẳng có?!”

“Không giống nhau mà!” Hài tử kia vừa đau vừa vội, ủy khuất kêu lên, “Đệ đặc biệt làm tặng huynh mà! Phù cô nói họ đều làm hà bao cho người mình thích, đệ thích đại ca nhất, đương nhiên đệ cũng nên làm một cái để tặng cho huynh!”

Nghe vậy thiếu niên ngẩn người, ánh sáng trong mắt nhất thời mềm mại, mềm đến mức dường như có thể nhỏ nước vậy. Đôi môi khẽ run rẩy hôn mấy ngón tay của hài tử, y nói khẽ: “Nhưng mà đệ có biết không, đệ thế này sẽ khiến ta đau lòng nhường nào?”

“Ca ca lại gạt đệ rồi!” Đứa bé không hài lòng dẩu môi, “Bị thương rõ ràng là ngón tay đệ! Sao mà huynh lại đau được?”

Thiếu niên không nói gì nữa, càng ôm đứa bé chặt hơn...

...

Vương huynh, bây giờ tay đệ lại chảy máu, chỉ là huynh hiện tại nếu thấy, đại khái cũng chẳng thấy đau lòng nữa đâu nhỉ?

Lúc ta hoảng hốt chạy về như phát điên, mẫu phi quốc sắc thiên hương đang tịch mịch xướng một khúc ca tịch mịch.

“Khuyên Thành? Con về rồi?” Mẫu phi nhìn thấy ta rất cao hứng, người không hề gọi ta là “vương nhi” như những hậu phi khác trong cung vẫn gọi con mình, người chỉ gọi tên ta, cái tên mà người đặt cho, Khuyên Thành, “Con về rồi.” Ngón tay lạnh băng của người vuốt ve khuôn mặt ta, khiến ta không khỏi run rẩy, mà đôi mắt sắc bén của người tức khắc phủ lên một tầng hơi nước ôn nhu. “Chỉ có con là của ta, Khuyên Thành... Chỉ có con là của ta...” Người khẽ lẩm nhẩm, như thể ma chú.

Trong nháy mắt, những lời đã ra đến họng lại bị ta nuốt vào. Nhìn mẫu thân như vậy, lòng ta cũng không khỏi xót xa.

Khi đó, ta chỉ nguyện cầu, sau này đừng có chuyện gì hết. Cái gì là hạnh phúc nhất? Với chúng ta khi đó mà nói, tương an đến già, chính là hạnh phúc nhất.

Thế nhưng, ngày ấy vẫn đến...

Khi ta mười một tuổi, phụ vương băng hà, sau đó không lâu mẫu phi bị dẫn đi, ta được người ta cho hay rằng người đã đến một nơi rất xa, sẽ không trở về nữa. Khi đó ta đã nghe nói, đại vương huynh đăng cơ, là

tân vương Phi Chân, ta vốn định đi nhìn y một chút, đúng vậy, ta tự biết ta hiện tại không có lập trường để đi mừng tân vương đăng cơ, nhưng ta chung quy vẫn hy vọng có thể trông thấy y lần nữa. Dù cho, ta sẽ phát hiện phần nộ và thù hận đỏ tươi vỡ vụn trong mắt y. Nhưng ta không ra được, ta lúc này mới biết, mình đã bị giam lỏng.

Lần đầu tiên cũng là một lần duy nhất tịch mịch thành như vậy, mỗi ngày chỉ có ta và hoa của ta, ta nói chuyện với hoa, bản thân cũng chẳng biết là mình đang làm gì nữa.

Ngày lúc ấy, Tô đến.

Ta chưa từng gặp Tô, cũng chẳng biết y vào cung thất giam lỏng ta như thế nào, người này đột nhiên xuất hiện trước mặt, và ta ngay lập tức biết y chính là Tô mà mẫu thân vẫn nhớ mãi không quên, bởi vì mái tóc màu lam sẫm, cùng khuôn mặt anh tuấn mà lạnh băng của y, đương nhiên rõ rệt nhất, vẫn là một con rối tinh xảo ngồi ngay trên vai y.

“Ông đến chậm, mẫu phi đã đi rồi.” Ta bình thản cho y biết.

“Ta chỉ tới nhìn một chút thôi.” Y mỉm cười hôn trán ta, hỏi ta, “Muốn xem ta biểu diễn múa rối chứ?”

Hôm ấy y biểu diễn rất tuyệt vời, ta xem đến hơn nửa đêm, cuối cùng thiếp đi trong lòng y. Trong lúc ngủ ngơ cảm thấy y ôm ta, nói rất nhiều điều bên tai, thế nhưng, y chẳng hề nhắc đến mẫu thân. Sáng ngày hôm sau, y đã đi mất.

Rất nhiều năm sau, ta mới biết tên đầy đủ của y, là Tô Ma, Khôi Lỗi Sư Tô Ma trong Địa ngục thất quân chủ Ma giới.

Rất lâu về sau, ta đã trông thấy hình dạng của con rối mà y thích nhất giấu sâu trong Ngẫu cung, rõ ràng là giống ta như đúc. Ta không rõ đêm đó khi biểu diễn múa rối cho ta xem, y đã là một thành viên trong Địa ngục thất quân chủ, muốn dẫn ta đi dễ như trở bàn tay, nhưng mà y không hề.

Có lẽ, đúng như lời đồn, y không yêu người, chỉ yêu con rối.

Sau khi Tô rời khỏi, cuộc sống của ta vẫn tiếp tục như xưa, ta hy vọng đại vương huynh lại đến thăm mình, y quả nhiên đã đến, nhưng không giống trong tưởng tượng lắm.

Y xa lạ, y điên cuồng, miệng nói những lời khiến ta nghe mà tim nhỏ máu. Không biết bao nhiêu năm sau, có người hỏi ta, chàng có từng có thời điểm đau triệt nội tâm, rất thống khổ, rất muốn khóc, rồi lại chẳng chảy ra được nước mắt không? Ta muốn nói có, thời điểm đó, ngay trong hoàng cung Phi Chân, đối mặt với huynh trưởng ta ái mộ lại mất không chế.

Khi thẩm phán đồng ý ta là yêu nghiệt, ta đã bị đổ thuốc câm, nhưng nhìn huynh trưởng xa xôi lạnh băng kia, cho dù chưa đổ thuốc, ta cũng sẽ chẳng nói một câu.

Trời lạnh quá! Bởi vì trên thế giới chẳng còn ai vương bận ta. Những tốt đẹp của ngày hôm qua, bỗng nhiên hôm nay đã biến thành một trò cười tàn nhẫn.

Ta nghĩ không sai, người kia, chẳng bao giờ còn đau lòng vì ta nữa. Chảy chút máu thì có tính là gì? Hiện giờ y còn muốn đích thân hạ lệnh xử tử ta kia.

Y từng nói: “Nhưng mà đệ có biết không, đệ thế này sẽ khiến ta đau lòng nhường nào?”

Ta cười to không tiếng, cơ hồ sắp đứt hơi mà đi, mọi người đều dùng ánh mắt đưa tang nhìn ta. Đáng tiếc ta vốn có mỹ danh, dáng vẻ thế này đại khái sẽ chẳng khiến người khác dễ chịu đâu nhỉ? Mấy đứa trẻ măng ta là yêu nghiệt sinh, cho nên cũng là tiếng tăm yêu nghiệt vang nhất, lúc này chúng cũng chỉ kinh ngạc há hốc miệng, chẳng phát ra được thanh âm gì như ta.

Chỉ có y cứ thế lạnh lùng, nhìn ta từ từ sụp đổ dưới tầm mắt.

Trong ánh lửa bùng bùng, ta nhìn không trung, ta thật hận mình không có nước mắt, khóc không được, chẳng cách nào phát tiết. Từng nghe nói, con người ta lúc còn sống sẽ lưu từng mảnh tâm mình ở một số nơi, trên thân một số người, cho nên đến lúc chết, y sẽ vì tư niệm những mảnh tâm vụn đó mà thống khổ.

Thật là một cơn ác mộng dài đằng đẳng, huynh trưởng yêu nhất đứng trên lộ đài vương cung, thờ ơ nhìn ta sắp chết đi. Cơn mưa đột ngột đã cứu ta, ta lại trở mắt nhìn y chết dưới sóng lớn.

Đã định trước là vô duyên vô phận, cho dù sau này cầu nguyện hải thiên chi lệ trên Cửu Tinh trường giai cũng vô ích.

Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu sơn bất thị vân. Thủ thứ hoa từng lân hồi cổ, bán duyên tu đạo bán duyên quân.

Với Vĩnh Dạ, ta luôn cảm thấy có lỗi. Vĩnh Dạ thật sự rất tốt với ta, ta biết, là ta dùng mặt nạ lạnh lùng trốn tránh y, thương tổn y.

Đến Thần giới cũng vậy, Thần Hi đối với ta cũng không có gì phải nói, y không phải là người đã vì ta mà hủy diệt Phi Chân quốc, ta cũng muốn thử dùng biện pháp yêu y để giải thoát mình khỏi đoạn tình kiếp thống khổ dây dưa kia. Ta mặc y trong Yên Hà đào làm đẹp như mộng ảo kia ôm lấy ta, hôn khe khẽ, dù rằng trong đầu toàn là bóng dáng không thuộc về y, ta vẫn không hề biến sắc.

Khi đó ta cho là ta có thể giấu hết thấy trong lòng, theo thời gian trôi qua chậm rãi được giải thoát, một lần thất thổ duy nhất đại khái chính là khi ta xông lên Cửu Tinh trường giai, cầu nguyện hải thiên chi lệ cho y trở về. Hải thiên chi lệ không có bất cứ phản ứng gì, nhưng lòng ta đột nhiên dâng lên nỗi bi thương mãnh liệt, ta biết chỉ là si tâm vọng tưởng của bản thân. Ta khó lòng không chế rơi xuống.

Đúng vậy! Nên tỉnh rồi!

Ta ngỡ ngàng mặc Thần Hi ôm mình, trong lòng lạnh lẽo. Cứ như vậy đi, cứ bình đạm mà sống như vậy đi, rồi có một ngày thân thể tàn tạ này sẽ không thể cầm cự, tự nhiên tiêu vong thôi.

Tận đến khi Minh Hà cho ta biết Thiên Đế bệ hạ chẳng qua biết ta là hóa lệ chi huyết trong truyền thuyết, mới giữ ta lại muốn lợi dụng. Ta đi hỏi Thần Hi, y trầm mặc rất lâu, cuối cùng thừa nhận, lúc đầu y quả thật là nghĩ như vậy, nhưng hiện tại, y thật sự yêu ta.

Ta rời đi, sau đó ngẫm lại, có lẽ Minh Hà nói vậy là bị Thanh Long xúi giục, đương nhiên không phải Thanh Long La Huyền chân chính, mà là Hải Doanh quốc Thái tử Hiên Viên Kỳ nghe lệnh Nguyệt Cơ.

Thì ra ta chính là Đông Quân, Diễm Hoàng vĩ đại trong truyền thuyết của thế nhân, Đông Quân mà Nguyệt Cơ không tiếc hết thấy muốn có được.

Năm đó, bởi vì tư tâm của ta, bởi vì sự không đành lòng của ta, mới dẫn đến họa kiếp hôm nay.

Hiện tại câu chuyện dài dòng này rốt cuộc đã có thể kể xong. Trên Cửu Tinh trường giai ta rơi nước mắt, có ai biết bóng dáng trong đầu ta khi đó là ai?

Trong ngự hoa viên Phi Chân quốc nổi danh thiên hạ, y mỉm cười, bẻ một nhánh cúc túy dương phi. Cười nhìn ta mà ngâm:

“Nhất chi ly hạ vân hàm hương, bất khảng tùy thời tác đạm trang. Tự thị thái chân hàm yến bãi, bán thiên vân kế học khinh cuồng. Vũ y sơ trứ tử la thường, biệt thiện phong lưu tác diễm trang. Trường dạ ngạo sương huyền hạm bạn, hoảng nghi trầm túy ý Tam Lang.”

Vương huynh...

Tiếc rằng ta sẽ chẳng có kiếp sau nữa, bằng không ta vẫn muốn cùng huynh đi thưởng cúc, đến lúc đó, chúng ta đừng là huynh đệ.

Như vậy, chúng ta sẽ không có tội.

46. Quyển 3 - Chương 14: Đại Kết Cục

Sáu mươi năm qua đi, Tử Mạch đã già. Trên đời chẳng còn thần ma gì nữa, Tử Mạch hiện tại, là một người bình thường, sinh lão bệnh tử, cũng là chuyện y không thể tránh khỏi.

Ngày trước sau khi Huyền Vân thành bị hủy diệt, nền cũ nhấp nhô, hình thành sơn thế. Mọi người xưng là Huyền Vân sơn mạch. Hiện tại trên Huyền Vân sơn, diễm hồng quả sinh trưởng từng dải lớn. Không sai, chính là trồng bằng hạt giống ngày đó Trúc Giản đưa cho, chúng sinh trưởng tốt như vậy, Trúc Giản nếu có thể nhìn thấy, nhất định sẽ cao hứng lắm nhỉ?

Hiện tại phần lớn thời gian mỗi ngày Tử Mạch đều dùng để chăm sóc những cây này, bởi vì y biết, nếu có một gốc trong số này chết thì ngay sau đó chín gốc còn lại sẽ lần lượt chết theo – trong một trái diễm hồng quả bình thường có mười hạt.

Có khi mệt mỏi, y sẽ ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi, tàng xanh ôn nhu dành cho y bóng râm. Y ngẩng đầu hít mát nhìn ánh dương, cũng sẽ nghĩ, thuở trước y bay qua bầu trời, mỗi một ngày của thời kỳ nghìn năm trước, y đều thanh xuân mạo mĩ, nhưng chẳng được ung dung thỏa mãn như hiện tại. Y còn hồi ức chuyện đã phát sinh vào cái ngày kinh tâm động phách ấy...

Ngày ấy, sau khi Cửu Tinh trường giai rơi xuống phạm trần, chuyện đầu tiên y làm, chính là hải táng Khôi Lỗi Sư Tô Ma.

Nhìn Tô Ma từ từ chìm xuống nước, mái tóc màu lam mỹ lệ độc nhất vô nhị hòa cùng biển cả mênh mông, Tử Mạch không khỏi nghĩ, người có được mái tóc như biển, cõi về cuối cùng lại cũng là biển, đây có thể xem là một loại duyên phận chứ?

Nghệ nhân múa rối hải ngoại mà Hề Nhược phi tử thời trẻ ái mộ trong câu chuyện Khuynh Thành điện hạ kể ấy có lẽ chính là Tô Ma đại nhân nhỉ! Dù rằng Khuynh Thành điện hạ không hề nói ra tên cụ thể của nghệ nhân đó, nhưng mái tóc màu lam sẫm độc nhất vô nhị là không sai được.

Nghệ nhân múa rối kia không phải đã nói, biển là đẹp nhất trên đời, hy vọng bản thân sau khi chết có thể táng giữa biển đó sao? Nếu y thật sự chính là Tô Ma, bây giờ, đại khái cũng có thể vừa lòng thỏa ý rồi nhỉ?

Hiện tại, y một mình cô độc sinh sống trong Huyền Vân sơn mạch, chẳng tranh chấp gì với đời, y thật sự nhớ những người đó lắm. Khuynh Thành điện hạ ái mộ cũng vậy, Hồng Trần cùng lớn lên cũng vậy, Tiểu Liên thích trêu chọc người cũng vậy, Mộ Yên chỉ nói chuyện một lần cũng vậy, có đôi lúc y sẽ ngửa đầu hỏi trời, tại sao để họ đi hết, chỉ lưu lại bản thân y? Nhưng y chưa bao giờ được nghe câu trả lời của trời cao.

Thời gian rồi rã, Tử Mạch trồng hoa cúc khắp hậu viện, đồng thời học được cách ủ rượu hoa cúc. Hương rượu thanh nhã, thật sự rất giống người phong hoa tuyết thế trong ký ức kia.

Đó là người Tử Mạch vĩnh viễn không cách nào quên được, vô luận y là Khuynh Thành, hay là Đông Quân. Vô luận y giữa Huyền Vân thành mỉm cười, ngón tay trắng nõn rót rượu, hay trước Vân Tiêu quan ngã trong lòng Thánh Quân bệ hạ, máu nhuộm thấm ngực, hay y ngồi xổm trên tảng đá ngầm giữa hải thiên cô linh, dùng thanh âm bình đạm khiến người ta đau xót mà kể câu chuyện của bản thân, ôn nhu cúi đầu không chịu được gió lạnh.

Cuối cùng, y đứng trên Cửu Tinh trường giai chí cao của Thần giới, gió thổi vạt áo y cuốn lên, mái tóc dài tung bay khắp trời, mơ hồ giọt lệ khoáng thế kia.

Đúng vậy, Tử Mạch đã thấy đủ các loại lệ. Thánh Quân bệ hạ mặc sức khóc thảm trước Vân Tiêu quan. Phi Thiên bệ hạ bàn tay si si vỡ mặt băng, lệ trượt xuống mà không hay biết, nhưng tóc đen lại đã một đêm thành tuyết. Hồng Trần lúc lâm chung cười khổ lệ rơi được giải thoát. Đan Chân đầu nhân trung tâm lớn tiếng khóc lóc trước linh cữu công chúa, hán tử sang sảng, kể cả thời điểm phát tiết, cũng là sang sảng. Trúc Giản lúc ở trước phế tích cổ tế đàn đem hạt diễm hồng quả phó thác cho y, đôi mắt đỏ lên, lập tức quay mặt đi không để y thấy.

Nhưng, nhất định không ai có thể lặp lại phong tình khi Khuynh Thành điện hạ rơi lệ.

Đó là rung động không ngôn ngữ, có thể hình dung.

Tử Mạch thường ngồi uống rượu dưới gốc diêm hồng quả, uống không nhiều, mấu chốt là mãn nguyệt lằm. Ánh dương lốm đốm chiếu lên người, y ngẩng đầu, phảng phất lại nhìn thấy từng âm dung tiểu mạo đã lâu không gặp kia.

Về sau Tử Mạch đã nghĩ ra một biện pháp khá tốt, y khắc tên họ lên từng tấm mộc bài, mấy năm đầu treo xung quanh phòng y, hiện tại treo lên cả mấy chục gốc diêm hồng quả cao lớn nhất, y nói chuyện với chúng, tựa như mọi người lại trở về.

Y còn treo tú cầu Bách Hợp tặng lên cửa, như vậy thì y lúc nào cũng có thể nhìn thấy. Ánh dương chiếu lên tú cầu, thành một vòng ánh sáng màu vàng nhạt, đáng yêu như thiếu nữ thiện lương trong ký ức kia.

Bắt đầu từ năm trước, lưng Tử Mạch có hơi đau, gần đây càng ngày càng tệ, y rút cuộc đã tin tưởng sự già cả, già cả vô tình.

Chắc không bao lâu nữa là có thể đoàn tụ với mọi người rồi nhỉ?...

“Ô? Đây là cái gì vậy? Đẹp thật đấy!” Thiếu nữ áo lam hai mắt vụt sáng, nhìn chằm chằm tú cầu Tử Mạch treo trên cửa.

“Đây là thứ các cô nương Trung Thổ dùng kén rể, gọi là tú cầu.” Tử Mạch phát hiện thiếu nữ này lại là trang phục dân tộc Nam Cương, cười nói, “Cô là người Ngũ Thú tộc nhỉ? Là Hồ bộ sao?”

“Ta đúng là người Ngũ Thú tộc, ta đến Trung Thổ chơi, đi ngang qua nơi này, nhưng Hồ bộ là gì?... A, nghe trưởng bối nói trước kia chúng ta có năm bộ, nhưng sau khi đại tai nạn qua đi, nhân khẩu các bộ đều giảm mạnh, hiện tại, tất cả chúng ta đều là người một nhà!” Thiếu nữ áo lam tươi cười lộ ra hàm răng như trăng non.

“Thật vậy à? Vậy thì tốt quá!” Tử Mạch tươi cười tự đáy lòng.

Y không quên tâm nguyện của Bách Hợp lúc lâm chung, cô hy vọng trên đại địa Nam Cương mà mình yêu nơi nơi hòa bình tốt đẹp, người của các bộ không giết chóc phân tranh nữa. Tâm nguyện này, đã thực hiện được rồi!

Nghĩ vậy, Tử Mạch thì thảo lằm bằm: “Nếu Bách Hợp có thể trông thấy ngày này, chẳng biết phải cao hứng nhường nào...”

“Bách Hợp?! Ông vừa mới nói Bách Hợp?!” Thiếu nữ áo lam ngạc nhiên cười nói, tươi cười lộ ra chiếc răng nanh hơi nhọn rất giống với Thiệp Nguyệt Liên, Tử Mạch nhìn mà không khỏi ngẩn ngơ, thiếu nữ kia nói, “Sao ông biết tên biểu cô bà của ta?”

Biểu cô bà?! Tử Mạch thoáng ngẩn người, chợt bật cười tự giễu, đúng vậy! Làm sao lại quên mất chứ? Cũng đã qua sáu mươi năm rồi! Lại nhìn kỹ thiếu nữ áo lam, đúng thật có chút tương tự với thân ảnh màu vàng nhạt kia.

“Gia gia ta là biểu ca của Bách Hợp công chúa, không chỉ những người từ trước đã thuộc Hồ bộ như chúng ta, mọi người đều rất sùng kính vị Bách Hợp công chúa kia!” Thiếu nữ cao hứng giải thích, là trưởng bối của cô mà! Nói đến cũng thấy thương lây.

“Các cô đi lên con đường đoàn kết này, cố nhiên là tốt, nhưng lực cản phải trải qua khăng định cũng không nhỏ đâu nhỉ?” Mặc dù cao hứng, Tử Mạch vẫn khẽ thở dài. Thảm cảnh Hồ bộ bị Hồ bộ nửa đêm tập kích khi ấy đến nay vẫn còn mồn một trước mắt, và còn thù hận lướt qua đáy mắt Đan Chân đầu nhân khi nghe hai chữ “Hồ bộ”, những ký ức này đến nay vẫn còn y nguyên như mới.

Nhớ có người từng nói với y, đừng khí hận cần nhỏ hơn yêu nhiều lắm. Cho nên càng dễ dàng làm được, cho nên, càng không dễ dàng bỏ xuống.

“Đâu có?! Ta tuy không tận mắt nhìn thấy tình hình khi đó, nhưng theo người lớn nói lúc ấy Đan Chân gia gia chính là nhất hô bá ứng đấy!” Thiếu nữ sửa lại, xem chừng cô rất sùng bái Đan Chân gia gia, “Mọi người đều sợ lại xảy ra chuyện như Hồ bộ tập kích Hồ bộ, hơn nữa đại tai nạn qua đi, nhân khẩu các bộ giảm mạnh, tự thân khó có thể duy trì, cho nên ba bộ khác đã hướng ứng yêu cầu thống nhất của Đan Chân gia gia, cuối cùng Hồ bộ tự biết đuối lý, cũng gia nhập với mọi người.”

Tử Mạch nhẹ nhàng gạt đầu, không nói gì, chính là Đan Chân đầu nhân lúc đó sao? Bách Hợp không hề nhìn lầm, chỉ có hán tử kiên cường thành khẩn như vậy, mới có thể mang đến cho bách tính Nam Cương cuộc sống yên ổn. Tử Mạch không khỏi nhớ tới Đan Chân đầu nhân từng lấy chuyện y đã nhận tín vật đính hôn của hài tử duy nhất của tiên vương làm do, muốn đem vương vị nhường cho y. Tử Mạch rất rõ, nếu lúc trước thật sự đổi thành là y, y không thể nào làm tốt như vậy. Năng lực thì không có vấn đề gì, mấu chốt là ở nguyện vọng của người dân Nam Cương.

“Thật không thể ngờ nơi này còn trồng nhiều diêm hồng quả như vậy, ta còn tưởng loại cây này chỉ Nam Cương chúng ta mới có chứ!... Hử? Kia lại là cái gì vậy?” Thiếu nữ này thật không phải là hoạt bát bình thường, nháy mắt đã chạy đến dưới tàng cây, “Gia Bố? Là tên người sao?!” Cô nhìn quanh một phen, nhất nhất đọc, “Hong Trần, Tiểu Liên, Mộ Yên, Chân Lâm, A Sư... Đây đều là tên người à?”

Tử Mạch mỉm cười gạt đầu, “Cô thấy tên nào hay nhất?”

“Tên này!” Tử Mạch nhìn theo hướng ngón tay cô, chính là “Khuyên Thành”, “Khuyên Thành... cái tên đẹp quá, ta nhớ Trung Thổ dường như có bài thơ có nhắc tới hai chữ này, đúng không?” Dáng vẻ tự hỏi của thiếu nữ rất đáng yêu, “Ừm... đọc thế nào nhỉ?”

“Bắc phương hữu giai nhân, di thể nhi độc lập. Nhất cố khuyên nhân thành, tái cố khuyên nhân quốc. Năng bất khuyên thành dữ khuyên quốc, giai nhân tái nan đắc.” Tử Mạch không khỏi cười nói, “Chính là bài thơ này sao?” Nói đến đây bỗng buồn bã im tiếng. Đàm thơ? Đó là lúc cùng Hong Trần và Tiểu Liên đùa giỡn nhỉ? Thậm chí, còn có bài thơ minh tâm khắc cốt khắc trên vách đá về sau ấy...

Miêu Duyên Độ, nay ở đâu? Tử Mạch nhìn dưới chân, đại để chính ngay chỗ này nhỉ? Chẳng biết nó đã bị đất đá vùi lấp sâu đến nhường nào rồi, không chỉ bích đàm, thậm chí sơn thể kia cũng chẳng còn tung tích. Quay đầu lần nữa, lại thật sự là người mất, cảnh cũng đâu còn!

Thiếu nữ không nghi ngờ y, vỗ tay vui vẻ nói: “Đúng đúng! Chính là bài này, ông thật lợi hại! Thật sự từng có người tên này sao? Có phải y cũng giống như cái tên của mình, có dung mạo khuyên thành?” Nào có nữ hài tử không thích cái đẹp. Thiếu nữ rất hiếu kỳ hỏi.

Nghe vậy đôi mắt Tử Mạch thoáng buồn bã, ánh mắt không tự giác nhìn về thiên không phương xa, bùi ngùi thở than, “Đâu chỉ khuyên thành? Đủ để khuyên quốc.”

Đâu chỉ khuyên thành? Đủ để khuyên quốc.

Nhất lệ, khuyên thành...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-le-khuyen-thanh>